Camilla Läckberg

SIRENA

CAMILLA LÄCKBERG

Seria: Fjällbacka

Volumul 6

SIRENA

Original: *Sjöjungfrun* [*The Drowning*] (2008)

Traducere din suedeză de:
SIMONA ȚENȚEA

virtual-project.eu

2013

1.

Fusese conștient că, mai devreme sau mai târziu, totul avea să iasă din nou la iveală. Ar fi fost cu neputință să ascundă așa ceva. Fiecare vorbă îl adusese mai aproape de acel lucru cumplit și de nerostit. Un lucru pe care, timp de mulți ani, se chinuise să-l reprime.

În clipele acelea nu mai exista cale de scăpare. Mergând cât de repede îl țineau picioarele, simțea aerul dimineții năpădindu-i plămânii. Inima îi spărgea pieptul. Nu voia să se ducă, însă nu avea de ales. Drept urmare, lăsase ca soarta să decidă. Dacă avea să găsească pe cineva acolo, se vedea nevoit să rupă tăcerea. Dacă nu găsea pe nimeni, își continua drumul spre serviciu, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Însă bătăile sale în ușă căpătară un răspuns. Pătrunse înăuntru și, cu ochii întredeschiși, se chinui să distingă ceva, în semiîntuneric. Persoana din fața sa nu era cea pe care se aștepta să o vadă. Dinaintea lui se afla cu totul altcineva.

Părul lung al femeii se undui ritmic, dintr-o parte în alta, în vreme ce el o urmă în camera alăturată. Bărbatul începu să vorbească și să pună întrebări. Gândurile i se învârteau în minte. Nimic nu era așa cum părea; nimic nu era bine, deși ai fi zis că lucrurile stau exact invers. Deși complet nelalocul lui, totul părea a se potrivi.

Brusc, bărbatul amuți. Ceva îl izbise în plex, cu o forță ce-i curmase vorbele, în mijlocul frazei. Își plecă privirea și văzu cum sângele începe să șiroiască, de-ndată ce cuțitul fu scos din rană. Apoi simți o nouă săgetare, mai multă durere și o lamă ascuțită răsucindu-i-se în trup.

Era conștient că îi sosise sfârșitul. Totul avea să se încheie în clipa aceea, deși îi rămăseseră atât de multe lucruri de făcut, de privit, de trăit. În același timp, era și o fărâmă de dreptate în toate astea. Nu meritase traiul bun de care se bucurase și nici toată dragostea ce-i fusese dăruită. Nu și după faptele săvârșite.

După ce durerea îi paralizâ simțurile, iar cuțitul încetă să se mai răsucească, apa îl împresură. O barcă se legănă pe valuri. Odată învăluit de marea glacială, bărbatului i se curmară toate celelalte simțiri.

Ultimul lucru pe care și-l aminti fu părul ei. Lung și închis la culoare.

•••

— Dar au trecut trei luni de-atunci! De ce nu l-ați găsit?

Patrik Hedström își ațintì privirea asupra femeii aflate dinaintea lui. De fiecare dată când o vedea, aceasta îi părea și mai extenuată. Iar femeia venea o dată pe săptămână la secția de poliție din Tanumshede. În fiecare zi de miercuri. Căpătase obiceiul odată cu dispariția soțului ei, la începutul lunii noiembrie.

— Facem tot posibilul, Cia. Doar știi asta.

Ea dădu din cap, fără să spună o vorbă. Mâinile, pe care și le ținea

împreunate în poală, îi tremurau. Apoi femeia îl privi, cu ochii înlăcrimați. Nu era prima oară când Patrik se confrunta cu o asemenea situație.

— Nu se mai întoarce, nu-i așa?

În clipele acelea, nu îi tremurau doar mâinile, ci și vocea, iar Patrik fu nevoit să reziste impulsului de a ocoli biroul și de a o alina pe femeie cu o îmbrățișare. Însă el rămase calm și plin de profesionalism, reflectând asupra modului în care să reacționeze, cu toate că un asemenea comportament se opunea vehement instinctelor sale protectoare. În cele din urmă, trase adânc aer în piept și spuse:

— Nu, nu cred că se mai întoarce.

Femeia nu-i mai adresă alte întrebări, însă Patrik își dădu seama că vorbele sale nu făcuseră decât să confirme ceea ce Cia Kjellner știa deja. Soțul ei n-avea să se mai întoarcă niciodată acasă. Pe data de trei noiembrie, Magnus se trezise la ora șase și jumătate, făcuse duș, se îmbrăcase, apoi îi salutase mai întâi pe cei doi copii ai săi, apoi pe soția sa, care tocmai plecau împreună. La scurt timp după ora opt, Magnus fusese văzut părăsind casă, în direcția locului său de muncă, Ferestre Tanum. După aceea, nimeni n-a mai știut încotro o apucase. Nu-și făcuse apariția acasă la colegul său, care trebuia să-l ducă spre birou cu mașina. Undeva între locuința sa, din cartierul învecinat terenului de sport, și casa colegului, din zona terenului de golf în miniatură, Magnus Kjellner se făcuse nevăzut.

Polițiștii examinaseră fiecare aspect al vieții lui. Emiseseră o alertă generală de dispariție și interogaseră peste cincizeci de persoane, incluzând colegi de muncă, membri ai familiei și prieteni. Căutaseră datorii care l-ar fi putut sili să fugă, căutaseră amante secrete. Investigaseră posibilitatea ca el să fi deturnat fonduri ale companiei la care era angajat – orice ar fi putut explica motivul pentru care un bărbat respectabil, în vârstă de patruzeci de ani, cu nevastă și doi copii adolescenți, și-ar fi părăsit pur și simplu căminul și ar fi dispărut. Însă poliția nu găsise nicio urmă. Nimic nu indicase faptul că ar fi plecat în străinătate și nici nu fuseseră extrași bani din contul bancar comun al cuplului. Magnus Kjellner pur și simplu dispăruse fără urmă.

După ce o conduse pe Cia spre ieșire, Patrik bătu prudent la ușa Paulei Morales.

— Intră, zise ea.

Bărbatul păși înăuntru, închizând ușa în urma lui.

— Iar a venit soția?

— Da, oftă Patrik, luând loc pe scaunul pentru vizitatori.

Își ridică picioarele pe birou, dar le coborî apoi rapid, după ce Paula îi aruncă o privire fioroasă.

— Crezi că e mort?

— Mă tem că da, răspunse Patrik, exprimându-și pentru prima dată

cu voce tare bănuiala pe care o avusese din momentul dispariției lui Magnus.

— Am verificat totul, individul nu avea niciunul dintre motivele obișnuite pentru a se face nevăzut. S-ar părea că a plecat într-o zi de acasă și… dus a fost.

— Dar nu a fost găsit niciun cadavru.

— Așa e, niciun cadavru, zise Patrik. Și unde ar trebui să căutăm? Nu putem să dragăm toată marea și nici să scotocim toate pădurile de pe lângă Fjällbacka. Tot ce putem face e să stăm cu mâinile-n sân și să sperăm că îl va găsi cineva. Mort sau viu. Fiindcă eu altă soluție nu văd. Și nici nu știu ce să spun atunci când Cia își face apariția aici, săptămână de săptămână, sperând ca noi să fi făcut cine știe ce progrese în cadrul anchetei.

— E modul ei de a face față situației. Îi dă senzația că acționează totuși într-un fel, în loc să stea pur și simplu acasă, așteptând vești. Pe mine, de exemplu, m-ar înnebuni o situație ca asta.

Paula aruncă o privire către fotografia pe care o ținea lângă computer.

— Înțeleg, zise Patrik. Însă nici nu ajută în vreun fel.

— Nu, firește că nu.

Timp de câteva clipe, biroul înghesuit se cufundă în tăcere. În cele din urmă, Patrik se ridică în picioare.

— Sperăm că o să apară. Într-un fel sau altul.

— Presupun că ai dreptate, spuse Paula, părând însă la fel de abătută precum Patrik.

•••

— Ce grăsună!

— Tu vorbești! exclamă Anna, privindu-și sora în oglindă și făcând semn spre pântecele Ericăi.

Erica Falck se întoarse din profil, întocmai ca Anna, și se văzu nevoită să-i dea dreptate acesteia. Dumnezeule, era imensă! Arăta ca o burtă gigantică de care, doar de dragul aparențelor, era atașată o micuță Erica. Întocmai așa se și simțea. Prin comparație, trupul său fusese miraculos de suplu pe vremea când era gravidă cu Maia. Însă de data aceasta, Erica purta în pântece doi bebeluși.

— Chiar nu te invidiez deloc, spuse Anna cu sinceritatea brutală a unei surori mai mici.

— Mulțumesc mult, zise Erica, înghiontind-o ușor cu pântecele.

Anna o împinse, la rându-i, și amândouă se dezechilibrară. Preț de o clipă, își fluturară mâinile prin aer, încercând să rămână în picioare, după care începură să râdă atât de tare, încât fură nevoite să se așeze pe podea.

— E incredibil! exclamă Erica, ștergându-și ochii de lacrimi. Nimeni n-ar trebui să arate în halul ăsta. Sunt o corcitură între Barbapapa{1} și

bărbatul din filmul cu Monty Python{2}, care explodează după ce mănâncă o ciocolățică mentolată!

— Ei bine, sunt etern recunoscătoare pentru faptul că vei avea gemeni. Datorită ție, prin comparație, mă simt ca o nimfă suplă.

— Să-ți fie de bine, răspunse Erica, încercând să se ridice.

Dar nu reuși.

— Stai, te ajut eu! strigă Anna, care însă pierdu, la rându-i, lupta cu gravitația și ajunse iar în poziția șezut.

Privindu-se una pe cealaltă, amândurora le trecu prin minte același gând. Apoi strigară la unison:

— Dan!

— Ce e? se auzi de la parter vocea bărbatului.

— Nu ne putem ridica în picioare! țipă Anna.

— Ce-ai zis?

Îl auziră urcând pe scări și venind spre dormitorul pe podeaua căruia se aflau ele.

— Ce naiba faceți voi două? se amuză Dan, văzându-le pe logodnica lui, Anna, și pe sora acesteia stând jos, în fața oglinzii.

— Nu ne putem ridica în picioare, zise Erica, încercând să pară cât mai demnă cu putință atunci când întinse mâna spre el.

— Stați așa, să aduc macaraua, zise Dan, prefăcându-se că pleacă înapoi la parter.

— Ia potolește-te, spuse Erica, în vreme ce Anna râdea atât de tare, încât fu nevoită să se întindă pe podea.

— Bine, hai să încerc.

Dan o apucă de mână pe Erica și începu să o tragă în sus.

— Uffffff, gemu bărbatul.

— Te rog, încetează cu efectele sonore! îi porunci Erica, ridicându-se cu greu în picioare.

— Fir-ar să fie, ești imensă! exclamă Dan.

Drept răspuns, femeia îl lovi cu pumnul peste braț.

— Ai zis asta de o sută de ori, și nu ești singurul. Ce-ar fi să nu te mai holbezi la mine și să-ți concentrezi în schimb atenția asupra propriei tale grăsune!

— Mda, bine.

Dan o ajută pe Anna să se ridice în picioare, apoi o sărută pe buze.

— Ar trebui să vă găsiți o cameră dacă vă arde de așa ceva, zise Erica, împungându-l pe Dan.

— Asta *este* camera noastră, răspunse Dan, sărutând-o din nou pe Anna.

— În regulă. Atunci să ne concentrăm asupra motivului pentru care mă aflu eu aici, zise Erica, îndreptându-se către dulapul surorii sale.

— Nu știu de ce ai impresia că ți-aș putea fi de ajutor, spuse Anna, mergând legănat în urma Ericăi. Nu cred că am ceva care să-ți vină.

— Și-atunci, ce mă fac? întrebă Erica, în timp ce căuta printre hainele de pe umerașe. Diseară e lansarea cărții lui Christian, și singurul lucru care mă încape e cortul Maiei!

— În regulă, îi dăm cumva de cap. Pantalonii pe care îi porți par în regulă și cred că am o cămașă care s-ar putea să-ți vină. În orice caz, pentru mine e un pic cam mare.

Anna se întinse după o tunică brodată, de culoarea lavandei. Erica își scoase tricoul și, cu ajutorul Annei, își trase HAINA peste cap. Deși comparabilă cu împănatul unui cârnat de Crăciun, misiunea de a-i acoperi pântecele cu tunica se dovedise un succes. Apoi Erica se întoarse către oglindă și se privi cu o expresie critică.

— Arăți fantastic, spuse Anna, și Erica bombăni drept răspuns.

Având în vedere silueta pe care o avea, „fantastic” suna imposibil de atins, totuși Erica arăta mulțumitor și părea să-și fi dat osteneala.

— Merge, zise ea.

Încercă să-și scoată singură HAINA, însă fu nevoită să se dea bătută și să accepte ajutorul Annei.

— Unde are loc petrecerea? întrebă Anna, netezind tunica și punând-o pe umeraș.

— La Grand Hotel.

— Frumos din partea editurii să dea o petrecere de lansare pentru un autor debutant, zise Anna și se îndreptă spre scări.

— Sunt foarte entuziasmați de carte. Iar precomenzile sunt incredibil de bune pentru un roman de debut, așa că ei sunt mai mult decât bucuroși să dea o petrecere. Pare să existe mult sprijin și din partea presei, din câte mi-au spus cei de la editură.

— Și ție cum ți se pare cartea? Presupun că îți place, altminteri nu ai fi recomandat-o. Însă cât e de bună?

— Este…

Coborând cu grijă scările, în urma surorii sale, Erica reflectă câteva clipe.

— Este magică. Întunecată și frumoasă, tulburătoare și intensă și… ei bine, magică – acesta e cuvântul cel mai potrivit pentru a o descrie.

— Christian trebuie să fie în al nouălea cer.

— Da, presupun că da, spuse Erica pe un ton oarecum șovăitor, în vreme ce intră în bucătărie.

Cunoscând deja unde se aflau toate lucrurile, merse țintă spre cafetieră.

— În același timp, însă…

Se opri puțin, pentru a nu pierde numărul lingurilor de cafea puse în filtru.

— A fost în culmea fericirii atunci când i s-a acceptat cartea spre publicare, dar am senzația că scrisul l-a tulburat oarecum. E greu de zis, fiindcă nu-l cunosc atât de bine. Nu sunt sigură de ce mi-a cerut

mie sfatul, însă l-am ajutat cu drag. În plus, am multă experiență în editarea manuscriselor, cu toate că eu nu scriu romane. La început, totul a mers ca pe roate, iar Christian părea deschis sugestiilor mele. Spre sfârșit însă, bătea uneori în retragere atunci când eu voiam să discut anumite aspecte. Mi-e greu să explic. Ce-i drept, este un pic excentric. Poate că asta-i tot.

— În cazul ăsta, presupun că și-a ales meseria potrivită, spuse Anna pe un ton serios.

Erica se întoarse cu fața spre ea.

— Așadar, mai nou nu sunt doar grasă, ci și excentrică!

— Și să nu uităm, distrată! adăugă Anna, făcând semn cu capul spre cafetiera pe care sora sa tocmai o pornise. N-ar strica să pui mai întâi niște apă în ea!

Cafetiera bolborosi de parcă i-ar fi dat dreptate și Erica o opri, aruncându-i surorii sale o privire urâcioasă.

•

Mișcându-se ca un robot, se ocupă de toate treburile casnice obișnuite. După ce le clăti, așeză farfuriile și tacâmurile în mașina de spălat vase. Îndepărtă cu mâna resturile de mâncare din chiuvetă, după care o curăță cu săpun și cu peria de vase. Apoi udă o cârpă, o stoarse și frecă suprafața mesei din bucătărie, pentru a îndepărta firimiturile și petele lipicioase.

— Mama, pot să mă duc la Sandra? întrebă Elin, intrând în bucătărie.

Privirea obraznică de pe chipul fetei de cincisprezece ani arăta că se resemnase din timp, la gândul unui răspuns negativ.

— Știi că nu se poate. În seara asta vin bunicul și bunica.

— Dar vin atât de des pe-aici! De ce trebuie să fiu mereu de față?

Elin ridică vocea, căpătând acel ton plângăreț pe care Cia nu-l putea suferi.

— Vin ca să vă vadă pe tine și pe Ludvig. Știi doar că ar fi dezamăgiți dacă n-ai apărea.

— Dar e așa de plicticos! Iar bunica mereu începe să plângă, după care bunicul îi spune să se potolească. Vreau să mă duc acasă la Sandra. Toți prietenii mei vor fi acolo.

— Exagerezi, spuse Cia, clătind cârpa de vase și agățând-o peste robinet. Mă îndoiesc că vor fi *toți* acolo. Poți merge la Sandra în altă seară, când nu ne vizitează bunica și bunicul.

— Tata m-ar fi lăsat să merg.

Cia simți că se sufocă. Nu era în stare de așa ceva. În clipele acelea, nu putea face față furiei și sfidării. Magnus ar fi știut cum să procedeze. El ar fi rezolvat situația creată de Elin. Însă ea nu o putea face. Nu de una singură.

— Tata nu e aici.

— Atunci unde e? țipă Elin, iar ochii i se umplură de lacrimi. Unde s-a dus? Probabil că s-a săturat de tine și de cicăleala ta… Pisăloago!

Cia își simți mintea golită. Ca și cum sunetele s-ar fi risipit complet, iar totul din jurul ei s-ar fi transformat într-o pâclă cenușie.

— A murit.

Vocea femeii păru să izvorască de altundeva, ca și cum ar fi aparținut unui străin. Elin o privi fix.

— A murit, repetă Cia.

În mod straniu, se simți calmă, de parcă ar fi plutit undeva deasupra bucătăriei, observând imperturbabil întreaga scenă.

— Minți, răspunse Elin, gâfâind ca după o cursă de câțiva kilometri.

— Nu mint. Asta cred polițiștii. Iar eu știu că este adevărat.

Când se auzi spunând acele vorbe, Cia își dădu seama cât de mult adevăr era în afirmația sa. Refuzase să-i dea crezare și se agățase de o vagă speranță. Adevărul însă era că Magnus se prăpădise.

— De unde știi asta? De unde știu polițiștii?

— Tata nu ne-ar fi lăsat de izbelițe.

Elin scutură din cap, ca pentru a nu îngădui acelei idei să pună stăpânire asupra ei. Dar Cia văzu că și fiica sa era conștientă de adevăr. Magnus pur și simplu nu le-ar fi abandonat niciodată.

Făcu câțiva pași și o cuprinse în brațe pe fată. Elin înțepeni, dar apoi se înduplecă, lăsându-se îmbrățișată, de parcă ar fi fost un copilaș. Cia îi mângâie părul, în vreme ce fata suspină amar.

— Gata, gata, șopti Cia și simți cum îi sporesc puterile pe măsură ce fiica sa cădea pradă mâhnirii. Poți să mergi la Sandra în seara asta. Le explic eu bunicii și bunicului.

•

Christian Thydell se privi în oglindă. Uneori chiar nu știa cum să se raporteze la propria-i imagine. Avea patruzeci de ani. Cumva, anii trecuseră în zbor, iar el se trezise în fața imaginii unui bărbat care nu numai că înaintase în vârstă, ci și începuse să încărunțească pe la tâmple.

— Cât de distins arăți.

Christian tresări când Sanna apăru în spatele lui și îl cuprinse de talie.

— M-ai speriat. Să nu te mai furișezi așa.

Se eliberă din îmbrățișarea ei și, înainte de a se întoarce cu fața, îi zări în fugă expresia dezamăgită, în oglindă.

— Îmi pare rău, spuse femeia, așezându-se pe pat.

— Și tu arăți minunat, zise el, simțindu-se și mai vinovat atunci când complimentul său o făcu să se lumineze la față.

Nu putea suferi când Sanna se purta ca un cățeluș care dădea din coadă de-ndată ce stăpânul său îi oferea câtuși de puțină atenție. Soția lui era cu zece ani mai tânără decât el, dar uneori avea senzația că îi

despărțeau cel puțin douăzeci de ani.

— Mă ajuți cu cravata?

Se apropie de Sanna, care se ridică în picioare și îi făcu nod, ca o expertă. Acesta ieși perfect încă de la prima încercare și femeia se dădu câțiva pași în spate, pentru a-și inspecta capodopera.

— Îi vei da gata diseară.

— Mmm…, mormăi el, neștiind ce anume se aștepta Sanna să audă din partea lui.

— Mami! Nils m-a lovit!

Melker dădu buzna în cameră, de parcă l-ar fi urmărit o haită de lupi. Căutând adăpost, el își încleștă degetele lipicioase în jurul primelor lucruri apărute în cale: picioarele lui Christian.

— La naiba!

Christian se descotorosi rapid de fiul său în vârstă de cinci ani, însă era prea târziu. Pantalonii aveau deja pete lucioase de ketchup în jurul genunchilor. Se strădui din răsputeri să-și păstreze cumpătul – lucru care se dovedise din ce în ce mai greu în ultima vreme.

— Nu poți să-i ții în frâu pe copii? se răsti el și își desfăcu în mod ostentativ nasturii pantalonilor de la costum, ca să se poată schimba.

— Sunt sigură că-i pot curăța, zise Sanna, înșfăcându-l pe Melker, care se îndrepta spre pat, cu degetele sale lipicioase.

— Și cum crezi că o să faci asta, când eu trebuie să fiu acolo peste o oră? Va trebui să mă schimb.

— Dar cred că pot…, începu Sanna – părea gata să izbucnească în plâns.

— Mai bine ocupă-te de copii.

Sanna tresări la auzul fiecărei vorbe, de parcă ar fi fost biciuită. Fără să mai răspundă, îl apucă pe Melker de braț și îl scoase afară din cameră.

După ce femeia ieși, Christian se așeză greoi pe pat. Aruncă o privire în oglindă. Un bărbat ursuz. Îmbrăcat în sacou, cămașă, cravată și lenjerie intimă. Gârbovit, de parcă toate necazurile din lume s-ar fi sprijinit pe umerii lui. Încercă să-și îndrepte spinarea și să-și umfle pieptul. Deja arăta mai bine.

Era noaptea lui. Și nimeni nu putea să strice asta.

•

— Vreo noutate? întrebă Gösta Flygare, întinzând ibricul de cafea spre Patrik, care tocmai își făcuse apariția în mica bucătărie a secției de poliție.

Patrik dădu afirmativ din cap, semn că voia cafea, după care se afundă într-unul din scaunele de la masă. Auzindu-i, Ernst, câinele, veni târâș-grăpiș în cameră și se întinse sub masă, în speranța că vreun dumicat avea să fie scăpat pe podea, numai bine cât să-l înfulece el.

— Poftim.

Gösta așeză dinaintea lui Patrik o ceașcă de cafea neagră, apoi luă loc de cealaltă parte a mesei.

— Ești cam palid la față azi, spuse Gösta, studiindu-și colegul mai tânăr.

Patrik dădu din umeri.

— Doar un pic obosit. Maia nu doarme bine și de-asta e cam iritabilă. Iar Erica e complet epuizată. Ceea ce înseamnă că lucrurile nu au fost întocmai ușoare pe-acasă.

— Și va fi și mai greu, zise Gösta.

Patrik râse.

— Vai, ce încurajator. Însă ai dreptate, probabil că așa va fi.

— Așadar, n-ai descoperit nimic nou în legătură cu Magnus Kjellner?

Gösta furișă un biscuit pe sub masă, iar Ernst dădu bucuros din coadă, atingând picioarele lui Patrik.

— Nu, absolut nimic, zise Patrik și sorbi din cafea.

— Am văzut că iar a fost pe-aici soția lui.

— Da, e ca un ritual obsesiv – dar presupun că n-ar trebui să șocheze pe nimeni. Cum altfel să reacționeze o femeie atunci când soțul ei dispare pe neașteptate?

— Poate că ar trebui să mai stăm de vorbă și cu alte persoane, zise Gösta, furișând pe sub masă încă un biscuit pentru Ernst.

— Pe cine ai în vedere?

Patrik își dădu seama cât de iritat sunase.

— Am vorbit cu familia și prietenii. Am bătut la uși prin tot cartierul, am pus anunțuri și am făcut apel la ziarul local, pentru a căpăta mai multe informații. Ce altceva am mai putea face?

— Nu-ți stă în fire să te dai bătut așa repede.

— Ei bine, dacă ai alte sugestii, aș dori să le aud.

Patrik regretă imediat tonul aspru pe care vorbise, cu toate că Gösta nu părea jignit.

— Sună groaznic să sperăm că bărbatul va fi găsit mort, adăugă el, pe un ton calm. Dar sunt convins că abia atunci ne vom putea da seama ce i s-a întâmplat. Pun pariu că nu a dispărut de bunăvoie, iar dacă am avea un cadavru, atunci măcar am putea porni de undeva.

— Cred că ai dreptate. E cumplit să te gândești că plutește pe undeva sau zace în pădure. Dar și eu am același sentiment. Și probabil e îngrozitor să…

— Să nu știi? La asta te referi? întrebă Patrik, mutându-și picioarele, care i se încălziseră sub greutatea considerabilă a câinelui.

— Ei bine, imaginează-ți cum e să nu știi unde a dispărut cineva drag. La fel și în cazul părinților ai căror copii sunt dați dispăruți. Există un site american dedicat copiilor cărora nu li s-a putut da de urmă. Pagini întregi de fotografii. Tot ce pot spune e… Iisuse

Hristoase!

— M-ar ucide un asemenea lucru, murmură Patrik.

Și-o imagină pe fetița sa zglobie. Gândul să-i fie luată era insuportabil.

— Ce naiba discutați voi acolo? Parc-am fi la înmormântare.

Vocea veselă a Annikăi risipi atmosfera sumbră de-ndată ce femeia li se alătură la masă. Cel mai tânăr membru al secției, Martin Molin, își făcu apariția imediat după ea, ademenit de mirosul cafelei și de toate vocile care se auzeau dinspre bucătărie. Molin lucra doar cu jumătate de normă în perioada aceea, fiindcă era în concediu de paternitate, și nu lăsa să-i scape vreo ocazie de a sta cu colegii lui și de a participa la discuții.

— Vorbeam despre Magnus Kjellner, zise Patrik, pe un ton ce indica faptul că discuția luase sfârșit.

Pentru a se asigura că se făcuse înțeles, el schimbă subiectul.

— Cum merge treaba cu fetița?

— O, ieri am primit poze noi, zise Annika, scoțând câteva fotografii din buzunarul hainei. Uitați ce mare s-a făcut.

Așeză fotografiile pe masă, iar Patrik și Gösta se uitară pe rând la ele. Martin le văzuse în avanpremieră, când ajunsese la serviciu în dimineața aceea.

— Oh, ce drăguță e, spuse Patrik.

Annika dădu aprobator din cap.

— Are zece luni acum.

— Când o să puteți merge acolo după ea? întrebă entuziasmat Gösta.

Era pe deplin conștient de rolul pe care îl jucase în a-i convinge pe Annika și pe Lennart să ia în considerare la modul serios adopția. Drept urmare, căpătase un real interes pentru fetița din fotografii.

— Ei bine, nu prea știu, spuse Annika, adunând pozele și vârându-le înapoi în buzunar. Dar cred că peste vreo două luni.

— Pesemne că așteptarea vi se pare interminabilă, zise Patrik, apoi se ridică și își puse ceașca în mașina de spălat vase.

— Da, așa e. Însă măcar a fost demarată procedura. Și știm că fetița va fi a noastră.

— Asta fără doar și poate, zise Gösta.

Dintr-un impuls, bărbatul își așeză mâna peste cea a Annikăi, după care și-o retrase brusc.

— Mda, acum înapoi la treabă. N-avem timp să stăm aici, la taclale, bombăni el jenat, în timp ce se ridică în picioare.

Cei trei colegi priviră amuzați cum bărbatul plecă gârbovit din bucătărie.

•

— Christian!

Directoarea editurii, învăluită într-un nor de parfum, se îndreptă spre Christian, pentru a-i da o îmbrățișare puternică. Christian își ținu respirația, spre a nu fi nevoit să inhaleze mireasma îmbătător de dulceagă. În cazul lui Gaby von Rosen nu se putea vorbi de subtilitate. La ea, totul era în exces: păr mult prea umflat, machiaj mult prea strident, o tonă de parfum, toate acestea combinate cu un simț estetic ce putea fi descris, la modul politicos, drept înspăimântător. În seara aceea, pentru a marca ocazia specială, femeia purta o ținută de un roz țipător, cu un trandafir de pânză, de culoare verde, prins la rever. În plus, se mai și clătina pe niște tocuri periculos de înalte. Dar, în ciuda aspectului său ușor ridicol, Gaby, în calitate de șefă a celei mai noi și mai în vogă edituri din Suedia, era o forță demnă de luat în seamă. Avea o experiență de peste treizeci de ani în domeniu și o minte la fel de ascuțită precum îi era și limba. Cei care, la început, o subestimau ca adversar nu comiteau de două ori aceeași greșeală.

— Va fi așa de distractiv! exclamă radioasă Gaby, ținându-l de braț pe Christian.

Chinuindu-se în continuare să respire în norul de parfum, Christian nu fu în stare decât să dea aprobator din cap.

— Cei de la hotel, Lars-Erik și Ulla-Lena, au fost pur și simplu fantastici, continuă femeia. Ce oameni încântători! Iar bufetul arată minunat! Pare locul ideal pentru a lansa romanul tău genial. Așadar, cum te simți?

Christian reuși într-un final să se sustragă și făcu un pas înapoi.

— Ei bine, oarecum ireal, trebuie să recunosc. Am lucrat atât de mult la acest roman, iar acum… ei bine, iată-l.

Aruncă o privire către stivele de cărți așezate pe masa de lângă ieșire. Pe cotorul fiecărui exemplar își putu citi numele, alături de titlul volumului, *Sirena.* Simți un gol în stomac. Nu era un vis!

— Uite care e planul de bătaie, zise Gaby, apucându-l de mânecă și trăgându-l după ea.

Christian o urmă fără să se împotrivească.

— Pentru început ne vom întâlni cu jurnaliștii aflați aici, ca să poată discuta cu tine în liniște. Suntem foarte mulțumiți de reacția mass-mediei. Jurnaliști de la *Göteborgs Posten, Göteborgs Tidningen, Bohusläningen* și *Strömstads Tidning* – cu toții sunt prezenți. Nimeni de la publicațiile naționale, însă nu-i nimic, dacă e să ținem cont de recenzia fantastică apărută azi în *Svenska Dagbladet.*

— O recenzie? întrebă Christian, în vreme ce era condus spre un mic podium aflat lângă scena de unde avea să discute cu presa.

— Îți spun eu mai târziu, răspunse Gaby, îmboldindu-l spre un scaun lipit de perete.

Christian încercă să recapete oarecum controlul asupra situației, dar avu senzația că fusese aspirat într-o centrifugă din care i-ar fi fost

imposibil să evadeze. Iar sentimentul îi fu întărit și mai mult atunci când o văzu pe Gaby făcând cale întoarsă și lăsându-l în urmă. Asistenții alergau în toate direcțiile, aranjând mesele. Nimeni nu era atent la Christian. Bărbatul îndrăzni să închidă ochii preț de o clipă. Se gândi la cartea lui, *Sirena,* și la toate orele petrecute în fața computerului. Sute, mii de ore. Se gândi la ea, la Sirenă.

— Christian Thydell?

O voce îl deșteptă din visare, făcându-l să ridice privirea. Bărbatul aflat dinaintea sa avea mâna întinsă și părea să aștepte un răspuns. Drept urmare, Christian se ridică și îi strânse mâna.

— Birger Jansson, de la *Strömstads Tidning,* spuse bărbatul, așezându-și pe podea geanta pentru camera foto.

— Ah, păi… bine ați venit. Luați loc, vă rog, zise Christian, ușor zăpăcit.

O căută cu privirea pe Gaby, însă nu-i zări decât în fugă ținuta de un roz țipător, agitându-se de colo-colo, în dreptul ușii de la intrare.

— Se face multă promovare cărții dumneavoastră, spuse Jansson, privind în jur.

— Da, așa s-ar părea, aprobă Christian, după care amândoi tăcură, ușor încurcați.

— Să începem? Sau să-i așteptăm și pe ceilalți?

Christian îi aruncă reporterului o privire goală. De unde să fi știut el? Nu mai făcuse niciodată așa ceva. Dar Jansson păru să treacă din mers peste acel obstacol, așezând pe masă un reportofon și pornindu-l.

— Așadar, zise el, fixându-l cu privirea pe Christian. Acesta e primul dumneavoastră roman, nu?

Christian se întrebă dacă ar fi trebuit să facă și altceva în afară de a confirma spusele reporterului.

— Da, așa este, răspunse el, dregându-și vocea.

— Mi-a plăcut mult, spuse Jansson pe un ton aspru, care contrazicea întregul compliment.

— Mulțumesc, îi răspunse Christian.

— Ce ați dorit să transmiteți prin acest roman? întrebă Jansson, după care se asigură că reportofonul înregistra bine sunetul.

— Ce am vrut să transmit? Chiar nu știu. E un roman, o poveste la care m-am tot gândit, o poveste ce trebuia să iasă la iveală.

— E o poveste foarte întunecată. Aproape că aș numi-o sumbră, zise Jansson, analizându-l pe Christian, ca și cum ar fi încercat să-i pătrundă în cele mai adânci cotloane ale sufletului. Așa vedeți dumneavoastră societatea?

— Nu știu dacă rolul acestei cărți a fost de a transmite felul în care privesc eu societatea, zise Christian, încercând cu disperare să spună ceva inteligent.

Niciodată nu își privise cartea din acel punct de vedere. Povestea

fusese parte din el vreme atât de îndelungată, îi bântuise mintea atât de mult până când, într-un final, se simțise nevoit s-o așternă pe hârtie. Dar să fi avut oare vreo legătură cu ceea ce credea el despre societate? Gândul acela nici măcar nu-i trecuse prin minte.

În cele din urmă, Gaby îi sosi în ajutor, urmată de ceilalți jurnaliști. Jansson își închise reportofonul, iar ceilalți făcură prezentările și se așezară în jurul mesei. Totul dură câteva minute, iar Christian profită de ocazie pentru a-și aduna gândurile. Apoi Gaby făcu semn cu mâna, pentru a le atrage atenția tuturor.

— Bine ați venit la această reuniune în cinstea noii stele de pe firmamentul literar, Christian Thydell. Întreaga echipă de la editură se mândrește nespus cu faptul că i-am publicat primul roman, *Sirena.* Și considerăm că se marchează astfel începutul unei lungi și uimitoare cariere de scriitor. Christian încă nu a văzut recenziile. Așadar, Christian, te anunț cu mare bucurie că astăzi au apărut niște cronici fantastice în *Svenska Dagbladet, Dagens Nyheter* și *Arbetarbladet,* ca să numesc doar câteva. Permiteți-mi să vă citesc niște pasaje.

Își puse ochelarii și se întinse după un morman de hârtii aflat în fața ei, pe masă. Un marker roz fusese utilizat pentru a însemna frazele scrise pe fundalul alb.

— „O performanță lingvistică uluitoare, înfățișând necazurile oamenilor de rând, fără a pierde din vedere imaginea de ansamblu”. Asta a fost din *Svenska Dagbladet,* îi explică Gaby lui Christian, dând ușor din cap, după care se întoarse la următoarea cronică. „Lectura cărții lui Christian Thydell este atât agreabilă, cât și dureroasă, întrucât proza lui neîncărcată demască falsele promisiuni ale societății cu privire la siguranță și democrație. Cuvintele sale taie ca un cuțit prin carne, mușchi și conștiință, fapt care m-a determinat să citesc cartea cu nerăbdare și febrilitate și, precum un fachir, să caut acea durere chinuitoare, însă nemaipomenit de purificatoare”. Asta e din *Dagens Nyheter,* zise Gaby, scoțându-și ochelarii și înmânându-i lui Christian teancul de recenzii.

Uluit până peste măsură, acesta luă cronicile. Ascultase toate acele vorbe și savurase abundența de laude, însă pur și simplu nu înțelegea despre ce vorbeau criticii. Nu făcuse altceva decât să vorbească despre ea, să-i spună povestea. Dezlănțuise un potop de cuvinte și de amintiri legate de ea, potop care uneori îl secătuise complet. Nu avusese nicio intenție de a spune ceva în legătură cu societatea. Voise doar să vorbească despre ea.

Însă își înăbuși impulsul de a protesta. Nimeni nu avea să-l înțeleagă, și poate că era mai bine să lase lucrurile așa cum erau. Nu ar fi fost vreodată în stare să le explice.

— Asta e grozav, spuse el, simțind cum buzele îi rostiră acele vorbe fade.

Urmară apoi și mai multe întrebări. Și mai multe laude și comentarii cu privire la cartea sa. Iar Christian își dădu seama că nu fusese în stare să dea vreun răspuns logic niciunei întrebări. Cum ar fi putut oare descrie ceva ce-i umpluse cele mai mici unghere ale vieții? Ceva care nu reprezenta doar o poveste – ci avea de-a face cu supraviețuirea. Cu durerea. Christian își dăduse toată silința, încercând să se exprime clar și cu grijă. Pesemne că și reușise, întrucât Gaby dăduse mereu aprobator din cap.

Odată încheiată sesiunea de interviuri, singura dorință a lui Christian era să meargă acasă. Se simțea sleit de puteri. Însă fu nevoit să mai zăbovească în superba sală de festivități din Grand Hotel. Trase adânc aer în piept și se pregăti să întâmpine oaspeții care începură să vină în valuri. Zâmbi, însă era un zâmbet care necesita mai mult efort decât și-ar fi închipuit vreodată cineva.

•

— Crezi că reușești să nu te îmbeți în seara asta? își repezi Erik Lind soția, însă îndeajuns de discret pentru a nu fi auzit de celelalte persoane care așteptau la rând, ca să intre la petrecere.

— Crezi că reușești să-ți ții mâinile acasă în seara asta? îi răspunse Louise, fără a se mai obosi să-i șoptească.

— Nu știu la ce te referi, zise Erik. Și te rog, vorbește mai încet.

Louise îi aruncă o privire glacială soțului său. Era un bărbat elegant – măcar atât se vedea nevoită să recunoască. Iar cândva, demult, acel lucru i se păruse atrăgător. Se cunoscuseră în facultate, iar multe fete o invidiaseră fiindcă reușise să pună mâna pe Erik Lind. De atunci încolo – încet, dar sigur – bărbatul îi călcase în picioare orice fărâmă de dragoste, respect sau încredere nutrite vreodată. Pe de altă parte, Erik Lind nu părea să întâmpine probleme în a-și găsi amante dornice, în afara patului conjugal.

— Bună! Ați venit și voi? Ce bine!

Cecilia Jansdotter își croi drum spre ei și le dădu câte o sărutare obligatorie pe obraz. Era coafeza Louisei și, de asemenea, amanta lui Erik, din ultimul an. Însă, firește, cei doi nu credeau că Louise știa ceva.

— Bună, Cecilia! zâmbi Louise.

Era o fată drăguță, iar dacă Louise le-ar fi purtat pică tuturor celor care se culcaseră cu soțul ei, nu ar mai fi reușit să trăiască în Fjällbacka. În plus, de ani de zile nu-i mai păsa. Le avea pe fete. Și mai avea acea minunată invenție: vinul la cutie. La ce-i mai trebuia Erik?

— Ce minunat să avem încă un scriitor aici, în Fjällbacka! mai întâi Erica Falck, iar acum Christian.

Cecilia aproape că țopăia de pe un picior pe altul.

— I-ați citit cartea?

— Eu nu citesc decât reviste de afaceri, zise Erik.

Louise își dădu ochii peste cap. Era tipic pentru el să flirteze spunând că nu citea niciodată cărți.

— Sper să putem lua un exemplar cu noi acasă, zise ea, înfășurându-se în haină.

Își dorea să se miște mai repede coada, pentru a putea intra la căldură.

— Da, la noi acasă, Louise e cea care citește. Pe de altă parte, ce altceva să faci, dacă nu ești nevoit să muncești? Nu-i așa, iubito?

Louise ridică din umeri, nelăsându-se afectată de remarca usturătoare. Nu ar fi ajutat cu nimic să sublinieze că, de fapt, Erik insistase ca ea să rămână acasă, atâta vreme cât fetele erau mici. Și că ea trudea din zori până-n seară pentru a fi sigură că totul mergea ca pe roate în căminul bine organizat pe care bărbatul îl lua de-a gata.

Bârfa măruntă continuă, odată cu avansarea în rând. Într-un final, reușiră să intre în foaier și să-și lase hainele, înainte de a coborî scările spre sala de festivități.

Cu privirea lui Erik ațintită asupra ei, Louise se duse direct la bar.

•

— Nu te strofoca prea tare! spuse Patrik, sărutând-o pe Erica înainte ca aceasta să iasă legănându-se din bucătărie, cu pântecele înainte.

Maia scânci puțin când își văzu mama dispărând, dar se potoli dendată ce Patrik o puse în fața televizorului, ca să se uite la *Bolibompa*. Tocmai începuse emisiunea cu dragonul verde. Maia fusese mult mai agitată și mai greu de strunit în ultimele câteva luni, iar toanele ce urmau ori de câte ori i se spunea „nu” erau comparabile cu ale unei adevărate dive. Patrik înțelegea oarecum situația. Pesemne că fetița era în același timp nerăbdătoare și neliniștită fiindcă urmau să apară doi noi membri ai familiei. Dumnezeule mare! Gemeni! Cu toate că știuseră încă de la prima ecografie, din cea de-a optsprezecea săptămână de sarcină a Ericăi, lui Patrik tot nu-i venea să creadă. Uneori se întreba cum aveau să facă față situației. Fusese îndeajuns de greu cu un singur bebeluș; cum aveau să se descurce cu doi? Cum aveau să rezolve alăptatul, nevoia de somn și toate celelalte? Și trebuiau să cumpere o mașină nouă, îndeajuns de mare pentru trei copii și cărucioarele lor. Iar acela nu era decât unul dintre multele aspecte ce trebuiau luate în calcul.

Patrik se așeză pe canapea lângă Maia și privi în gol. Fusese atât de obosit în ultima vreme. Se simțea secătuit de energie, iar în unele dimineți abia se putea ridica din pat. Însă poate că nu era chiar atât de ciudat. Pe lângă toate evenimentele de acasă – Erica sleită de puteri și Maia transformată într-un monstruleț obraznic – Patrik se mai confrunta și cu necazuri la muncă. În toți anii scurși de când o cunoscuse pe Erica, el și colegii lui se confruntaseră cu nenumărate și dificile anchete ale unor crime. Natura morbidă a meseriei lui și

conflictul permanent cu șeful său, Bertil Mellberg, începeau să-și pună amprenta asupra lui Patrik.

Acum se ocupau de cazul dispariției lui Magnus Kjellner. Patrik nu știa dacă experiența ori instinctul îi dădea sentimentul acesta, însă era ferm convins că bărbatul păţise ceva. Imposibil de spus dacă fusese victima unui accident sau a unei fapte josnice, însă Patrik era în stare să parieze pe legitimația sa de polițist că Magnus Kjellner nu mai era în viață. Începuse să-l tulbure faptul că în fiecare zi de miercuri era nevoit s-o întâlnească pe soția bărbatului, care îi părea de fiecare dată mai mică și mai pricăjită. Polițiștii făcuseră tot ce le stătuse în putere, însă lui Patrik îi era în continuare imposibil să-și șteargă din minte imaginea Ciei Kjellner.

— Tati!

Cu forțe vocale de care nici măcar nu era conștientă, Maia îl trezi din visare. Fetița arăta cu degetul spre ecranul televizorului, iar Patrik înțelese de îndată ce se întâmplase. Pesemne că stătuse pe gânduri vreme îndelungată, deoarece *Bolibompa* se terminase, fiind înlocuită de o emisiune pentru adulți ce nu îi trezea nicidecum interesul Maiei.

— Rezolvă tati, spuse el, ridicând palmele. Ce zici de *Pippi Șoseța*?

Având în vedere că Pippi era marea favorită a momentului, Patrik știa care avea să fie răspunsul fiicei sale. Scoase DVD-ul, iar atunci când la televizor porni *Pippi Șoseța în Mările Sudului,* el se așeză lângă Maia, punându-și brațul în jurul ei. Ca un animăluț drăgăstos, fetița se cuibări fericită la subsuoara tatii. Cinci minute mai târziu, Patrik dormea.

•

Christian transpira abundent. Gaby tocmai îl anunțase că în curând trebuia să urce pe scenă. Sala de festivități nu era plină ochi, dar la mese erau așezați în jur de șaizeci de oaspeți, cu nerăbdarea citindu-li-se pe chip și cu farfurii de mâncare și pahare de bere sau vin dinaintea lor. Cât despre Christian, el nu reușise să mănânce nimic, dar băuse vin roșu. Era deja la al treilea pahar, deși era conștient că n-ar fi trebuit să bea atât de mult. N-ar fi fost deloc bine să bolborosească în microfon drept răspuns la întrebări. Însă fără vin, n-ar fi fost deloc în stare să funcționeze.

Cuprinse camera cu privirea, când simți o atingere pe braț.

— Bună. Cum merge? Pari un pic cam încordat, zise Erica, privindu-l cu îngrijorare.

— Cred că sunt doar emoții, se contesă el, găsind consolare în acea mărturisire.

— Știu exact ce simți, spuse Erica. Prima mea apariție publică a fost la un eveniment în Stockholm, dedicat autorilor debutanți, iar la final aproape că au fost nevoiți să mă culeagă de pe podea. Și nu-mi amintesc niciun cuvânt rostit pe scenă.

— Am senzația că și pe mine va trebui să mă culeagă de pe podea, zise Christian, ducându-și mâna spre grumaz.

Preț de o clipă, se gândi la scrisori, apoi fu copleșit de panică. Genunchii îi cedară și singurul motiv pentru care nu se prăbuși fu acela că Erica era prinsă de brațul său.

— Hopa sus, zise ea. S-ar părea că ai dat gata câteva băuturi tari. Poate că ar fi bine să nu mai bei nimic înainte de-a urca pe scenă.

Îndepărtă cu grijă paharul de vin roșu din mâna lui Christian și îl așeză pe masa cea mai apropiată.

— Îți promit că totul va fi bine. Pentru început, Gaby te va prezenta pe tine, apoi romanul. După care eu îți voi pune câteva întrebări – și deja am discutat care vor fi acelea. Ai încredere în mine. Singura problemă va fi cum să remorcăm imensitatea asta de corp al meu până pe scenă.

Râse, iar Christian i se alătură. Nu din toată inima, ba chiar sună ușor strident, însă gluma avu efectul scontat. Bărbatul se mai eliberă de tensiune și putu din nou să respire. Își îndepărtă orice gând legat de scrisori. N-avea să se lase afectat de așa ceva în seara asta. Sirena căpătase o voce prin intermediul cărții lui, iar Christian voia să considere acum capitolul acesta încheiat.

— Bună, iubitule.

Sanna li se alătură, privind în jurul său, cu ochii licărind. Christian știa că momentul era important pentru ea. Poate chiar mai important decât pentru el.

— Cât de bine arăți, îi spuse, iar femeia savură laudele.

Într-adevăr, arăta minunat. Christian își dădea seama că fusese norocos să o întâlnească. Sanna îndurase foarte mult din partea lui, mai mult decât ar fi fost dispuși să îndure alți oameni. Nu era vina ei că nu putea umple golul dinăuntrul lui Christian. Probabil că nimeni n-ar fi putut-o face. Bărbatul o cuprinse cu un braț și îi sărută părul.

— Cât de drăguți sunteți voi doi! exclamă Gaby, venind val vârtej spre ei, cu tocurile pantofilor răsunând. Cineva ți-a trimis flori, Christian.

Bărbatul privi țintă spre buchet. Era frumos, dar simplu, alcătuit în întregime din crini albi.

Cu degetele tremurându-i incontrolabil, Christian se întinse după plicul alb, atașat buchetului. Era atât de agitat, încât abia reuși să-l deschidă, fiind prea puțin conștient de privirile surprinse ale femeilor aflate în jurul său.

Biletul era, de asemenea, foarte simplu. O felicitare obișnuită, albă, groasă, cu un mesaj scris cu cerneală neagră, cu aceleași litere elegante folosite de obicei în scrisori. Christian fixă cuvintele cu privirea. Apoi totul i se făcu negru în fața ochilor.

2.

Era cea mai frumoasă ființă pe care o văzuse vreodată. Mirosea așa de bine, iar părul său lung era prins la spate cu o panglică albă. Strălucea atât de puternic, încât aproape că simți nevoia să închidă ochii. Făcu șovăitor un pas spre ea, nefiind sigur dacă i se va îngădui să fie părtaș la toată acea frumusețe. Ea întinse brațele, în semn de îngăduință și, cu pași iuți, el se cufundă în îmbrățișarea ei. Departe de întuneric, departe de nenorociri. Fu învăluit de alb, de lumină, de mireasma florilor, iar un păr ca de mătase îi mângâie obrazul.

— Acum ești mama mea? zise el în cele din urmă, făcând șovăielnic un pas înapoi.

Femeia încuviință din cap.

— Adevărat?

Se aștepta ca dintr-o clipă în alta să apară cineva și, cu o remarcă fulgerătoare, să spulbere totul, șoptindu-i că doar visase. Și că minunata făptură nu putea nicicum să fie mama unuia ca el.

Însă nu apăru niciun glas. În schimb, femeia doar clătină din cap, iar el nu se mai putu abține. I se aruncă din nou în brațe – nu voia să mai plece vreodată. Undeva, în mintea lui, existau alte imagini, alte scene și sunete ce dădeau să iasă la suprafață, însă fură înăbușite de mirosul de flori și de foșnetul rochiei femeii. Alungă acele imagini. Le obligă să dispară, să fie înlocuite de tot ce era nou și minunat. De tot ce era incredibil.

Își privi noua mamă, iar inima aproape că îi spărgea pieptul de fericire. Atunci când femeia îl prinse de mână și îl conduse departe de acolo, el o urmă de bunăvoie.

•••

— Am auzit că lucrurile au luat o întorsătură destul de zbuciumată aseară. Ce-o fi fost în capul lui Christian, să se îmbete la un eveniment ca ăsta?

Kenneth Bengtsson ajunse târziu la birou, după o dimineață cam neplăcută acasă. Își aruncă haina pe canapea, însă o privire dezaprobatoare din partea lui Erik îl făcu să o ridice din nou și să o atârne în cuierul de pe hol.

— Ai dreptate. Fără doar și poate, seara a avut un sfârșit lamentabil, răspunse Erik. Pe de altă parte, Louise a părut hotărâtă să evadeze în aburii alcoolului, așa că măcar am fost cruțat de experiența cu pricina.

— Chiar așa rău stau lucrurile? întrebă Kenneth, privindu-l pe Erik.

Se întâmpla foarte rar ca acesta să-i destăinuie chestiuni personale. Așa fusese dintotdeauna. Atât pe vremea când erau copii și se jucau împreună, cât și în prezent, ca adulți. Erik îl tratase pe Kenneth de parcă abia l-ar fi tolerat, de parcă i-ar fi făcut o favoare binevoind să petreacă timp cu el. Prietenia lor s-ar fi încheiat cu multă vreme în

urmă dacă Erik nu ar fi avut vreun folos de pe urma lui Kenneth. În vreme ce Erik plecase la facultate și lucrase în Göteborg, Kenneth rămăsese în Fjällbacka și pusese pe picioare o mică firmă de contabilitate, care, de-a lungul anilor, devenise o afacere de succes. Asta deoarece Kenneth chiar se pricepea. Își dădea seama că nu era tocmai arătos ori șarmant și nu-și făcea iluzii că ar fi avut o inteligență peste medie. Însă avea o abilitate remarcabilă de a face minuni atunci când venea vorba de cifre. Putea jongla cu sumele dintr-un raport de profituri și pierderi sau dintr-o foaie de bilanț ca un adevărat David Beckham al lumii contabile. Din pricina asta și a talentului său de a convinge autoritățile fiscale să vadă lucrurile din perspectiva lui, Kenneth devenise brusc și, pentru întâia oară, o persoană extrem de valoroasă pentru Erik. Reprezentase alegerea firească atunci când Erik avusese nevoie de un asociat, odată cu intrarea pe piața de construcții și cu pornirea unei afaceri care, în ultima vreme, devenise extrem de profitabilă, pe coasta de vest a Suediei. Firește că Erik precizase de la bun început că asociatul său trebuia să-și vadă lungul nasului, din moment ce nu deținea decât o treime din companie, și nu jumătate – cu toate că așa ar fi trebuit, având în vedere contribuția sa în cadrul firmei, însă nu conta. Kenneth nu era interesat să adune averi și putere. Se mulțumea să facă lucrurile la care se pricepea și să fie asociatul lui Erik.

— Chiar n-am idee ce să fac în legătură cu Louise, spuse Erik, ridicându-se de la birou. Dacă n-ar fi fost copiii…

Scutură din cap și își puse haina pe el. Kenneth dădu și el din cap, în semn de solidaritate. Știa prea bine cum stăteau lucrurile. Și nu aveau nimic de-a face cu copiii. Ceea ce îl oprea pe Erik să divorțeze de Louise era faptul că ea ar fi avut dreptul la jumătate din banii și celelalte bunuri ale lor.

— Mă duc să iau prânzul și voi fi plecat o vreme. Un prânz lung astăzi.

— În regulă, zise Kenneth. Un prânz lung. Ah, da.

•

— E acasă? întrebă Erica, de pe veranda familiei Thydell.

Sanna păru să ezite preț de câteva secunde, apoi se dădu la o parte și îi permise să intre.

— E la etaj. În camera de lucru. Stă în fața computerului și privește în gol.

— Pot să urc și să stau de vorbă cu el?

Sanna dădu afirmativ din cap.

— Sigur. Nimic din ceea ce spun eu nu pare să-l ajute. Poate că ai tu mai mult noroc.

Tonul femeii era amar, și Erica se opri un moment, pentru a o studia. Părea obosită. Însă mai era ceva ce îi scăpa Ericăi.

— Să văd ce pot face.

Erica începu să urce încet scările, susținându-și cu o mână pântecele supradimensionat. În ultima vreme, până și cel mai mic efort o secătuia de toate puterile.

— Bună.

Bătu delicat în ușa deschisă, iar Christian se întoarse. Stătea așezat pe scaunul de la birou, însă ecranul computerului era gol.

— Hai că ieri chiar ne-ai tras o sperietură, zise Erica, prăbușindu-se în fotoliul din colț.

— Cred că sunt doar ușor epuizat din cauza muncii, răspunse Christian, însă ochii îi erau puternic încercănați, iar mâinile îi tremurau. În plus, am fost îngrijorat din cauza dispariției lui Magnus.

— Ești sigur că nu mai există și alt motiv? întrebă ea, pe un ton mult mai strident decât intenționase. Am cules ieri asta și am adus-o cu mine.

Întinse mâna spre buzunarul hainei și scoase felicitarea care sosise odată cu buchetul de crini albi.

— Pesemne că ți-a scăpat din mână.

Christian se uită țintă la bilet.

— Pune-l deoparte.

— Ce înseamnă acest mesaj? întrebă Erica, privind îngrijorată spre acel bărbat pe care începuse să-l considere prieten.

El nu-i răspunse. Erica repetă întrebarea, de data aceasta, cu mai multă blândețe.

— Christian, ce înseamnă? Reacția ta de ieri a fost cu totul neobișnuită. Așa că nu încerca să mă faci să cred că erai doar extenuat din cauza muncii.

În continuare, niciun răspuns. Brusc, tăcerea fu întreruptă de vocea Sannei, venită din dreptul ușii.

— Povestește-i Ericăi de scrisori, zise ea.

Rămase pe loc, așteptând o reacție din partea soțului ei. Se scurseră alte câteva minute de tăcere până când Christian oftă și trase afară sertarul de jos al biroului, din care scoase o grămăjoară de scrisori.

— Le am de ceva vreme.

Erica luă scrisorile și frunzări cu atenție paginile. Foi albe, cu cerneala neagră. Și nu exista niciun dubiu, scrisul de pe felicitarea pe care o adusese era același. Ba chiar și unele cuvinte păreau familiare. Propozițiile erau diferite, însă tema rămânea neschimbată. Erica începu să citească cu voce tare din prima scrisoare.

— *Merge alături de tine, te urmează pretutindeni. Nu ai niciun drept asupra propriei tale vieți. Aceasta îi aparține ei.*

Își ridică uluită privirea.

— Ce mai e și asta? Înțelegi ceva?

— Nu, veni răspunsul iute și răspicat al lui Christian. Nu, n-am nicio

idee. Nu cunosc pe nimeni care să-mi vrea răul. Cel puțin, nu cred să cunosc. Și n-am idee nici cine este „ea”. Ar fi trebuit să arunc scrisorile alea, spuse bărbatul, întinzându-se după ele.

Însă Erica n-avea de gând să le dea drumul din mână.

— Ar trebui să le spui polițiștilor despre asta.

Christian scutură din cap.

— Nu, probabil că e doar cineva care se distrează pe seama mea.

— Mie nu-mi sună a glumă. Și văd că nici ție nu ți se pare amuzant.

— Exact asta am spus și eu, interveni Sanna. Cred că e foarte sinistru, mai ales că avem copii și tot restul. Dacă o fi vreun bolnav mintal…

Îl fixă pe Christian cu privirea, iar Erica își dădu seama că nu era prima oară când purtau discuția aceea, însă bărbatul scutură iar cu încăpățânare din cap.

— Nu vreau să-i dau prea multă amploare.

— De când durează mai precis toată situația asta?

— De când ai început să scrii cartea, zise Sanna, alegându-se astfel cu o privire iritată din partea soțului său.

— Cam așa ceva, recunoscu acesta. Acum un an și jumătate.

— Să existe oare o legătură? Ai scris în carte despre vreo persoană sau vreun eveniment real? Cineva care să se fi simțit amenințat fiindcă l-ai pomenit?

Erica îl țintui cu privirea pe Christian, care părea extrem de stânjenit. Era evident că nu voia să discute despre asta.

— Nu, este o operă de ficțiune, zise el, cu o grimasă. Nimeni n-ar trebui să se poată recunoaște în povestea mea. Doar ai citit manuscrisul. Ți se pare cumva autobiografic?

— Nu e ceva de care să-mi pot da seama, spuse Erica, ridicând din umeri. Însă știu din proprie experiență că scriitorii includ în cărțile lor părți ale propriilor vieți, în mod conștient sau inconștient.

— Ei bine, eu n-am făcut-o! exclamă Christian, împingându-și scaunul și ridicându-se în picioare.

Dându-și seama că sosise vremea să plece, Erica încercă să se ridice din fotoliu. Însă trupul său greoi se împotrivi cu vehemență, iar femeia nu fu în stare decât să mormăie de câteva ori. Expresia neînduplecată a lui Christian se înmuie, și bărbatul îi întinse o mână.

— Probabil e vreun țăcănit care a auzit despre cartea mea și au început să-i vină idei. Atâta tot, zise el, părând mai calm.

Erica se îndoia că așa era, însă părerea ei se baza mai mult pe instinct decât pe vreo dovadă concretă. Îndreptându-se către mașină, spera ca bărbatul să nu observe că în sertarul lui se aflau doar cinci scrisori, în loc de șase. Erica nu știa ce anume o determinase să facă un pas atât de îndrăzneț, însă dacă amicul ei nu intenționa să-i spună adevărul, atunci avea să afle ea de una singură. Tonul scrisorilor era

în mod evident amenințător și Erica se temea pentru Christian.

•

— A trebuit să anulezi vreo programare? întrebă Erik, ciugulind sfârcul Ceciliei.

Femeia gemu, întinzându-se pe patul din apartamentul ei. Salonul de frumusețe a cărui proprietară era se afla chiar la parterul clădirii, așadar foarte aproape.

— Ai vrea tu, nu? Să auzi că a trebuit să-mi reprogramez clienții pentru a-ți face ție loc în calendar. Ce te face să crezi că ești într-atât de important?

— Ce-ar putea fi mai important decât asta? spuse el, plimbându-și limba de-a lungul sânului Ceciliei.

Femeia îl trase apoi nerăbdătoare deasupra ei.

La sfârșit, se întinse lângă el, cu capul rezemat de brațul lui. Câteva firicele aspre îi gâdilară obrazul.

— A fost un pic ciudat să mă întâlnesc ieri cu Louise. Și cu tine.

— Mmm, făcu Erik, moțăind.

Nu avea niciun chef să discute cu amanta despre mariajul și soția lui.

— Știi, îmi place de Louise, șopti Cecilia, jucându-se cu părul de pe pieptul lui Erik. Iar dacă ar ști…

— Dar nu știe, se răsti Erik, rezemându-se în coate. Și nici nu va afla.

Cecilia ridică privirea spre el, iar bărbatul înțelese din experiență cum avea să decurgă discuția.

— Mai devreme sau mai târziu va trebui să afle.

Erik oftă în sinea lui. De ce trebuia mereu să discute despre trecut și despre viitor? Își trecu picioarele peste marginea patului și începu să se îmbrace.

— Deja trebuie să pleci? întrebă Cecilia.

Expresia lezată de pe chipul femeii îl irită și mai mult.

— Am multă treabă, spuse el tăios, închizându-și nasturii de la cămașă.

Mirosul partidei de sex îi gâdila nările, însă avea să facă un duș la birou. Întotdeauna păstra un schimb de haine acolo, tocmai pentru asemenea ocazii.

— Deci așa vor sta lucrurile?

Cecilia era încă întinsă pe pat, iar Erik nu-și putea lua ochii de la trupul ei dezgolit. Sânii îi erau fermi, iar sfârcurile mari și închise la culoare i se întăriseră din cauza temperaturii scăzute din cameră. Erik făcu un scurt calcul mental. Nu era neapărat nevoie să se grăbească înapoi la birou, și nu i-ar fi displăcut o nouă rundă. Avea să fie nevoie de o oarecare… insistență, însă freamătul care deja îi cuprinsese trupul îl făcu să creadă că ar fi meritat efortul. Se așeză pe marginea

patului și dezmierdă obrazul femeii, temperându-și în același timp vocea și expresia.

— Cecilia, spuse el, după care începu să-i șoptească vorbe la fel de ușor de rostit ca și în multe alte ocazii.

Atunci când femeia își lipi trupul de al lui, Erik îi simți prin cămașă sânii. Se întinse și începu să-și desfacă nasturii.

•

După un prânz târziu luat la restaurantul Källaren, Patrik își parcă mașina în fața clădirii joase, de culoare albă, care niciodată nu avea să câștige premii pentru arhitectură, apoi intră în zona recepției din secția de poliție Tanumshede.

— Ai un vizitator, îl anunță Annika, privindu-l peste ochelari.

— Cine?

— N-aș putea zice, însă arată bine. Poate ușor plinuță, dar am senzația că îți va plăcea.

— Ce tot spui tu acolo? exclamă uluit Patrik.

Se întrebă de ce își asumase dintr-odată Annika rolul de pețitoare pentru colegii ei fericiți și așezați la casele lor.

— Va trebui să mergi și să te convingi de unul singur. Te așteaptă în birou, zise Annika, făcându-i cu ochiul.

Patrik intră în birou și rămase blocat în fața ușii.

— Bună, iubito. Ce cauți aici?

Erica stătea așezată în scaunul pentru vizitatori din fața biroului, răsfoind distrată un număr al revistei *Poliția*.

— Dar știu c-ai întârziat cu prânzul, nu glumă, spuse ea, ignorându-i întrebarea. Așa arată o zi încărcată la secția de poliție?

Patrik îi răspunse doar printr-un mormăit. Știa cât de mult îi plăcea Ericăi să-l tachineze.

— Așadar, ce faci aici? o întrebă el, așezându-se pe scaunul de la birou.

Se aplecă spre soția sa ca s-o studieze mai îndeaproape. Văzu din nou cât de frumoasă putea să fie. Își aminti când îl vizitase la secție prima oară, în legătură cu uciderea prietenei sale, Alexandra Wijkner, și avu senzația că în timpul scurs de atunci, ea devenise și mai încântătoare. Uita asta din când în când, prins în rutina zilnică. Zilele se scurgeau una după alta, încărcate cu îndatoriri, dusul și adusul Maiei de la creșă, cumpărături pentru casă și seri în care cădea răpus de oboseală în fața televizorului, pe canapea. Însă uneori îl copleșea gândul iubirii ieșite din comun pe care i-o purta Ericăi.

Iar în clipele acelea, când femeia se afla chiar dinaintea sa, cu părul ei blond, luminat de soarele iernatic care străluce prin fereastră, și purtând în pântece doi copilași, dragostea pe care o simțea Patrik era atât de intensă, încât ar fi putut dura o viață întreagă.

Brusc, își dădu seama că nu auzise vorbele Ericăi, așa că o rugă să le

repete.

— Ziceam doar că în dimineața asta am fost să-l văd pe Christian și să stau de vorbă cu el.

— Cum se simte?

— Părea în regulă, însă un pic șubred. Și…, se opri ea, mușcându-și buza.

— Și ce? Credeam doar că a băut un pic cam mult, asta pe lângă faptul că a avut emoții.

— Hmmm. Ei bine, eu cred că asta nu-i totul.

Erica scoase din geantă o pungă de plastic și i-o întinse lui Patrik.

— Biletul ăsta era lângă buchetul de flori ce i-a fost trimis ieri. Iar scrisoarea este una dintre cele șase pe care le-a primit de-a lungul timpului, începând de acum un an și jumătate.

Deschizând punga, Patrik îșpi privi lung soția.

— Cred că ar fi mai bine să le citești fără să le scoți din pungă. Christian și cu mine le-am atins deja, însă n-ar mai trebui să adăugăm și alte amprente.

Patrik o privi din nou, dar îi ascultă sfatul și citi biletul și scrisoarea prin folia de plastic.

— Ce crezi că înseamnă? întrebă Erica și se mută puțin mai în față, pentru a sta pe marginea scaunului.

Însă atunci când acesta aproape că se răsturnă, se văzu nevoită să-și redistribuie rapid greutatea, schimbându-și poziția.

— Ei bine, amândouă sună a amenințări, cu toate că nu sunt foarte detaliate.

— Da, așa m-am gândit și eu. Iar Christian e de aceeași părere, deși a tot încercat să minimalizeze întreaga poveste. A refuzat să arate scrisorile poliției.

— Atunci cum de ai…? întrebă Patrik, ridicând punga.

— Ei, poate că le-am luat din greșeală. Ce aiurită sunt!

Își lăsă capul într-o parte și își puse la bătaie arsenalul de farmece, însă soțul ei nu era ușor de păcălit.

— Așadar, le-ai furat de la Christian?

— Nu știu dacă aș folosi cuvântul „furt”. Mai degrabă le-am împrumutat pentru o vreme.

— Și ce anume ai dori să fac eu cu aceste… materiale împrumutate? întrebă Patrik, deși îi era clar ce răspuns avea să urmeze.

— Cineva încearcă, în mod evident, să-l amenințe pe Christian, iar el e speriat. Mi-am dat seama când l-am văzut astăzi. Ia foarte în serios aceste amenințări, așa că nu știu de ce nu vrea să meargă la poliție. Însă poate că ai vrea tu să examinezi în mod discret felicitarea și scrisoarea, să vezi dacă nu cumva afli niște lucruri utile?

Erica îi vorbi pe tonul ei cel mai stăruitor, iar Patrik își dădu seama că avea să cedeze. Ori de câte ori soția lui se afla în dispoziția aceea,

era imposibil de tratat cu ea, lucru pe care Patrik îl învățase pe propria-i piele.

— Bine, bine, spuse el, ridicându-și mâinile în aer. Mă predau. Să văd dacă pot afla ceva. Însă nu e prioritatea mea principală.

Erica îi zâmbi.

— Mulțumesc, iubitule.

— Acum du-te acasă și odihnește-te, zise Patrik; nu rezistă și se aplecă să-i dea o sărutare.

După ce plecă Erica, Patrik își făcu de lucru absent cu punga de plastic ce conținea mesajele de amenințare. Își simțea mintea înceată și îndărătnică, dar chiar și așa, ceva începuse să nu-i dea pace. Christian și Magnus erau prieteni. Să fi existat vreo…? Patrik îndepărtă imediat acel gând, însă el reveni cu încăpățânare, făcându-l pe bărbat să se uite la fotografia lipită pe peretele din fața sa. Să fi existat vreo legătură?

•

Bertil Mellberg împinse căruciorul în care, bucuros și mulțumit ca de obicei, stătea așezat Leo, zâmbind din când în când pentru a-și arăta cei doi dințișori inferiori ce îi ieșiseră de curând. În ziua aceea, Ernst fusese lăsat la secția de poliție. În mod normal, câinele obișnuia să meargă pe lângă cărucior, asigurându-se că nimic nu avea să i se întâmple acelei făpturi care, cu foarte mare rapiditate, devenea cea mai importantă din lumea sa. Pentru Mellberg, Leo deja era centrul universului.

Lui Mellberg nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că putea nutri sentimente atât de puternice față de cineva. Din clipa în care asistase la nașterea bebelușului, apoi fusese primul care îl ținuse în brațe, avusese senzația că Leo îi cucerise complet inima. Fără îndoială că lui Mellberg îi era foarte dragă și bunica lui Leo, însă micuțul se afla primul pe lista lui de persoane iubite.

Șovăind, Mellberg împinse căruciorul spre secția de poliție. De fapt, de Leo ar fi trebuit să aibă grijă la prânz colega lui Mellberg, Paula, în vreme ce partenera ei, Johanna, era plecată cu niște treburi în oraș. Însă atunci când Paula fusese nevoită să plece pentru a rezolva un caz de violență domestică, sărind în ajutorul unei femei care susținea că fostul soț o „bătea de-i suna apa-n cap”, Mellberg intervenise prompt și se oferise să ducă bebelușul la plimbare. Dar venise timpul să-l și aducă înapoi. Mellberg era extrem de gelos pe Paula, care în curând avea să-și ia concediu de maternitate. Și lui i-ar fi surâs să-și mai reducă din orele de muncă, pentru a putea petrece mai mult timp cu Leo. De fapt, nici nu ar fi fost o idee rea. Ca un șef destoinic ce se afla, ar fi trebuit să le dea subalternilor lui șansa de a face câteva cursuri de perfecționare. În plus, Leo avea nevoie de la bun început de o influență masculină puternică. Cu două mame și nici urmă de tată în

preajmă, ar fi fost bine să se gândească la ce era mai bine pentru băiat și să-i dea șansa de a învăța de la un bărbat pe cinste. Un bărbat precum Mellberg, de exemplu.

Bertil își folosi șoldul pentru a ține deschisă ușa greoaie de la intrarea în secție și trase înăuntru căruciorul. Annika se lumină la chip când îi văzu, iar lui Mellberg i se umplu inima de mândrie.

— Văd că voi doi ați fost afară, la plimbare, zise Annika, ridicându-se pentru a-l ajuta pe Mellberg.

— Da, fetele au avut nevoie de ajutor, zise bărbatul, începând grijuliu să-i scoată bebelușului hăinuțele de exterior.

Annika îl privi, amuzată. Pesemne că vremea miracolelor nu se terminase încă.

— Haide, fiule, să vedem dacă e mami pe-aici, gânguri Mellberg, ridicându-l pe Leo din cărucior.

— Nu, Paula încă nu s-a întors, zise Annika și se așeză iar la birou.

— Of, ce păcat. Se pare că n-ai de ales și mai rămâi un pic cu bătrânul tău bunic, spuse Mellberg, pe un ton mulțumit, și se îndreptă spre bucătărie, cu Leo în brațe.

Atunci când el și Rita se mutaseră împreună, cu câteva luni în urmă, fetele sugeraseră să-l numească „bunicul Bertil”. Drept urmare, el nu rata nicio ocazie de a folosi acea denumire care îi aducea atât de multă bucurie. Bunicul Bertil.

•

Era ziua de naștere a lui Ludvig, iar Cia încerca să se poarte ca și cum ar fi fost o aniversare ca oricare alta. Împlinea treisprezece ani. Exact atâția ani se scurseseră de când îi dăduse naștere, la maternitate, amuzându-se teribil datorită asemănării incredibile dintre tată și fiu. Însă în prezent, în adâncul sufletului ei, se vedea nevoită să admită că îi era greu până și să-l privească pe Ludvig. Să-i vadă ochii căprui, cu mici irizări verzi, părul blond pe care soarele, chiar și la începutul verii, îl decolorase, făcându-l aproape alb. Statura și gesturile lui Ludvig erau și ele asemănătoare cu ale lui Magnus. Amândoi erau înalți și deșirați, iar atunci când fiul ei îi dădea o îmbrățișare, brațele acestuia păreau identice cu ale tatălui. Până și mâinile celor doi semănau.

Cu degete tremurânde, femeia scrise cu glazură pe tort numele lui Ludvig. Încă un lucru pe care îl aveau în comun: Magnus era în stare să mănânce de unul singur un tort întreg, fără să se îngrașe un gram. Cât despre Cia, ea nu trebuia decât să se uite puțin la un rulou cu scorțișoară, că și lua un kilogram întreg în greutate. Însă în perioada aceea, era la fel de slabă precum își dorise dintotdeauna. De când Magnus dispăruse, kilogramele păruseră să se topească. De fiecare dată când se chinuia să mănânce, dumicatul pur și simplu refuza să fie înghițit. Iar în stomac simțea un nod din clipa în care se trezea

dimineața și până se culca noaptea, când aluneca într-un somn agitat. Nodul din stomac nu părea să lase prea mult loc pentru mâncare. Cu toate acestea însă, începu să se preocupe din ce în ce mai puțin de propria înfățișare. De fapt, abia dacă se mai privea în oglindă. Ce mai conta, din moment ce Magnus nu mai era acolo?

Uneori își dorea ca bărbatul să fi murit în fața ochilor ei. Să fi suferit un atac de cord, ori să fi fost lovit de o mașină. Orice, numai să fi știut ce anume pățise și să fi putut organiza o înmormântare, să se fi ocupat de bunurile sale lumești și să fi rezolvat toate celelalte formalități. Poate că astfel ar fi simțit chinurile doliului, până când acestea aveau să pălească treptat, lăsând în urma lor durerea surdă a pierderii, împreună cu amintirile frumoase.

Acum, nu avea nimic. I se părea că trăiește într-un vid imens. Magnus dispăruse, iar Cia nu avea de ce să își lege suferința – nu avea cum să meargă înainte. Se simțea incapabilă să se întoarcă la muncă, însă nu știa cât avea să poată sta acasă, în concediu medical.

Își coborî privirea asupra tortului aniversar. Glazura era împrăștiată aiurea. Era imposibil de citit ceva din vârtejurile dezordonate ce acopereau stratul de marțipan de deasupra. Imaginea îi secătui și ultimele fărâme de putere. Se prăbuși la podea, cu spatele rezemat de frigider, suspinele i se înălțau din adâncurile sufletului, cerând să fie eliberate.

— Nu plânge, mamă.

Cia simți o mână atingând-o pe umăr. Era mâna lui Magnus! Ba nu, era a lui Ludvig. Femeia scutură din cap. Avu senzația că realitatea se furișa pe lângă ea, pe nesimțite. Voia să-i dea drumul, pentru a putea evada în bezna ce-i era destinată. O beznă caldă și frumoasă, care ar fi învăluit-o pe veci dacă i-ar fi dat voie. Însă printre lacrimi, Cia văzu acei ochi căprui și acel păr blond și înțelese că nu se putea lăsa învinsă.

— Tortul…, spuse ea printre hohote, încercând să se ridice.

Ludvig o ajută să se pună pe picioare, după care îi luă din mână tubul de glazură.

— Îl aranjez eu, mamă. Ce-ar fi să te duci și să te întinzi puțin, cât mă ocup eu de tort?

Femeia îi dezmierdă obrazul. Avea treisprezece ani, nu mai era un copilaș. Se transformase în tatăl lui. Devenise Magnus – sprijinul ei. Era conștientă că nu ar fi trebuit să-i îngăduie preluarea unui asemenea rol; era încă prea tânăr. Însă puțina forță care îi rămăsese nu îi permitea nimic altceva decât să facă schimb de atribuții cu fiul ei.

Își șterse lacrimile cu mâneca de la cămașă, în vreme ce Ludvig scoase un cuțit și râcâi cu grijă glazura plină de cocoloașe de pe tortul lui aniversar. Ultimul lucru pe care Cia îl văzu înainte de-a ieși din

bucătărie fu străduania fiului său de a da formă celei dintâi litere a propriului nume. L, de la Ludvig.

3.

— Tu ești băiețelul meu frumos, știi asta? zise mama, în vreme ce îi pieptăna părul.

El nu făcu decât să dea aprobator din cap. Da, știa asta. Era băiețelul frumos al mamei. I-o repetase la nesfârșit, de când îi fusese permis să meargă acasă cu ei, și nu se sătura de vorbele acelea. Uneori se gândea cum fuseseră lucrurile înainte. Se gândea la întuneric, la singurătate. Însă tot ce trebuia să facă era să privească acea făptură minunată care îi devenise mamă, iar toate celelalte se mistuiau și se făceau nevăzute. Ca și cum nu ar fi existat niciodată.

Tocmai ieșise din cadă, iar mama îl învelise în halatul verde cu floricele galbene.

— Ar vrea scumpul meu niște înghețată?

— Îl alinți prea mult, se auzi vocea tatii, din dreptul ușii.

Băiatul se ghemui în halatul său și ridică gluga pentru a se refugia de vorbele dure ce ricoșau de faianța din baie. Ca să se ascundă din calea întunericului ce-și făcea din nou apariția la suprafață.

— Spun doar că nu-l ajuți cu nimic dacă îl cocoloșești așa.

— Insinuezi cumva că nu știu să-l cresc pe fiul nostru?

Ochii mamei se înnegurară, părând nemărginiți. Ca și cum ar fi vrut să îndepărteze orice urmă a existenței tatălui cu o simplă privire. Și, ca de obicei, furia sa păru să o risipească întru totul pe cea a tatii. Bărbatul se micșoră și se veșteji, deveni un amărât de tată cenușiu.

— Tu știi mai bine, murmură el, apoi dispăru, cu privirea în pământ.

După aceea, se auziră zgomotele de pași stingându-se și ușa de la intrare închizându-se încetișor. Tata pleca din nou afară, la plimbare.

— Nu-i dăm noi atenție lui, șopti mama, apăsându-și buzele aproape de urechea ascunsă sub halatul verde din prosop. Fiindcă noi doi ne iubim mult. Suntem doar tu și cu mine.

Băiatul se lipi de ea ca un animăluț și se lăsă consolat.

— Doar tu și cu mine, șopti el.

•••

— Ba nu! Nu vreau! țipa Maia – epuizându-și astfel mare parte din vocabularul ei restrâns – vineri, când Patrik încerca să o lase în grija Evei, educatoarea de la creșă.

Strigând din toți rărunchii, fiica sa i se prinse de pantaloni, până când, într-un final, Patrick reuși să-i descleștеze degetele, unul câte unul. Îl duru sufletul când o văzu dispărând cu educatoarea, ținând încă brațele întinse după el. În drum spre mașină, îi răsuna încă în minte acel strigăt înlăcrimat: „Tati!” Rămase acolo o vreme, uitându-se în gol, prin parbriz, cu cheile de la mașină în mână. Așa stătuseră lucrurile în ultimele două luni, iar acela era, fără îndoială, modul în

care Maia reacționa la sarcina Ericăi.

Patrik fusese nevoit să ducă greul în fiecare dimineață. Ba chiar se oferise voluntar. Era mult prea dificil pentru Erica să o îmbrace și să o dezbrace pe Maia. Și ar fi fost de neconceput să se aplece ca s-o ajute pe micuță cu legatul șireturilor. Așa că altă soluție nu exista. Dar strădaniile de zi cu zi începeau să-și pună amprenta asupra nervilor lui Patrik, fiindcă problemele începeau cu mult înainte ca ei să ajungă măcar la creșă. De-ndată ce venea timpul ca Maia să se îmbrace, fetița refuza să coopereze. Patrik se jena să admită că uneori se enerva atât de tare, încât o apuca un pic cam brusc pe Maia, făcând-o să țipe ca din gură de șarpe. După aceea, avea senzația că era cel mai groaznic părinte din lume.

Obosit, se frecă la ochi, inspiră adânc, apoi răsuci cheia în contact. Dar în loc să meargă spre Tanumshede, întoarse, din obișnuință, și se îndreptă către zona rezidențială de dincolo de Kullen. Parcă mașina în fața casei familiei Kjeller și, ezitând puțin, merse până în dreptul ușii de la intrare. Trebuia să-i fi anunțat că avea să treacă pe la ei, însă era prea târziu, din moment ce se afla deja acolo. Ridică mâna și ciocăni iute în ușa de lemn vopsită în alb. O coroniță de Crăciun încă stătea atârnată pe ea; pesemne că nimănui nu-i trecuse prin minte să o dea jos.

Dinăuntru nu se auzea niciun sunet, așa că Patrik ciocăni din nou. Poate că nu era nimeni acasă. Însă apoi auzi pași, iar Cia îi deschise ușa. Încremeni când îl văzu, iar Patrik se grăbi să scuture din cap.

— Nu, nu de-asta am venit, îi spuse el, și amândoi înțeleseră la ce se referise.

Umerii femeii se gârboviră, iar aceasta se dădu la o parte, făcându-i loc să intre. Patrik se descălță, apoi își atârnă haina într-unul din cârligele neocupate încă de jachetele copiilor.

— M-am gândit să stăm puțin de vorbă, spuse el, devenind dintr-odată nesigur de felul în care să prezinte ceea ce nu erau decât niște vagi speculații.

Cia dădu din cap și îl conduse în bucătărie, care se afla în dreapta ușii de la intrare. Patrik o urmă. Mai fusese acolo cu câteva ocazii. După dispariția lui Magnus, stătuseră la masa din bucătărie și parcurseseră totul de nenumărate ori. Îi pusese întrebări cu privire la lucruri ce nu ar fi trebuit divulgate vreodată, însă toate acele aspecte încetaseră să mai fie private în clipa în care Magnus Kjeller ieșise pe ușă, fără să se mai întoarcă.

Casa părea neschimbată. Plăcută și obișnuită, ușor dezordonată, purtând pretutindeni urmele unor copii neglijenți. Însă ultima dată când Patrik și Cia stătuseră de vorbă acolo, încă mai exista o fărâmă de speranță. Acum, resemnarea se instalase asupra întregului cămin. Și, de asemenea, asupra Ciei.

— A mai rămas niște tort. Ieri a fost ziua lui Ludvig, îi spuse Cia, apatică.

Se ridică pentru a scoate din frigider un sfert de tort cu mai multe straturi. Patrik încercă să protesteze, dar Cia așeză deja farfurii și furculițe pe masă, iar bărbatul înțelese că în ziua aceea avea să mănânce tort la masa de prânz.

— Câți ani a împlinit? întrebă Patrik, tăindu-și politicos felia de tort cea mai subțire cu putință.

— Treisprezece, răspunse Cia, cu o vagă urmă de zâmbet pe chip, după care își tăie, la rându-i, o bucățică minusculă de tort.

Patrik și-ar fi dorit să o vadă mâncând mai mult, având în vedere cât slăbise de-a lungul ultimelor luni.

— Minunată vârstă. Sau poate că nu, zise el, realizând cât de nefiresc îi sunase vocea.

Avea impresia că frișca de pe tort i se umflă în gură.

— Seamănă atât de mult cu tatăl lui, murmură Cia, în vreme ce furculița i se ciocni de farfurie.

O puse deoparte și îl privi pe Patrik.

— Ce anume dorești?

Bărbatul își drese vocea.

— S-ar putea să par băgăreț, însă știu că vrei să facem tot posibilul, așa că va trebui să mă ierți dacă…

— Spune ce ai de spus, îl întrerupse femeia.

— În regulă. Ei bine, mă tot întreb ceva, de o vreme încoace. Magnus era prieten cu Christian Thydell, nu? Cum s-au cunoscut?

Cia îl privi mirată, însă nu contracară. În schimb, rămase gânditoare câteva clipe, apoi vorbi.

— Nu prea știu. Cred că s-au cunoscut imediat după ce Christian și Sanna s-au mutat aici. Știi, ea e de loc din Fjällbacka. Am senzația că asta se întâmpla acum vreo șapte ani. Da, așa e, fiindcă Sanna a rămas însărcinată cu Melker la puțin timp după aceea, iar micuțul are acum cinci ani. Îmi aduc aminte, ni s-a părut pe-atunci că lucrurile s-au întâmplat destul de rapid.

— S-au cunoscut fiindcă tu și Sanna erați prietene?

— Nu, Sanna e cu zece ani mai tânără decât mine, așa că n-am fost prea apropiate. Sinceră să fiu, chiar nu-mi pot aminti cum anume au ajuns să se cunoască. Tot ce reține e că Magnus a sugerat să-i invităm la cină pe Christian și pe Sanna, după care ne-am tot văzut destul de des. Sanna și cu mine nu avem prea multe în comun, însă e o fată de treabă, iar lui Elin și lui Ludvig li se pare distractiv să se joace cu băieții ei. Iar despre Christian am o părere cu mult mai bună în comparație cu ceilalți amici ai lui Magnus.

— Și care ar fi aceștia?

— Vechii lui prieteni din copilărie: Erik Lind și Kenneth Bengtsson.

Ne-am văzut uneori cu ei și cu soțiile lor, însă numai pentru că Magnus a dorit asta. Din punctul meu de vedere, par a fi oameni de un cu totul alt tip.

— Dar Magnus și Christian? Erau prieteni apropiați?

Cia zâmbi.

— N-aș crede să aibă Christian prieteni apropiați. E o persoană destul de posomorâtă, greu de cunoscut cu adevărat. Însă era complet diferit în compania lui Magnus. Soțul meu avea acel efect asupra oamenilor. Cu toții îl plăceau. Îi făcea să se relaxeze.

Femeia înghiți în sec, iar Patrik își dădu seama că ea vorbise despre soțul său la timpul trecut.

— Dar de ce mă întrebi despre Christian? Să nu-mi spui că a pățit ceva, adăugă Cia, părând îngrijorată.

— Nu, nu. Nimic grav.

— Am auzit ce s-a întâmplat la acea lansare de carte. Fusesem invitată, însă m-aș fi simțit ciudat să merg fără Magnus. Sper că nu l-am jignit pe Christian fiindcă nu m-am dus.

— N-aș crede, zise Patrik. Dar s-ar părea că de peste un an încoace, a tot primit scrisori de amenințare. Posibil să mă agăț și de cea mai mică speranță acum, dar a primit cumva și Magnus vreun bilet similar? Se cunoșteau, așa că poate există o legătură.

— Scrisori de amenințare? zise Cia. Nu crezi că v-aș fi povestit în legătură cu așa ceva? De ce v-aș ascunde orice fel de informație care v-ar putea ajuta să aflați ce s-a întâmplat cu Magnus? adăugă ea, ridicând tonul și făcându-l să capete o notă stridentă.

— Sunt sigur că ne-ai fi anunțat dacă ai fi știut, se grăbi Patrik să-i răspundă. Însă poate că Magnus nu ți-a zis nimic ca să nu te îngrijorezi.

— Și-atunci, cum v-aș putea spune ceva în legătură cu asta?

— Din experiența mea, soțiile sunt în stare să simtă anumite lucruri, chiar dacă soții nu le povestesc ce anume îi supără. Cel puțin, consoarta mea așa face.

Cia zâmbi din nou.

— Aici ai dreptate. Așa e. Aș fi știut dacă pe Magnus l-ar fi împovărat ceva. Însă era lipsit de griji, ca de obicei. Omul cel mai statornic și mai de încredere, aproape întotdeauna bine dispus și jovial. Uneori chiar mă enerva cu asta și trebuie să recunosc, din când în când mai încercam să-i stârnesc o reacție negativă, dacă mă simțeam eu furioasă ori supărată. Însă niciodată nu am reușit. Așa era felul de-a fi al lui Magnus. Dacă l-ar fi supărat ceva, mi-ar fi spus. Iar dacă, din cine știe ce motiv, ar fi decis să nu o facă, tot mi-aș fi dat seama. Știa totul despre mine, așa cum și eu știam totul despre el. Nu aveam secrete unul față de celălalt.

Femeia vorbise cu multă siguranță de sine, iar Patrik își dădu seama

că ea vorbise cât se poate de serios. Însă el tot avea îndoieli. Era imposibil să știi totul despre altă persoană. Chiar și una pe care o iubeai și cu care aleseseși să-ți petreci viața. O privi pe Cia.

— Te rog să mă ierți dacă îți cer prea mult, însă te-ar deranja dacă aș arunca o privire prin casă? Doar cât să-mi fac o idee mai clară în legătură cu ce fel de persoană era Magnus.

Cu toate că discutaseră deja despre Magnus la timpul trecut, Patrik regretă modul în care își formulase ultima remarcă. Dar Cia nu comentă deloc. În schimb, făcu semn cu mâna către ușă, spunând:

— Caută unde vrei. Vorbesc serios. Fă ce vrei, întreabă-mă tot ce-ți trece prin minte, doar să îl găsiți.

Cu o mișcare aproape violentă, ea își șterse o lacrimă cu dosul palmei.

Patrik își dădu seama că femeia avea nevoie de puțină intimitate, așa că profită de ocazie și părăsi bucătăria. Își începu căutările în camera de zi. Aceasta era foarte asemănătoare cu miile de astfel de încăperi din casele suedeze. O canapea mare, bleumarin, de la IKEA. Rafturi *Billy* pentru cărți, cu lumini încorporate, tot de la IKEA. Un televizor cu ecran plat, așezat pe o comodă din lemn deschis la culoare, identic cu cel din care era făcută măsuța pentru cafea. Flecușteț și suvenire din călătorii; poze ale copiilor, pe pereți. Patrik se îndreptă către o fotografie de nuntă, mare și înrămată, ce trona deasupra canapelei. Nu era genul de portret tradițional, ceremonios. Magnus, îmbrăcat în haine elegante, era întins în iarbă, pe o parte, sprijinindu-și capul cu mâna. În spatele lui stătea Cia, îmbrăcată într-o rochie dantelată de mireasă. Era cu zâmbetul pe buze și cu un picior ferm plasat deasupra lui Magnus.

— Părinții noștri au rămas oripilați când ne-au văzut fotografia de la nuntă, zise Cia, făcându-l pe Patrik să se întoarcă spre ea.

— Cu siguranță este oarecum… diferită, spuse el, privind din nou poza.

Îl întâlnise pe Magnus de câteva ori de când se mutase în Fjällbacka, însă niciodată nu schimbaseră mai mult decât uzualele saluturi politicoase. Acum, privindu-i chipul sincer și fericit, Patrik își dădu seama că l-ar fi simpatizat.

— Pot să urc la etaj? întrebă el.

Stând în cadrul ușii, Cia încuviință din cap.

Peretele de lângă scară era și el înțesat de poze, iar Patrik se opri să le studieze. Stăteau mărturie pentru o viață intensă, dedicată familiei și plăcerilor simple. Și era evident că Magnus Kjellner fusese extraordinar de mândru de copiii săi. Îndeosebi una dintre poze îl făcu pe Patrik să simtă un gol în stomac. O fotografie de vacanță, în care un Magnus zâmbitor stătea între Elin și Ludvig, cu brațele în jurul amândurora. Chipul bărbatului radia atât de multă fericire, încât

Patrik nu-l mai putu privi. Se întoarse, continuându-și drumul pe scări.

Primele două camere le aparțineau copiilor. Cea a lui Ludvig era surprinzător de ordonată, fără haine aruncate pe podea. Patul era făcut, iar suportul de pixuri și toate lucrurile de pe birou fuseseră meticulos aranjate. Băiatul era fără îndoială un mare fan al sportului. Prins deasupra patului, la loc de cinste, stătea tricoul echipei naționale de fotbal a Suediei, cu autograful lui Zlatan pe el. În rest, dominau poze ale echipei IFK din Göteborg.

— Ludvig și Magnus mergeau la meciuri ori de câte ori aveau ocazia.

Patrik tresări. Din nou, vocea Ciei îl luase pe nepregătite. Femeia părea în stare să pășească fără a scoate vreun sunet, fiindcă n-o auzise urcând scările.

— Un tânăr foarte ordonat.

— Da, exact ca tatăl lui. Magnus se ocupa de obicei cu ordinea și curățenia prin casă. Eu sunt mai dezordonată. Dacă arunci o privire în următoarea cameră, vei vedea care dintre copii seamănă cu mine.

Patrik deschise ușa celuilalt dormitor, în ciuda avertizării scrise cu litere mari: BATEȚI LA UȘĂ ÎNAINTE SĂ INTRAȚI!

— Aoleu! exclamă Patrik, dându-se un pas înapoi.

— Da, ăsta e cuvântul potrivit, oftă Cia, încrucișându-și brațele pentru a evita impulsul de a face ordine.

În camera lui Elin domnea o dezordine de nedescris. Și culoarea roz.

— Credeam că, mai devreme sau mai târziu, va trece peste acea etapă roz, însă dimpotrivă, pare să se fi amplificat. Acum oscilează între nuanțe pale și unele țipătoare, fosforescente.

Bărbatul clipi nedumerit. Așa avea să arate oare camera Maiei peste câțiva ani? Și dacă gemenii aveau să fie de fapt gemene? Patrik s-ar fi înecat de tot în culoarea roz!

— M-am dat bătută. O rog doar să țină ușa închisă, ca să nu fiu nevoită să văd haosul ăla. Din când în când îmi mai vâr nasul, să mă asigur că nu începe să miroasă a mort pe-acolo.

Tresări puțin când rosti cuvintele, însă povesti mai departe.

— Magnus nu suporta să știe ce dezordine era acolo, însă eu l-am convins să o lase în pace. Și eu am fost la fel în copilărie, așa că știam că nu avea niciun rost s-o cicălească. În cazul meu, am devenit mai ordonată din clipa în care am avut propriul meu apartament, și cred că la fel va fi și pentru Elin.

Închise ușa, apoi arătă cu degetul spre încăperea de la capătul holului.

— Acela e dormitorul nostru. Nu m-am atins deloc de lucrurile lui Magnus.

Patrik remarcă imediat așternuturile, care erau identice cu ale lui și

ale Ericăi. În carouri alb-albastre, cumpărate de la IKEA. Într-un fel, descoperirea îl făcu să se simtă extrem de încurcat. Îi dădea un sentiment de vulnerabilitate.

— Magnus dormea pe partea de lângă fereastră.

Patrik se apropie de pat. Ar fi preferat să cerceteze de unul singur, în liniște. În schimb, se simțea ca și cum ar fi cotrobăit prin lucruri care nu-l priveau, senzație ce sporea cu cât Cia stătea mai mult în cameră, fixându-l cu privirea. Patrik nu avea idee ce anume căuta. Voia doar să se apropie mai mult de Magnus Kjellner, să îl perceapă drept o persoană reală, în carne și oase, și nu doar o fotografie pe un perete din secția de poliție. Simți în continuare privirea Ciei fixându-l, iar într-un final se întoarse cu fața spre ea.

— Sper să nu te superi, dar m-ai putea lăsa să arunc singur o privire în jur?

Spera din tot sufletul că femeia avea să înțeleagă.

— Iartă-mă. Sigur, spuse ea, zâmbindu-i în chip de scuză. Îmi dau seama că te încurc dacă stau aici. Mă duc la parter, am puțină treabă, așa că tot etajul va fi al tău.

— Mulțumesc, zise Patrik.

De îndată ce femeia plecă, se așeză pe marginea patului și începu să cerceteze noptiera. O pereche de ochelari, un teanc de foi, ce se dovedi a fi o copie după manuscrisul cărții *Sirena,* un pahar gol, o folie de paracetamol. Atâta tot. Patrik trase afară sertarul și studie cu atenție conținutul. Nimic interesant. Un roman polițist, *Furtună solară,* de Åsa Larsson, o cutiuță cu dopuri pentru urechi și un pachețel de dropsuri mentolate.

Patrik se ridică și se apropie de dulapurile ce acopereau un întreg perete al dormitorului. Se amuză atunci când, deschizând ușile, văzu imediat un exemplu clar al diferenței dintre soți în ceea ce privește ordinea. Jumătatea dinspre fereastră a dulapului era impecabilă. Toate erau împăturite și aranjate cu grijă în coșuri de sârmă: șosete, lenjerie intimă, cravate și curele. Deasupra acestora stăteau atârnate cămăși și jachete călcate perfect, alături de cămăși cu mânecă scurtă și tricouri. Tricouri pe umerașe! Ideea în sine îl zăpăcea pe Patrik. Efortul cel mai mare pe care îl făcea legat de tricouri era să și le îndese într-un sertar, pentru ca mai apoi să blesteme faptul că arătau atât de șifonate când le îmbrăca.

Jumătatea de dulap a Ciei părea să fi fost organizată după metoda lui Patrik. Toate amestecate laolaltă, de parcă cineva ar fi deschis pur și simplu ușa, ar fi aruncat totul înăuntru, pentru ca mai apoi să închidă repede dulapul.

Patrik închise ușile glisante, întorcându-și privirea către pat. Orice pat în care nu se dormea decât pe o singură parte avea ceva sfâșietor. Se întrebă dacă cineva s-ar fi putut obișnui să doarmă într-un pat

dublu care era pe jumătate gol. Gândul de a dormi singur, fără Erica, îi părea inimaginabil.

Când Patrik se întoarse în bucătărie, Cia punea la loc farfuriile pe care le folosiseră. Îi aruncă o privire întrebătoare, iar el îi răspunse pe un ton prietenos:

— Mulțumesc că m-ai lăsat să arunc o privire. Nu știu dacă va conta în vreun fel, însă măcar acum simt că știu mai multe despre Magnus și despre cum era… adică este el.

— Contează. Pentru mine, cel puțin.

Patrik își luă rămas-bun și plecă. Se opri pe verandă ca să se uite la coronița de Crăciun ofilită, care stătea agățată de ușă. După o clipă de ezitare, o ridică de acolo. Având în vedere cât de ordonat era Magnus, probabil că n-ar fi vrut să mai dea cu ochii de acea coroniță veche.

•

Amândoi copiii țipau ca din gură de șarpe. Sunetul ricoșa de pereții bucătăriei, dându-i lui Christian impresia că avea să-i explodeze capul. Nu mai dormise bine de câteva nopți încoace. Gândurile i se învârteau neîncetat prin minte, de parcă ar fi trebuit să analizeze fiecare idee în parte, înainte de a trece la următoarea.

Se gândise să se retragă pe barcă, pentru a scrie. Însă tăcerea nopții și bezna de afară i-ar fi eliberat stihiile, iar Christian nu avea îndeajuns de multă forță pentru a le îneca în scrierile sale. Drept urmare, rămăsese locului, fixând tavanul cu privirea, în vreme ce deznădejdea cobora asupra lui din toate direcțiile.

— Potoliți-vă în clipa asta!

Sanna îi despărți pe băieți, care se hârjoneau pentru un pachețel de O'Boy care, prin cine știe ce împrejurare, ajunsese mult prea aproape de ei doi. Apoi Sanna se întoarse către Christian, care stătea la masă, uitându-se în gol, cu sandvișul neatins în farfurie și cu cafeaua încă în ceașcă.

— Ar fi frumos dacă m-ai putea ajuta un pic!

— N-am dormit bine, răspunse el, sorbind din cafea.

Se ridică și azvârli restul în chiuvetă, apoi își turnă o ceașcă proaspătă, în care adăugă un strop de lapte.

— Sunt foarte conștientă că ai multe pe cap în momentul ăsta, iar tu știi că te-am sprijinit toată perioada în care ai lucrat la carte. Dar există o limită până și în cazul meu.

Sanna înșfăcă lingura din mâna lui Nils, exact când acesta se pregătea să-l lovească pe fratele lui mai mare. O aruncă zgomotos în chiuvetă. Apoi inspiră adânc, ca pentru a prinde curaj, înainte de a-și vărsa tot amarul. Christian își dori să fi putut apăsa un buton de pauză, ca s-o împiedice să vorbească. În clipele acelea pur și simplu nu mai făcea față.

— Niciodată nu am spus nimic atunci când mergeai de la muncă

direct pe barcă și stăteai acolo toată seara, scriind. Îi luam pe copii de la creșă, pregăteam cina, le dădeam de mâncare, făceam ordine în casă, îi puneam să se spele pe dinți, le citeam o poveste și îi culcam. Am făcut toate astea fără să mă plâng, în vreme ce tu te devotai nenorocitelor tale de *eforturi creatoare*!

Sanna rosti ultimele cuvinte cu un sarcasm pe care Christian nu-l mai auzise niciodată la ea. Închise ochii și încercă să ignore criticile. Însă femeia continuă, neînduplecată.

— Mi se pare fantastic că totul merge atât de bine. Că ai publicat cartea și că a avut parte de o primire atât de bună. Mi se pare fantastic și nu-ți port deloc pică. Dar cu mine cum rămâne? Unde-i locul meu în toată treaba asta? Pe mine nu mă ridică nimeni în slăvi, nimeni nu se uită la mine, nimeni nu-mi spune: „Vai, Sanna, ești uimitoare. Christian e un bărbat norocos fiindcă te are pe tine". Nici măcar *tu* nu îmi spui asta. Tu doar iei de-a gata faptul că eu slugăresc aici, acasă, îngrijindu-mă de copii și de cămin, în vreme ce tu „îți vezi de treburile tale".

Schiță cu degetele în aer semnul ghilimelelor.

— Și așa e. Eu chiar mă ocup de tot. Și duc greul cu bucurie. Doar știi cât de mult îmi place să am grijă de copii, însă asta nu îmi face povara mai ușoară. Mi-ar plăcea să primesc măcar câteva cuvinte de apreciere din partea ta! Îți cer oare prea mult?

— Sanna, nu cred că ar trebui să-i lăsăm pe băieți să audă…, începu Christian, însă înțelese imediat că greșise în alegerea cuvintelor.

— Sigur. Mereu găsești câte o scuză ca să nu stăm de vorbă și ca să nu mă iei în serios! Ești prea obosit sau nu ai destul timp fiindcă trebuie să lucrezi la carte, sau nu vrei să discuți de față cu copiii, sau aia, sau ailaltă…

Băieții nu scoseseră o vorbă, fixându-și părinții cu niște priviri speriate. Christian își simți oboseala făcând loc furiei. Acela era unul dintre lucrurile pe care le detesta la Sanna și discutaseră de multe ori cu privire la chestiunea respectivă. Femeia nu ezita niciodată să-i târască și pe copii în certurile lor. Christian știa că în felul acela ea încerca să-i transforme pe băieți în aliații ei, într-o luptă care devenise din ce în ce mai încrâncenată. Însă ce soluție să fi existat? Era conștient că toate problemele lor se datorau faptului că nu o iubea și nu o iubise niciodată. Și faptului că Sanna știa asta, cu toate că refuza să o recunoască. Tocmai din acel motiv o și alesese pe ea – era o persoană pe care nu ar fi putut-o iubi vreodată. Nu la fel ca pe…

Trânti cu pumnul în masă. Sanna și băieții tresăriră speriați. Mâna îl duru din cauza impactului, lucru pe care îl și intenționase. Durerea îi îndepărtă orice alt gând pe care nu își permitea să-l aibă, și începu să simtă că redobândea controlul.

— Nu vom avea discuția asta acum, zise el cu asprime.

Cu toate că evită să dea ochii cu Sanna, îi simți privirea ațintită asupra lui, atunci când se îndreptă spre holul de la intrare, își puse haina și pantofii și ieși. Ultimul lucru pe care îl auzi înainte ca ușa să se trântească fu explicația dată de Sanna băieților, și anume că tatăl lor era un idiot.

•

Partea cea mai groaznică era monotonia. Încercarea de a-și umple timpul cu ceva care să fi avut măcar un strop de însemnătate, cât timp fetele erau la școală. Problema nu era că Louise nu avea ce face. Faptul că trebuia să se asigure de buna funcționare a vieții lui Erik nu lăsa loc pentru lene. Cămășile trebuiau să fie curate și călcate; cinele pentru partenerii lui de afaceri trebuiau planificate și găzduite cu succes; iar întregul cămin trebuia să strălucească. Bineînțeles că aveau pe cineva care venea o dată pe săptămână pentru a face curățenie – cineva plătit la negru, de altfel –, însă tot mai rămâneau lucruri de care era nevoită să se ocupe ea personal. Zeci de mărunțișuri ce trebuiau rezolvate elegant, pentru ca Erik să nu cumva să observe toată tevatura din spatele lor. Însă problema venea din faptul că totul era extrem de plictisitor. Louise iubise la nebunie să stea acasă când fetele fuseseră mici. Iubise la nebunie să aibă grijă de ele. Nici măcar nu o deranjase să le schimbe scutecele, cu toate că Erik nu se oferise niciodată s-o ajute. Însă ea nu ținuse cont, deoarece se simțise utilă. Avusese un scop. Copiii fuseseră tot universul ei și se bucurase să se trezească prima dimineața, pentru a face soarele să strălucească!

Însă acele vremuri erau de mult apuse. Fetele erau mari. Își petreceau timpul liber cu prietenii și cu tot felul de activități. Acum ele o priveau mai degrabă ca pe cineva ce stătea mereu la cheremul lor. Și Erik o vedea în aceeași lumină. Spre mâhnirea ei, Louise începea să simtă că toți trei deveneau insuportabili. Erik compensa lipsa de implicare în viața fiicelor sale cumpărându-le tot ceea ce își doreau, iar sfidarea lui față de soție începuse să le-o transmită și fetelor.

Louise își trecu mâna peste blatul de lucru din bucătărie. Marmură italiană. Erik însuși o alesese, cu ocazia unei călătorii de afaceri. Ei nu-i plăcea. Prea rece și prea dură. Dacă i s-ar fi permis să aleagă, ar fi optat pentru ceva făcut din lemn, poate stejar de culoare închisă. Deschise unul dintre dulăpioarele strălucitoare și netede, însă cu un aspect rece și impersonal. În combinație cu blatul din stejar, închis la culoare, pe care l-ar fi preferat, ea ar fi ales dulăpioare albe, în stil rustic, pictate manual pentru a face încăperea mai caldă, mai intimă.

Luă între palme un pahar mare pentru vin. Cadou de nuntă din partea părinților lui Erik. Lucrat manual, desigur. Mama lui Erik o supusese la o prelegere interminabilă cu privire la micul, dar exclusivistul atelier de sticlărie din Danemarca unde fuseseră

comandate acele pahare scumpe.

Brusc, avu o strălucire lăuntrică, iar degetele i se răsfirară incontrolabil. Paharul se făcu țăndări pe podeaua neagră din gresie cu pietricele turnate. Firește că și aceasta provenea din Italia. Era unul dintre multele puncte comune pe care Erik le avea cu părinții săi: niciun lucru suedez nu era îndeajuns de bun. Cu cât mai îndepărtată originea unui obiect, cu atât mai bine. Atâta vreme cât nu venea din Taiwan. Louise chicoti, se întinse după un alt pahar și, încălțată cu papuci de casă, păși peste cioburile de pe podea. După care se duse țintă spre cutia cu vin de pe masă. Erik își bătea mereu joc de vinul ei la cutie. Din punctul lui de vedere, singurul vin care îl satisfăcea era îmbuteliat în sticlă și costa sute de coroane. Nici prin gând nu i-ar fi trecut vreodată să-și întineze papilele gustative cu un vin ce costa două sute de coroane cutia. Uneori, din răutate, Louise îi umplea lui Erik paharul cu vinul ei, în locul pretențioaselor sortimente franceze ori sud-africane, care întotdeauna erau acompaniate de interminabile discursuri despre caracteristicile lor speciale. În mod straniu, vinul său ieftin părea să posede exact aceleași calități, din moment ce Erik nu remarcase niciodată vreo diferență.

Acele mici răzbunări îi făceau viața mai suportabilă, fiind singurul mod în care putea să ignore că bărbatul încerca mereu să le întoarcă pe fete împotriva ei, se purta mizerabil cu ea și, în plus, mai avea și o nenorocită de amantă coafeză.

Louise ținu paharul sub robinetul cutiei cu vin și îl umplu până la refuz. Apoi îl ridică în aer, într-un toast pentru propria sa oglindire, vizibilă în ușa din oțel inoxidabil a frigiderului.

•

Erica nu-și putea lua gândul de la scrisori. Rătăci o vreme prin casă, până când începu să simtă la șale o durere surdă, care o obligă să se așeze la masa din bucătărie. Se întinse după un carnet și un pix aflate prin preajmă și începu să noteze în mare grabă tot ce-și putea aminti din scrisorile văzute acasă la Christian. Avea o memorie vizuală bună, drept care fu aproape sigură că izbutise să recreeze textul din scrisori.

Citi de câteva ori ceea ce notase, iar de fiecare dată, scurtele propoziții îi sunau din ce în ce mai amenințătoare. Cine ar fi avut motiv să fie atât de furios pe Christian? Așezată la masă, Erica scuturâ din cap. Era imposibil de stabilit dacă rândurile fuseseră scrise de o femeie sau de un bărbat. Însă tonul și modul în care erau exprimate părerile o făceau să creadă că se confrunta cu ura unei femei. Nu a unui bărbat.

Ezitând, se întinse după telefon, apoi își retrase mâna. Poate că era totuși o prostie. Însă recitind ceea ce-și notase în carnețel, înșfăcă iar telefonul și formă numărul de mobil, pe care îl știa pe de rost.

— Gaby la telefon, zise directoarea editurii, răspunzând încă de la

primul apel.

— Bună, sunt Erica.

— Erica!

Vocea stridentă a lui Gaby mai urcă o octavă, iar Erica fu nevoită să mute receptorul de lângă ureche.

— Ce mai faci, scumpo? Încă n-au apărut bebelușii? Știi că de obicei gemenii se nasc mai devreme, nu?

Gaby respira precipitat; părea că aleargă.

— Nu, încă n-au apărut bebelușii, zise Erica, încercând să-și tempereze senzația de iritare.

Nu putea înțelege de ce toată lumea îi spunea că gemenii se nasc de obicei mai repede. Avea oricum să afle în curând dacă era așa.

— De fapt, te sun în legătură cu Christian.

— O, cum se simte? întrebă Gaby. Am încercat să-l sun de vreo câteva ori, dar soția lui mi-a zis că nu e acasă, ceea ce nu cred. A fost îngrozitor, să lești așa! Mâine are prima sesiune de autografe și chiar ar trebui să anunțăm dacă e nevoie să anulăm totul, ceea ce ar fi mai mult decât regretabil.

— Am fost în vizită la el și sunt sigură că va fi în stare să participe. Nu e cazul să-ți faci griji cu privire la asta, zise Erica, pregătindu-se să pomenească de adevăratul subiect pe care dorea să-l discute.

Inspiră pe cât de profund îi permitea capacitatea redusă a plămânilor săi și zise:

— Voiam să discut ceva cu tine…

— Sigur, te ascult.

— Ați primit la editură ceva care să aibă vreo legătură cu Christian?

— La ce te referi?

— Ei bine, mă întrebam dacă ați primit vreo scrisoare sau vreun e-mail legat de Christian, sau ceva adresat direct lui. Orice care să fi sunat a amenințare?

— Adică mesaje de ură?

Erica începea să se simtă din ce în ce mai mult ca un elev care își pâra colegul, însă deja nu mai exista cale de întoarcere.

— Da. Vezi tu, Christian a tot primit scrisori de amenințare în ultimul an și jumătate, cam de când a început să scrie cartea. Și îmi dau seama că e tulburat, cu toate că el refuză să recunoască. Mă gândeam că poate și editura a primit ceva.

— Nu-mi vine să cred ce aud, însă nu, noi n-am văzut nimic de genul ăsta. E trecut vreun nume pe scrisori? Christian știe din partea cui vin?

Gaby își găsea cu greu cuvintele, iar sunetul tocurilor pe podea încetă, semn că femeia se oprise.

— Toate sunt anonime și nu cred că el să aibă vreo idee cine i le-a trimis. Dar îl cunoști pe Christian. Nu sunt sigură că ar spune cuiva,

chiar dacă ar ști. Dacă n-ar fi fost Sanna, nici eu n-aș fi aflat asta. Sau că leșinul de la petrecerea de miercuri a fost provocat de faptul că biletul atașat buchetului de flori ce îi fusese livrat părea să fi fost scris de aceeași persoană care îi trimisese și scrisorile.

— Sună de-a dreptul nebunesc! Are vreo legătură cu cartea?

— Și eu l-am întrebat același lucru. Însă mi-a spus foarte răspicat că nimeni nu s-ar fi putut recunoaște în ceea ce a scris el în carte.

— Ei bine, e îngrozitor. Trebuie să mă anunți dacă mai afli ceva, bine?

— Da, încerc, zise Erica. Și, te rog, nu-i spune lui Christian că am vorbit cu tine.

— Bineînțeles că nu. Rămâne între noi două. O să fiu atentă când vom primi orice fel de corespondență pentru Christian. Probabil se va întâmpla asta, acum că volumul a apărut pe piață.

— Apropo, excelente recenzii, spuse Erica, schimbând subiectul.

— Da, e minunat! exclamă Gaby cu un asemenea entuziasm încât Erica fu din nou nevoită să-și mute receptorul din dreptul urechii. Deja am auzit numele lui Christian pomenit în legătură cu prestigiosul Premiu August. Ca să nu mai zic că am tipărit zece mii de exemplare, care în clipa de față se află în drum spre librării.

— E incredibil! se bucură Erica, în vreme ce inima îi crescu de mândrie.

Știa prea bine cât de mult lucrase Christian la carte, era nespus de mulțumită că eforturile lui păreau să dea roade.

— Da, e într-adevăr incredibil, ciripi Gaby. Scumpo, nu mai pot vorbi. Trebuie să dau un telefon scurt.

Ceva din ultima remarcă a lui Gaby o neliniști pe Erica. Ar fi trebuit să se gândească bine înainte de a o suna pe editoare. N-ar fi fost cazul să se ambaleze atât de mult. Ca pentru a-i confirma îndoielile, unul din gemeni o lovi puternic în coaste.

•

Fericirea i se părea o senzație atât de stranie! Anna acceptase treptat sentimentul, ba chiar începuse să se învețe cu el. Dar trecuse multă vreme de când se simțise așa. Poate chiar nu mai trăise asta niciodată.

— Dă-o înapoi!

Belinda o zbughi pe urmele lui Lisen, mezina lui Dan, aceasta din urmă pitulându-se în spatele Annei, cu un țipăt strident. În mână, fetița ținea strâns peria surorii sale mai mari.

— N-am zis că o poți împrumuta! Dă-mi-o înapoi!

— Anna…

Lisen stărui pe lângă Anna, însă femeia o întoarse cu fața spre ea, ținând-o ușurel pe după umăr.

— Dacă i-ai luat peria Belindei fără să-i ceri voie, atunci va trebui să

i-o dai înapoi.

— Vezi, ce ți-am zis! interveni Belinda.

Anna îi aruncă tinerei o privire de avertisment.

— Cât despre tine, Belinda, chiar nu e nevoie să-ți alergi surioara prin toată casa.

Belinda ridică din umeri.

— E vina ei dacă-mi ia lucrurile.

— Lasă că vezi tu când apare frățiorul mai mic, replică Lisen. O să-ți strice toate lucrurile!

— În curând mă voi muta de-aici, așa că mai degrabă ți le va strica pe-ale tale! zise Belinda, scoțând limba la ea.

— Ei, haide. Ai optsprezece ani… sau cinci? spuse Anna, dar nu se putu abține să nu râdă. Și de ce sunteți voi două atât de sigure că o să am un băiețel?

— Fiindcă mama spune că dacă ai fundul așa de mare, sigur va fi băiat.

— Sst, zise tânăra, aruncându-i o privire urâcioasă surioarei sale, care nu prea înțelegea ce anume spusese greșit. Scuze, adăugă Belinda.

— Nu-i nimic.

Anna zâmbi, cu toate că se simți oarecum jignită. Așadar, fosta soție a lui Dan considera că avea fundul mare? Însă nici măcar o remarcă precum aceea – în care, se vedea nevoită să recunoască, exista un sâmbure de adevăr – nu i-ar fi putut afecta buna dispoziție. Putea spune, fără să exagereze, că trecutul ei fusese un adevărat iad. Și pentru copiii ei la fel. În ciuda tuturor lucrurilor prin care trecuseră, Emma și Adrian erau în clipele acelea doi copii foarte încrezători și fericiți. Annei abia dacă îi venea să creadă uneori.

4.

— O să te porți frumos când vor sosi oaspeții noștri, nu-i așa? zise mama, privindu-l cu seriozitate.

Băiatul încuviință din cap. Nici prin gând nu i-ar fi trecut să se poarte urât și să o facă de râs pe mama. Nu dorea nimic mai mult decât să-i facă pe plac, pentru ca ea să continue să-l iubească.

Se auzi țârâitul soneriei și mama lui se ridică brusc în picioare.

— Au sosit.

Băiatul simți nerăbdarea din vocea femeii, lucru care îl neliniști. Uneori, mama lui se transforma într-o cu totul altă persoană de îndată ce se auzea sunetul soneriei între pereții dormitorului ei. Însă poate că de data aceea lucrurile aveau să stea în mod diferit.

— Pot să vă iau haina? se auzi de la parter vocea tatii, însoțită de murmurul oaspeților.

— Mergi tu înainte. Vin și eu într-o clipă.

Mama făcu semn cu mâna spre el, iar băiatul îi adulmecă parfumul. Femeia se așeză la măsuța de toaletă și, admirându-se în oglindă, își aranjă coafura și făcu ultimele retușuri ale machiajului. Fruntea i se brăzdă atunci când întâlni în oglindă privirea băiatului.

— Nu ți-am zis să te duci la parter? îi spuse ea, tăios, făcându-l pentru o clipă să se simtă cuprins de întuneric.

Rușinat, el își plecă ușor capul și se îndreptă către murmurul vocilor, venit din holul principal. Intenționa să se poarte frumos. Nu avea să o facă de râs pe mama.

•••

Aerul rece îi șfichiuia traheea. Iubea senzația aceea. Cu toții îl considerau nebun fiindcă pleca să alerge în miez de iarnă, însă el prefera să parcurgă kilometri pe vreme geroasă, în loc să fugă în căldura dogoritoare a verii. Iar la sfârșit de săptămână avea grijă să parcurgă acea rută de două ori.

Kenneth aruncă o privire spre ceasul de la mână. Acesta afișa toate datele necesare pentru a-i valorifica la maximum cursa. Îi lua pulsul și îi număra pașii; ba chiar măsura timpul trecut de la ultima sesiune.

Țelul său era să alerge în cadrul maratonului din Stockholm. Mai participase de două ori de asemenea, și la cel din Copenhaga. Alerga de douăzeci de ani, iar dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat să-și găsească sfârșitul în plină cursă, peste alți douăzeci sau treizeci de ani. Fiindcă nimic pe lume nu se compara cu sentimentul pe care îl avea atunci când alerga, atunci când picioarele îi zburau deasupra pământului – izbindu-l ritmic, într-un tempo stabil, care într-un final părea a se contopi cu bătăile inimii. Cu fiecare an scurs, învățase să aprecieze din ce în ce mai mult până și oboseala sau amorțeala

picioarelor, provocată de creșterea nivelului de acid lactic. Simțea că renaște ori de câte ori alerga.

Apropiindu-se de casă, începu să încetinească pasul. Odată ajuns în fața ușii de la intrare, Kenneth alergă pe loc vreme de câteva secunde, apoi se ținu de balustradă pentru a-și întinde mușchii încordați. Răsuflarea i se transformă într-un norișor de cristale înghețate, iar bărbatul se simți puternic și purificat după ce alergase aproape douăzeci de kilometri într-un ritm destul de alert.

— Tu ești, Kenneth? auzi el vocea lui Lisbet, din camera de zi, în timp ce închise ușa în urma sa.

— Da, eu sunt, dragă. Mă duc să fac un duș, după care vin să te văd.

Dădu drumul robinetului până când apa se făcu fierbinte, apoi stătu sub ploaia măruntă a dușului. Practic, aceea reprezenta partea cea mai plăcută. Se simțea atât de bine, încât fu nevoit să facă un efort pentru a închide apa. Odată ieșit din cabină, Kenneth începu să tremure. Prin comparație, baia era ca un iglu.

— Poți să-mi aduci ziarul?

— Sigur, dragostea mea.

Blugi, un tricou și un pulover. Era gata. Își îndesă picioarele goale într-o pereche de papuci Crocs, cumpărați cu o vară în urmă, și se duse la cutia poștală. Atunci când luă ziarul, Kenneth observă un plic alb lipit de fundul cutiei. Pesemne că nu-l remarcase cu o zi înainte. Simți un gol în stomac când își văzu numele scris cu cerneală neagră. Nu încă unul!

De îndată ce ajunse înapoi în casă, rupse plicul și scoase biletul dinăuntrul său. Stând în holul de la intrare, parcurse rândurile. Mesajul era scurt și straniu.

Kenneth întoarse foaia ca să vadă dacă nu exista ceva scris și pe spate. Însă nu văzu nimic. Singurul mesaj era alcătuit din cele două propoziții criptice.

— Ce e, Kenneth?

Brusc, îndesă biletul înapoi în plic.

— Verificam doar ceva. Vin acum.

Cu ziarul în mână, se îndreptă către ușa femeii. Felicitarea albă cu scris elegant părea să-i ardă buzunarul de la spate al pantalonilor.

•

Era ca un drog. Sanna devenise dependentă de euforia pe care i-o dădeau verificatul e-mailurilor lui, umblatul prin buzunare și examinarea pe furiș a facturii sale de telefon. De fiecare dată când nu găsea nimic, își simțea întregul trup relaxându-se. Însă acel sentiment nu dura mult. La puțin timp după aceea, anxietatea o cuprindea din nou, iar odată cu ea, se amplifica și încordarea din trup, până când dispăreau toate argumentele logice care o îndemnau să se abțină. În momentele acelea, femeia se așeza din nou în fața computerului.

Introducea adresa de e-mail și parola lui Christian, care fuseseră ușor de spart. Pentru a fi sigur că nu-și uita parola, bărbatul folosea mereu același cod. Data sa de naștere.

La drept vorbind, nu exista nicio explicație pentru acel sentiment care-i frângea inima și o măcina lăuntric, aducând-o în pragul isteriei. Christian nu făcuse nimic care să-i dea Sannei ocazia să-l suspecteze. De-a lungul anilor în care femeia îi monitorizase corespondența, ea nu găsise niciodată nici cea mai vagă urmă a vreunor fapte îndoielnice. Își citea soțul pe toate fețele. Însă totuși… Uneori avea senzația că bărbatul se afla departe, într-un cu totul alt loc, în care accesul Sannei nu era permis. Și de ce oare îi povestise el atât de puțin despre trecutul său? Îi spusese că părinții lui muriseră cu multă vreme în urmă, iar femeia nu avusese niciodată ocazia de a-i cunoaște și alte rude, cu toate că probabil avea câteva. Nici prieteni din copilărie nu părea să aibă, și nici vechile cunoștințe nu luaseră legătura cu el. Era aproape ca și cum nu ar fi existat deloc până când o întâlnise pe ea și se mutase în Fjällbacka. Nici măcar nu-i văzuse apartamentul din Göteborg, pe vremea când abia se cunoscuseră. Christian se dusese acolo singur, cu camionul de mutare, ca să-și ia puținele lucruri personale.

Sanna aruncă o privire asupra mesajelor din inbox. Câteva e-mailuri de la editură, niște ziare ce doreau să îl intervieveze, câteva știri din partea consiliului municipal, în legătură cu slujba sa de la bibliotecă. Doar atât.

Și de data aceea, sentimentul de ușurare fusese la fel de minunat ca întotdeauna când ieșea din contul lui de e-mail. Înainte de-a opri computerul, făcu o verificare de rutină a istoricului din browserul de internet, însă nu găsi nimic ciudat. Christian intrase pe site-urile ziarelor *Expressen* și *Aftonbladet,* dar și pe pagina web a editurii. În plus, el căutase și un scaun auto nou pentru copii.

Însă tot mai rămânea problema scrisorilor. Bărbatul susținuse cu fermitate că nu știa cine îi trimisese acele mesaje criptice. Dar ceva din tonul vocii sale îi contrazicea afirmația. Sanna nu-și putea da seama despre ce era vorba, lucru care o înnebunea. Ce anume îi ascundea? Cine îi trimisese acele scrisori? Să fi fost o femeie cu care se iubise în trecut? Sau una care îi era amantă în prezent?

Încleștă și descleștă pumnii, forțându-se să respire calm. Senzația temporară de ușurare se stinsese deja, iar Sanna încercă în zadar să se convingă de faptul că totul era în regulă. O asigurare. Doar atât își dorea. Asigurarea că soțul ei o iubea.

Însă lăuntric era conștientă că el nu-i aparținuse niciodată. De-a lungul tuturor anilor în care fuseseră împreună, Christian căutase întotdeauna altceva, pe altcineva. Știa că nu o iubise niciodată. Nu sincer. Iar într-o bună zi, el avea să găsească acea persoană alături de

care dorea să fie, cea pe care o iubea cu adevărat, iar atunci Sanna avea să se trezească singură.

Preț de o clipă, Sanna își strânse brațele în jurul taliei. Apoi se ridică de pe scaun. Cu o zi în urmă sosise factura de la telefonul mobil al lui Christian. Examinarea acesteia avea să-i ia doar un minut.

•

Erica umbla fără țintă prin casă. Acea eternă așteptare avea să o înnebunească. Terminase de scris cea mai recentă carte a sa, dar acum nu avea îndeajuns de multă energie pentru a începe un nou proiect. Și nici prin casă nu putea face prea multe, fără ca spinarea și încheieturile să-i protesteze. Își petrecea timpul citind sau uitându-se la televizor. Ori și-l petrecea făcând exact ceea ce făcea în momentul cu pricina – umbla prin casă fără vreo țintă anume, din pură frustrare. Măcar era sâmbătă și Patrik avea ziua liberă. Plecase afară cu Maia la o scurtă plimbare, să ia puțin aer. Erica număra clipele până când cei doi aveau să se întoarcă.

Când auzi soneria, inima îi sări din loc. Până să apuce să răspundă, ușa fu deschisă cu putere, iar în holul de la intrare își făcu apariția Anna.

— Și tu o iei razna? spuse ea, scoțându-și fularul și haina.

— Cum de-ai ghicit? întrebă Erica, simțindu-se brusc mai veselă.

Intrară în bucătărie și Anna puse pe blatul de lucru o pungă aburindă.

— Rulouri proaspete. Producția Belindei.

— Serios? se miră Erica, încercând să și-o imagineze pe fiica vitregă a Annei purtând șorț și frământând aluatul, cu unghiile ei vopsite în negru.

— E îndrăgostită, zise Anna, ca și cum acel lucru ar fi explicat totul.

De fapt, chiar era o lămurire bună.

— Ei bine, eu nu-mi amintesc să fi avut asemenea efecte asupra mea, zise Erica, așezând rulourile pe o farfurie.

— Din câte am înțeles, tipul i-a spus ieri că-i plac fetele gospodine.

Anna ridică din sprâncene și îi aruncă surorii sale o privire atotștiutoare.

— Ei, nu zău!

Anna izbucni în râs și se întinse după un rulou.

— Calmează-te, nu-i nevoie să mergi la el acasă și să-i tragi o chelfăneală. L-am cunoscut și crede-mă că, peste o săptămână, Belinda se va plictisi de el și se va întoarce la ratații ei îmbrăcați în negru, care cântă prin formații rock obscure și nu sunt interesați dacă e ea gospodină sau nu.

— Să sperăm. Deși trebuie să recunosc că nu sunt deloc rele aceste rulouri.

Erica mestecă ținând ochii închiși. În situația ei de acum, rulourile

proaspăt scoase din cuptor îi produceau o plăcere vecină cu orgasmul.

— Ei bine, singurul avantaj pe care ni-l aduce situația în care ne aflăm acum e că putem să ne îndopăm cu câte rulouri vrem, zise Anna, mușcând din al doilea.

— Sigur, însă vom plăti pentru asta mai târziu, răspunse Erica, deși nu se putu abține din a urma exemplul surorii sale și a lua încă un rulou.

Belinda părea să aibă talent la gătit.

— Fiindcă ai gemeni, vei scăpa curând de toate kilogramele în plus, ba chiar vei slăbi! se amuză Anna.

— Probabil că ai dreptate…

Gândurile Ericăi zburară în altă parte, și Anna păru să ghicească unde anume.

— Nu-ți face griji. Va fi bine. În plus, de data asta nu ești singură. Mă ai pe mine să-ți țin companie. Putem muta două fotolii unul lângă celălalt, în fața televizorului, și ne putem uita la *Oprah* în timp ce alăptăm bebelușii, cât e ziulica de mare.

— Și putem face cu schimbul, comandând acasă mâncare, atunci când ni se întorc soții de la muncă.

— Sigur. O să vezi. Totul va fi minunat, spuse Anna, lingându-și degetele și lăsându-se pe spate, cu un geamăt. Of, cred că am mâncat prea mult.

Își rezemă picioarele umflate pe scaunul de lângă ea și se prinse cu mâinile de burtă.

— Ai vorbit cu Christian?

— Da. Am trecut joi pe la el.

Erica urmă exemplul Annei, proptindu-și și ea picioarele pe un scaun. Pe farfurie nu mai rămăsese decât un singur rulou, care aproape că o îndemna să-l mănânce. După o scurtă încercare, Erica se întinse să-l ia.

— Și deci, ce s-a întâmplat?

Erica ezită preț de o clipă, însă nefiind obișnuită să aibă secrete față de sora sa, îi dezvălui într-un final totul despre acele scrisori și tonul lor amenințător.

— Doamne, e groaznic! replică Anna, scuturând din cap. Mi se pare ciudat că a început să le primească înainte chiar ca romanul să fie publicat. Ar fi părut mult mai logic dacă soseau în urma valului de atenție din partea mass-mediei. Și par a fi scrise de cineva care e ușor nebun!

— Sunt de acord. Christian refuză să le ia în serios. Cel puțin, asta mi-a spus mie. Însă mi-am dat seama că Sanna era tulburată.

— Nu-mi vine să cred, spuse Anna, lingându-și degetul arătător, apoi înmuindu-l în zahărul rămas pe farfurie.

— Astăzi are prima sesiune de autografe, zise Erica, fără să-și poată

ascunde urma de mândrie din voce.

Din multe puncte de vedere, ea contribuise la succesul lui Christian și, prin intermediul acestuia, își retrăia propriul debut în calitate de scriitoare. Acele prime sesiuni de autografe! Era ceva nemaipomenit. Cu adevărat nemaipomenit.

— Excelent! Unde vor avea loc?

— Mai întâi la librăria *Böcker och Blad,* din Torp, după care la *Bokia,* din Uddevalla.

— Sper să aibă public. Ar fi deprimant să se trezească acolo de unul singur, zise Anna.

Erica se schimonosi, cu gândul la prima ei sesiune de autografe într-o librărie din Stockholm. Stătuse acolo o oră întreagă, încercând să nu pară neliniștită, în vreme ce toți clienții trecuseră pe lângă ea, de parcă nici nu ar fi existat.

— S-a făcut atâta publicitate pentru cartea asta, încât sunt sigură că vor apărea oameni – măcar din curiozitate dacă nu din alte motive, zise Erica, rugându-se să aibă dreptate.

— Bine că nu s-a aflat în presă despre acele scrisori de amenințare, precizează Anna.

— Da, ai dreptate, răspunse Erica, după care schimbă subiectul.

Însă acel sentiment de neliniște refuza să o părăsească.

5.

Se pregăteau de vacanță, iar el abia aștepta. Nu era foarte sigur ce anume presupunea asta, dar cuvântul în sine suna promițător. Vacanță. Și aveau să ia rulota ce stătea parcată afară.

Niciodată nu i se dăduse voie să se joace în ea. De câteva ori încercase să arunce o privire pe geam, ca să descopere ce se ascundea îndărătul draperiilor maro. Însă nu reușise să vadă nimic, iar rulota fusese întotdeauna încuiată. În clipele acelea însă, ușa era larg deschisă, pentru a o „aerisi cum trebuie", conform spuselor mamei, și o grămadă de perne fuseseră puse la spălat, pentru a le scăpa de mirosul iernii.

Totul părea de necrezut, o aventură ca de basm. Se întrebă dacă avea să-i fie permis să stea înăuntru în timp ce se aflau în mișcare, ca și cum ar fi călătorit într-o căsuță pe roți, îndreptându-se către locuri noi și necunoscute. Însă nu îndrăzni să întrebe. Mama lui se comportase ciudat în ultima vreme. În voce i se distingea limpede un ton strident și fioros, iar tata, atunci când nu se ascundea în spatele ziarului, începuse să facă plimbări mult mai dese.

Din când în când o surprindea uitându-se la el într-un mod straniu. Felul în care îl privea se schimbase, înspăimântându-l și chiar împingându-l înapoi, în bezna pe care o lăsase în urmă.

— Ai de gând să stai acolo, gură-cască, sau ți-a trecut prin minte să-mi dai o mână de ajutor? zise mama, ținându-și mâinile în șolduri.

Băiatul tresări la auzul acelui ton aspru și alergă spre ea.

— Ia astea și pune-le în spălătorie, zise ea, aruncându-i cu o asemenea forță niște pături rău mirositoare, încât băiatul aproape că își pierdu echilibrul.

— Da, mamă, spuse el, mergând degrabă spre casă.

De-ar fi știut măcar unde greșise. Întotdeauna își ascultase mama. Niciodată nu-i răspunsese cu obrăznicie, mereu se purtase frumos și nu-și murdărise vreodată hainele. Însă cu toate acestea, îi părea că uneori mama lui nu suporta să-l privească.

Încercase să-i pună întrebări tatălui său. Într-una din rarele ocazii în care fuseseră singuri, doar ei doi, băiatul își luase inima-n dinți și îl întrebase de ce mama nu-l mai plăcea. Preț de o clipă, tata pusese deoparte ziarul și îi răspunsese tăios că întrebase o prostie și nu voia să mai audă vreodată așa ceva din partea lui. Mama s-ar fi întristat cumplit dacă l-ar fi auzit spunând acele lucruri. Ar fi trebuit să se arate recunoscător fiindcă avea o mamă ca ea.

Nu mai puse alte întrebări. Ultimul lucru pe care îl dorea era să-și supere mama. Voia doar ca aceasta să fie fericită și să-i mângâie părul, așa cum o făcuse cândva, numindu-l băiețelul ei frumos. Doar atât își dorea.

Așeză păturile în fața mașinii de spălat și înlătură gândurile posomorâte

și întunecate. Aveau să plece în vacanță. În rulotă.

•••

Christian bătu cu pixul în măsuța la care stătea așezat. Lângă el era un teanc de exemplare din *Sirena*. Nu se mai sătura să le privească. Îi părea ireal că numele său apărea pe copertă. Pe coperta unei cărți adevărate.

Lumea încă nu se îngrămădea să cumpere, iar el nu-și făcuse prea mari speranțe. Numai autori precum Liza Marklund și Jan Guillou erau în stare să atragă mulțimi. Christian se mulțumea și cu cele cinci exemplare semnate până atunci.

Însă trebuia să admită că se simțea oarecum pierdut, așezat acolo. Oamenii treceau grăbiți pe lângă el, privindu-l curioși, însă fără a se opri. Nu era sigur dacă să-i salute atunci când îi observa fixându-l cu privirea sau doar să pretindă că e ocupat cu altceva.

Îi sări în ajutor Gunnel, proprietara librăriei. Veni către el și făcu semn spre teancul de cărți.

— Ai putea să semnezi câteva? E minunat să ai câteva exemplare cu autograf, pe care să le vinzi ulterior.

— Desigur. Câte să semnez? întrebă Christian, bucuros să aibă ceva de făcut.

— Hmm. Vreo zece, îi răspunse Gunnel, aranjând stiva, care între timp se strâmbase puțin.

— Nicio problemă.

— Am făcut destul de multă publicitate sesiunii de autografe, zise Gunnel.

— Nu mă îndoiesc, îi răspunse Christian, zâmbind.

Înțelese că femeia se temea ca el să nu creadă că vina pentru numărul insuficient de oameni prezenți ar fi putut fi cauzată de lipsa de PR din partea librăriei.

— Nu sunt tocmai un nume cunoscut, așa că nu aveam speranțe mari.

— Măcar am vândut câteva exemplare, spuse ea cu blândețe, apoi se îndreptă spre tejgheaua sa.

Christian luă o carte, scoase capacul pixului, după care începu să semneze. Observă cu coada ochiului o persoană care stătea lângă măsuță. Atunci când ridică privirea, se trezi în față cu un microfon mare și galben.

— Ne aflăm în librăria în care Christian Thydell oferă autografe cu ocazia apariției primului său roman, intitulat *Sirena*. Christian, numele tău se află astăzi pe toate panourile de afișaj ale ziarelor. Cât de îngrijorat ești cu privire la amenințările făcute la adresa ta? A fost implicată și poliția?

Reporterul nu se prezentase, dar, judecând după inscripția de pe microfon, era de la postul local de radio. Îl privi pe Christian cu o

expresie nerăbdătoare pe chip. Christian își simți mintea goală.

— Panourile de afișaj ale ziarelor? repetă el.

— Da, apari pe panoul celor de la *GT*. Nu l-ai văzut?

Reporterul nu așteptă un răspuns din partea lui Christian, ci repetă întrebarea pe care o pusese inițial.

— Ești îngrijorat din cauza amenințărilor? Ți-a fost oferită azi protecție specială din partea poliției?

Jurnalistul aruncă o privire în jur, dar apoi reveni asupra lui Christian, care stătea cu pixul deasupra cărții pe care se pregătea să o semneze.

— Nu știu cum ați…, se bâlbâi el.

— Dar e adevărat, nu-i așa? Ai primit amenințări cât timp ai lucrat la carte, iar miercuri ai lesinat fiindcă o nouă scrisoare ți-a fost adusă în cadrul lansării.

— Păi, da, ei bine…

Christian simți cum i se tăie răsuflarea.

— Știi cine ți-a trimis amenințările? Poliția știe?

Din nou, microfonul era la doar câțiva centimetri de gura lui Christian, iar bărbatul se abținu din a-l împinge la o parte. Nu dorea să răspundă acelor întrebări. Nu știa cum aflaseră jurnaliștii despre întreaga situație. Se gândi la scrisoarea din buzunarul hainei. Cea care sosise cu o zi în urmă și pe care izbutise să o scoată din maldărul de corespondență înainte ca Sanna să o descopere.

Cuprins de panică, începu să caute o scăpare. Dădu cu privirea de Gunnel, care păru să înțeleagă imediat că se întâmplase ceva. Femeia veni în dreptul lor și întrebă:

— Ce se petrece aici?

— Îi iau un interviu, zise reporterul.

— L-ați întrebat pe Christian dacă dorește să fie intervievat? replică ea, privind spre Christian, care scutura din cap. Nu este interesat.

Îl fixă cu privirea pe reporter, care își coborî microfonul.

— În plus, Christian e ocupat. Semnează cărți pentru librăria noastră. Așa că vă rog să-l lăsați în pace.

— Da, dar…, începu jurnalistul.

Apoi se opri. Apăsă pe unul dintre butoanele echipamentului său de înregistrare. „Nu am putut lua un scurt interviu fiindcă…”

— Pleacă de-aici, zise Gunnel, iar Christian nu se putu abține din a zâmbi strengărește.

— Mulțumesc, zise el după ce reporterul plecă.

— Ce-a mai fost și asta? Părea hotărât, nu glumă.

Sentimentul de ușurare pe care i-l dădu plecarea jurnalistului se stinse rapid, iar Christian înghiți în sec, înainte de a spune:

— Susținea că numele meu a apărut pe panoul de afișaj al ziarului *GT*. Am primit niște scrisori de amenințare și s-ar părea că presa a

aflat de ele.

— Vai de mine!

Gunnel păru mai întâi tulburată, apoi îngrijorată.

— Ai vrea să merg eu până afară și să-ți cumpăr ziarul, ca să vezi ce au scris?

— Ai fi atât de drăguță? zise el, simțind cum inima îi spărgea pieptul.

— Sigur, mă întorc imediat, răspunse femeia, bătându-l încurajator pe umăr.

Christian rămase nemișcat o clipă, uitându-se în gol. Apoi ridică pixul și începu să semneze cărțile, așa cum îl rugase Gunnel. După o vreme, își dădu seama că avea nevoie la toaletă. Fiindcă nu existau cumpărători în jurul măsuței lui, își imagină că o scurtă absență nu avea să fie băgată în seamă.

Se grăbi, trecând prin camera de serviciu a angajaților, aflată în spatele librăriei. Câteva minute mai târziu, se întoarse deja la post. Se așeză la masă. Gunnel încă nu se întorsese cu ziarul, dar Christian se pregăti sufletește pentru ce avea să urmeze. Se întinse după pix, observând cu mirare cărțile pe care trebuia să le semneze. Să le fi lăsat oare într-o asemenea dezordine, pe masă? Nu păreau să fie la fel ca atunci când o zbughise el spre toaletă, și se gândi că poate cineva profitase de ocazie pentru a-i șterpeli un exemplar, cât timp fusese plecat. Însă grămada nu părea mai mică, drept care hotărî că-și imaginase el totul. Ridică exemplarul de deasupra și îl deschise, pentru a-i scrie câteva rânduri cititorului.

Pagina nu mai era goală. Și putea recunoaște scrisul dintr-o mie. Ea fusese acolo.

Gunnel se îndreptă cu ziarul spre el, iar Christian observă o fotografie de-a lui pe prima pagină. Știa ce scria în articol. Trecutul era pe cale de a-l ajunge din urmă.

Ea nu avea să renunțe vreodată.

•

— Dumnezeule mare, ești conștientă câți bani ai cheltuit ultima oară când ai fost la Göteborg? zise Erik, ținând în mână desfășurătorul cardului de credit și uitându-se țintă la cifre.

— Cred că în jur de zece mii de coroane, răspunse calmă Louise, continuând să-și dea unghiile cu ojă.

— Zece mii! Cum e posibil să cheltuiești zece mii dintr-un foc?

Erik flutură în aer factura, după care o azvârli pe masa de bucătărie aflată în fața sa.

— Dacă mi-aș fi cumpărat poșeta la care îmi stătea gândul, s-ar fi apropiat mai degrabă de treizeci de mii, spuse ea, examinând satisfăcută culoarea roz a unghiilor sale.

— Ești nebună de legat!

Bărbatul ridică iar factura și o fixă cu privirea, de parcă i-ar fi putut reduce suma totală de plată prin simpla putere a minții.

— Vrei să spui că nu ne permitem? întrebă soția sa, privindu-l cu un zâmbet șiret pe buze.

— Nu e vorba dacă ne permitem sau nu, ci de faptul că eu trebuie să lucrez din zori și până-n seară ca să fac banii pe care tu îi risipești apoi pe… cumpărături stupide.

— A, da. Eu toată ziua pierd timpul prin casă, replică Louise, ridicându-se în picioare și fluturând din mâini, pentru a-și usca mai repede lacul de unghii. Vegetez pe-aici, mâncând bomboane și uitându-mă la telenovele toată ziua. Iar tu le-ai crescut de unul singur pe fete, fără să primești o mână de ajutor din partea mea, nu-i așa? Tu le-ai schimbat scutecele, tu le-ai hrănit, le-ai spălat, le-ai dus cu mașina oriunde trebuiau să ajungă, tu ai făcut ordine și curățenie în toată casa. La asta te referi?

Fugi iute din cameră, fără să-l mai privească.

Era o discuție pe care o avuseseră de mii de ori. Și fără îndoială că urma să mai aibă loc, dacă n-aveau să fie luate măsuri drastice. Amândoi erau ca niște dansatori bine antrenați, care știau toți pașii, fiind capabili să se miște cu o eleganță desăvârșită.

— Asta e una dintre descoperirile făcute la Göteborg. Drăguță, nu?

Femeia se întoarse, ținând în mână o jachetă din piele, pe care o luase din cuierul de pe hol.

— Era la reduceri, a costat numai patru mii.

I-o prezentă, după care o agăță din nou în hol și urcă la etaj.

Pesemne că nici de data asta n-avea să iasă învingător vreunul dintre ei. Erau adversari egali și fiecare dintre certurile pe care le avuseseră de-a lungul anilor se terminase cu o remiză. În mod ironic, ar fi fost poate mai bine ca unul dintre ei să fi fost mai slab decât celălalt. Astfel, mariajul lor nefericit și-ar fi putut găsi sfârșitul.

— Data viitoare îți tai cardul de credit! urlă el.

Fetele erau în vizită la o prietenă, așa că ei n-aveau de ce să vorbească în șoaptă.

— Atâta vreme cât vei continua să cheltuiești bani cu amanta, nu te vei atinge de cardul meu. Te crezi singurul care e atent la detaliile de pe desfășurător?

Erik înjură. Știa că ar fi trebuit să schimbe adresa, pentru ca facturile să-i fie trimise la birou. Nu putea nega faptul că era un om generos atunci când venea vorba de oricine ar fi avut plăcerea și onoarea de a se culca cu el. Înjură din nou și se încălță. Înțelese că, indiferent ce ar fi spus, Louise câștigase runda aceea. Și ea era conștientă de asta.

— Mă duc să cumpăr ziarul, strigă el, trântind apoi ușa.

Pietrișul zbură în toate direcțiile atunci când plecă în trombă cu

BMW-ul, iar pulsul nu-i încetini decât odată cu apropierea de sat. Ce bine ar fi fost dacă ar fi cerut un contract prenupțial! Astfel, Louise n-ar mai fi rămas decât o amintire neplăcută. Însă în vremurile acelea îndepărtate, ei fuseseră niște studenți săraci, iar când adusese vorba de asta în urmă cu câțiva ani, Louise nu făcuse decât să-i râdă în nas. Așa că acum refuza s-o lase să plece cu jumătate din lucrurile pe care singur le clădise, pentru care se luptase și muncise ca un sclav. Niciodată! Lovi cu pumnul în volan, dar se calmă odată ajuns în parcarea supermarketului Konsum.

Era sarcina Louisei de a face cumpărăturile pentru casă, așa că trecu rapid pe lângă rafturile înțesate cu produse alimentare. În drum spre chioșcul de ziare, aflat exact lângă casele de marcat, pașii lui se opriră brusc. De pe panourile de afișaj îi atraseră atenția literele mari și negre: *Stea în ascensiune, autorul Christian Thydell se teme pentru viața sa*! apoi literele mai mici: *Leșin la petrecerea de lansare a cărții, după primirea unei scrisori de amenințare*!

Erik își forță picioarele să-l ducă mai aproape. Avea senzația că mergea prin ape adânci. Luă un exemplar al ziarului *GT* și, cu degetele tremurânde, frunzări prin el până când ajunse la pagina căutată. Când termină de citit articolul, o luă la fugă spre ieșire. Nici măcar nu plătise ziarul, iar de undeva, de departe, îl auzea pe vânzător strigând după el. Însă Erik continuă să alerge. Trebuia să ajungă acasă.

•

— Cum naiba au aflat ziariștii?

Patrik și Maia fuseseră la cumpărături și, înainte de a pune mâncarea în frigider, bărbatul aruncă pe masă o copie a ziarului *GT*. Maia se cățărase pe un scaun din bucătărie și îl ajuta cu înfocare la golitul pungilor de cumpărături.

— Păi… veni singurul răspuns din partea Ericăi.

Patrik se opri din ce făcea. Își cunoștea îndeajuns de bine soția pentru a-i putea descifra reticența.

— Ce-ai făcut, Erica? întrebă el, privind-o drept în ochi și ținând în mână o cutie de margarină Lätt & Lagom.

— Cred că a ieșit la iveală din cauza mea.

— Cum a fost posibil? Cu cine ai vorbit?

În clipele acelea, până și Maia era conștientă de atmosfera tensionată din bucătărie. Stătu pe scaun, privindu-și atentă mama. Erica înghiți în sec și răspunse:

— Cu Gaby.

— Cu Gaby! exclamă Patrik, cât pe ce să se înece. I-ai zis lui Gaby? Ai fi putut, la fel de bine, să le dai tu însăți telefon celor de la *GT*.

— Nu m-am gândit că…

— Nu, sunt sigur că nu te-ai gândit. Christian ce are de zis în legătură cu asta? întrebă Patrik, arătând cu degetul spre titlurile de

ziar imense.

— Nu știu, murmură Erica.

Gândul la cum avea să reacționeze Christian îi stătea ca un pietroi în stomac.

— În calitate de polițist, trebuie să-ți spun că e cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla. Genul acesta de atenție nu îl va instiga doar pe autorul scrisorilor, ci va da naștere și unora noi.

— Nu țipa la mine. Știu că am făcut o prostie.

Erica simți cum lacrimile îi năpădesc ochii. Ea plângea ușor până și în situații banale, iar acum, toți hormonii năvalnici cauzați de sarcină îi amplificau și mai mult starea.

— Pur și simplu nu m-am gândit. Am sunat-o pe Gaby ca să afle dacă au primit și la editură scrisori de amenințare, și mi-am dat imediat seama că n-ar fi trebuit să-i divulg nimic. Însă deja era prea târziu.

Patrik îi întinse un șervețel, apoi o luă în brațe, mângâindu-i părul. Îi șopti la ureche:

— Nu fi supărată, iubito. Îmi pare rău că am țipat. Știu că nu ai vrut să se întâmple asta. Încetează acum…

O legănă până când suspinele începură să se stingă.

— Nu m-am gândit vreodată că ea o să…

— Știu, știu. Însă e foarte diferită de tine. Și trebuie să înveți că nu toată lumea gândește la fel.

Se îndepărtă ușor de ea și o privi. Erica își șterse lacrimile cu șervețelul pe care i-l dăduse Patrik.

— Ce mă fac acum?

— Trebuie să vorbești cu Christian. Să-ți ceri scuze și să-i explici.

— Dar nu pot…

— Nu mă contrazice. Altă soluție nu există.

— Ai dreptate, zise Erica. Dar trebuie să recunosc că mi-e groază. Și voi discuta la modul serios și cu Gaby.

— Mai presus de orice, va trebui să te gândești bine data viitoare, înainte de a spune ceva. Și va trebui să ai în vedere persoana cu care stai de vorbă. Prioritatea numărul unu a lui Gaby o reprezintă editura. Voi, restul, sunteți pe locul doi. Pur și simplu așa stau lucrurile.

— Bine, bine, știu asta. Nu-i nevoie să răsucești cuțitul în rană, spuse Erica, aruncându-i soțului său o privire urâcioasă.

— Atunci încheiem aici discuția, decise Patrik și se apucă iar să aranjeze cumpărăturile.

— Ai reușit să arunci o privire mai amănunțită peste scrisori?

— Nu, n-am avut o clipă liberă, răspunse Patrik.

— Însă o vei face, nu-i așa? insistă Erica.

Patrik dădu aprobator din cap și începu să taie legumele pentru cină.

— Sigur, sigur că o voi face. Însă ar fi mai ușor dacă și Christian ar coopera. Atunci aș putea arunca o privire și asupra celorlalte scrisori.

— Păi, vorbește cu el. Poate că îl vei convinge.

— Atunci și-ar da seama că tu mi-ai spus totul.

— Unde mai pui că l-am dat în vileag într-unul dintre cele mai importante ziare suedeze, așa că ai grijă, fiindcă probabil e pornit împotriva mea.

— Nu va fi așa de rău.

— Dacă aș fi eu în locul lui, n-aș vrea să mai aud vreodată de mine.

— Nu mai fi atât de afectată și de pesimistă, zise Patrik, așezând-o pe Maia sus, pe blatul de lucru.

Fetiței îi plăcea la nebunie să-l privească gătind și voia întotdeauna să-l ajute.

— Du-te mâine până la el și explică-i ce s-a întâmplat. Spune-i că nu ai intenționat niciodată ca lucrurile să ia o asemenea întorsătură. După care voi sta și eu de vorbă cu el și voi încerca să-i câștig bunăvoința.

Îi dădu Maiei o felie de castravete, pe care fetița începu imediat să o ronțăie, folosindu-se de puținii, dar tăioșii dinți pe care îi avea.

— Mâine? În regulă, oftă Erica.

— Da, mâine, zise Patrik, aplecându-se și sărutându-și soția pe buze.

•

Ludvig se surprinse aruncând mereu priviri spre marginea terenului de fotbal. Pur și simplu nu mai era la fel fără tatăl său.

Acesta participase la fiecare antrenament, indiferent de vreme. Fotbalul era pasiunea lor. Era motivul pentru care prietenia dintre ei rezistase, în ciuda încăpățânării lui Ludvig de a se rupe de părinți. Chiar fuseseră prieteni, el și tatăl său. Firește că se mai certaseră din când în când, la fel ca toți fiii și tații. Cu toate acestea, rămăseseră prieteni.

Ludvig închise ochii, evocând în minte imaginea tatălui său. Îmbrăcat în blugi și cu un pulover din lână, cu inscripția „Fjällbacka” pe piept. Era puloverul pe care îl purtase atât de mult, încât își exasperase soția. Și-l amintea cu mâinile îndesate în buzunare și cu privirea ațintită asupra mingii. Și asupra fiului său. Însă niciodată nu țipa la el – cum făceau alți părinți care veneau la antrenamente și la meciuri și care urlau de pe marginea terenului. „Fă bine și revino-ți, Oscar!” sau: „La naiba, mișcă-te, Danne!” Nimic de genul ăsta. Nu din partea tatălui său. El nu zicea decât: „Bine, Ludvig!”, „Excelentă pasă!”, „Arată-le tu, Ludde!”

Observă cu coada ochiului că mingea urma să-i fie pasată lui, și o trimise automat mai departe. Nu-l mai bucura deloc jocul de fotbal. Însă tot își dădea silința, alergând rapid și luptându-se pentru a câștiga, în ciuda frigului. Ar fi putut cu ușurință să se dea bătut. Să

evite antrenamentele, să lase în voia sorții fotbalul și întreaga echipă. Nimeni nu l-ar fi învinuit; cu toții ar fi înțeles. Cu excepția tatălui său. Pentru acesta, abandonul nu reprezentase niciodată o opțiune.

Drept urmare, Ludvig se afla acolo. Făcea parte din echipă. Dar îi lipsea toată fericirea, iar marginea terenului era pustie. Tatăl său pierise. Era conștient de asta. Tata pierise.

6.

Nu-i fusese permis să stea în rulotă. Iar aceea nu reprezentase decât prima dintr-o serie lungă de dezamăgiri suferite în timpul așa-zisei vacanțe. Nimic nu ieșise după cum ar fi sperat el. Tăcerea, întreruptă doar de vorbe aspre, îi păruse și mai apăsătoare atunci când nu avea la dispoziție o casă întreagă, prin care să poată umbla. Ai fi zis că vacanța oferise și mai mult timp pentru certuri ori pentru răbufnirile mamei. Iar tata devenise și mai amărât, și mai cenușiu.

Fusese prima dată când el îi însoțise, dar, din câte înțelesese, mama și tata luau în fiecare an rulota și mergeau într-un loc cu o denumire stranie. Fjällbacka. Numele însemna „Dealul Muntelui" în suedeză, însă el nu văzuse niciun munte, ci doar câteva delușoare. Terenul din zona campingului în care parcaseră, la înghesuială cu zeci de alte rulote, era în întregime plat. Nu era sigur dacă îi plăcea. Însă tata îi explicase că familia mamei provenea din acea regiune, motiv pentru care voiau să meargă acolo.

Însă și acela era un lucru straniu, fiindcă el nu cunoscuse vreo rudă. În timpul unei discuții aprinse din spațiul înghesuit al rulotei, pricepuse într-un final că o persoană pe nume „Hoașca Bătrână" locuia acolo și că la ea se referea mama atunci când pomenea de familie. Ce nume straniu… Hoașca Bătrână. Însă mama nu părea să fi ținut prea mult la ea, deoarece tonul îi devenea și mai aspru ori de câte ori era pomenită acea femeie, pe care, de altfel, nici nu au vizitat-o. Atunci de ce mai trebuia să meargă în acel loc?

Însă lucrul pe care îl urâse cel mai mult legat de Fjällbacka și de vacanță fusese înotul. Nu mai înotase niciodată în mare. La început nu știuse ce să creadă. Însă mama îl certase. Spusese că nu voia să aibă un fiu fricos, și îi ordonase să înceteze cu smiorcăiala. Așa că băiatul trăsese adânc aer în piept și înaintase timid în apa rece ca gheața, cu toate că frigul și sarea pe care le simțise la picioare îi tăiaseră respirația. Odată ce apa îi ajunsese la piept, se oprise. Era mult prea frig, nu putea respira. În plus, simțise ceva mișcându-i-se pe lângă picioare și atingându-i gambele, târându-se și lunecând pe lângă el. Râzând, mama pornise dinspre mal în direcția lui, apoi îl luase de mână și îl dusese mai în larg. Brusc, se simțise fericit. Mama îl ținea de mână, iar râsul îi sălta pe suprafața apei, atingându-l și pe el. Picioarele păreau să i se miște singure, ca și cum ar fi părăsit fundul nisipos al mării, și începuseră să plutească. Într-un final, nu mai simțise nimic sub tălpi, însă nu conta, fiindcă mama îl ținea bine, îl ducea în brațe, îl iubea.

Apoi ea îi dădu drumul. Palma femeii trecu pe nesimțite peste a lui, apoi degetele îi alunecară, îndepărtându-se, până când băiatul se trezi dând haotic din picioare și din mâini. Își simți din nou pieptul împresurat de frig, iar nivelul apei păru a crește. Îi ajunse la umeri, apoi la gât, și el ridică

bărbia ca să nu înghită apă, însă nivelul apei se ridică și el repede, fără ca băiatul să i se poată împotrivi. Își simți gura sărată și rece pe măsură ce apa îi trecea de obraji, de ochi, închizându-i-se precum un capac deasupra creștetului, până când făcu să dispară tot zgomotul, în afară de vâjâitul creaturii ce-i dădea târcoale.

Bătu puternic din brațe, încercând să îndepărteze forța care voia să-l tragă spre fundul mării. Dar apoi căzu pradă unui val imens. Atunci când într-un final simți atingerea pielii unei persoane și o mână apucându-l de braț, primul său instinct fu de apărare. Cineva îl trase la suprafață, iar băiatul izbuti să scoată capul deasupra apei. Prima respirație fu violentă și dureroasă, apoi însă sorbi cu lăcomie aerul. Mama sa îl prinse cu putere de braț, însă creatura aceea nu mai conta. Fiindcă apa nu mai încerca să îl prindă.

Ridică privirea spre ea, recunoscător pentru că îl salvase, pentru că nu îl lăsase să piară. Însă în ochii mamei sale nu văzu decât dispreț. Cumva, reușise din nou să greșească, o dezamăgise iar. De-ar fi știut măcar motivul…

Vânătăile de pe braț îi rămăseseră drept amintire zile întregi.

•••

— Chiar era nevoie să mă târăști azi aici?

Se întâmpla rar ca el să-și exprime nervozitatea. Kenneth era de părere că, indiferent de situație, trebuia să rămână calm și concentrat. Dar Lisbet păruse atât de mâhnită când el o anunțase că Erik dăduse telefon și că trebuia să meargă la birou câteva ore, cu toate că era duminică. Femeia nu se plânsese, lucru care, pe de o parte, îngreunase întreaga situație. Ea știa cât de puține clipe mai aveau de petrecut împreună. Cât de importante erau, cât de neprețuite. Însă chiar și-așa, Lisbet nu obiectase. În schimb, Kenneth văzuse cum își adună forțele pentru a zâmbi și a spune: „Firește că trebuie să te duci. Eu voi fi în regulă”.

Aproape că își dorea ca soția lui să se înfurie și să strige la el. Să-i spună că era timpul să-și stabilească prioritățile. Însă ei nu-i stătea în fire să facă asemenea lucruri. Kenneth nu-și putea aminti vreo ocazie cu care Lisbet să fi ridicat vocea la el, de-a lungul celor douăzeci de ani de căsătorie. De fapt, nu-și amintea ca ea să fi ridicat vocea la nimeni. Acceptase cu stăpânire de sine toate dificultățile și necazurile, ba chiar își susținuse bărbatul ori de câte ori acesta era pe cale de-a ceda. De fiecare dată când lui îi lipsise energia de a merge mai departe, ea adunase îndeajuns de multă forță pentru amândoi.

Iar în clipele acelea, Kenneth o lăsa singură acasă, fiindcă trebuia să meargă la muncă. Avea să irosească ore prețioase, pe care le-ar fi putut petrece împreună, și se disprețui pentru faptul că întotdeauna sărea la datorie, ori de câte ori Erik bătea din palme. Nu putea înțelege motivul pentru care o făcea. Era un tipar stabilit cu atât de

multă vreme în urmă, încât practic devenise parte din el. Iar Lisbet avusese mereu de suferit din cauza asta.

Erik nici măcar nu se mai obosi să-i răspundă la întrebare. Privi țintă spre computer, de parcă s-ar fi aflat în altă lume.

— Chiar era nevoie să vin astăzi? repetă Kenneth. Duminica? Nu putea aștepta până mâine?

Erik se întoarse încet cu fața spre Kenneth. În cele din urmă, spuse:

— Am tot respectul față de situația în care te afli. Însă dacă nu ne rezolvăm toate socotelile până la licitația de săptămâna viitoare, am putea la fel de bine să închidem de tot compania. Cu toții trebuie să facem sacrificii.

Kenneth se întrebă în sinea lui ce fel de sacrificii făcuse vreodată Erik. În plus, nimic nu era atât de cumplit după cum prevestise el. Ar fi putut să adune cu ușurință toate documentele a doua zi. Afirmația că se aflau în pragul falimentului era o pură exagerare. Mai degrabă Erik avea doar nevoie de un motiv pentru a scăpa de-acasă. Însă de ce simțise nevoia să-l târască după el și pe Kenneth? Răspunsul era evident: fiindcă avea puterea să o facă.

Se întoarseră amândoi la sarcinile lor și, pentru o vreme, lucrară în tăcere. Biroul consta într-o cameră de dimensiuni mari, drept care nu exista posibilitatea de a închide o ușă, pentru a avea puțină intimitate. Kenneth îi aruncă pe furiș o privire lui Erik. Ceva era diferit la el. Era greu de spus ce, însă bărbatul arăta mai puțin distins și mai mult epuizat. Părul nu-i era pieptănat impecabil, ca de obicei, iar cămașa îi era ușor șifonată. Nu, chiar nu era în apele lui în ziua aceea. Lui Kenneth îi trecu prin minte să-l întrebe dacă totul era în regulă acasă, dar se abținu. În schimb, spuse pe cât putu de calm:

— Ai văzut azi știrile despre Christian?

Erik tresări.

— Da.

— E groaznic! Să fie amenințat în felul ăsta, de vreun țicnit, zise Kenneth, pe un ton firesc, aproape degajat.

Însă inima îi spărgea pieptul.

— Hmm…

Erik rămase cu privirea ațintită asupra monitorului. Fără însă a atinge tastatura sau mouse-ul.

— Christian ți-a povestit ceva în legătură cu asta?

Era ca și cum s-ar fi chinuit să nu rupă coaja de pe o rană în curs de vindecare. Nu voia să abordeze subiectul și era evident că nici Erik nu părea interesat. Însă Kenneth nu se putea abține.

— Ei bine, ți-a povestit?

— Nu, niciodată nu mi-a pomenit de vreo amenințare, zise Erik, începând să-și sorteze documentele de pe birou. Însă a fost foarte ocupat cu cartea lui, așa că nu ne-am prea văzut în ultima vreme. Și

presupun că majoritatea oamenilor preferă să nu împărtășească asemenea chestiuni.

— N-ar trebui să discute cu poliția?

— De unde știi că n-a făcut-o încă? răspunse Erik, continuând să răvășească la întâmplare mormanele de documente.

— Adevărat. Foarte adevărat…, spuse Kenneth și rămase tăcut o clipă. Însă ce-ar fi putut face poliția dacă scrisorile sunt anonime? Adică, puteau proveni de la orice nebun.

— De unde să știu eu? zise Erik, înjurând după aceea, fiindcă se tăiase într-o foaie. La naiba!

Își ținu degetul în gură.

— Crezi că amenințările sunt serioase?

Erik oftă.

— De ce trebuie să speculăm în legătură cu toate astea? Ți-am zis, n-am idee.

Ridică ușor vocea, rostind ultimele cuvinte cu un glas tremurător. Kenneth îl privi mirat. Erik chiar nu era în apele lui. Să fi fost ceva legat de companie? Nu avusese niciodată încredere în Erik. Să fi făcut vreo prostie? Respinse imediat acea idee. El cunoștea prea bine socotelile firmei; ar fi băgat de seamă orice mișcare financiară dubioasă făcută de Erik. Probabil avea legătură cu Louise. Era un mister pentru el cum cei doi izbutiseră să rămână împreună vreme atât de îndelungată. Oricine altcineva în afară de Erik și de Louise putea să-și dea seama că ei doi ar fi avut numai de câștigat dacă și-ar fi luat adio și ar fi pornit pe drumuri separate. Însă nu era treaba lui Kenneth să facă asemenea observații. Avea el destule griji pe cap.

— Mă întrebam și eu, zise Kenneth.

Deschise fișierul Excel în care se aflau ultimele extrase lunare. Însă gândurile îi zburau într-o cu totul altă direcție.

•

Rochia purta încă mireasma ei. Christian și-o apropie de nas, inhalând particulele microscopice de parfum, ce erau imprimate în țesătură. Ori de câte ori adormea cu nările mângâiate de acea mireasmă, își putea recrea în minte imaginea femeii. Părul brunet ce-i ajungea până la talie și pe care îl purta de obicei împletit sau adunat într-un coc, la ceafă. Altei femei i-ar fi putut da un aspect demodat, ba chiar de fată bătrână, însă nu era și cazul ei.

Mișcările îi erau de dansatoare, cu toate că își abandonase cariera cu mult timp în urmă. Dăduse vina pe lipsa ei de ambiție. Nu din cauza absenței talentului, ci fiindcă nu avusese determinarea necesară de a pune mereu dansul pe primul loc, de a-și sacrifica dragostea, timpul, râsetele și prietenii. Iubise mult prea mult viața.

Drept urmare, încetase să mai danseze. Însă atunci când se întâlneau, și până în ultima clipă, trupul său își păstrase ritmul

sprinten al dansatoarelor. Bărbatul era în stare să o privească ore întregi. Să o urmărească mergând prin casă, făcând ordine și fredonând, în vreme ce tălpile i se mișcau atât de grațios, încât părea să plutească.

Își apăsă din nou rochia peste chip. Cât de răcoros și revigorant se simțea materialul pe obrazul lui înfierbântat, agățându-se uneori de țepii scurți ai bărbii nerase. Ultima dată când femeia purtase acea rochie fusese de Sânziene. Albastrul stofei se oglindise în culoarea ochilor ei, iar părul împletit ce-i atârna pe spate strălucise la fel de puternic precum țesătura lucioasă.

Ziua fusese de vis. Una dintre puținele sărbători de Sânziene care să le fi oferit un soare strălucitor, în vreme ce ei stătuseră afară, în curte, mâncând hering și cartofi copți. Pregătiseră împreună masa. Bebelușul stătuse în căruț, cu plasa de țânțari fixată la locul ei, pentru a ține departe toate insectele. Copilașul fusese bine protejat.

Numele bebelușului îi trecu prin minte, făcându-l să tresară, ca și cum ar fi fost împuns în brat de ceva ascuțit. Se forță să se gândească la paharele reci de bere și la prietenii care le ridicaseră într-un toast, în cinstea verii, a dragostei și a lor. Se gândi la căpșunele aduse de ea într-un castron mare. Își aminti cum stătuse și le curățase la masa din bucătărie, și cum el o tachinase pentru mizeria făcută și pentru faptul că după trei-patru căpșune curățate, una îi ajungea în gură, în loc de castron. În acel castron care mai târziu avea să le fie oferit musafirilor, alături de frișcă și un strop de zahăr, după cum o învățase bunica. Îi răspunsese la tachinări printr-un zâmbet, după care îl trăsese mai aproape și îl sărutase cu buze ce aveau gustul căpșunelor coapte.

Stând acolo, ținând rochia în mână, bărbatul începu să suspine. Nu se putu abține. Din cauza lacrimilor, pe material apărură mici pete negre, pe care el le șterse rapid cu mâneca de la cămașă – nu voia să păteze rochia, refuza să năruie puținul care îi mai rămăsese.

Christian puse grijuliu rochia înapoi în valiză. Doar atât mai rămăsese din ei doi. Singurul lucru pe care fusese în stare să-l păstreze. Închise valiza și o împinse înapoi în colț. Nu voia să o găsească Sanna. Simți un nod în stomac la simpla idee ca ea să o deschidă, să o răscolească și să atingă rochia. Știa că nu era drept, însă pe Sanna o alesese dintr-un singur motiv: înfățișarea sa era complet diferită. Buzele ei nu aveau gust de căpșune și nici mișcările nu îi erau de dansatoare.

Dar într-un final se dovedise insuficient. Trecutul îl prinsese totuși din urmă. La fel cum, răuvoitor, o prinsese și pe ea, îmbrăcată în rochia albastră. Iar în clipele acelea, Christian nu vedea nicio cale de ieșire.

•

— Ați putea să-l supravegheați pe Leo puțin? întrebă Paula,

privindu-și mama, dar apoi aruncându-i o privire și mai optimistă lui Mellberg.

La scurt timp după nașterea fiului lor, atât ea, cât și Johanna realizaseră că noul prieten al Ritei era dădaca perfectă. Mellberg era complet incapabil să le refuze.

— Păi, de fapt noi ne pregăteam să…, începu Rita. Însă Mellberg sări și spuse entuziasmat:

— Nicio problemă. O să avem mare grijă de el. Voi două ar trebui să ieșiți un pic și să faceți ce-aveți de făcut.

Dându-se bătută, Rita oftă, însă privi totuși cu multă recunoștință spre acel bărbat – fără exagerări, acel diamant brut – pe care îl alesese drept partener. Știa că mulți îl considerau bădăran, un bărbat șleampăt și neobrăzat. Însă chiar de la bun început, descoperise la Bertil alte calități, unele pe care ea, ca femeie, nu putea decât să le încurajeze.

Și nu se înșelase. Bertil Mellberg o trata ca pe o regină. Era de ajuns ca Rita să-l vadă privindu-i nepotul, pentru a-și da seama ce calități ascunse avea. Dragostea lui față de bebeluș era de necrezut. Singura problemă o reprezenta faptul că ea căzuse brusc pe locul doi, însă nu era ceva peste care să nu poată trece. În plus, începuse să facă progrese cu Bertil pe ringul de dans. Acesta nu fusese niciodată regele salsei, însă măcar nu mai era nevoită să poarte pantofi cu vârfuri de metal.

— Dacă nu te-ar deranja să stai singur cu el pentru o vreme, poate că mama ar putea să ne însoțească. Ne gândeam să mergem până în Torp și să cumpărăm câteva lucruri pentru camera lui Leo.

— Dă-l încoace, zise Bertil entuziasmat, făcând semn spre bebelușul aflat în brațele Paulei. Ne descurcăm noi câteva ore. Un biberon sau două când i se face foame, după care puțină distracție cu bunicul Bertil. Mai mult de-atât nici că și-ar putea dori flăcăul.

Paula își lăsă fiul în brațele lui Mellberg. Dumnezeule, ce echipă stranie alcătuiau ei doi! Însă nu putea să conteste legătura specială care exista între ei. Cu toate că, din punctul său de vedere, Bertil Mellberg era cel mai rău șef pe care și l-ar fi putut imagina, el se dovedise a fi cel mai grozav bunic din lume.

— Ești sigur că veți fi în regulă? întrebă Rita, ușor agitată.

Deși Bertil le ajuta deseori cu Leo, experiența lui cu bebelușii era puțin spus limitată. Propriul său fiu, Simon, era deja adolescent când își făcuse pentru prima oară apariția în viața lui Mellberg.

— Firește că sunt sigur, răspunse Bertil, părând ofensat. Mănâncă, face caca, doarme. Cât de greu ar putea să fie? Și eu fac cam aceleași lucruri de aproape șaizeci de ani încoace.

Le zori pe femei afară din apartament, apoi închise ușa în urma lor. În sfârșit, pace și liniște pentru el și Leo!

Două ore mai târziu, Mellberg era ud leoarcă de transpirație. Leo țipa ca din gură de șarpe, iar în camera de zi se instalase precum o pâclă mirosul de scutece murdare. Bunicul Bertil încerca disperat să-l legene pe bebeluș, ca să-l adoarmă, însă Leo nu făcea decât să plângă mai tare. Părul lui Mellberg, aranjat de obicei în vârful capului, ca un cuib, îi alunecase peste urechea dreaptă, iar bărbatul își simți subsuorile năpădite de transpirație, sub forma unor pete mari cât farfuriile.

Era pe cale de-a intra în panică și aruncă o privire spre telefonul mobil așezat pe măsuța de cafea. Să le sune oare pe fete? Probabil că se aflau încă în Torp, și le-ar fi luat vreo trei sferturi de oră pentru a se întoarce acasă, chiar dacă ar fi pornit imediat la drum. Iar dacă avea să le telefoneze pentru a le cere ajutor, poate că ele nu l-ar mai fi lăsat niciodată singur cu fiul lor. Nu, se vedea obligat să găsească de unul singur o soluție. La vremea lui, se bătuse cu niște indivizi destul de periculoși. Fusese nevoit să tragă cu arma și să aibă de-a face cu drogați nebuni, înarmați cu cuțite. Așa că trebuia să înfrunte situația. În definitiv, Leo era cam de aceeași mărime cu o franzelă, asta în ciuda faptului că poseda o voce îndeajuns de stridentă pentru a-i putea aparține unui om matur.

— În regulă, băiete, mai întâi trebuie să evaluăm situația, zise Mellberg, punând jos bebelușul înfuriat. Să vedem. S-ar părea că ai făcut mizerie în scutec. Și probabil că ți-e și foame. Cu alte cuvinte, ne confruntăm cu o criză la ambele capete. Acum trebuie doar să stabilim care va căpăta prioritate.

Mellberg vorbea cu voce tare, pentru a acoperi țipetele.

— În regulă, mâncatul vine pe primul loc – cel puțin, în cazul meu. Așa că hai să-ți găsim un biberon mare cu lăptic.

Bertil îl ridică pe Leo și îl duse în bucătărie. Îi fuseseră date instrucțiuni clare cu privire la prepararea laptelui și, folosindu-se de cuptorul cu microunde, Mellberg rezolvă problema în câteva clipe. Verifică temperatura, sugând el însuși puțin din biberon.

— Mmm, nu prea are cine știe ce gust, băiete. Însă va trebui să aștepți până te faci mai mare, ca să primești ceva gustos.

Leo țipă și mai tare atunci când văzu biberonul, așa că Bertil se așeză la masa din bucătărie și îl ținu pe bebeluș cu brațul stâng. Odată ajunsă tetina în dreptul buzelor sale, Leo începu să sugă lacom, umflându-și burtica. Termină întregul biberon într-o clipită, iar Mellberg îi simți trupușorul relaxându-se. Însă curând băiatul începu din nou să se zvârcolească, iar mirosul deveni atât de puternic, încât Mellberg nu-l mai putu suporta. Singura problemă era că schimbatul scutecelor nu era o sarcină pe care să o fi îndeplinit cu prea mare succes până atunci.

— În regulă, ne-am ocupat de un capăt. Acum să-l rezolvăm și pe

celălalt, zise el pe un ton vioi, care contrasta cu adevăratele sale sentimente față de însărcinarea aceea.

Mellberg îl duse în baie pe Leo, care scâncea în continuare. Le ajutase pe fete să prindă o măsuță pentru înfășat, iar acolo găsi toate cele trebuincioase pentru Operațiunea Scutecul Murdar.

Așeză bebelușul pe masă și îi scoase salopeta, încercând să respire pe gură, lucru care însă nu-l prea ajută, fiindcă miasma era copleșitoare. Mellberg desfăcu benzile scutecului și fu cât pe ce să leșine când în fața ochilor îi apăru întreaga mizerie, în toată splendoarea ei.

— Iisuse Hristoase, bombăni el.

Aruncă disperat o privire în jur și dădu de un pachet cu șervețele umede. Când se întinse după ele, dând drumul piciorușelor lui Leo, acesta profită de ocazie pentru a-și afunda tălpile în scutecul murdar.

— Nu, nu, nu face asta, zise Mellberg, apucând un pumn de șervețele umede pentru a-i usca bebelușului șezutul și picioarele.

Însă nu reuși decât să-l mânjească mai rău, până când înțelese într-un final că era nevoie să îndepărteze cauza problemei. Îl ridică pe Leo de piciorușe și trase repede scutecul pe care, neputându-și înlătura grimasa de pe chip, îl aruncă în coșul de gunoi de pe podea.

După ce consumă aproape o jumătate de pachet de șervețele umede, zări în cele din urmă luminița de la capătul tunelului. În mare, mizeria fusese curățată, iar Leo se calmase. Mellberg îl șterse cu grijă o ultimă dată, apoi scoase un scutec nou de pe raftul de deasupra măsuței.

— În regulă. Aproape c-am terminat, zise el mulțumit, în vreme ce Leo dădu din picioare, părând să-l încânte șansa de a-și aerisi dosul gol. Mă întreb cum se pune ăsta.

Mellberg întoarse scutecul pe toate părțile, iar într-un final decise că desenele cu animale veneau la spate, precum eticheta de pe o piesă de îmbrăcăminte. Nu părea să-i vină prea bine, iar banda nu se lipea. Cât de greu le-ar fi fost să iasă pe piață cu un scutec corespunzător? Noroc că era el o persoană atât de eficientă, care considera problemele niște provocări.

Îl ridică pe Leo, îl duse înapoi în bucătărie și îl ținu lipit de umărul său, în vreme ce căută în sertarul de jos al bufetului. Acolo, găsi ce căuta. O rolă de bandă adezivă. Se duse în camera de zi, așeză băiatul pe canapea, după care înfășură de câteva ori banda în jurul scutecului. Apoi se dădu câțiva pași în spate, pentru a-și admira capodopera.

— În regulă acum. Fetele se temeau că nu aș fi în stare să-ți port de grijă. Ce zici, Leo? Nu crezi că ne-am câștigat dreptul să tragem un mic pui de somn?

Bertil ridică bebelușul strașnic badijonat și îl ținu în brațe, în timp ce se așeză comod pe canapea. Leo se agită un pic, înainte de a-și ascunde fețișoara în scobitura de pe gâtul șefului poliției.

Când femeile din viața lor se întoarseră acasă o oră mai târziu, amândoi dormeau buștean.

•

— Christian e acasă?

Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult Ericăi decât să se întoarcă și să o ia la fugă, odată ce Sanna deschise ușa. Însă Patrik avea dreptate. Nu exista altă cale.

— Da, însă e în pod. Să-l chem.

Sanna se întoarse către scară.

— Christian! Ai un musafir! strigă ea, apoi o privi din nou pe Erica. Haide, intră. Coboară într-o clipă.

— Mulțumesc.

Erica se simți ciudat, stând acolo, în holul de la intrare, lângă Sanna, dar la puțin timp, amândouă auziră pași pe scări. Când Christian apăru în fața lor, Erica observă cât de istovit părea, iar sentimentul ei de vinovăție deveni și mai cumplit.

— Bună, zise el, ușor nelămurit fiindcă se revedeau după foarte puțin timp; însă chiar și așa, veni spre ea pentru a-i da o îmbrățișare.

— Trebuie să-ți vorbesc în legătură cu ceva, spuse Erica, simțind iar impulsul de a se întoarce brusc și a o zbughi pe ușă.

— Serios? Păi, intră atunci, zise Christian, făcându-i semn spre camera de zi.

Femeia își scoase haina și se descălță, după care merse în urma lui.

— Vrei ceva de băut?

— Nu, mulțumesc, îi răspunse ea, scuturând din cap.

Nu își dorea decât să termine odată cu întreaga poveste.

— Cum a mers la sesiunea de autografe? îl întrebă, așezându-se pe un colț al canapelei din camera de zi și afundându-se adânc între perne.

— Bine, zise Christian pe un ton care nu invita la întrebări suplimentare. Ai văzut ziarul de azi? spuse el, în schimb.

În lumina iernii care se strecura pe fereastră, chipul său era de un cenușiu palid.

— Da, în legătură cu asta voiam să-ți vorbesc.

Erica se opri pentru a-și aduna curajul de a merge mai departe. Unul dintre gemeni o lovi puternic în coaste, făcând-o să icnească.

— Dau din picioruțe?

— Ba bine că nu, zise ea, după care inspiră adânc și continuă. E vina mea că s-a aflat în presă.

— Cum adică? întrebă Christian, îndreptându-și spinarea.

— Nu eu le-am vândut pontul, se grăbi să-i explice. Dar am fost îndeajuns de proastă încât să menționez ceva cui nu trebuia.

Nu îndrăzni să dea ochii cu Christian. În schimb, își privi mâinile.

— Te referi la Gaby? afirmă el, sleit de puteri. Dar nu ți-ai dat

seama că va…

Erica îl întrerupse.

— Și Patrik a zis același lucru. Aveți amândoi dreptate. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu e de încredere și că are să vadă totul ca pe o șansă de a căpăta un pic de publicitate. Mă simt foarte prost. N-ar fi trebuit să fiu atât de naivă.

— Ei bine, acum nu prea mai avem ce face, spuse Christian.

Atitudinea lui resemnată o făcu pe Erica să se simtă și mai rău. Aproape că își dorea ca el să țipe. Ar fi preferat asta, în loc să se confrunte cu expresia obosită și dezamăgită de pe chipul său.

— Îmi pare rău, Christian. Îmi pare rău pentru toată situația.

— Să sperăm doar că avea dreptate.

— Cine?

— Gaby. Atunci măcar o să vând mai multe cărți.

— Nu înțeleg cum o persoană poate fi atât de cinică. Să te arunce în groapa cu lei doar pentru că s-ar putea să ajute vânzările.

— N-a ajuns să aibă succesul pe care îl are fiind drăguță cu toată lumea.

— Însă chiar și-așa. Merită oare?

Erica se simți împovărată de remușcări pentru ceea ce făcuse, deși acționase cu bună-credință. Nu izbutea nici în ruptul capului să înțeleagă cum cineva care avea o conștiință se putea purta așa cum o făcuse Gaby. Și totul de dragul unui profit.

— Sunt sigur că va fi dat uitării, zise Christian, fără însă a părea convins.

— Te-au hăituit azi reporterii?

Erica își schimbă poziția, încercând să se facă mai comodă. Indiferent cum stătea, avea senzația că-i era înțepat când un organ intern, când altul.

— După primul telefon de ieri, mi-am închis mobilul. Nu intenționez să mai pun și eu paie pe foc.

— Și-atunci cum rămâne cu…, spuse Erica, ezitând. Ai mai primit amenințări? Știu că nu mai poți să te încrezi în mine după tot ce s-a întâmplat, dar să știi că mi-am învățat lecția.

Christian păru să se distanțeze. Se uită pe fereastră, ca și cum s-ar fi decis în privința unui răspuns. Atunci când se hotărî să vorbească, vocea îi sună șubredă și vlăguită.

— Nu vreau să tot stărui în legătură cu asta. S-a făcut din țânțar armăsar.

De la etaj se auzi un trosnet, urmat de plânsetele stridente și ascuțite ale unui copil. Christian nu făcu niciun efort de a se ridica, însă Erica o auzi pe Sanna zbughind-o la etaj.

— Se înțeleg copiii? întrebă făcând semn spre camera de deasupra.

— Nu prea. Băiatul mai mare urăște concurența. Presupun că ăsta e

un mod bun de a descrie problema, spuse Christian, zâmbind.

— Mai toți oamenii au tendința de a se concentra un pic cam mult asupra celui dintâi copil, de îndată ce el se naște, zise Erica.

— Bănuiesc că ai dreptate, răspunse Christian și zâmbetul îi dispăru.

Avea pe chip o expresie ciudată, ale cărei semnificații Erica nu le putu descifra cu adevărat. La etaj, amândoi băieții plângeau, însoțiți de mustrările furioase ale Sannei.

— Trebuie să stai de vorbă cu poliția, zise Erica. I-am povestit lui Patrik situația și nu regret că am făcut-o. El e de părere că ar trebui în mod cert să iei lucrurile în serios, iar primul pas e să raportezi totul poliției. Ai putea începe prin a sta de vorbă cu el, la modul neoficial, dacă vrei.

Își dădu seama că părea să pledeze pe lângă el, dar scrisorile o tulburaseră cumplit și avea senzația că și Patrik simțea la fel.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta, zise el, ridicându-se în picioare. Știu că nu a fost intenția ta ca lucrurile să ia o asemenea întorsătură după discuția cu Gaby. Însă trebuie să respecți faptul că nu vreau să dau amploare situației.

Țipetele de la etaj urcaseră deja cu câțiva decibeli, iar Christian se îndreptă către scări.

— Scuză-mă, dar trebuie să o ajut pe Sanna, înainte ca băieții să se omoare între ei. Știi pe unde să ieși, da?

Apoi plecă fără să-și ia rămas-bun, iar Erica avu clara senzație că bărbatul se bucurase de evadare.

7.

Aveau oare să se mai întoarcă vreodată? Cu fiecare zi ce trecea, rulota părea să se micșoreze, iar el deja explorase fiecare colțișor al campingului. Poate că odată ajunși acasă, aveau să-l placă din nou. În locurile acelea, el părea să nu existe deloc în ochii lor.

Tata stătea și rezolva cuvinte încrucișate, iar mama era bolnavă. Cel puțin aceea fusese explicația primită când încercase să intre la ea, pentru a o vedea. Femeia își petrecea zilele în restrânsul spațiu de dormit al rulotei. Nu mai mersese deloc să înoate cu el. Cu toate că nu putea uita groaza ori sentimentul că o vietate îi șerpuise pe lângă picioare, le-ar fi preferat pe amândouă, în locul permanentei exilări din rulotă.

— Mama e bolnavă. Du-te afară, la joacă.

Așadar, pleca, umplându-și de unul singur timpul. La început, ceilalți copii din camping încercaseră să se joace cu el, însă băiatul nu fusese interesat. Dacă nu îi era permis să stea cu mama lui, atunci nu voia să stea cu nimeni.

Atunci când femeia nu se înzdrăveni, el începu să se îngrijoreze din ce în ce mai mult. Uneori o auzea vomând. Era atât de palidă. Dacă suferea de ceva grav? Dacă și ea avea să moară, lăsându-l în urmă? La fel ca mămica lui.

Gândul în sine îl făcea să vrea să se târască într-un colțișor și să se ascundă. Să închidă strâns ochii, atât de strâns încât bezna să nu-l poată înhăța. Refuză să se gândească la așa ceva. Frumoasa lui mamă nu putea muri. Nu și ea.

Găsise un loc special în care să stea singur. Sus, pe coastă, cu o privelițte asupra campingului și a apei. Dacă întindea gâtul, putea chiar să vadă acoperișul rulotei lor. Acela fu locul în care începu să-și petreacă zilele, singurul loc în care era lăsat în pace. Acolo, sus, putea face orele să zboare.

Și tata voia să se întoarcă înapoi acasă. Îl auzise spunând asta. Însă mama refuzase. „N-am de gând să-i dau satisfacție Hoaștei Bătrâne”, zisese ea, întinzându-se în pat, mai palidă și mai firavă ca de obicei. Voia ca Hoașca Bătrână să știe că fuseseră acolo întreaga vară, ca de obicei, cu toate că nu îi făcuseră nici măcar o vizită. Nu, n-aveau să meargă acasă. Ar fi preferat să moară decât să plece mai devreme.

Subiectul încetă să mai fie dezbătut. Odată ce mama lua o hotărâre, așa avea să fie. Zi de zi, el pleca în locul său special și stătea acolo, cu brațele în jurul genunchilor, în vreme ce prin minte îi zburau tot felul de gânduri și închipuiri.

De s-ar fi putut măcar întoarce acasă, totul ar fi fost ca înainte. Era sigur de asta.

•••

— Nu fugi prea departe, Rocky! strigă Göte Persson, dar câinele nu îi dădu ascultare, ca de obicei.

Göte abia ce izbutise să zărească puțin coada exemplarului de golden retriever, că Rocky o și luă spre stânga, făcându-se nevăzut, dindărătul unui bolovan. Göte încercă să iuțească pasul, dar piciorul său drept nu-l asculta. De când cu atacul cerebral, piciorul ținuse greu pasul cu tot restul corpului, însă chiar și așa, bărbatul se considera norocos. Doctorii îi dăduseră puține speranțe de a se mai putea mișca de unul singur, deoarece îi fusese afectată toată partea dreaptă a corpului. Însă ei nu avuseseră în vedere cât de încăpățânat putea fi Göte Persson. Mulțumită tenacității cu care îl înzestrase Dumnezeu, dar și fizioterapeutului care îl încurajase de parcă s-ar fi antrenat pentru olimpiadă, Göte căpătase din ce în ce mai multă mobilitate, cu fiecare săptămână. Din când în când mai suferise niște reculuri și trebuia să recunoască faptul că, în câteva ocazii, fusese foarte aproape de a se da bătut. Însă continuase lupta, făcând mereu progrese ce îl aduseseră mai aproape de obiectivul său.

Deja putea face plimbări zilnice de o oră, alături de Rocky. Mergea încet și cu un șchiopătat vizibil, însă nimic nu îl oprea. Ieșeau din casă indiferent de vreme, iar fiecare metru parcurs reprezenta o victorie.

Zări iar câinele. Era pe plajă, adulmecând pe lângă zona de înot Sälvik și ridicând uneori privirea, pentru a se asigura că stăpânul lui nu se pierduse. Göte profită de ocazie și luă o pauză pentru a-și trage sufletul. Pentru a mia oară, își vârî mâna în buzunar, atingând telefonul mobil pe care îl luase cu el. Da, încă mai era acolo. Pentru a fi sigur, îl scoase și verifică dacă era pornit și dacă nu cumva îi dezactivase din greșeală soneria. Nu voia să rateze vreun apel, însă nimeni nu încercase să-l sune. Nerăbdător, îndesă mobilul înapoi în buzunar.

Știa că era ridicol să-și controleze telefonul o dată la cinci minute. Îi promiseseră că vor suna de îndată ce plecau la spital. Primul lui nepot! Fiica sa, Ina, trecuse deja cu două săptămâni de termen, iar Göte nu putea înțelege cum de ea și soțul său puteau fi atât de calmi. Deși trebuia să admită că simțise o urmă de iritare în vocea fetei atunci când o sunase pentru a zecea oară pe ziua respectivă, întrebând-o dacă se întâmplase ceva. Însă el părea mult mai îngrijorat decât viitorii părinți. Își petrecuse cea mai mare parte a ultimelor câtorva nopți treaz de-a binelea, uitându-se când la ceasul deșteptător, când la telefonul mobil. Genul acela de lucruri tindeau să se petreacă pe timp de noapte. Și dacă ar fi dormit atât de adânc, încât să nu audă telefonul sunând?

Căscă. Statul de veghe pe timpul nopții începuse să-și spună cuvântul. Îi fuseseră stârnite atât de multe sentimente când Ina și Jesper anunțaseră că urmau să aibă un copil. Îi făcuseră dezvăluirea la

scurt timp după atacul său cerebral, în urma căruia fusese dus de urgență la spitalul din Uddevalla. De fapt, ei plănuiseră să mai aștepte până să-i dea vestea, având în vedere că sarcina Inei era în primul trimestru și că abia ce aflaseră și ei. Însă nimeni nu crezuse că Göte avea să supraviețuiască. Nici măcar nu erau siguri dacă îi putea auzi, întins fiind pe patul spitalului, conectat la tot felul de aparate și tuburi.

Însă el îi auzise; le auzise fiecare vorbă. Iar vestea îi oferise acelui om încăpățânat ceva de care să se țină cu dinții. Ceva pentru care să trăiască. Avea să fie bunic. Unica lui fiică, lumina ochilor săi, urma să aibă un bebeluș. Cum să fi ratat el o asemenea ocazie importantă? Știa că Britt-Marie îl aștepta, și chiar nu l-ar fi deranjat să se desprindă de viața aceea, pentru a putea fi din nou alături de ea. De când femeia murise, lăsându-i singuri pe el și pe Ina, Göte îi dusese dorul zi de zi, clipă de clipă.

Însă era nevoie de el în clipele acelea, îi explicase Göte lui Britt-Marie, spunându-i că încă nu putea veni, deoarece trebuia să-i fie alături fiicei lor. Britt-Marie îl înțelesese. Întocmai cum se așteptase și el.

Își recăpătase cunoștința, trezindu-se dintr-un somn atât de diferit și, din multe puncte de vedere, atât de ispititor. Se ridicase din pat, iar fiecare pas făcut începând din clipa respectivă fusese făcut de dragul nepoțelului sau al nepoțicii. Avea mult de dăruit și intenționa să profite de fiecare clipă a vieții cu care fusese binecuvântat, pentru a-și răsfăța descendentul. Ina și Jesper puteau să protesteze cât voiau. Era privilegiul lui de bunic.

Telefonul mobil din buzunar țârâi strident, făcându-l să tresară și smulgându-l din reflectările sale. Nerăbdător, el scoase repede telefonul, cât pe ce să îl scape jos. Se uită la ecran. Umerii i se gârboviră cu dezamăgire când văzu că numele era cel al unui bun prieten. Nu îndrăzni să-i răspundă. Nu voia ca telefonul să fie ocupat, în caz că îl suna fiica lui.

Nu îl mai putea zări pe Rocky, așa că își puse telefonul înapoi în buzunar și șchiopătă în direcția în care își văzuse ultima oară câinele. Preț de o clipă, el sesiză cu coada ochiului o scânteiere și întoarse capul spre apă.

— Rocky! strigă bărbatul, pe un ton evident alarmat.

Câinele se aventurase de-a lungul gheții. Stând cu capul plecat, se afla acum la aproape douăzeci de metri depărtare. Când se auzi strigat de Göte, începu să latre cu frenezie și să râcâie gheața cu labele. Göte își ținu respirația. Dacă ar fi fost o iarnă cumplit de geroasă, nu s-ar fi îngrijorat atât de mult. Adeseori, în general imediat după revelion, el și Britt-Marie luau sandvișuri și un termos de cafea și mergeau de-a lungul gheții până pe una dintre insulele aflate în apropiere. Dar în

anul respectiv, lacul ba înghețase, ba se dezghețase, drept pentru care gheața era primejdioasă.

— Rocky! strigă el din nou. Vino încoace!

Încercă să sune pe cât se putea de sever, însă câinele nu-l luă în seamă.

Lui Göte nu-i trecu decât un singur lucru prin minte. Nu-l putea pierde pe Rocky. Câinele ar fi murit dacă gheața s-ar fi crăpat, aruncându-l în apa rece. Göte pur și simplu nu putea suporta gândul ăsta. Fuseseră tovarăși timp de zece ani, iar bărbatul și-l imaginase de multe ori pe câine jucându-se cu viitorul său nepot. Nu putea concepe viața fără Rocky.

Merse de-a lungul malului, apoi încercă gheața cu un picior. Mii de fisuri minuscule apărură imediat la suprafață, însă gheața rezistă. Pesemne că era îndeajuns de groasă pentru a-i suporta greutatea, așa că se îndreptă spre câine, care în continuare lătra și râcâia gheața cu labele.

— Vino aici, băiete, îl îndemnă Göte, însă Rocky rămase pe loc, refuzând să se clintească.

Gheața părea mai solidă acolo decât în jurul malului, însă Göte hotărî totuși să minimizeze riscul și să se culce pe burtă. Se lăsă în jos cu mult efort, apoi se întinse, încercând să nu ia în seamă frigul cumplit care începea să-i intre pe sub haine, în ciuda faptului că era încotoșmănat.

Îi era greu să avanseze din acea poziție. Picioarele îi tot alunecau când încerca să se proptească în ele, făcându-l să-și dorească să fi lăsat mândria la o parte și să fi purtat încălțări cu crampoane. Așa procedau în Suedia toți pensionarii cu capul pe umeri, atunci când afară era ghețuș.

Aruncă o privire în jur și descoperi două bețe care s-ar fi putut dovedi utile. Reuși să se târască până la ele și, improvizând, le folosi pentru a-și croi mai ușor drum înainte, spre câine. Din când în când îl mai striga pe Rocky, însă acesta era atât de interesat de ceea ce găsise acolo, încât nici nu se uita în direcția lui.

Odată ajuns în dreptul lui Rocky, bărbatul auzi cum gheața începu să trosnească sub greutatea sa. Îi trecu prin minte cât de ironic ar fi fost ca el să fi petrecut luni întregi pentru a-și recăpăta mobilitatea, ca mai apoi să se înece în Sälvik. Însă gheața continuă să reziste, iar Göte fu îndeajuns de aproape pentru a întinde mâna și a-i atinge blana lui Rocky.

— În regulă, băiete, n-ar trebui să fii aici, zise el pe un ton liniștitor, și alunecă puțin înainte, încercând să-l apuce de zgardă.

Nu știa cum avea să ajungă înapoi pe mal, trăgând după el un câine încăpățânat. Însă trebuia să se descurce cumva.

— Ce-o fi așa interesant acolo?

Îl prinse pe Rocky de zgardă. Apoi își plecă privirea.

În clipa aceea, telefonul mobil îi sună în buzunar.

•

Ca de obicei, era greu să facă mare lucru într-o dimineață de luni. Patrik stătea la birou, cu picioarele proptite de margine. Studia o fotografie a lui Magnus Kjellner, ca pentru a-l soma pe acesta să dezvăluie unde era. Sau, mai bine zis, să dezvăluie unde se aflau rămășițele sale.

Patrik își făcea griji și din cauza lui Christian. Trase afară sertarul de pe latura dreaptă a biroului și scoase din el pungulița de plastic ce conținea scrisoarea și felicitarea. Ar fi vrut să le trimită pe amândouă laboratorului, spre a fi verificate de amprente. Însă avea atât de puține lucruri pe care să se bazeze și încă nu se petrecuse nimic în mod special. Nici măcar soția lui care, spre deosebire de Patrik, citise toate scrisorile nu putea fi sigură de faptul că vreo persoană avea de gând să îi facă rău lui Christian. Dar instinctul Ericăi îi spunea că bărbatul se afla în pericol. Iar Patrik era de aceeași părere. Amândoi sesizaseră o anumită rea-voință în cele două texte. Zâmbi, gândindu-se la alegerea sa de cuvinte. *Rea-voință.* Nu reprezenta o descriere întocmai științifică. Însă cert era că scrisorile păreau să transmită intenția cuiva de a-i face rău. Mai bine de atât nu ar fi putut-o descrie. Iar sentimentul acela îi dădea o cumplită stare de neliniște.

Discutase totul cu Erica după ce ea se întorsese de la Christian. Patrik voise să meargă, la rândul său, pentru a sta de vorbă cu el, însă Erica îl convinsese că nu ar fi fost de dorit și îl rugase pe Patrik să aștepte până când articolele din ziare aveau să se mai domolească. Acesta fusese de acord. Însă odată aflat în biroul său, uitându-se fix la acel scris elegant, Patrik se întrebă dacă luase decizia corectă.

Tresări când sună telefonul.

— Patrik Hedström, zise el.

Așeză punga de plastic la loc, în sertar, pe care apoi îl închise. Brusc, încremeni.

— Poftim? Cum?

Ascultă încordat, apoi intră imediat în acțiune, de îndată ce conversația se încheie. Dădu câteva telefoane înainte să se năpustească în hol și să bată la ușa lui Mellberg. Intră valvârtej, fără să mai aștepte un răspuns, trezindu-i astfel și pe stăpân, și pe câine.

— Ce naiba…

Mellberg se îndreptă de spate, asumându-și poziția dreaptă, pe scaun, și îl privi țintă pe Patrik.

— Tu n-ai învățat să bați la ușă înainte de-a intra? zise șeful poliției, aranjându-și frizura în formă de cuib. Ei bine? Nu vezi că sunt ocupat? Ce vrei?

— Cred că l-am găsit pe Magnus Kjellner.

Mellberg stătu și mai drept.

— Nu zău? Și unde se află? Pe o insulă, în Caraibe?

— Nu chiar. E sub gheață. Undeva lângă Sälvik.

— Sub gheață?

Simțind tensiunea din aer, Ernst își ciuli urechile.

— Un bărbat în vârstă, care își plimba câinele prin zonă, tocmai a sunat pentru a ne raporta că a găsit un cadavru. Bineînțeles că nu putem fi încă siguri de identitatea acestuia. Dar îmi pare foarte probabil ca el să îi aparțină lui Magnus Kjellner.

— Atunci ce naiba mai așteptăm? zise Mellberg, sărind ca ars.

Înșfăcă haina și trecu pe lângă Patrik, înghiontindu-l.

— Nu înțeleg de ce sunteți cu toții niște pierde-vară în secția asta de poliție! Cât durează să împrăștiați o veste? Hai să mergem! Tu conduci!

Mellberg alergă spre garaj, în vreme ce Patrik merse degrabă în birou, pentru a-și lua jacheta. Oftă. Ar fi preferat să nu fie însoțit de șeful său, dar în același timp era conștient că Mellberg nu voia să rateze ocazia de a se afla în mijlocul acțiunii. Firește, atâta timp cât nu era nevoit să muncească în vreun fel.

— În regulă, dă-i bice!

Mellberg era deja instalat în scaunul de lângă șofer. Patrik se așeză la volan și întoarse cheia în contact.

•

— E prima apariție TV? ciripi femeia care se ocupa de machiaj.

Christian îi întâlni privirea în oglindă și dădu din cap. Gura îi era uscată, iar mâinile, asudate. În urmă cu două săptămâni, acceptase invitația de a apărea la emisiunea matinală de pe TV4, decizie pe care o regreta amarnic în acele clipe. Cu o noapte în urmă, în timpul lungii călătorii cu trenul, spre Stockholm, fusese nevoit să-și înfrâneze impulsul de a face cale întoarsă și a merge acasă.

Gaby fusese încântată la culme atunci când primise telefonul producătorului de la TV4. Acesta spunându-i că auzise niște zvonuri conform cărora o nouă stea a literaturii era pe cale de a fi descoperită și insistând ca televiziunea lui să fie prima care să îi solicite un interviu. Gaby îi explicase lui Christian că oportunitatea de marketing ar fi fost nemaipomenită și că ar fi vândut o grămadă de cărți în urma unei apariții oricât de scurte.

Christian se lăsase fermecat de acea idee. Își luase liber de la slujba sa din cadrul bibliotecii, iar Gaby îi cumpărase biletul de tren și îi făcuse rezervarea la hotel în Stockholm. Inițial, fusese chiar nerăbdător să apară la TV pentru a promova *Sirena*. Însă panourile de afișaj ale ziarelor stricaseră totul. Cum de îi permisese lui Gaby să-l convingă? El dusese timp de mulți ani o viață izolată și se convinsese că deja ar fi fost în regulă să iasă în față. Chiar și atunci când scrisorile

începuseră să apară, continuase să trăiască mai departe, având impresia greșită că totul se încheiase, că el era în siguranță.

Titlurile din ziare îl aduseseră cu picioarele pe pământ. Cineva avea să remarce, cineva avea să-și amintească. Totul avea să fie din nou făcut public. Se cutremură, atrăgând privirea femeii care se ocupa de machiajul său.

— Nu-mi spune că ți-e frig, e așa cald aici. Te paște vreo răceală?

Christian dădu din cap și zâmbi. Era cel mai ușor mod de a-i răspunde, pentru a nu fi nevoit să dea explicații.

Stratul de machiaj de pe chipul său părea gros și nefiresc. Îi fusese aplicată până și pe urechi și mâini o cremă în nuanța pielii. În lipsa machiajului, la televizor culoarea normală a tenului avea un aspect palid și oarecum verzui. Într-un fel, nu îl deranja. Era ca și cum și-ar fi pus o mască, în spatele căreia se putea ascunde.

— În regulă. Am terminat. Regizorul secund va veni după tine într-o clipă.

Femeia își inspectă munca, în vreme ce Christian se privi fix în oglindă. Masca îl țintui, la rându-i, cu privirea.

Câteva minute mai târziu, fu condus în foaierul artiștilor, aflat la intrarea în studioul TV. Fusese instalat un impresionant bufet pentru micul dejun, însă Christian nu luă decât un pahar cu suc de portocale. Adrenalina îi galopa în trup, iar mâna îi tremură ușor atunci când ridică paharul.

— A sosit timpul, zise regizorul secund. Vino cu mine.

Îi făcu semn să îl urmeze. Christian lăsă jos paharul, pe jumătate plin. Cu picioarele tremurându-i, o urmă pe femeie în platou, aflat cu un etaj mai jos.

— Poți lua loc aici, șopti femeia, conducându-l spre scaunul său.

Christian se așeză, tresărind apoi, când simți o mână pe umăr.

— Scuze. Trebuie doar să îți atașez microfonul, șopti un bărbat ce purta cască radio.

Christian încuviință. Gura îi era și mai uscată în clipele acelea, dacă un asemenea lucru era cu putință, așa că bău întregul pahar cu apă ce-i fusese așezat dinainte.

— Bună, Christian. Îmi pare bine să te văd. Ți-am citit cartea și trebuie să recunosc, mi se pare fantastică.

Kristin Kaspersen îi întinse mâna și, după o clipă de ezitare, Christian îi răspunse, politicos. Având în vedere cât de asudată îi era palma, probabil că salutul dintre cei doi se asemănase cu strângerea în mână a unui burete ud. La scurt timp își făcu apariția Anders Kraft, celălalt prezentator al emisiunii. Luă loc, îl salută pe Christian și se prezentă.

Un exemplar al cărții stătea pe masă. În spatele lor, meteorologul își transmitea prognoza, așa că fură nevoiți să își continue conversația în

șoaptă.

— Ești nervos, nu? întrebă Kristin, zâmbindu-i. Nu ai de ce. Rămâi concentrat asupra noastră și totul va fi bine.

Christian scutură din cap, fără a spune nimic. Paharul îi fusese reumplut și, din nou, îl bău dintr-o înghițitură.

— Intrăm în emisie în douăzeci de secunde, zise Anders Kraft, făcându-i cu ochiul.

Christian se simți calmat de siguranța pe care o degajau bărbatul și femeia aflați dinaintea lui. Făcu tot posibilul să nu se gândească la camerele din jurul lor, pregătite să transmită în direct programul către un segment considerabil al populației suedeze.

Kristin începu să vorbească, privind într-un punct aflat în spatele lui, iar Christian își dădu seama că emisiunea începuse. Inima îi spărgea pieptul, simțea un foșnet în urechi, și se forță să asculte ceea ce spunea Kristin. După o scurtă introducere, femeia îi puse prima întrebare.

— Christian, criticii îți ridică în slăvi romanul de debut, *Sirena.* În plus, a existat încă de la început un interes neobișnuit de mare din partea cititorilor. Cum te simți?

Vocea îi tremură ușor atunci când începu să vorbească, dar Kristin rămase cu ochii ațintiți asupra lui, făcându-l să se concentreze la ea, și nu la cameră, pe care bărbatul o zărise cu coada ochiului. După ce se bâlbâi de câteva ori, el își simți vocea devenind mai puternică.

— A fost incredibil. Întotdeauna am aspirat să devin scriitor, iar faptul că îmi văd acest vis cu ochii și primesc asemenea reacții îmi depășește și cele mai nebunești fantezii.

— Editura îți promovează intens cartea. Am văzut reclame în toate vitrinele librăriilor, și se zvonește că prima ediție a fost scoasă într-un tiraj mult mai mare decât în mod normal. Paginile de specialitate ale tuturor ziarelor par să se întreacă în a te compara cu mari nume din lumea literară. Ți s-a părut oarecum copleșitor? întrebă Anders Kraft, aruncându-i o privire prietenoasă.

Christian se simțea mai încrezător și inima îi bătea într-un ritm normal.

— Înseamnă mult faptul că editura crede în mine și promovează atât de asiduu cartea. Însă îmi pare ușor straniu să fiu comparat cu alți autori. Cu toții avem propriul stil unic de a scrie.

Se afla deja pe teren stabil. Începu să se relaxeze și, după alte câteva întrebări, avu senzația că ar fi putut sta acolo toată ziua, la discuții.

Kristin Kaspersen luă un obiect de pe masă și îl îndreptă spre cameră. Atunci când văzu despre ce era vorba, pe Christian îl trecură din nou toate apele. Era ediția de sâmbătă a ziarului *GT,* având numele lui scris cu litere mari pe prima pagină. Cuvintele „AMENINȚĂRI CU MOARTEA” păreau să urle la el. Nu mai avea apă

în pahar, așa că înghiți în sec, încercând să-și umezească gura uscată.

— Începe să devină destul de comun în Suedia fenomenul ca persoanele celebre să fie supuse amenințărilor. Dar în cazul tău a început chiar înainte ca numele să fie cunoscut publicului larg. Cine crezi că ți-a trimis aceste scrisori de amenințare?

La început, el nu scoase decât un sunet gutural, dar apoi reuși să spună:

— E ceva care a fost scos din context și amplificat peste măsură. Există mereu oameni invidioși sau cu probleme psihice și… ei bine, nu prea am multe de spus cu privire la asta.

Întregul trup îi era încordat, iar pe sub masă, Christian își șterse palmele de pantaloni.

— Îți mulțumim că ai venit să stai de vorbă cu noi în legătură cu *Sirena,* romanul tău aclamat de critici.

Anders Kraft îndreptă cartea spre cameră și zâmbi. Un sentiment de ușurare îl năpădi pe Christian atunci când își dădu seama că interviul luase sfârșit.

— A mers foarte bine, zise Kristin Kaspersen, adunându-și hârtiile.

— Da, așa e, spuse Anders Kraft, ridicându-se în picioare. Scuzați-mă, acum trebuie să fiu gazda emisiunii-concurs.

Bărbatul ce purta cască radio îl despovără pe Christian de cablul microfonului, permițându-i astfel să se ridice. Christian îi mulțumi lui Kristin, apoi îl urmă pe regizorul secund, în afara platoului. Mâinile încă îi tremurau. Merseră la etaj, pe lângă zona cu mâncare, apoi afară, în aerul răcoros. Se simțea năucit și confuz, nefiind sigur dacă putea să se mai întâlnească și cu Gaby, la editură, după cum se înțeleseseră.

În vreme ce taxiul se îndreptă spre oraș, el privi în gol, pe geam. Și își dădu seama că pierduse, în clipele acelea, tot controlul.

•

— În regulă, cum facem? întrebă Patrik, privind întinderea de gheață.

Ca de obicei, Torbjörn Ruud nu părea câtuși de puțin îngrijorat. Întotdeauna avea o purtare calmă, indiferent cât de dificilă era sarcina cu care se confrunta. Fiind unul dintre specialiștii în criminalistică din Uddevalla, era obișnuit să rezolve tot felul de probleme.

— Va trebui să facem o gaură în gheață, apoi să îl scoatem cu o funie.

— O să reziste gheața sub greutatea voastră?

— Cu echipament corespunzător, oamenii mei nu ar trebui să întâmpine vreo dificultate. Părerea mea e că riscul cel mai mare ar fi ca noi să facem o gaură, iar cadavrul să se desprindă și să alunece sub gheață, dus de curenți.

— Și cum veți evita asta? zise Patrik.

— Vom începe prin a face o mică deschizătură ca să prindă bine cadavrul, înainte de a sparge și mai multă gheață.

— Ați mai făcut vreodată așa ceva? întrebă Patrik, nefiind pe deplin convins.

— Hmm…, ezită Torbjörn, părând a-și cântări răspunsul. Nu, nu cred să mai fi avut vreodată un trup neînsuflețit blocat în gheață. Probabil că mi-aș fi adus aminte.

— Înțeleg, spuse Patrik, cu privirea țintă spre locul în care se presupunea că era cadavrul. Dă-i drumul și fă lucrurile așa cum știi mai bine. Eu trebuie să stau de vorbă cu martorul.

Patrik observase că Mellberg purta o conversație aprinsă cu bărbatul care descoperise trupul. Niciodată nu era o idee bună ca Mellberg să petreacă prea mult timp cu cineva, fie că era vorba de un martor sau de altcineva.

— Bună ziua. Mă numesc Patrik Hedström, spuse el, alăturându-li-se lui Mellberg și persoanei cu care discuta acesta.

— Göte Persson, îi răspunse bărbatul, scuturându-i mâna și, în același timp, încercând să țină sub control un golden retriever neastâmpărat.

— Rocky vrea să se întoarcă acolo. Mi-a fost tare greu să îl conving să vină înapoi pe uscat, zise Göte, smucind lesa câinelui, pentru a-i arăta cine era șeful.

— Câinele dumneavoastră l-a găsit?

Göte dădu aprobator din cap.

— Da, s-a dus pe gheață și a refuzat să se mai întoarcă. Stătea pur și simplu acolo, lătrând. M-am temut să nu cadă prin gheață, așa că am plecat după el. Apoi am văzut…

Bărbatul se făcu palid când își aminti imaginea chipului inert, dedesubtul stratului de gheață. Dar își reveni imediat și culoarea îi apăru în obraji.

— Mai aveți nevoie de mine pentru mult timp? Fiica mea e în drum spre maternitate. E primul meu nepot.

Patrik zâmbi.

— Atunci vă înțeleg dorința de a dispărea cât mai repede. Mai rămâneți un pic și apoi vă putem da drumul să plecați, pentru a nu rata nimic.

Göte păru mulțumit, așa că Patrik îi mai puse câteva întrebări. Însă curând înțelese că bărbatul nu avea cu ce să mai contribuie. Pur și simplu avusese ghinionul de a fi în locul nepotrivit la timpul nepotrivit – sau poate în locul potrivit la timpul potrivit, în funcție de modul în care privea el situația. După ce își notă datele sale de contact, Patrik îi permise viitorului bunic Göte să plece de la locul faptei. Șchiopătând ușor, însă teribil de grăbit, bărbatul se îndreptă spre parcare.

Patrik se întoarse aproape de locul unde un specialist încerca să strecoare un cârlig printr-o copcă pentru a agăța cadavrul. Pentru mai multă siguranță, el stătea întins pe burtă, cu o funie legată în jurul taliei. Atât funia sa, cât și cablul atașat cârligului ajungeau până pe mal. Torbjörn nu își asuma niciun fel de risc atunci când venea vorba de echipajul său.

— Așa cum am spus, după ce îl apucăm zdravăn, facem o gaură mai mare în gheață și îl scoatem.

Lui Patrik îi sări inima din loc atunci când auzi vocea lui Torbjörn, venind din stânga sa. Fusese atât de concentrat, încât nici măcar nu îl auzise apropiindu-se.

— Și atunci îl aduceți la mal?

— Nu, fiindcă e posibil să pierdem dovezi ce s-ar putea afla pe hainele lui. În schimb, vom încerca să îl băgăm într-un sac pentru cadavre, acolo pe gheață, înainte de a-l muta pe mal.

— Să mai existe oare vreo probă după ce a stat în apă atât de multă vreme? întrebă Patrik, cu scepticism.

— Probabil că mai toate au fost distruse. Însă nu știi niciodată. Ar putea avea ceva în buzunare sau în cutele de la haine. E bine să nu riscăm deloc.

— Sunt sigur că ai dreptate în privința asta.

Patrik nu credea că existau șanse prea mari de a găsi ceva. Mai văzuse cadavre scoase din apă, iar dacă stătuseră acolo îndeajuns de multă vreme, niciodată nu mai rămăsese pe ele vreo dovadă.

Își feri ochii de lumină. Soarele urcase un pic mai mult pe cer, și reflexia orbitoare de pe gheață îl făcea să lăcrimeze. Privind cu ochii întredeschiși, își dădu seama că probabil cârligul fusese prins bine de cadavru, fiindcă în gheață se tăia în clipele acelea o gaură mai mare. Încet, foarte încet, cadavrul fu scos din apă. Se afla mult prea departe ca să poată vedea vreun detaliu, lucru pentru care Patrik era recunoscător.

Un alt membru al echipei de criminaliști se târî pe gheață, iar imediat ce trupul fu scos complet din apă, două perechi de mâini îl vârâră cu atenție într-un sac special, de culoare neagră, pe care mai apoi îl legară cu meticulozitate. La un semn făcut celor de pe mal, cablul se întinse. Centimetru cu centimetru, sacul era tras către uscat. Din instinct, Patrik se dădu cu câțiva pași în spate când sacul ajunse aproape, dar apoi se învinovăți că fusese atât de fricos. Îi rugă pe criminaliști să deschidă sacul și se forță să privească în jos, spre bărbatul care stătuse sub gheață. Bănuielile îi fură confirmate. Era aproape sigur că îl găsiseră pe Magnus Kjellner.

Patrik simți un imens gol lăuntric, în vreme ce-i privi pe specialiști sigilând bine sacul, ridicându-l și cărându-l până pe gazonul de lângă plajă, care servea drept spațiu de parcare. Zece minute mai târziu,

trupul se afla în drum spre laboratorul de medicină legală din Göteborg, pentru a i se face autopsia. Pe de o parte, însemna că aveau să afle niște răspunsuri și puteau să urmărească niște piste. Avea să existe un verdict. Pe de altă parte, de-ndată ce se confirma identitatea cadavrului, el trebuia să anunțe familia. Iar acela era un lucru pe care nu îl aștepta cu nerăbdare.

8.

În cele din urmă, vacanța luase sfârșit. Tata împachetase toate lucrurile, stivuindu-le în automobil și în rulotă. Mama stătea întinsă în pat, ca de obicei. Era și mai slabă, și mai palidă. În clipele acelea, nu își dorea decât să meargă acasă.

Într-un final, tata îi spusese de ce femeia arăta atât de rău. De fapt, ea nu era bolnavă. Purta în pântece un bebeluș. Un frățior sau o surioară, cu care el avea să se poată juca. Însă după aceea, băiatul îi auzise vorbind pe mama și pe tata, moment în care înțelesese. Aflase motivul pentru care nu mai era băiețelul frumos al mamei, de ce ea nu îi mai mângâia părul, de ce îl privea în felul acela. Aflase cine anume i-o răpise de lângă el.

Cu o zi în urmă, se întorsese la rulotă, mișcându-se precum neînfricații pieile-roșii. Se strecurase fără a scoate un sunet, mergând în vârfurile picioarelor, încălțat în mocasini și cu o pană prinsă în păr. El era Nor Furios, iar mama și tata erau fețele-palide. Îi văzuse umblând prin rulotă, dindărătul perdelelor. Mama nu era în pat. Stătea în picioare și vorbea, făcându-l pe Nor Furios să se bucure, în speranța că ea se simțea mai bine, că bebelușul nu-i mai provoca stări de rău. Iar femeia păruse bine dispusă – ostenită, dar bine dispusă. Nor Furios se furișase mai aproape, vrând să audă glasul vioi al feței-palide. Pas cu pas, el se apropiase din ce în ce mai mult, până când ajunsese chiar sub fereastra deschisă. Cu spinarea lipită de rulotă, închisese ochii și ascultase.

Însă îi deschisese de îndată ce părinții începuseră să vorbească despre el. În clipele acelea, întreaga întunecime se revărsase deasupra lui, cu toată puterea. Se afla din nou alături de ea, cumplitul miros îi învăluia nările, iar ecoul tăcerii îi acapara mintea.

Vocea mamei străpunsese liniștea, străpunsese întunericul. Pe cât de mic era, băiatul înțelesese întocmai vorbele femeii. Aceasta regreta faptul că devenise mama lui, având în vedere că urmau să aibă propriul lor copil. Dacă ar fi știut din timp, nu l-ar fi adus niciodată acasă. Iar tata, cu vocea sa mohorâtă și istovită, spusese:

— Dar băiatul e aici, acum – drept urmare, va trebui să luăm lucrurile așa cum sunt.

Nor Furios nu se mișcase din loc, iar în clipele acelea, luase naștere ura sa. Nu și-ar fi putut descrie sentimentele, însă ceea ce simțise era un amestec între ceva minunat și ceva îngrozitor de dureros.

Așadar, în vreme ce tata încărcase mașina cu plita de gătit, cu hainele lor și cu toate conservele și celelalte mărunțișuri, băiatul se încărcase cu ură. Aceasta umpluse întreaga banchetă din spate, pe care era așezat. Însă nu pe mama o detesta. Cum să fi făcut așa ceva? Pe ea o iubea.

De urât, îl ura pe cel ce i-o răpise de lângă el.

•••

Erica mersese cu mașina până la biblioteca din Fjällbacka. Știa că prietenul său, Christian, nu era la muncă. Se descurcase bine la emisiunea matinală, cel puțin până aproape de sfârșit. Odată ce prezentatorii începuseră să-l întrebe despre amenințări, emoțiile lui deveniseră evidente. De fapt, fusese atât de dureros să îl privească înroșindu-se la față și asudând, încât Erica stinsese televizorul chiar înainte de terminarea emisiunii.

Iar acum, chipurile, se uita la cărțile din bibliotecă, încercând de fapt să găsească o cale de a discuta cu May, colega lui Christian. Fiindcă pe măsură ce se gândea la scrisori, era tot mai convinsă că pe Christian nu-l amenința un necunoscut. Nu, părea mult prea personal; făptașul trebuia să se numere printre persoanele care făceau parte din viața lui Christian, sau care făcuseră parte, în trecut.

Problema o reprezenta faptul că bărbatul fusese întotdeauna reticent în a povesti despre el însuși. În dimineața aceea, Erica se hotărâse să-și noteze orice lucru pe care îl auzise până atunci în legătură cu Christian și cu trecutul său. Se trezise stând cu pixul în mână, în fața unei pagini goale. Realizase că de fapt nu știa mai nimic despre el. Cu toate că ea și Christian petrecuseră mult timp împreună, editând manuscrisul și, cu toate că, în opinia ei, deveniseră buni prieteni, bărbatul nu îi spusese nimic în legătură cu viața lui personală. Nu menționase locul său de baștină, numele părinților sau cu ce se ocupaseră aceștia. Nu îi spusese la ce școală învățase ori dacă fusese interesat de vreun sport anume, în anii tinereții. Nu vorbise niciodată despre vechii lui prieteni și nici nu pomenise dacă mai păstra sau nu legătura cu vreunii dintre ei. Erica nu știa nimic despre Christian. Asta o punea pe gânduri. Oamenii dezvăluiau mereu în conversație tot felul de mărunțișuri despre ei înșiși, mici informații despre cum fuseseră în trecut și despre lucrurile ce îi influențaseră, de-a lungul vieții. Christian era atât de atent cu privire la ceea ce spunea, încât o făcuse pe Erica să fie sigură de faptul că bărbatul îi ascundea ceva. Întrebarea era dacă el izbutise să fie la fel de prudent atunci când venea vorba și de restul oamenilor din jur. Poate că vreun coleg cu care lucrase zi de zi aflase ceva.

Erica îi aruncă o privire piezișă lui May, care tasta la computer. Din fericire, în acel moment, ele două erau singurele persoane din bibliotecă, așa că ar fi putut discuta fără întreruperi. Într-un final, se hotărî asupra unei posibile tactici. Nu putea pur și simplu să își facă apariția și să o întrebe pe May în legătură cu Christian; era nevoie de o abordare mai ocolită.

Se apăsă cu mâna peste șale, oftă greoi și se afundă într-unul din scaunele aflate în fața măsuței la care stătea May.

— Cred că nu ți-e ușor. Am înțeles că ai gemeni, zise May, aruncându-i Ericăi o privire încărcată de compasiune maternă.

— Așa e. Am doi aici, înăuntru.

Erica își mângâie pântecele, încercând să pară ca și cum ar fi avut cu adevărat nevoie de odihnă. Nu era nevoie să joace prea mult teatru. Ori de câte ori lua loc undeva, întreaga spinare i se relaxa, plină de recunoștință.

— Stai aici și odihnește-te puțin.

— Mulțumesc, așa voi face, spuse Erica, zâmbind. L-ai văzut pe Christian la televizor în dimineața asta? adăugă ea, după o clipă.

— Nu, l-am ratat, din nefericire. Eram aici, la muncă, însă mi-am programat DVD playerul să înregistreze emisiunea. Cel puțin, cred că am făcut-o. Niciodată nu mă voi obișnui cu mașinăriile astea moderne. S-a descurcat bine?

— Fără îndoială. E minunat că romanul său primește atât de multă atenție.

— Da, sunt foarte mândră de el, zise May, luminându-se la chip. N-am avut idee că era scriitor, până când am auzit că urma să îi fie publicată cartea. Și ce carte! Recenziile au fost formidabile.

— E uimitor, nu-i așa? zise Erica, apoi rămase tăcută preț de o secundă. Toți cei care îl cunosc pe Christian trebuie să fie tare bucuroși pentru el. Sper ca și foștii lui colegi să se bucure. Mai știi unde a lucrat, înainte de a veni în Fjällbacka?

Erica pretinse că știa, dar nu își putea aminti.

— Hmm…

Spre deosebire de Erica, May chiar dădu impresia că își scotocea prin memorie.

— Știi ceva? Acum că mă gândesc mai bine, niciodată n-am știut unde a lucrat în trecut. Ce ciudat. Ce-i drept, el deja lucra aici, la bibliotecă, în momentul în care m-am angajat eu, așa că n-am discutat despre fostele sale ocupații.

— Așadar, nu-i cunoști locul de baștină sau unde a locuit înainte de a se muta în Fjällbacka?

Erica își dădu seama că păruse prea curioasă, așa că se chinui să își păstreze un ton mai neutru.

— Pur și simplu mi-a trecut azi prin minte, în vreme ce urmăream interviul. Întotdeauna am avut senzația că vorbește cu accent de Småland, însă dintr-odată mi s-a părut că aud crâmpeie ale unui dialect diferit, pe care nu l-am putut desluși.

Nu era o minciună foarte bună, însă trebuia să se mulțumească și cu ea.

May păru să-i accepte explicația.

— Ei bine, din Småland nu e, asta pot spune cu siguranță. Însă mai mult de-atât nu știu. Bineînțeles că stăm de vorbă aici, la muncă, iar Christian e atât de plăcut și de prietenos.

Păru a se gândi cum anume să-și transpună gândurile în vorbe.

— Dar îmi dă mereu senzația că ridică o barieră între el și restul oamenilor. De parcă ar spune: „E în regulă să te apropii, însă nu și mai aproape de atât”. Poate că sunt eu absurdă, însă niciodată nu i-am pus întrebări personale, fiindcă întotdeauna mi-a transmis cumva că genul acela de discuții nu aveau să fie binevenite.

— Știu ce zici, replică Erica. Așadar, nu a pomenit vreodată ceva, în treacăt?

May făcu o pauză, pentru a se gândi.

— Nu, nu-mi amintesc să fi… Stai o clipă…

— Da? zise Erica, blestemându-și în sinea ei propria nerăbdare.

— Era doar un mărunțiș. Dar am senzația că… La un moment dat, vorbeam despre Trollhättan, fiindcă mersesem în vizită la sora mea, care locuiește acolo. Iar el a părut să cunoască orășelul. Apoi a reacționat ca și cum ar fi fost luat pe nepregătite, și a început să vorbească despre altceva. Țin minte clar că am remarcat asta. Faptul că a schimbat subiectul atât de brusc.

— Ți s-a părut că o fi locuit acolo cândva?

— Cred că da. Însă, după cum am mai zis, nu pot fi sigură.

Nu era cine știe ce pistă. Dar îi oferea măcar un punct de plecare. Trollhättan.

•

— Intră, Christian!

Gaby îl întâmpină la ușă, iar Christian pătrunse precaut în peisajul alb ce reprezenta sediul editurii. Cu toate că Gaby, directoarea companiei, prefera culorile țipătoare și avea un stil personal extravagant, biroul era auster mobilat, zugrăvit în nuanțe pale. Însă poate că totul era intenționat, fiindcă asigura fundalul perfect pentru a o face pe ea să strălucească.

— Dorești cafea? întrebă Gaby, făcând apoi semn spre un cuier și o etajeră pentru pălării.

Christian își agăță jacheta.

— Da, mulțumesc. Mi-ar face plăcere.

O urmă pe Gaby, care merse înainte, cu tocurile răsunând de-a lungul coridorului. Bucătăria era decorată în culori la fel de pale precum restul editurii, însă cești le scoase de Gaby din bufet erau de un roz fosforescent și nu păreau să mai fie și altele.

— Latte? Cappuccino? Espresso? întrebă femeia, arătând spre o cafetieră imensă ce domina masa.

Christian se gândi o clipă.

— Aș vrea, te rog, un latte.

— Imediat.

Femeia se întinse după ceașca lui și începu să apese pe butoane. Când cafetiera încetă cu păcănelile și pufăiturile, Gaby îi făcu semn lui Christian să o urmeze.

— Hai să mergem în biroul meu. Pe-aici aleargă prea mulți oameni, zise ea, făcând semn cu capul spre o tânără având în jur de treizeci de ani, care intrase în bucătărie.

Judecând după expresia alarmată de pe chipul femeii, Christian se gândi că probabil Gaby își ținea din scurt angajații.

— Ia loc.

Biroul lui Gaby se afla imediat lângă ușa de la bucătărie. Era ordonat și plăcut, dar impersonal. Fără poze cu membrii familiei, fără flecușteț e. Nimic care să fi putut dezvălui adevărata personalitate a lui Gaby, iar Christian suspectă faptul că exact aceasta și dorea femeia.

— Ai fost minunat în dimineața asta! exclamă ea, așezându-se radioasă la birou.

El scutură din cap, pe deplin conștient că femeia îi remarcase neliniștea. Se întrebă dacă o chinuia vreo mustrare de conștiință în legătură cu modul în care îl aruncase jurnaliștilor, lipsit de apărare în fața potopului ce avea să urmeze.

— Dai foarte bine la televizor!

Când îi zâmbi, dinții ei de un alb strălucitor îl orbiră. Erau prea albi, nenatural de albi. Christian apucă strâns în palmele asudate ceașca de un roz fosforescent.

— Vom încerca să-ți mai facem rost de câteva apariții TV, susură Gaby. *Carin,* la nouă și jumătate seara, *Malou,* pe Kanal 4, poate și vreo emisiune-concurs. Mă gândeam să…

— Nu mai merg la emisiuni TV.

Gaby îl privi țintă.

— Poftim? Cred că n-am auzit bine. Ai zis cumva că nu mai mergi la emisiuni TV?

— Așa e. Ai văzut ce s-a întâmplat în dimineața asta. N-am de gând să mă mai supun vreodată la așa ceva.

— Dar televiziunea vinde cărți, spuse Gaby, umflându-și nările. Să vezi numai interviul ăsta scurt de azi ce creșteri în vânzări va determina, zise ea, bătând nerăbdătoare în birou cu unghiile sale lungi.

— Sunt sigur că ai dreptate, însă nu contează. Nu mai fac niciodată așa ceva.

Iar Christian chiar vorbise la modul cel mai serios. Nu dorea să mai apară vreodată în lumina reflectoarelor. Nu putea. Până și acel interviu fusese prea mult; îndeajuns cât să provoace o reacție. Poate că totuși ar fi reușit să țină soarta în frâu dacă oprea totul. Însă trebuia să o facă acum.

— Să știi că nu ești deloc cooperant. Nu-ți pot vinde cartea și nu îi pot face pe cititori s-o observe dacă tu nu vrei să mă ajuți. Iar asta înseamnă să participi la eforturile de promovare.

Vorbele lui Gaby fură glaciale. Christian simți un zumzăit în cap.

Fixă cu privirea unghiile roz ale lui Gaby, ce contrastau cu biroul deschis la culoare, și încercă să oprească vâjâitul care devenea din ce în ce mai puternic, începu să-și scarpine palma stângă. Simți o ciupitură pe sub piele. Precum o eczemă care se întindea pe măsură ce o atingea.

— Nu mai fac niciodată așa ceva, repetă el.

Nu îndrăzni să dea ochii cu ea. Ușoara neliniște pe care o simțise înainte de a veni la întâlnire se transformase în panică. Gaby nu îl putea forța. Sau oare…? Ce anume prevedea contractul pe care îl semnase? Nu prea îl citise cu atenție, deoarece fusese din cale-afară de entuziasmat la ideea că romanul său fusese acceptat pentru publicare.

Vocea lui Gaby răzbi prin vâjâitul puternic care îl chinuia pe Christian.

— Ne așteptăm să îți faci apariția, Christian. Eu mă aștept să îți faci apariția.

Nervozitatea femeii îi stimulă și mai mult senzația lăuntrică de ciupituri și furnicături. Își scărpină și mai tare palma, până când simți o durere ascuțită. Atunci când plecă privirea, văzu urme însângerate, pe care și le făcuse cu unghiile. Se uită din nou în sus.

— Acum trebuie să merg acasă.

Gaby îl studie, încruntată, apoi întrebă:

— Chiar, cum îți mai merge?

Brazda de pe frunte i se adânci când îi văzu palma însângerată.

— Christian…

Păru să nu mai știe ce să-i spună, iar bărbatul cedă nervos. Gândurile îi vâjâiau din ce în ce mai tare prin minte, spunându-i lucruri pe care nu voia să le audă. Toate întrebările, toate conexiunile, toate se adunaseră laolaltă, până când mâncărimea de sub piele fu singura pe care o mai remarcă.

Sări în picioare, apoi ieși în fugă din cameră.

•

Patrik privi țintă către telefon. Avea să dureze ceva vreme până să primească un raport complet cu privire la cadavrul găsit sub gheață, însă el conta pe primirea cât mai rapidă a confirmării identității lui Magnus Kjellner. Fără îndoială că zvonurile începuseră deja să circule prin Fjällbacka, și nu dorea ca soția lui Magnus să afle de la altcineva, și nu de la poliție.

Însă până în clipele acelea, telefonul rămăsese tăcut.

— Nimic? zise Annika, băgând capul pe ușă, pentru a-i arunca o privire întrebătoare.

Patrik scutură din cap.

— Nu. Dar mă aștept să primesc în orice clipă vești de la Pedersen.

— Să sperăm că așa va fi, spuse Annika.

De îndată ce se întoarse pentru a merge la recepție, telefonul

zbârnâi. Patrik înhață receptorul.

— Hedström.

Patrik ascultă, făcându-i semn Annikăi să aștepte. Pe fir se afla Tord Pedersen, șeful laboratorului criminalistic.

— Da… În regulă… Înțeleg… Mulțumesc.

Puse jos receptorul și răsuflă zgomotos.

— Pedersen a confirmat identitatea lui Magnus Kjellner. Nu poate estima o dată a morții până când nu va face autopsia, însă ne poate spune cu siguranță că Magnus Kjellner a fost victima unui atac violent. Trupul său prezintă urme de înjunghiere.

— Biata Cia.

Patrik încuviință. Își simți inima grea atunci când se gândi la sarcina care îl aștepta. Însă chiar și așa, voia să o anunțe personal. I-o datora – venise de atâtea ori la secția de poliție, de fiecare dată mai tristă, mai trasă la față, însă cu speranță în suflet. În clipele acelea, speranța nu mai exista, iar singurul lucru pe care i-l putea oferi Patrik era certitudinea că soțul ei murise.

— Ar trebui să merg imediat și să stau de vorbă cu Cia, zise el, ridicându-se. Înainte ca altcineva să-i spună.

— Te duci singur?

— Nu, o iau pe Paula cu mine.

Merse până lângă biroul colegei sale și bătu la ușa care stătea deschisă.

— El e?

Ca de obicei, Paula trecuse direct la subiect.

— Da. Va trebui să stau de vorbă cu soția lui. Ai putea veni și tu?

— Sigur, zise ea, îmbrăcându-și haina și urmându-l pe bărbat, care deja se îndrepta către ușa principală.

La recepție, fură opriți de Mellberg.

— Ați aflat ceva? întrebă el, curios.

— Da. Pedersen a confirmat că victima e Magnus Kjellner.

Patrik se întoarse și se îndreptă spre mașina de poliție, însă Mellberg nu era pregătit să îi dea drumul.

— Deci s-a înecat, nu? Știam eu că s-a sinucis. Pesemne vreun necaz cu o femeie sau poate că pierduse o grămadă de bani jucând poker pe internet. Eram sigur.

— Nu pare a fi sinucidere.

Patrik își cântări atent vorbele. Din experiența sa amară, știa că Mellberg folosea după placul inimii toate informațiile căpătate, fapt care putea foarte ușor să conducă la rezultate dezastruoase.

— La naiba! Vrei să spui că a fost ucis?

— Momentan nu știm prea multe, zise Patrik, a cărui voce căpătă o nuanță dojenitoare. Singurul lucru pe care mi l-a putut spune Pedersen a fost că trupul lui Magnus Kjellner prezintă numeroase răni.

— La naiba! exclamă iar Mellberg. Asta înseamnă că ancheta va stârni mult interes. Trebuie să grăbim pasul. Să punem sub microscop tot ce s-a făcut până acum – și tot ce nu s-a făcut, de altfel. N-am fost foarte implicat până acum, însă va trebui să folosim toate resursele din secție pentru ancheta asta.

Patrik și Paula făcură schimb de priviri. Ca de obicei, Mellberg nici măcar nu realiza lipsa de încredere pe care o aveau ei față de abilitățile sale de lider. Bărbatul continuă cu entuziasm:

— Trebuie să organizăm o ședință și să parcurgem întreg materialul de care dispunem. Mă aștept ca toată lumea să fie prezentă și cu chef de muncă, la ora trei după-masa. Deja am irosit mult prea mult timp. Dumnezeule mare, chiar trebuie să dureze trei luni până să găsim un om? Sunt de-a dreptul rușinat.

Îi aruncă o privire aspră lui Patrik, care se străduia din răsputeri să își controleze impulsul copilăresc de a-i trage șefului său un șut sănătos.

— Ora trei, zise Patrik. Am înțeles. Însă, dacă nu te superi, noi trebuie să plecăm. Paula și cu mine suntem în drum spre nevasta lui Kjellner.

— Mergeți, mergeți, spuse Mellberg, nerăbdător, făcându-le semn să plece.

Părea deja să fi căzut adânc pe gânduri, hotărând cum să împartă sarcinile în ceea ce se dovedise a fi ancheta unei crime.

•

Toată viața lui, Erik deținuse controlul. El luase deciziile. El fusese vânătorul. Însă în prezent, el era cel hăituit – și de către o persoană pe care nu o putea vedea. Iar asta îl înspăimânta mai tare decât orice altceva. Totul ar fi fost mai ușor dacă ar fi știut cine se afla pe urmele lui. Însă el pur și simplu nu avea idee.

Cântărise îndelung situația, ba chiar făcuse un inventar al vieții sale. Realizase o listă mentală a tuturor femeilor cu care fusese, a partenerilor de afaceri, a prietenilor și a inamicilor. Nu putea nega faptul că lăsase în urma lui o dâră de amărăciune și de furie. Însă de ură? Nu era foarte sigur în acea privință. Scrisorile pe care le primise mocneau pur și simplu de ură și de intenția de a-i face rău. Nu exista niciun dubiu.

Pentru prima dată în viața sa, Erik se simți singur pe lume. Pentru prima dată, înțelese cât de subțire era învelișul său protector și cât de puțin însemnau, până la urmă, succesul și laudele. Îi trecuse chiar prin gând să i se destăinuie soției lui. Sau lui Kenneth. Însă nu păru să fi găsit vreo clipă în care ea să nu-l fi privit cu dispreț. Iar Kenneth era mereu atât de supus. Niciunul dintre ei nu părea a fi persoana potrivită, căreia să-i vorbească, să își divulge neliniștea simțită încă de la primirea celei dintâi scrisori.

Nu avea pe nimeni la care să poată apela. Înțelese că numai el fusese de vină pentru acea izolare, însă era îndeajuns de conștient că nu s-ar fi purtat altfel, chiar dacă ar fi avut ocazia. Gustul succesului era mult prea dulce. Sentimentul de a fi superior și idolatrizat era mult prea îmbătător. Nu avea regrete, însă își dorea totuși să fi putut sta de vorbă cu cineva.

Din lipsă de altceva, hotărî să caute cel de-al doilea lucru în topul plăcerilor sale. Sexul. Nimic altceva nu îl făcea să se simtă mai invincibil, permițându-i, în același timp, să abandoneze controlul, într-un mod altminteri necunoscut lui. Nu avea nimic de-a face cu partenera pe care o avea. Acestea se schimbaseră într-atât de des în ultimii ani, încât el nu mai putea atribui nume tuturor chipurilor. Își amintea că una dintre femei avea sânii perfecți, dar indiferent cât și-ar fi chinuit memoria, tot nu i-ar fi putut evoca figura. O altă femeie avusese o savoare incredibilă, făcându-l să vrea să o guste și să îi inhaleze aroma. Însă numele ei? Erik nu avea nicio idee.

În prezent, amanta lui era Cecilia, despre care el nu considera că avea să își amintească vreun lucru în mod special. Era doar utilă. Din toate punctele de vedere. Complet acceptabilă în pat, însă nimic senzațional. Un corp cu forme îndeajuns de apetisante pentru a-l ațâța, fără însă a fi acel trup pe care și-l imagina atunci când se afla în pat, cu ochii închiși, profitând de ocazia că era singur acasă. Cecilia îi era la îndemână, disponibilă și dornică. Acelea reprezentau motivele pentru care îl atrăgea, și Erik era conștient că avea să se plictisească de ea cât de curând.

Însă pentru moment, era cu siguranță îndeajuns de bună. Nerăbdător, el sună la ușă, sperând că nu va trebui să converseze prea mult înainte de-a o putea poseda, eliberându-și astfel toată încordarea.

În momentul în care femeia deschise ușa, el realiză că speranțele urmau să-i fie spulberate. Îi trimisese un SMS, întrebând-o dacă putea să treacă pe la ea, și primise drept răspuns un simplu „da”. Își dădu seama că ar fi trebuit să o sune, pentru a vedea în ce ape se scălda. Fiindcă în acele clipe femeia avea un aer hotărât. Nu furios, nu iritat. Doar hotărât și calm – ceea ce era cu mult mai îngrijorător decât dacă ar fi fost nervoasă.

— Intră, Erik, zise ea, dându-se la o parte pentru a-i face loc.

„Erik”. Nu era niciodată un semn bun când cineva îi rostea numele în felul acela. Însemna că dorea să scoată în evidență ceea ce urma să spună. Însemna că era nevoie de întreaga lui atenție. Îi trecu prin gând să se întoarcă, spunând că trebuia brusc să plece – orice motiv pentru a evita intrarea în acel aranjament de neclintit al femeii.

Însă ușa rămase larg deschisă, iar Cecilia se afla deja în drum spre bucătărie. Erik nu avea de ales. Fără prea multă tragere de inimă, el închise ușa în urma sa, își atârnă haina, apoi o urmă pe Cecilia.

— E bine că ai venit. Chiar mă gândeam să te sun, zise ea.

Bărbatul stătu rezemat de bufet, cu mâinile încrucișate. Aștepta. Era pe cale să înceapă. Ca de obicei. Dansul. Atunci când femeia dorea să conducă, să preia hățurile și să facă pași înainte; atunci când femeia își expunea condițiile și cerea promisiuni pe care el nu avea să le respecte niciodată. Uneori, astfel de clipe îi dădeau un sentiment de satisfacție. Îi făcea plăcere să strivească încet și meticulos toate speranțele penibile ale femeii. Însă nu și acum. În momentele acelea, el nu dorea decât să-i simtă pielea dezgolită și să-i inhaleze miresmele dulci; avea nevoie să se întindă peste ea și să trăiască o eliberare care să-l secătuiască de puteri. Trebuia să țină la distanță acea persoană care îl hăituia. De ce alesese acea stupidă femeie tocmai ziua respectivă pentru a-i da lui Erik ocazia de a-i nărui speranțele?

Bărbatul stătu neclintit, aruncându-i o căutătură glacială femeii, care îi întoarse privirea, cu un calm incredibil. Acela era un lucru nemaiîntâlnit. Erik era obișnuit să vadă ochi nervoși și obraji îmbujorați, anunțând ce avea să urmeze, și combinate apoi cu exaltarea dată de faptul că femeia găsise resurse pentru a-l înfrunta. Însă acum Cecilia îl fixa cu privirea.

Se pregăti să-i vorbească, dar telefonul mobil din buzunarul lui Erik începu să vibreze. Bărbatul apăsă pe mesaj și îl citi. Era o singură propoziție. O propoziție care aproape îi făcu genunchii să tremure. În același timp, de departe, el auzi vocea femeii. Aceasta îi vorbea, îi spunea ceva. Cuvintele ei nu aveau niciun înțeles. Erik se forță să asculte, își forță creierul să acorde semnificație silabelor articulate de Cecilia.

— Sunt însărcinată, Erik.

•

Nu spuseră o vorbă tot drumul spre Fjällbacka. Înainte de-a pleca, Paula îl întrebase pe Patrik dacă voia să-i dea ea vestea femeii, însă el doar scutură din cap. O luaseră cu ei și pe Lena Appelgren, femeia-pastor a bisericii, care stătea așezată pe bancheta din spate. Și ea rămăsese tăcută după ce aflase ceea ce trebuia să știe legat de acele împrejurări.

Când viră pe aleea din fața casei Kjellner, Patrik regretă faptul că luaseră o mașină de poliție, în loc de Volvoul personal. Cia nu putea să interpreteze decât într-un singur fel prezența unui vehicul al poliției în fața casei sale.

Patrik sună la ușă, iar în mai puțin de cinci secunde, aceasta fu deschisă de Cia. Expresia femeii trăda faptul că văzuse mașina și că deja trăsese concluziile.

— L-ați găsit, nu-i așa? zise ea, înfășurându-se strâns în puloverul cu nasturi, în vreme ce vântul rece al iernii suflă prin ușa deschisă.

— Da, zise Patrik. L-am găsit.

Preț de o clipă, Cia își păstră calmul, dar apoi picioarele i se înmuiară și se prăbuși la podea. Patrik și Paula o ajutară să se ridice. Sprijinindu-se de ei, femeia se îndreptă către bucătărie, unde luă loc pe un scaun.

— Ai vrea să sunăm pe cineva?

Patrik se așeză lângă Cia și o prinse de mână. Femeia păru să reflecteze asupra întrebării. Privirea îi era sticloasă, iar Patrik bănui că îi venea foarte greu să-și adune gândurile.

— Vrei să-i aducem pe părinții lui Magnus? spuse el cu blândețe, iar femeia dădu din cap.

— Au aflat deja? întrebă ea, cu vocea tremurândă.

— Nu, zise Patrik. Însă doi polițiști au plecat spre ei, așa că le pot telefona, să-i întreb dacă vor să vină aici.

Dar nu mai fu nevoie. Chiar atunci, o altă mașină de poliție opri lângă cea a lui Patrik, care înțelese că Gösta și Martin îi anunțaseră deja pe părinții lui Magnus. Aceștia coborâră din mașină. Intrară în casă fără să mai sune la ușă. Paula ieși în hol pentru a discuta în șoaptă cu colegii săi. Pe geamul de la bucătărie, Patrik îi zări pe Gösta și pe Martin ieșind înapoi în frig și plecând cu mașina.

Paula se întoarse în bucătărie, însoțită de Margareta și Torsten Kjellner.

— M-am gândit că patru polițiști ar fi fost prea mulți, așa că i-am trimis înapoi la secție, îl anunță Paula pe Patrik. Sper că e în regulă.

Bărbatul încuviință.

Margareta merse drept la Cia și o luă în brațe. De îndată ce soacra ei făcu asta, Cia începu să plângă și durerea se dezlănțui în hohote amare, violente. Torsten era palid și tulburat. Lena se duse către el și se recomandă.

— Luați loc și între timp voi face eu niște cafea pentru toată lumea, spuse ea.

Se cunoșteau doar după nume, și Lena înțelese că sarcina pe care o avea în momentul acela presupunea să stea mai retrasă, intervenind doar dacă era nevoie. Fiecare om reacționa în mod diferit la aflarea veștii unei morți, iar uneori tot ce trebuia să facă Lena era să le ofere o băutură fierbinte și liniștitoare. Începu să caute prin dulăpioare și găsi repede lucrurile necesare pentru a face cafeaua.

— Gata, gata, acum, Cia, zise Margareta, mângâindu-și pe spate nora.

Peste creștetul Ciei, femeia întâlni privirea lui Patrik, căruia îi era foarte greu să fie martorul durerii adânci pe care o vedea în ochii unei mame ce tocmai aflase de moartea fiului ei. Cu toate acestea, Margareta era îndeajuns de puternică pentru a-i oferi sprijin soției fiului său. Unele femei dovedeau o asemenea tărie sufletească, încât nimic nu le putea zdrobi. Poate că le mai gârbovea uneori. Însă de

zdrobit, nu le putea zdrobi.

— Îmi pare rău.

Patrik se întoarse spre tatăl lui Magnus, care se uita în gol, așezat la masa din bucătărie. Torsten nu îi răspunse.

— Uitați niște cafea pentru dumneavoastră.

Lena așează ceașca în fața lui Torsten, după care îl atinse cu mâna pe umăr. La început, bărbatul nu reacționă, dar apoi zise, cu o voce slabă:

— Zahăr?

— Îl aduc imediat.

Lena căută din nou prin bufet, până când găsi o cutie cu zahăr.

— Nu înțeleg…, zise Torsten, închizându-și ochii, apoi deschizându-i iar. Nu înțeleg. Cine ar vrea să îi facă rău lui Magnus? Cine ar vrea să-l rănească pe băiatul nostru?

Își privi soția, dar aceasta nu îl auzi. Încă stătea cu brațele în jurul Ciei, în vreme ce pe puloverul său gri, o pată umedă se tot mărea.

— Nu știm, Torsten, zise Patrik, dând din cap, în semn de mulțumire față de Lena, care îi oferi o ceașcă de cafea, înainte de a li se alătura la masă.

— Atunci *ce anume* știm?

Din cauza furiei și a durerii, vorbele părură să îi rămână blocate în gât lui Torsten. Margareta îi aruncă o privire de avertizare. De parcă i-ar fi spus: Nu acum. Nu e nici locul, nici momentul potrivit. Bărbatul se supuse privirii neînduplecate a soției și se întinse după zahăr, turnându-și puțin în cafea și amestecându-l cu o linguriță.

Tăcerea învălui camera. Suspinele Ciei se potoliseră, dar Margareta încă o ținea aproape, lăsându-și la o parte propria mâhnire, pentru moment.

Cia își ridică privirea. Obrajii îi erau pătați de lacrimi, iar vorbele i se auziră cu greu:

— Copiii. Încă n-au aflat. Sunt la școală. Trebuie să vină acasă.

Patrik scutură din cap. Se ridică, apoi el și Paula se îndreptară către mașină.

9.

Își ținu mâinile peste urechi. Nu putea înțelege cum ceva atât de mic era în stare să facă o asemenea gălăgie și nici cum ceva atât de urât putea să atragă așa de multă atenție.

Totul se schimbase după acele săptămâni de vacanță petrecute în camping. Mama se îngrășase din ce în ce mai mult, până când într-un final dispăruse timp de o săptămână și se întorsese acasă cu surioara mai mică. El fusese ușor nelămurit în legătură cu toate astea, dar nimeni nu se obosise să-i răspundă la întrebări.

De fapt, nimeni nu-i mai dădea niciun pic de atenție. Tata era la fel ca dintotdeauna. Iar mama nu vedea decât ghemotocul plin de cute. Umbla mereu de colo-colo, ducând-o în brațe pe surioară, care nu se oprea nicicând din plâns. Mereu o ținea lângă ea, o hrănea, o schimba, o dezmierda și îi vorbea drăgăstos. El pur și simplu îi stătea în cale. Singurele ocazii când primea atenție din partea mamei erau cele în care îl mustra. Lui nu-i plăcea, însă orice era mai bine decât atunci când privea fix prin el, de parcă ar fi fost invizibil.

Cel mai mult o deranja când băiatul mânca prea mult. Era foarte severă atunci când venea vorba de mâncare. „Trebuie să ai grijă la greutate", spunea mereu atunci când tata îi mai cerea o porție de sos.

Băiatul începuse să mănânce de fiecare dată porții suplimentare. Nu una singură, ci două sau trei. La început, mama încercase să-l oprească. Însă el pur și simplu se uita fix la ea, turnându-și ostentativ mai mult sos ori încărcându-și farfuria cu mai mulți cartofi piure. În cele din urmă, femeia se dăduse bătută, mulțumindu-se doar să-i arunce priviri furioase. Iar porțiile se tot măriseră. Într-un fel, băiatul savura acel dezgust pe care îl vedea în ochii ei ori de câte ori îl privea îndesându-și mâncare în gură. Măcar în felul acela se mai uita spre el. Însă nimeni nu îl mai numea „băiețel frumos". Încetase să mai fie drăgălaș. Se sluțise. Atât lăuntric, cât și în exterior. Însă măcar așa femeia nu-l mai ignora.

Deseori, după ce așeza bebelușul în pătuț, mama se întindea pentru a trage un pui de somn. În momentele acelea, el se ducea să-și privească surioara. Altminteri nu îi era permis să o atingă, nu și când mama era cu ochii pe el. „Ia mâinile, pot fi murdare". Însă atunci când mama dormea, el putea privi bebelușul. Îl putea atinge.

Înclină capul într-o parte și o studie. Avea chip de bătrână. Ușor crăpat și roșu. În somn, fetița își încleștă mâinile în doi pumnișori, răsucindu-se apoi de câteva ori. Se dezvelise. Băiatul nu o acoperi la loc cu pătura. De ce să fi făcut așa ceva? Ea îi furase totul.

Allis. Până și numele ei îl umplea cu dezgust. O ura pe Allis.

•••

— Vreau să le dai fiicelor lui Laila bijuteriile mele.

— Lisbet, draga mea, treaba asta nu mai poate aștepta?

O prinse de mâna care stătea așezată deasupra cuverturii. O strânse ușurel, simțind cât de fragile îi erau oasele. Precum ale unei păsări.

— Nu, Kenneth, nu mai poate aștepta. Nu mă pot odihni până când nu știu că am pus ordine în toate. Nu-mi voi afla niciodată liniștea dacă știu că las o asemenea dezordine în urma mea, spuse femeia, zâmbind.

— Dar…

Kenneth își drese glasul și mai făcu o încercare.

— Este atât de…

Vocea i se frânse din nou, iar ochii i se umplură de lacrimi. Bărbatul le șterse iute. Trebuia să rămână stăpân pe situație, trebuia să fie puternic. Însă lacrimile îi căzură pe cuvertura înflorită, cea pe care o avuseseră încă de la bun început. Culorile i se șterseseră cu timpul, fiindcă fusese spălată de nenumărate ori. Kenneth o întindea mereu pe patul femeii, știind cât de mult îi plăcea.

— Nu trebuie să te prefaci în fața mea, zise Lisbet, mângâindu-l.

— Iar îmi dezmierzi chelia? spuse el, încercând să zâmbească.

Femeia îi făcu semn cu ochiul.

— Întotdeauna am considerat că podoaba capilară e un lucru supraestimat. Doar știi asta. Un cap frumos și lucios e mult mai atrăgător.

Bărbatul izbucni în râs. Lisbet reușise întotdeauna să-l facă să râdă. Cine avea să mai facă asta? Cine avea să îl mai mângâie, spunându-i cât de norocoasă se considera fiindcă Dumnezeu îi lăsase lui Kenneth o fâșie pleșuvă în vârful capului, pe care ea să o poată dezmierda? Soțul ei nu era cel mai atrăgător bărbat din lume. Dar Lisbet așa îl considera. Iar Kenneth se minuna în continuare de faptul că avea o soție atât de frumoasă. Chiar și în clipele acelea, când cancerul îi răpise tot ce s-ar fi putut răpi, măcinându-i fiecare părticică a trupului. Fusese atât de supărată fiindcă își pierduse părul, iar Kenneth încercase să facă aceeași glumă cu privire la ea. Spunându-i că Dumnezeu îi dăduse și ei o fâșie pleșuvă, pe care să o poată dezmierda *el.* Însă nu reușise să-i smulgă vreun zâmbet.

Se mândrise întotdeauna cu părul ei. Blond și cârlionțat. Ochii i se umpleau de lacrimi ori de câte ori stătea în fața oglinzii, trecând cu mâna prin șuvițele rare ce-i mai rămăseseră în urma tratamentului. Kenneth încă o considera frumoasă, dar în același timp înțelegea cât de nefericită era din cauza părului. Drept urmare, cu prima ocazie cu care ajunsese în Göteborg, intrase într-un magazin și îi cumpărase o eșarfă Hermès. Femeia și-o dorise de multă vreme, însă mereu venise cu proteste când el încercase să i-o cumpere. „Nu merită să plătești așa de mulți bani pentru o bucățică de material”, fusese răspunsul ei, la insistențele lui Kenneth.

Cu toate acestea, odată ajuns în Göteborg, el îi cumpărase eșarfa. Cea mai scumpă din magazin. Cu un efort, ea se dăduse jos din pat și deschisese cadoul, scoțând eșarfa și ducându-se cu ea până în fața oglinzii. Privindu-se atent, femeia înfășurase în jurul capului pătratul de mătase lucioasă, cu model galben și auriu. Astfel nu se mai vedea că nu are păr și nici nu-i mai era frig. Dar, mai presus de toate, îi redase acea licărire din priviri, pe care tratamentul dur i-o răpise, laolaltă cu părul.

Kenneth se așezase pe pat, iar Lisbet, fără a spune o vorbă, se îndreptase spre el, se aplecase și îi dăduse o sărutare pe creștet. După care se vârâse înapoi în pat. Din clipa aceea, a purtat mereu eșarfa înfășurată în jurul capului.

— Vreau ca Annette să primească acel colier masiv din aur, iar lui Josefine să-i dai perlele. Restul îl pot împărți după cum cred ele de cuviință. Să sperăm doar că nu vor ajunge să se certe din cauza asta.

Lisbet râse, sigură de faptul că fetele surorii sale aveau să cadă totuși de acord cu privire la împărțitul bijuteriilor lăsate de ea. Kenneth tresări. Rămăsese pierdut în propriile sale amintiri, iar cuvintele soției lui îl deșteptară cu neînduplecare. Își înțelegea soția și nevoia acesteia de a pune totul în ordine, înainte de a se stinge. În același timp însă, el nu putea suporta să i se reamintească inevitabilul, care deja nu mai era prea îndepărtat, conform medicilor. Ar fi dat orice să nu se afle acolo, ținându-i mâna plăpândă într-a sa și ascultând cum soția lui își împărțea bunurile lumești.

— Și nu vreau să trăiești singur tot restul vieții. Să mai ieși din când în când, să vezi ce mai e prin lume. Dar să stai departe de acele site-uri matrimoniale de pe internet, fiindcă mi se par…

— Ei, gata cu prostiile astea, zise el, dezmierdându-i obrazul. Tu chiar crezi că s-ar mai putea compara vreo altă femeie cu tine? Nici n-are rost să mai caut.

— Nu vreau să fii singur, spuse ea pe un ton grav, prinzându-l de mână cât putu de tare. M-ai auzit? Trebuie să-ți vezi de viață.

Pe frunte îi apărură broboane de sudoare, pe care Kenneth i le șterse delicat cu batista de pe noptieră.

— Acum ești aici, cu mine. Iar ăsta e singurul lucru care contează.

O vreme, cei doi stătură în liniște, privindu-se în ochi și rememorându-și viața petrecută împreună. Pasiunea fantastică de la început, care de fapt nu dispăruse, cu toate că evenimentele cotidiene o mai erodaseră puțin. Râsetele, prietenia și afecțiunea care îi legase. Toate nopțile în care stătuseră întinși unul lângă celălalt, atât de aproape încât obrazul femeii se rezema de pieptul lui. Toți anii în care tânjiseră după copii ce nu apăruseră niciodată, năruindu-le speranțele, până când într-un final, ajunseseră la o calmă resemnare. Viețile lor înțesate de prieteni, interese comune și dragoste reciprocă.

Mobilul sună pe holul de la intrare. Cu toate că îi dădu drumul mâinii, el nu se ridică. Însă telefonul continuă să sune și, în cele din urmă, Lisbet îi făcu un semn.

— Ar fi bine să răspunzi. Se pare că cineva încearcă să dea de tine.

Fără prea multă tragere de inimă, Kenneth se ridică, merse în hol și ridică mobilul de pe birou. Pe ecran apărea afișat „Erik". Din nou, simți cum îl cuprinde furia. Până și în acele momente, bărbatul tot insista să-l deranjeze.

— Da? răspunse el, fără să facă vreun efort să-și ascundă sentimentele.

Dar starea de spirit i se schimbă pe măsură ce îl asculta pe Erik. Puse câteva întrebări scurte, apoi termină conversația și se întoarse în camera lui Lisbet. Inspiră adânc și fixă cu privirea chipul femeii, atât de mistuit de boală, dar care lui i se părea atât de frumos și încadrat de o aură galben-aurie.

— Se pare că l-au găsit pe Magnus. Și e mort.

•

Erica încercase de câteva ori să-l sune pe Patrik, însă acesta nu-i răspunse. Pesemne că era foarte ocupat la secție.

Femeia era acasă, în fața computerului și făcea niște căutări pe internet. Cu toate că se străduia cu încăpățânare să se concentreze asupra acelei misiuni, nu putea nega faptul că o distrăgeau teribil cele două perechi de picioruțe năzdrăvane din pântecele său. Îi era greu să își țină gândurile în frâu. Dar și grijile. Își aminti începuturile cu Maia, care nu se asemănaseră deloc cu viziunile roz închipuite de ea. Perioada respectivă fusese precum o gaură neagră, iar în curând avea să se dubleze. Doi bebeluși de hrănit, doi care se trezeau în miez de noapte, doi care aveau neîncetat nevoie de atenția ei. Poate că era ea egoistă, poate acela era motivul pentru care îi venea greu să-și pună întreaga existență, întreaga viață, în mâinile altcuiva. În mâinile copiilor să-i Ideea aceea o făcu să se schimonosească, apoi să se simtă extrem de vinovată. De ce oare o neliniștea atât de mult faptul că urma să aibă doi copii, două daruri minunate în același timp? Nu știa motivul, ci doar faptul că era îngrijorată – într-o asemenea măsură, încât se simțea sfâșiată pe dinăuntru. Însă măcar de data aceea, rezultatul final îi era cunoscut. Maia fusese o bucurie atât de mare, încât Erica nu regretase nici măcar o clipă dificila perioadă prin care trecuse. Dar amintirile mai puțin plăcute nu dispăruseră și o tulburau în continuare.

Brusc, simți o lovitură puternică și fu nevoită să își tragă sufletul. Probabil că unul dintre bebeluși avea talent la fotbal. Durerea o aduse înapoi în prezent. Înțelegea că se concentra asupra problemelor lui Christian fiindcă astfel își ținea departe propriile gânduri și griji. Și nu vedea nimic rău în asta.

Intră pe Google și tastă numele bărbatului: Christian Thydell. Găsi câteva pagini. Toate se legau de cartea publicată; niciuna nu avea legătură cu trecutul lui. Încercă să adauge „Trollhättan”. Nimic. Însă dacă ar fi locuit acolo, cu siguranță ar fi lăsat câteva indicii în urma sa. Iar în felul acela, Erica ar fi fost în stare să afle mai multe despre el. Își mușcă ușor degetul mare și se gândi. Să fi pornit oare pe o pistă greșită? Nu exista vreun indiciu în scrisori cum că ele ar fi provenit de la o persoană pe care Christian o cunoscuse înainte să se mute în Fjällbacka.

Erica se tot întorcea la aceeași întrebare: de ce era Christian atât de secretos cu privire la trecutul său? Era ca și cum bărbatul și-ar fi șters cu buretele întreaga viață pe care o avusese înainte de a se muta în Fjällbacka. Ori să fi fost Erica singura persoană cu care el refuza să discute? Gândul o duru, însă nu și-l putu îndepărta din minte. Ce-i drept, Christian nu fusese tocmai deschis nici cu colega sa de la muncă, însă aceea reprezenta o cu totul altă situație. Ericăi i se păruse că ea și Christian se împrieteniseră cât lucraseră la manuscris, făcând schimb de gânduri și idei, discutând tonul și nuanța stilului, însă poate că Erica se înșelase.

Înțelese că, înainte de a-și da frâu liber imaginației, ar fi trebuit să stea de vorbă cu mai mulți prieteni de-ai lui Christian. Însă care erau aceștia? Avea doar o vagă bănuială în legătură cu persoanele care făceau parte din cercul lui de prieteni. Magnus Kjellner fu primul care îi trecu prin minte, însă fără un miracol, opțiunea respectivă nu exista. Christian și Sanna păreau să se mai vadă cu Erik Lind, proprietarul firmei de construcții, și cu partenerul acestuia, Kenneth Bengtsson. Erica nu avea idee cât de apropiați erau de Christian, sau cu care dintre ei ar fi trebuit să vorbească pentru a căpăta cele mai multe informații. În plus, cum avea să reacționeze Christian dacă ar fi aflat că ea umbla prin oraș, punând întrebări tuturor cunoscuților lui?

Hotărî să ignore asemenea scrupule, care oricum cântăreau mult mai puțin decât curiozitatea Ericăi. Și, în definitiv, era în interesul lui Christian. Dacă el refuza să dea de urma celui care îi trimisese scrisorile de amenințare, atunci se vedea nevoită să o facă ea în locul lui.

Brusc, femeia știu cu cine avea să discute mai întâi.

•

Ludvig aruncă din nou o privire asupra ceasului. Curând avea să sune. Matematica era materia pe care o detesta cel mai mult, iar ora se scurgea înfiorător de greu, ca de obicei. Mai erau încă cinci minute. În ziua aceea, pauza avea să fie împreună cu cei din a VII-a A, ceea ce însemna și împreună cu Sussie. Fata își avea dulăpiorul în rândul imediat următor și, cu puțin noroc, Ludvig ar fi putut ajunge acolo cam în același timp cu ea, pentru a-și pune cărțile, după curs.

Trecuseră mai mult de șase luni de când fata îi căzuse cu tronc. Nimeni nu știa, cu excepția prietenului său cel mai bun, Tom. Iar Tom era conștient că ar fi intrat în mare bucluc dacă secretul ieșea la iveală.

Clopoțelul sună, iar Ludvig își luă recunoscător cărțile de matematică și o zbughi din clasă. În drum spre dulăpiorul lui, se tot uită în jur, dar Sussie nu era de găsit nicăieri. Poate că nu terminase încă ora.

În curând avea să își ia inima-n dinți și să-i vorbească. Așa se hotărâse. Doar că nu era sigur cum să înceapă și ce anume să îi spună. Încercase să-l convingă pe Tom să o distragă pe prietena lui Sussie, pentru ca el să poată vorbi cu fata. Însă Tom refuzase, așa că Ludvig se vedea nevoit să conceapă un alt plan.

Zona din jurul dulăpiorului său era pustie. Descuie lacătul, își puse cărțile înăuntru, apoi închise totul cu grijă. Poate că fata nu era la școală în ziua aceea. Nu o văzuse nici mai devreme, așa că poate era bolnavă, ori nu avea cursuri. Ideea aceea îl deprimă atât de mult, încât îi trecu prin minte să chiulească la ultima oră. Tresări când cineva îl bătu pe umăr.

— Scuze, Ludvig. N-am vrut să te sperii.

Lângă el se afla directoarea școlii. Femeia părea agitată și palidă, iar într-o fracțiune de secundă, Ludvig își dădu seama despre ce era vorba. Gândurile cu privire la Sussie și la orice altceva, gânduri care cu o clipă în urmă îi păruseră atât de importante, se mistuiră instantaneu, înlocuite de o durere atât de puternică, încât avu impresia că n-o să-și mai revină niciodată.

— Aș vrea să vii la mine în birou. Elin ne așteaptă acolo.

Băiatul scutură din cap. Nu avea rost să mai întrebe despre ce era vorba, din moment ce știa, oricum. Durerea păru să-i radieze din vârfurile degetelor, iar Ludvig nu își mai simți picioarele, în timp ce o urmă pe directoare. Înainta, făcând pași, unul după celălalt, așa cum știa că trebuie, însă picioarele îi erau complet amorțite.

Pe coridor, la jumătatea distanței spre biroul directoarei, o văzu pe Sussie. Fata îl privi drept în ochi. Însă lui i se păru că trecuse o eternitate de atunci când asemenea întâlniri însemnau ceva pentru el, așa că nici măcar nu o remarcă. Nu mai exista decât suferință. Restul era un gol imens.

Elin izbucni în lacrimi atunci când îl văzu. Pesemne că stătuse acolo, înfrânându-și suspinele. Drept urmare, când băiatul intră în cameră, ea îi sări în brațe. Ludvig o îmbrățișă, mângâind-o ușurel pe spinare.

Ofițerii de poliție, cu care băiatul se mai întâlnise de câteva ori, stăteau în apropiere, dându-le fraților câteva clipe în care să se consoleze reciproc. Băiatul încă nu rostise vreun cuvânt.

— Unde l-ați găsit? spuse în cele din urmă Ludvig, însă fără să-și dea seama că formulase o întrebare.

Nici măcar nu era sigur că voia să afle un răspuns.

— Lângă Sälvik, zise polițistul al cărui nume era Patrik, din câte își amintea băiatul.

Colega lui se dădu cu câțiva pași înapoi. Părea că nu-și găsește cuvintele. Ludvig o înțelese perfect. Nici el nu știa ce să spună. Și nici ce să facă.

— Ne-am gândit să vă ducem acasă cu mașina.

Patrik îi făcu semn Paulei să îi conducă. Elin și Ludvig o urmară. Fata se opri în cadrul ușii, întorcându-se spre Patrik.

— Tata s-a înecat?

Ludvig se opri, la rându-i, însă înțelese că polițistul nu intenționa să le mai dea și alte informații, pentru moment.

— Hai acasă, Elin. Vom afla detaliile mai târziu, spuse el încet, prinzându-și sora de mână.

La început, fata se împotrivi. Nu avea de gând să plece. Voia să afle ce se întâmplase. Dar apoi se întoarse și o urmă pe Paula.

•

— În regulă. Să aruncăm o privire…

Mellberg făcu o pauză teatrală. Arătă spre panoul pe care Patrik prinsese cu grijă toate materialele adunate în legătură cu dispariția lui Magnus Kjellner.

— Am strâns aici tot ceea ce știm până în momentul de față, și nu prea avem mare lucru. De trei luni ne ocupăm de cazul cu pricina și numai atât am fost în stare să găsim? Nu mă mir, în fundul ăsta de țară! Păi, pe vremea când eram în Göteborg, eu știam ce însemna să lucrezi sub presiune. Am fi rezolvat un asemenea caz într-o săptămână!

Patrik și Annika făcură schimb de priviri. În calitate de șef al poliției din Tanumshede, Mellberg le reamintea mereu colegilor săi de vremurile petrecute în Göteborg. Cu toate că părea să-și fi pierdut speranțele de a fi transferat înapoi la oraș. Fusese oricum singurul care crezuse în acea posibilitate.

— Am făcut tot ce ne-a stat în putință, zise Patrik, istovit.

Știa prea bine cât de inutil era să riposteze acuzațiilor lui Mellberg.

— În plus, abia azi s-a transformat în ancheta unei crime. Până acum, am tratat-o ca pe un caz de dispariție.

— Bine, bine. Ai putea să treci în revistă tot ce s-a întâmplat? Unde a fost găsit cadavrul, cine l-a găsit și ce ți-a spus Pedersen până în clipa de față? Îi voi da un telefon mai târziu, firește. Doar că n-am avut timp până acum. Așa că va trebui să ne descurcăm cu informațiile pe care le avem.

Patrik raportă evenimentele produse în acea zi.

— Chiar era blocat în gheață? întrebă Martin Molin, cutremurându-se când îl privi pe Patrik.

— Vom avea mai târziu fotografii de la locul faptei, însă da, era înghețat bocnă. Dacă nu s-ar fi dus câinele pe gheață, ar fi durat multă vreme până ca Magnus Kjellner să fie găsit. Asta dacă l-am mai fi găsit vreodată. De îndată ce s-ar fi topit gheața, trupul lui s-ar fi desprins și ar fi plutit mai departe. Ar fi putut ajunge oriunde, zise Patrik, scuturând din cap.

— Să înțeleg din asta că nu vom putea lucra la locul faptei, nu?

Gösta, cu o expresie mohorâtă pe chip, îl mângâia absent pe Ernst, care stătea lipit de piciorul său.

— Gheața a apărut abia prin decembrie. Va trebui să așteptăm raportul lui Pedersen, pentru a vedea de cât timp e mort Magnus, dar eu bănuiesc că a murit la scurt timp după dispariție. Însă, după cum am spus, nu avem rezultate care să confirme acea teorie, așa că nu o putem folosi drept bază în ancheta noastră, zise Patrik, ridicând degetul arătător, în semn de avertisment.

— Totuși, pare o ipoteză rezonabilă, spuse Gösta.

— Ai pomenit de niște urme de înjunghiere. Ce știm în legătură cu asta?

Ochii căprui ai Paulei se îngustară, în vreme ce femeia bătu nerăbdătoare cu pixul în carnetul de notițe aflat dinaintea ei, pe masă.

— N-am aflat multe nici în legătură cu asta. Doar știi cum e Pedersen. Nu îi place să zică nimic până nu face un control minuțios. Singurul lucru pe care mi l-a spus e că bărbatul a fost victima unui atac, în urma căruia s-a ales cu plăgi multiple.

— Ceea ce pare să indice faptul că a fost înjunghiat cu un cuțit, adăugă Gösta.

— Probabil că da.

— Când vom primi mai multe informații din partea lui Pedersen?

Mellberg se așeză în capul mesei și pocni din degete, chemându-l pe Ernst la el. Câinele îl părăsi imediat pe Gösta și alergă pentru a-și pune capul pe genunchiul stăpânului.

— A zis că se va ocupa de autopsie la sfârșitul săptămânii. Așadar, cu puțin noroc, vom afla mai multe până în weekend. Altminteri, cândva la începutul săptămânii viitoare.

Patrik oftă. Uneori, constrângerile meseriei sale îi testau răbdarea. El voia răspunsuri în clipa aceea, nu peste o săptămână.

— În regulă. Ce se știe în legătură cu dispariția lui?

Mellberg ridică ostentativ în direcția Annikăi ceașca goală de cafea, dar femeia se prefăcu a nu observa. Mellberg încercă apoi și cu Martin, ceea ce dădu rezultate mai bune. Martin nu dobândise încă statutul necesar pentru a-și putea ignora șeful. Mellberg se lăsă pe spate, mulțumit, în vreme ce colegul lui mai tânăr se ridică în

picioare, îndreptându-se către bucătărie.

— Știm că Magnus Kjellner a părăsit casa la puțin timp după ora opt dimineața. Cia plecase deja la șapte jumătate pentru a ajunge la slujba sa din Grebbestad. Lucrează cu jumătate de normă într-un birou de imobiliare de acolo. Copiii au fost nevoiți să plece înainte de ora șapte, ca să prindă autobuzul spre școală.

După ce Martin le reumplu tuturor ceștile, Patrik făcu o pauză ca să ia o gură de cafea. Paula profită de ocazie pentru a sări cu o întrebare.

— De unde știm că Magnus Kjellner a plecat imediat după ora opt?

— Atunci l-a văzut un vecin părăsind casa.

— A plecat cu mașina?

— Nu, Cia luase unicul automobil al familiei și, conform spuselor ei, Magnus a plecat pe jos.

— Dar n-a mers pe jos până în Tanum, nu? întrebă Martin.

— Nu, de regulă îl ducea cu mașina un coleg, Ulf Rosander, care locuiește lângă terenul de minigolf. În direcția aceea a plecat. Însă în dimineața cu pricina, i-a telefonat lui Rosander, spunându-i că avea să întârzie. După care nu a mai apărut deloc.

— Suntem siguri de asta? întrebă Mellberg. L-am cercetat cum trebuie pe acest Rosander? În definitiv, nu avem decât cuvântul lui că Magnus nu și-a făcut apariția.

— Gösta a mers să stea de vorbă cu Rosander, și nu există nimic din ceea ce a spus, sau din purtarea lui, care să indice faptul că minte, zise Patrik.

— Poate că nu l-ați strâns îndeajuns cu ușa, spuse Mellberg, notându-și ceva în carnet.

Ridică privirea și se uită țintă la Patrik.

— Hai să-l aducem aici și să-l mai perpelim un pic.

— Nu e cam drastic? S-ar putea ca oamenii să ezite pe viitor să mai stea de vorbă cu poliția, dacă aud că târâm martorii la secție, obiectă Paula. Ce-ar fi să mergeți voi până la el, în Fjällbacka? Îmi dau seama, firește, că tu ești extrem de ocupat acum, așa că m-aș putea duce eu cu Patrik, în locul tău, dacă vrei, zise ea, făcându-i lui Patrik un semn discret cu ochiul.

— Hmm, e adevărat. Chiar am destul de multe pe cap momentan. E o idee bună, Paula. Tu și Patrik puteți merge până acolo, să mai stați de vorbă cu… Rosell.

— Rosander, îl corectă Patrik.

— Așa. Asta am și zis.

Mellberg îi aruncă o privire urâcioasă lui Patrik.

— În orice caz, vreau ca tu și Paula să discutați cu el. Cred că ar putea ieși ceva din asta. Ei bine, altceva? Ce altceva mai știm? întrebă el, dând nerăbdător din mână.

— Am bătut la uși pe tot traseul pe care Magnus îl parcurgea până

acasă la Rosander. Nimeni nu a văzut nimic, dar asta nu înseamnă mare lucru. Oamenii sunt mereu ocupați cu treburile lor matinale, zise Patrik.

— S-ar părea că Magnus a dispărut într-un nor de fum, din clipa în care a ieșit pe ușă. Bine, până când l-am găsit noi sub gheață.

Lui Martin i se citi pe chip resemnarea atunci când îl privi pe Patrik, care făcu un efort de a părea mult mai optimist decât se simțea cu adevărat.

— Nimeni nu dispare pur și simplu. Undeva trebuie să existe indicii cu privire la ce s-a întâmplat. Trebuie doar să le dăm de urmă.

Patrik se auzi rostind la repezeală acele platitudini, însă altceva nu avea de oferit.

— Dar viața lui personală? Am săpat îndeajuns de adânc? Au ieșit la iveală toate rufele murdare din familie?

Mellberg râse la propria-i glumă, însă nimeni nu îi urmă exemplul.

— Prietenii cei mai apropiați ai lui Magnus și ai Ciei erau Erik Lind, Kenneth Bengtsson și Christian Thydell. Ei și soțiile lor. Am discutat cu toți, asta pe lângă membrii familiei lui Magnus. Dar singurul lucru pe care l-am aflat a fost că Magnus era un tată devotat și un bun prieten. Fără bârfe, fără secrete, fără zvonuri.

— Aiurea! pufni Mellberg. Toată lumea are câte ceva de ascuns. Trebuie doar să faci destule săpături. E clar că nu v-ați dat toată silința.

„Desigur…”, se pregăti Patrik să-i răspundă.

Dar apoi tăcu, dându-și seama că era posibil ca Mellberg să aibă și el dreptate – ca niciodată. Poate că nu făcuseră îndeajuns de multe săpături, poate că nu puseseră întrebările corecte.

— Desigur că vom mai face o serie de interogatorii cu familia și prietenii lui, continuă el.

Brusc, Patrik își aminti de Christian Thydell și de scrisoarea aflată în sertarul biroului său. Însă nu voia să o aducă în discuție, cel puțin nu până când avea să dispună de informații concrete. În clipele acelea, nu se baza decât pe instinct.

— În regulă, atunci… Hai să luăm totul de la capăt și să o facem cum trebuie!

Mellberg se ridică atât de repede, încât Ernst, care până atunci își rezemase capul de piciorul stăpânului, aproape că se răsturnă. Șeful poliției se pregătea deja să iasă pe ușă, când se întoarse și le aruncă o privire neînduplecată subalternilor săi, aflați în jurul mesei.

— Și haideți să-i dăm odată bice!

•

Întunericul se lăsase îndărătul ferestrelor de tren. Se trezise atât de devreme în dimineața aceea, încât i se părea că venise deja seara, cu toate că ceasul nu îi arăta decât că era după-amiaza târziu. În

buzunar, mobilul îi țârâia cu încăpățânare, însă îl ignoră. Indiferent cine încerca să-l sune, era precis cineva care voia ceva de la el. Cineva care se străduia să îi dea de urmă și să-i ceară ceva.

Christian privi în gol, pe fereastră. Tocmai trecuseră de Herrljunga. Își lăsase mașina în Uddevalla. De acolo și până acasă, în Fjällbacka, făcea cam patruzeci și cinci de minute, cu mașina. Își rezemă fruntea de geam și închise ochii. Simți răcoarea pe piele. Întunericul de afară părea să își croiască drum spre interior, spre el. I se tăie respirația, deschise ochii și își trase înapoi capul. Fruntea și vârful nasului lăsaseră o urmă clară pe geam. Ridică mâna și o șterse. Nu voia să o privească, nu voia să vadă nicio urmă de-a sa.

Odată sosit trenul în Uddevalla, Christian se simți atât de obosit, încât abia putu să mai vadă. Încercase să aţipească de-a lungul ultimei ore a călătoriei, însă imaginile continuaseră să i se învârtă prin minte, ținându-l treaz. Se opri la McDonald's, în drum spre Torp, și cumpără o cafea mare, pe care o bău dintr-o înghițitură, de dragul cofeinei.

Mobilul îi țârâi din nou, însă el nici măcar nu se obosi să-l scoată din buzunar, darămite să mai și stea de vorbă cu persoana care tot insista să dea de el. Probabil că era Sanna. Avea să fie supărată pe el, odată ajuns acasă, însă lui nu îi păsa.

Simți furnicături în tot corpul și își schimbă poziția, pe scaunul șoferului. Farurile mașinii din spate îi bătură în oglinda retrovizoare, orbindu-l preț de o clipă, atunci când își mută privirea asupra drumului de dinaintea sa. Ceva legat de farurile acelea – distanța constantă și lumina orbitoare – îl făcu să privească din nou în oglinda retrovizoare. Era aceeași mașină care stătuse în urma lui încă de la oprirea în Torp. Sau să nu fi fost așa? Se frecă la ochi. Nu mai era sigur de nimic.

Luminile îl însoțiră și atunci când viră pe autostradă, la indicatorul spre Fjällbacka. Christian miji ochii, încercând să-și dea seama de marca mașinii care îl urmărea, însă era prea întuneric, iar farurile, prea puternice. Cu palmele asudate, strânse și mai tare volanul. Îl ținu atât de bine, încât mâinile începură să-l doară, făcându-l să-i dea drumul preț de o secundă, pentru a-și pocni degetele.

Și-o imagină pe ea. Îmbrăcată în rochia albastră, ținând bebelușul în brațe. Se gândi la parfumul de căpșune, aroma buzelor ei. Senzația dată de materialul rochiei atunci când îi atingea pielea. Părul ei, lung și brunet.

Ceva sări în fața mașinii. Christian frână brusc și, preț de câteva secunde, pierdu contactul cu șoseaua. Mașina alunecă spre șanț, iar el simți că pierde controlul vehiculului. Nu se împotrivi. Însă câteva clipe mai târziu, la puțini centimetri de bordură, mașina se opri. În lumina farurilor se distinse crupa albă a unei căprioare, pe care bărbatul o observă săltând speriată, de-a lungul câmpului.

Motorul încă mergea, dar sunetul îi era înăbușit de vâjâitul din mintea lui Christian. Văzu în retrovizor că mașina din spate oprise, la rându-i, și se gândi că ar fi trebuit să plece. Departe de acele faruri ce-i străluceau în oglindă.

O portieră se deschise și cineva coborî din vehicul. Cine venea înspre el? Era așa de întuneric afară, că nu își putea da seama dacă persoana care se apropia era bărbat sau femeie. Încă vreo câțiva pași, iar silueta întunecată avea să ajungă lângă portiera lui.

Mâinile lui Christian începură să tremure, încleștate în continuare pe volan. Bărbatul își mută privirea dinspre oglinda retrovizoare și se uită spre câmpul vast, de la marginea pădurii, care se distingea vag, la mică distanță. Privi fix și așteptă. Ușa de pe latura pasagerului se deschise.

— Ești bine? Totul în regulă? Se pare că era să lovești o căprioară.

Christian întoarse capul spre voce. Stând acolo și privindu-l era un bărbat cărunt, care avea în jur de șaizeci de ani.

— Sunt în regulă, murmură Christian. Doar că m-am speriat. Atâta tot.

— Te înțeleg. E groaznic când ceva îți sare așa în fața mașinii. Sigur ești bine?

— Fără îndoială. Acum o să mă duc acasă. Sunt în drum spre Fjällbacka.

— Aha, înțeleg. Eu merg spre Hamburgsund. Condu cu prudență.

Bărbatul trânti ușa, iar Christian își simți pulsul domolindu-se. Nu erau decât stihii, amintiri din trecut. Nimic care să-i fi putut face rău.

O voce lăuntrică stinsă încercă să-i vorbească despre scrisori. Acelea nu erau plăsmuiri ale imaginației sale. Însă el nu plecă urechea, refuzând să-i dea ascultare. Dacă ar fi început să aibă asemenea gânduri, *ea* ar fi căpătat din nou controlul. Iar acela era un lucru pe care nu îl putea permite. Se chinuise atât de mult să o dea uitării. Nu avea să pună din nou stăpânire asupra lui.

Începu să conducă, îndreptându-se spre Fjällbacka. În buzunarul hainei, telefonul continuă să sune.

10.

Allis plângea neîncetat, zi și noapte. Băiatul îi auzise pe mama și pe tata vorbind. Spuseseră că avea ceva ce se numea „colici”. Indiferent ce însemna asta, gălăgia pe care o făcea Allis era insuportabilă. Zgomotul îi acapara întreaga viață, răpindu-i totul.

De ce nu o ura mama atunci când plângea așa de mult? De ce o ținea în brațe, cântându-i, legănând-o până adormea și privind-o cu o expresie atât de blândă, încât parcă i-ar fi fost milă de ea?

N-avea de ce s-o compătimească pe Allis. Se purta așa intenționat. Era convins. Uneori, când se apleca deasupra pătuțului său și o privea stând acolo, ca un gândac urât, ea îl privea înapoi. Uitându-se la el de parcă i-ar fi spus că nu voia ca mama să-l iubească. De aceea și plângea, cerând totul din partea femeii. Pentru ca ea să nu mai aibă nimic de oferit lui.

Din când în când, vedea că și tata era de aceeași părere. Și el își dădea seama că Allis făcea totul în mod intenționat, pentru ca nici tata să nu o mai împartă pe mama cu ea. Cu toate acestea, tata nu făcea nimic. De ce nu acționa? Era mare. Ar fi trebuit să o poată opri pe Allis.

Și tatii abia dacă îi era permis să atingă bebelușul. Uneori el încerca, ridicând-o, bătând-o ușurel peste șezut și spinare, pentru a o calma. Însă mama spunea mereu că nu făcea lucrurile cum trebuie, că mai bine o lăsa pe Allis în seama ei. Iar atunci tata se retrăgea din nou.

Dar într-o zi, tata hotărî să preia controlul. Allis plânsese mai rău ca niciodată, timp de trei nopți consecutive.

Băiatul stătuse în camera lui, apăsându-și perna peste față, pentru a înăbuși zgomotul. Iar sub pernă, ura îi crescuse, începuse să se împrăștie, instalându-se greoaie deasupra lui, abia permițându-i să respire, făcându-l să ridice perna, ca să poată răsufla. Mama era deja istovită după trei nopți nedormite. Așa că făcu o excepție, lăsând bebelușul în grija tatălui, în vreme ce ea se culcă. Iar tata hotărî să-i facă baie lui Allis, întrebându-l și pe el dacă voia să se uite.

Tata verifică grijuliu temperatura apei, înainte de a umple cada. Pe Allis, care stătea cuminte, ca niciodată, o privi cu aceeași expresie pe care o avea în general mama. Nicicând nu mai păruse tata atât de important. De obicei, el era o figură invizibilă, care dispărea în spatele aurei mamei, era o figură pe care femeia o îndepărtase din relația ei cu Allis. Însă brusc, el devenise important. Îi zâmbi lui Allis, iar aceasta îi zâmbi înapoi.

Tata coborî atent în apă trupușorul dezgolit. O puse într-un scăunel de baie pentru bebeluși, căptușit cu prosop, oarecum asemănător unui mic hamac, astfel încât fetița nu era decât parțial culcată. Îi spălă delicat brațele, piciorușele și burtica rotofeie. Ea dădu din mânuțe și mișcă iute din picioare. Nu plângea. În sfârșit, încetase să mai plângă, însă nu mai conta. Ieșise învingătoare. Până și tata își părăsise locul de refugiu dindărătul

ziarului și venise pentru a-i zâmbi ei.

El stătu în cadrul ușii, tăcut. Nu își putea lua ochii de la mâinile tatii, care dezmierdau trupușorul acela. Tata, care păruse să-i fie aliat atunci când mama încetase să-i mai ofere atenție! Soneria țârâi, făcându-l să tresară. Tata o privi nesigur pe Allis, neștiind ce să facă. În cele din urmă, spuse:

— Poți să ai grijă de surioara ta o clipă? Trebuie doar să merg și să văd cine e. Mă întorc imediat.

Băiatul ezită preț de o secundă. Dar apoi se trezi încuviințând din cap. Tata se ridică și îi spuse să se apropie. Picioarele îi parcurseră automat distanța până la cădiță. Allis ridică privirea spre el. Cu coada ochiului, îl văzu pe tata părăsind baia.

Erau singuri, doar el și Allis.

•••

Erica îl privi uluită pe Patrik.

— În gheață?

— Da, pesemne că bietul om care l-a găsit a avut un șoc.

Patrik îi rezumase Ericăi evenimentele din acea zi.

— Cred și eu!

Erica se prăbuși pe canapea, iar Maia încercă imediat să i se urce în brațe – sarcină nu tocmai ușoară.

— Bună! Bună! strigă Maia, apăsându-și gura de pântecele mamei sale.

De când îi explicaseră că bebelușii o puteau auzi, ea profitase de fiecare ocazie pentru a vorbi cu ei. Dat fiind că vocabularul îi era, puțin spus, limitat, conversațiile nu aveau prea multă varietate.

— Probabil că dorm, așa că hai să nu-i trezim, spuse Erica, ducându-și un deget spre buze.

Maia imită gestul, apoi își apăsă urechea de burtica mamei, pentru a asculta dacă bebelușii într-adevăr dormeau.

— Pare să fi fost o zi groaznică, șopti Erica.

— Da, așa e, zise Patrik, încercând să-și înlăture din minte expresiile pe care le văzuse pe chipurile Ciei și ale copiilor ei.

În special privirea lui Ludvig. Semăna atât de mult cu Magnus, iar acea expresie avea să îl urmărească pe Patrik vreme îndelungată.

— Măcar acum știu. Cred că uneori mai groaznică e incertitudinea, spuse el, așezându-se lângă Erica, astfel încât Maia ajunse între ei doi.

Fetița alunecă bucuroasă în poala mult mai încăpătoare a tatălui și se alintă la pieptul său. Bărbatul îi dezmierdă părul bălai.

— Probabil că ai dreptate. În același timp, e greu când speranța dispare.

Erica ezită, dar apoi îl întrebă:

— Poliția are vreo idee în legătură cu ce s-a întâmplat?

Patrik scutură din cap.

— Nu, momentan nu știm nimic. Absolut nimic.

— Dar scrisorile ce i-au fost trimise lui Christian? întrebă ea, oarecum nesigură.

Să-i pomenească oare de excursia făcută la bibliotecă în ziua aceea? Și de lucrurile la care se gândise, cu privire la trecutul lui Christian? Hotărî să nu menționeze nimic până când nu avea să afle mai multe informații.

— Încă n-am avut vreme să mă gândesc la scrisori. Însă vom sta iar de vorbă cu familia și prietenii lui Magnus, așa că voi putea deschide subiectul când îl interoghez pe Christian.

— L-au întrebat despre scrisori în dimineața asta, la emisiunea TV, spuse Erica, înfiorându-se la gândul că și ea era implicată în acea poveste.

— Și ce-a zis?

— N-a vrut să comenteze, chiar și după ce s-au făcut presiuni asupra lui, pentru a discuta subiectul.

— Nu mă mir.

Patrik își sărută fiica pe creștet.

— Tu ce zici, Maia? Mergem să gătim cina pentru mama și bebeluși?

Se ridică, ținând-o în brațe pe fetiță. Aceasta dădu nerăbdătoare din cap.

— Ce să preparăm? „Cârnăciori căcăciori” cu ceapă?

Maia râse atât de tare, încât sughiță. Era ageră pentru vârsta ei și tocmai descoperise plăcerile umorului „murdar”.

— Hmm…, zise Patrik. Nu, cred că mai bine vom face crochete de pește cu piure de cartofi. Da? Păstrăm cârnăciorii căcăciori pentru altă zi.

Fiica sa cântări o clipă opțiunile, după care încuviință din cap, binevoitoare. Decizia fusese luată: crochete de pește.

•

Sanna măsura camera cu pasul. Băieții erau în fața televizorului din camera de zi și se uitau la *Bolibompa.* Însă ea pur și simplu nu putea sta locului. Umbla prin casă, fără noimă, cu telefonul mobil strâns în mână. Din când în când, îi forma numărul.

Nimic. Christian nu răspunsese la telefon toată ziua, iar Sanna își imagina scenariile cele mai cumplite cu putință. Mai ales după veștile despre Magnus, care șocaseră întregul oraș. Îi verificase e-mailul lui Christian de cel puțin zece ori în acea zi. Simțea cum ceva se acumula în ea, devenind din ce în ce mai puternic, până când avea să ceară fie o dezmințire, fie o confirmare. În adâncul ei, își dorea să afle ceva pentru care să-l învinovățească. Măcar așa ar fi putut avea o supapă pentru neliniștea și groaza care o măcinau.

În realitate, ea era conștientă că nu proceda bine. Îl îndepărta și mai

mult cu acea nevoie a sa de a controla totul și cu întrebările neîncetate în legătură cu cine se întâlnea și la ce se gândea. Era conștientă, la nivel rațional, de aceste lucruri, dar sentimentele o copleșeau întru totul. Avea senzația că nu se putea încrede în el, că soțul ei îi ascundea ceva, că ea nu era îndeajuns de bună. Că el nu o iubea.

Gândul acela o duru atât de mult, încât fu nevoită să se așeze pe podeaua din bucătărie și să-și încolăcească brațele în jurul genunchilor. Frigiderul zumzăia undeva, în spatele ei, însă femeia abia dacă-l luă în seamă. Singurul lucru pe care îl conștientiza era deșertăciunea sa lăuntrică.

Unde se afla el? De ce nu o sunase? De ce nu putea să dea de el? Îi formă hotărâtă numărul. Mobilul lui Christian sună în neștire, dar în continuare fără niciun răspuns. Sanna se ridică și merse pentru a arunca o privire asupra scrisorii de pe masa din bucătărie. Sosise în aceeași zi, iar ea o deschisese imediat. Mesajul era la fel de criptic ca întotdeauna. *Știi că nu poți evada. Mă aflu în inima ta și de aceea nu poți vreodată să te ascunzi, indiferent unde te-ai duce în lume.* Scrisul cu cerneală neagră era foarte familiar. Cu degetele tremurânde, Sanna ridică scrisoarea și o apropie de nas. Mirosea a hârtie și cerneală. Fără parfum sau orice altceva care să fi dat vreun indiciu cu privire la identitatea expeditorului.

Cu toate că soțul ei continuase să susțină cu îndârjire că nu știa cine îi trimisese acele scrisori, ea nu îl credea. Pur și simplu nu îl credea. Cuprinsă de furie, Sanna aruncă scrisoarea pe masă, se răsuci și alergă la etaj. Unul dintre băieți o strigă din camera de zi, însă femeia îl ignoră. Trebuia să știe, trebuia să afle răspunsul. Era ca și cum cineva ar fi pus stăpânire pe corpul ei, ca și cum ea pierduse întreg controlul.

Începu cu dormitorul, trăgând sertarele de la biroul lui Christian și răvășindu-le conținutul. Scoase totul afară, examinând cu grijă fiecare obiect, după care dădu cu mâna prin interiorul sertarelor goale. Nimic. Absolut nimic, în afară de tricouri, șosete și lenjerie.

Se duse în mijlocul camerei și aruncă o privire în jur. Ce-ar fi fost să caute în dulapuri? Se duse în fața pieselor imense de mobilier, ce acopereau un perete întreg, și le parcurse minuțios. Toate lucrurile lui Christian ajunseră pe podea. Cămăși, pantaloni, curele și pantofi. Nu găsi nimic personal, nimic care să-i vorbească mai mult despre soțul ei, sau să-i permită să doboare zidul pe care acesta și-l clădise în jurul său.

Îi scoase hainele cu o repeziciune crescândă. Într-un final, rămaseră doar rochiile și alte articole de îmbrăcăminte ale ei. Se întinse pe pat, trecând cu mâna peste cuvertura pe care i-o cususe bunica. Sanna avea atât de multe lucruri care vorbeau despre ea și originile sale. Cuvertura, măsuța de toaletă care îi aparținuse cândva celeilalte

bunici, colierul dăruit de mama sa. Ca să nu mai pună la socoteală toate scrisorile de la prieteni și membri ai familiei, scrisori pe care le ținea în cutii, în dulap. În plus, mai avea și anuarele școlare, frumos ordonate pe un raft, ba chiar și toca de la absolvire, pe care o păstra într-o cutie pentru pălării, așezată lângă buchetul uscat, de mireasă. Atâtea lucruri mărunte care făceau parte din istoria ei personală, din viața ei.

Brusc, Sanna își dădu seama că soțul ei nu avea asemenea lucruri. Pesemne că nu era la fel de sentimental ca ea. Și nici nu avea veleități de colecționar. Însă trebuia să existe ceva. Nimeni nu trecea prin viață fără să păstreze măcar vreo câteva amintiri.

Lovi cu pumnii în cuvertură. Frustrarea îi făcea inima să bată cu putere. Cine era Christian? Cine era el cu adevărat? Îi veni o idee și se ridică brusc în picioare. Mai exista un loc în care nu scotocise. Podul.

•

Erik învârti paharul în mână, studiind roșul intens al vinului, mai deschis la culoare către margini. Semn că era un vin tânăr, după cum învățase la unul dintre nenumăratele seminarii la care participase.

Întreaga sa viață era pe punctul de a se prăbuși, iar el nu putea înțelege cum se petrecuse totul. Avea senzația că era purtat de un curent atât de puternic, încât nu avea cum să i se împotrivească.

Magnus murise. Unul din șocuri se contopise cu celălalt, așa că abia în clipele acelea, Erik conștientiză ceea ce Louise îi scrisese în SMS. Mai întâi primise vestea că fusese găsit trupul lui Magnus și, aproape concomitent, venise și anunțul Ceciliei, cum că era însărcinată. Două evenimente care îl zguduiseră până în adâncul sufletului, două evenimente despre care auzise la interval de treizeci de secunde, unul după celălalt.

— Ai putea măcar să îmi răspunzi, spuse Louise, pe un ton aspru.

— Poftim? zise el, dându-și seama că nu fusese atent. Ce-ai spus?

— Te-am întrebat unde erai azi când ți-am trimis mesajul despre Magnus. Mai întâi te-am sunat la birou, însă nu erai acolo. Apoi am încercat de vreo câteva ori pe mobil, dar mi-a răspuns mesageria vocală.

Rosti cu greutate vorbele, după cum făcuse de-a lungul întregii seri. Pesemne că începuse să bea încă de după-amiază.

Dezgustul îi umplu gura lui Erik, amestecându-se cu vinul și dându-i acestuia o notă amăruie, ca de oțel. I se părea dezgustător faptul că Louise pierduse într-un asemenea fel controlul propriei vieți. De ce nu își putea veni odată în fire, în loc să se uite la el cu acea expresie de martiră și cu trupul intoxicat cu vin la cutie?

— Eram afară cu o treabă.

— O treabă?

Louise mai luă o înghițitură de vin.

— A, da. Îmi și imaginez ce fel de treabă ai avut tu.

— Oprește-te, zise el, istovit. Nu azi. Nu tocmai azi.

— De ce nu azi?

Femeia părea pusă pe harță. Fetele se culcaseră cu ceva timp în urmă, așa că nu mai erau decât ei doi. Erik și Louise.

— Unul dintre prietenii noștri cei mai apropiați a fost găsit mort azi. Nu putem avea puțină liniște în seara asta?

Louise nu îi răspunse. Bărbatul văzu că era stânjenită. Pentru o clipă, și-o imagină drept tânăra pe care o cunoscuse la facultate: drăguță, inteligentă, cu mintea ageră. Dar acea viziune dispăru fulgerător, iar în fața ochilor îi rămaseră figura puhavă și dinții stacojii, pătați cu vin. Din nou, Erik simți acel gust amar.

Apoi mai rămânea Cecilia. Ce era de făcut în legătură cu ea? Din câte știa Erik, era pentru prima oară când vreuna din amantele sale rămânea însărcinată. Poate că doar fusese norocos. Însă în clipele acelea, norocul îl părăsise. Femeia îi spusese că voia să păstreze copilul. Stătuse în fața lui, în bucătărie, și îi făcuse calmă acea declarație. Fără certuri, fără discuții. Îi spusese fiindcă așa i se păruse firesc, și îi oferise șansa de a lua parte. Sau nu.

Brusc, Cecilia îi păruse atât de matură. Comportamentul superficial încetase. Stătuse față în față cu ea și realizase, judecând după expresie, că pentru prima dată femeia îl vedea așa cum era el de fapt. Ceea ce îl pusese în încurcătură. Nu voia să se privească prin ochii ei. Nu voia să se privească deloc.

Oamenii îl admiraseră întreaga lui viață, iar el le luase întotdeauna laudele de-a gata. Unii se temeau de el, ceea ce fusese la fel de satisfăcător. Însă Cecilia, ținându-și o mână protectoare peste pântece, îl privise cu sfidare. Aventura lor se încheiase. Femeia îi prezentase opțiunile. Putea să țină secret numele tatălui, în schimbul unei sume considerabile de bani, depusă în contul ei bancar lună de lună, începând cu nașterea copilului și până în momentul în care acesta avea să împlinească optsprezece ani. Altminteri, Cecilia urma să-i divulge totul Louisei, apoi avea să facă tot ce îi stătea în putere pentru a-i distruge lui Erik onoarea și respectul.

Privindu-și soția, Erik se întrebă dacă făcuse alegerea corectă. Nu o iubea pe Louise. O trăda și o rănea în mod constant. Știa că ar fi fost mai fericită fără el. Însă avea să fie dificil să renunțe la lucrurile cu care fusese obișnuit. Viața de burlac nu venea cu nimic tentant – maldăre de vase murdare și mormane de haine așteptând să fie spălate. Sau mâncare congelată Findus, servită în fața televizorului. Sau vizitatul fiicelor sale doar la sfârșit de săptămână. Louise ieșise învingătoare fiindcă era mult mai convenabil așa, dar și fiindcă avea dreptul la jumătate din bunurile lui. Reprezenta soluția mai simplă, însă pentru acel confort, Erik avea să plătească cu vârf și îndesat,

pentru următorii optsprezece ani.

•

Preț de aproape o oră, Christian stătuse în mașină, la mică distanță față de casă. O vedea pe Sanna mișcându-se înăuntru. Își dădea seama din limbajul trupului său că femeia era supărată.

Nu avea îndeajuns de multă energie pentru a se confrunta cu furia, plânsetele și acuzațiile ei. Dacă nu ar fi fost băieții… Christian porni mașina, îndreptându-se spre aleea din fața casei, fără să-și ducă gândul până la capăt. Ori de câte ori simțea cum dragostea față de fiii săi îi umplea pieptul, Christian era năpădit de teamă. Încercase să nu le permită apropierea. Încercase să țină la distanță primejdia și veninul. Dar scrisorile îl făcuseră să realizeze că veninul era deja acolo. Iar dragostea față de fiii săi erau adâncă și irevocabilă.

Trebuia să îi protejeze, cu orice preț. Nu putea să eșueze din nou. Altminteri, întreaga sa viață și toate lucrurile în care crezuse până atunci aveau să fie schimbate pentru totdeauna. Își rezemă capul de volan și așteptă să audă în orice clipă ușa de la intrare deschizându-se. Dar pesemne că Sanna nu auzise mașina, oferindu-i astfel câteva secunde în plus pentru a-și veni în fire.

Considerase că ar fi putut crea un sentiment de siguranță dacă și-ar fi zăvorât acea parte a inimii care aparținea fiilor săi. Dar se înșelase. Nu exista scăpare. Iar el nu putea să nu îi iubească. Drept urmare, era nevoit să lupte, să dea ochii cu forțele răului. Să confrunte acel secret lăuntric, ce fusese eliberat de cartea lui. Pentru prima dată, îi trecu prin gând că nu ar fi trebuit să scrie acel roman. Totul ar fi fost diferit dacă el nu ar fi existat. În același timp, își dădea seama că nu acționase de bunăvoie și nesilit de nimeni. Fusese obligat să îl scrie; fusese obligat să povestească despre ea.

În clipa aceea, se deschise ușa de la intrare. Christian ridică privirea dinspre volan. Sanna stătea în cadrul ușii, tremurând, cu puloverul înfășurat strâns în jurul său. Lumina din hol o făcea să semene cu o sfântă, deși era îmbrăcată într-un pulover scămoșat și purta papuci de casă. Ea era în siguranță. Christian realiză asta când o privi. Femeia nu izbutise să pătrundă în sufletul lui. Niciodată nu fusese în stare de asta, și nici nu avea să o facă vreodată. Nu avea nevoie de protecție.

Însă tot trebuia să-i dea socoteală pentru comportamentul său. Când coborî din mașină, își simți picioarele greoaie și amorțite. Apăsă pe buton pentru a închide automat ușile, apoi se îndreptă spre lumină. Sanna făcu un pas înapoi pe hol, privindu-l fix. Chipul său era extrem de palid.

— Am încercat să dau de tine. Întruna. De la prânz tot încerc, și tu nu te-ai obosit să îmi răspunzi. Spune-mi că ți s-a furat mobilul sau că e stricat. Spune-mi orice care să-mi explice în mod rezonabil de ce nu am putut da de tine.

Christian ridică din umeri. Nu avea nicio explicație.

— Nu știu, zise el, scoțându-și haina.

Și brațele îi păreau amorțite.

— Nu știi?

Rosti vorbele împleticindu-se și, cu toate că închisese ușa principală, femeia încă avea brațele înfășurate în jurul ei, de parcă ar fi înghețat.

— Am fost obosit, zise el, conștient cât de penibil îi sunase scuza. A fost un interviu greu în dimineața asta, apoi a trebuit să mă văd cu Gaby și… am fost obosit.

Nu avea forța de a-i spune ce se petrecuse la întâlnirea cu editoarea. În clipele acelea, nu voia decât să meargă la etaj și să se târască sub pătură, pentru a adormi cât mai repede și a uita de toate.

— S-au culcat băieții? întrebă el, trecând pe lângă Sanna.

Din greșeală, Christian o atinse ușor, iar femeia se clătină, rămânând însă în picioare. Atunci când nu îi răspunse la întrebare, el repetă.

— S-au culcat băieții?

— Da.

Christian merse la etaj, spre camera fiilor săi. Păreau niște îngerași, în pătuțurile lor. Aveau obrajii îmbujorați, iar genele lor erau precum niște mici evantaie negre. Se așeză pe marginea patului lui Nils și îi mângâie părul bălai, ascultând în același timp cum Melker sforăia ușor în somn. Apoi se ridică, așezând bine păturile peste cei doi, după care se întoarse la parter. Sanna încă stătea în același loc, pe hol. Christian începu să simtă că atitudinea ei nu se datora unor nemulțumiri și acuzații obișnuite. Știa că femeia îl verifica în toate felurile posibile, știa că îi citea e-mailurile și suna la bibliotecă, invocând motive născocite, doar pentru a se convinge că el chiar era la muncă. Christian cunoștea și accepta totul. Însă acum era vorba despre altceva.

Dacă ar fi avut de ales, s-ar fi întors și s-ar fi dus înapoi la etaj, ca să se întindă în pat. Însă era conștient că nu avea rost. Sanna voia să îi spună ceva, și ar fi făcut-o indiferent dacă se afla acolo sau în pat.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el, simțind brusc o înfrigurare copleșindu-i trupul.

Să fi făcut ea oare asta? Știa de ce era capabilă.

— Azi a venit o scrisoare, zise Sanna, hotărând într-un final să se miște din loc.

Merse în bucătărie, iar Christian își imagină că trebuia să o urmeze.

— O scrisoare? oftă el, ușurat. Asta-i tot?

— Ca de obicei, spuse femeia, aruncând plicul pe masa din fața lui. Cine îți tot trimite aceste scrisori? Și nu-mi spune că n-ai idee. Nu te cred, zise ea, pe un ton ridicat. Cine e ea, Christian? E cea cu care ai mers să te întâlnești azi? De-aia n-am putut da de tine? De ce îți

trimite scrisorile astea?

Întrebările și acuzațiile curseră neîntrerupt. Christian se afundă obosit în scaunul cel mai apropiat de fereastră. Ținu scrisoarea în mână, fără a se uita la ea și fără a o citi.

— N-am idee, Sanna.

Undeva, în adâncul inimii, simți imboldul de a-i spune. Însă nu fu în stare.

— Minți.

Sanna începu să plângă în hohote. Își plecă încet capul și se șterse la nas cu mâneca puloverului. Apoi ridică privirea.

— Știu că minți. Există o femeie, sau măcar a existat. Azi am umblat ca nebuna prin casă și am căutat ceva care să îmi ofere și cel mai mic indiciu cu privire la bărbatul cu care m-am căsătorit. Și știi ceva? N-am găsit nimic. Nimic! N-am idee cine ești!

Sanna deja țipa la el, iar Christian se lăsă inundat de furia ei. Avea dreptate. Lăsase totul în urmă – cine era și cine fusese cândva. Lăsase absolut totul în urmă. Însă ar fi trebuit să-și dea seama că ea avea să refuze să fie uitată, să rămână în trecut. Ar fi trebuit să-și dea seama.

— Spune ceva!

Christian tresări. Sanna era aplecată în față, împrăștiind salivă atunci când țipa la el. Bărbatul ridică încet brațul, pentru a-și șterge chipul. Atunci, ea se apropie și mai mult, coborându-și glasul, de parcă ar fi șoptit.

— Dar am continuat să caut. Cu toții avem un lucru pe care nu vrem să îl divulgăm. Așa că ceea ce vreau eu să știu este…

Făcu o pauză, iar Christian, alarmat, își simți pielea furnicându-l. Femeia avea o expresie satisfăcută pe chip, o expresie nouă și înfricoșătoare. El nu dorea să mai audă altceva, nu voia să mai joace acel joc, însă era conștient că Sanna avea să înainteze asiduu către obiectivul său.

Se întinse după ceva așezat pe unul dintre scaunele de pe cealaltă parte a mesei din bucătărie. Ochii îi scânteiară – erau expresia tuturor presimțirilor pe care le avusese de-a lungul anilor petrecuți împreună.

— Ceea ce vreau eu să știu este cui îi aparține asta? zise Sanna, ridicând ceva albastru.

Christian văzu îndată despre ce era vorba. Fu nevoit să-și înfrâneze instinctul de a i-o smulge din mâini. Nu avea dreptul să atingă acea rochie! Voia să i-o spună, să-i urle acele cuvinte și să o facă să înțeleagă că întrecuse măsura. Însă gura îi era uscată, iar Christian nu fu în stare să rostească o vorbă. Întinse mâna după materialul albastru, pe care îl știa într-atât de moale la atingere și de ușor ca un fulg. Femeia făcu un pas înapoi, ținând rochia departe de el.

— Cui îi aparține?

Glasul îi scăzuse și mai mult în intensitate, devenind aproape stins.

Sanna despături rochia și o ținu atârnată dinaintea sa, ca și cum ar fi fost într-un magazin și ar fi vrut să vadă dacă i se potrivea culoarea.

Christian nu o privi; ochii îi erau ațintiți asupra rochiei. Nu suporta să o vadă întinată de mâinile altcuiva. În același timp, mintea îi lucra într-un mod surprinzător de rece și metodic. Cele două lumi, pe care le ținuse cu atât de multă grijă separate, erau pe cale de a intra în coliziune, iar el nu putea dezvălui adevărul. Acesta nu putea fi rostit niciodată cu voce tare. Însă minciuna cea mai bună era întotdeauna aceea care conținea fragmente de adevăr.

Brusc, se simți perfect calm. Avea să îi ofere Sannei ceea ce își dorea. Avea să îi dăruiască un fragment din trecutul său. Așa că începu să vorbească, iar după o vreme, Sanna se așeză pentru a-i asculta povestea, cu toate că bărbatul nu îi spusese decât o parte din ea.

•

Respirația lui Lisbet era neregulată. Trecuseră luni de când dormise ultima oară în patul dublu de la etaj. În cele din urmă, boala o împiedicase să mai urce scările către dormitor, așa că bărbatul îi aranjase camera de oaspeți de la parter. O făcuse pe cât se putea de confortabilă, însă indiferent de eforturile sale, aceasta rămăsese tot camera de oaspeți. Iar în clipele respective, oaspete era cancerul. Ocupase încăperea cu mirosul său, cu tenacitatea sa și cu semnele sale, prevestitoare ale morții.

În curând, cancerul avea să-i părăsească, dar în timp ce stătea acolo, ascultând respirația greoaie a lui Lisbet, Kenneth își dori ca musafirul să mai zăbovească. Fiindcă el nu avea să plece de unul singur; avea să-i răpească persoana cea mai dragă din lume.

Eșarfa galbenă stătea pe noptieră. El se întoarse pe partea lui, își rezemă capul cu mâna și își studie soția, în lumina ștearsă venită dinspre stâlpii de iluminat ce se aflau dindărătul ferestrei. Kenneth întinse mâna și-i mângâie cu blândețe puful pe de cap. Femeia se agită, făcându-l să își retragă în mare grabă mâna, de frică să nu o trezească din somnul de care avea atâta nevoie, cu toate că rareori dormea mai mult de câteva ore.

Kenneth nu mai putea dormi alături de ea – nu ca pe vremuri. Fusese un lucru pe care amândoi îl iubiseră, iar la început făcuseră câteva încercări, apropiindu-se unul de celălalt, sub pătură. El o cuprinsese cu brațul, așa cum făcuse dintotdeauna, încă din prima lor noapte împreună. Dar boala le răpise până și acea bucurie. O durea mult prea mult să fie atinsă, și tresărise ori de câte ori Kenneth se cuibărise aproape. Drept urmare, așezase un pat lângă al ei. Gândul de a nu dormi în aceeași cameră era insuportabil. Nici măcar nu îi trecuse prin minte să se culce singur, la etaj, în patul lor.

Nu se odihnea bine pe patul pliant. Îl durea spatele în fiecare

dimineață, iar articulațiile îi erau înțepenite. Se gândise să cumpere un pat normal, pe care să îl așeze lângă al ei, însă realizase că ar fi fost inutil. Cu toate că nu îi plăcea să se gândească la asemenea lucruri, știa că în curând patul suplimentar nu avea să mai fie necesar. În curând, avea să doarmă singur, la etaj.

Kenneth clipi de mai multe ori, pentru a-și îndepărta lacrimile, și o privi pe Lisbet respirând greoi și chinuit. Ochii i se mișcau dindărătul pleoapelor, ca și cum ar fi visat. Se întrebă ce anume vedea în vise. Era oare sănătoasă? Alerga, cu eșarfa galbenă legată în jurul părului său lung?

Se întoarse. Trebuia să adoarmă cumva; în definitiv, avea o slujbă, a doua zi. Mult prea multe nopți stătuse întins acolo, pe patul pliant, învârtindu-se de pe o parte pe alta, privind-o, cu teama de a nu rata nici măcar o clipă. Oboseala pusese stăpânire pe el și părea că n-o să mai scape de ea.

Își dădu seama că trebuie să meargă la toaletă. Cu un efort, se întoarse, pentru a se putea ridica. Spatele îi trosni, urmat apoi de patul pliant. Rămase pe margine pentru o vreme, cât să își întindă mușchii amorțiți. Simți podeaua rece sub picioare atunci când se ridică și porni spre hol. Baia se afla chiar în următoarea încăpere, la stânga, iar Kenneth clipi în lumina orbitoare pe care o aprinse. Ridică ușurel colacul de toaletă, își trase în jos pantalonii de pijama, închise ochii și simți presiunea eliberându-se.

Brusc, simți un curent de aer pe la picioare. Deschise ochii și privi în sus. Ușa de la baie stătea deschisă, iar pe ea păru să fi pătruns un vânt ca de gheață. Privi peste umăr, însă nu își terminase treaba, și nu voia să rateze ținta. Când fu gata, își trase pantalonii de pijama și se întoarse către ușă. Probabil că i se păruse lui, fiindcă nu mai simțea frigul în clipele acelea. Însă ceva îi spunea să fie atent.

Coridorul era slab luminat. Licărirea din baie nu ajungea decât la o scurtă distanță înaintea lui, iar restul casei era cufundat în întuneric. În luna noiembrie, Lisbet agăța mereu pe la geamuri steluțe de Crăciun, iar acestea rămâneau acolo până în martie, deoarece femeia iubea felul în care străluceau. Însă în anul acela, ea nu avusese puterea să o mai facă, iar Kenneth nu apucase nici el să se ocupe.

Bărbatul merse tiptil către vestibul. Nu fusese o închipuire. Temperatura era cu siguranță mai mică, de parcă ușa de la intrare ar fi stat deschisă. Merse până acolo și apăsă pe clanță. Nu era închisă. Lucru obișnuit, fiindcă el uita deseori să încuie ușa, chiar și noaptea.

De dragul protecției, se asigură că închise bine ușa, apoi trase zăvorul. Era pe cale de a se întoarce în pat, când brusc i se făcu pielea de găină. Ceva nu părea la locul lui. Se uită spre ușa ce dădea în bucătărie, care era iluminată doar de o vagă scânteiere a unui felinar de pe stradă. Kenneth privi cu ochii întredeschiși, apoi făcu un pas

înainte. Pe masa din bucătărie stătea ceva lucios și alb, ceva care nu fusese acolo atunci când el pusese farfuriile la loc, înainte de a se așeza în pat. Mai făcu niște pași. Valuri de teamă îi asaltau corpul.

În mijlocul mesei văzu o scrisoare. O altă scrisoare. Iar lângă plic, cineva așezase cu grijă un cuțit de bucătărie. Lama acestuia strălucea în lumina felinarului de afară. Kenneth privi împrejur, însă realiză că intrusul plecase. Lăsând în urma lui o scrisoare și un cuțit.

Kenneth își dori să fi înțeles semnificația acelui mesaj.

11.

Ea îi zâmbi. Un zâmbet larg, fără dinți, doar cu gingiile. Însă el nu îi căzu pradă. Îi cunoștea prea bine intențiile. Avea de gând să tot ia, până când lui nu îi mai rămânea nimic.

Brusc, simți în nări mirosul. Mirosul acela dulceag, respingător. Îl mai simțise și în trecut, iar în clipele acelea, revenise. Pesemne că venea de la ea. Își plecă privirea spre acel corpușor moale și lucios. Îl dezgusta totul legat de ea. Burtica rotofeie, fanta ascunsă între picioare, părul închis la culoare și împrăștiat neuniform pe țeastă.

Îi puse mâna pe cap. Simți o pulsație pe sub piele. Apropiată și fragilă. O apăsă mai tare cu mâna, iar fetița alunecă și mai jos. Continuă să râdă de el. Apa îi acoperi picioarele, împroșcând de îndată ce călcâiele îi atinseră fundul căzii.

Auzea vocea tatii undeva departe, lângă ușa de la intrare. Glasul se ridică și cobora, fără să pară că avea să se întoarcă prea curând. Băiatul încă mai simțea pulsațiile sub palmă, iar bebelușul începu să scâncească. Zâmbetul îi apărea și îi dispărea, de parcă nu era sigură dacă să fie fericită ori tristă. Poate că simțea cât de mult o ura, cât detesta fiecare secundă pe care trebuia să o petreacă în prezența ei.

Ar fi fost mult mai bine fără ea, fără toate acele plânșete. Nu ar mai fi fost nevoit să vadă bucuria de pe chipul mamei, ori de câte ori își privea bebelușul, sau absența acelei bucurii atunci când femeia îl privea pe el. Era evident. De fiecare dată când mama își întorcea privirea dinspre Allis către el, era ca și cum s-ar fi stins o lumină. Ca și cum ar fi pierit.

Din nou, el ascultă vocea tatii. Allis părea că se hotărâse să nu plângă, iar băiatul o privi, zâmbindu-i. După care îi puse cu grijă brațul pe după cap, sprijinindu-l, așa cum văzuse la mama. Cu cealaltă mână, el trase de scăunelul pentru baie care o ținea în poziție înclinată. Nu îi fu ușor. Fetița era alunecoasă și se tot agita.

În cele din urmă, el îndepărtă scăunelul și îl împinse deoparte, cu grijă. În momentul acela, întreaga ei greutate se sprijinea pe brațul său stâng. Mirosul dulce, sufocant devenea din ce în ce mai puternic. Îngrețoșat, băiatul își întoarse capul. Simți privirea bebelușului arzându-i obrazul, în vreme ce pielea umedă și alunecoasă a acestuia i se lipi de braț. O detesta fiindcă adusese înapoi acel miros, fiindcă îl obligase să își amintească.

Încet, își trase brațul și o privi. Căpșorul îi căzu pe spate, înspre cadă, și chiar înainte de a atinge apa, fetița luă aer în piept, pregătindu-se să țipe. Însă deja era prea târziu, iar chipul său micuț dispăru sub apă. Ochii ei îl țintuiră. Dădu necontrolat din mâini și picioare, însă nu se putu ridica. Era prea micuță, prea firavă. El nici măcar nu fu nevoit să îi țină capul sub apă. Acesta rămase pe fundul căzii, fetița neputând decât să și-l miște dintr-o parte în cealaltă.

Băiatul se lăsă pe vine, rezemându-și bărbia de marginea căzii, privind-o pe surioară chinuindu-se. Nu ar fi trebuit să încerce să i-o fure pe minunata lui mamă. Fetița merita să moară. Nu era vina lui.

După o vreme, mâinile și picioarele încetară să se mai miște, scufundându-se lent. Se simți cuprins de o liniște desăvârșită. Mirosul dispăruse, permițându-i din nou să respire. Totul avea să fie ca înainte. Cu capul înclinat, rezemându-se de emailul rece al căzii, o privi pe Allis, care în clipele acelea stătea întinsă și perfect nemișcată.

•

— Intrați, intrați, spuse Ulf Rosander, părând abia trezit din somn, cu toate că era complet îmbrăcat.

Le făcu semn să intre.

— Mulțumim că ați fost de acord să venim într-un timp atât de scurt, zise Paula.

— Nicio problemă. A trebuit doar să sun la muncă și să le spun că voi întârzia. Având în vedere circumstanțele, au fost extrem de înțelegători. Cu toții am pierdut un coleg.

Se îndreptă spre camera de zi, urmat îndeaproape de cei doi.

Încăperea arăta ca în urma exploziei unei bombe. Peste tot erau împrăștiate jucării și tot felul de alte obiecte. Ulf dădu la o parte un morman de haine pentru copii, ca să se poată așeza cu toții pe canapea.

— Întotdeauna e haos dimineața, înainte să plece copiii la creșă, zise el, cerându-și scuze.

— Câți ani au? întrebă Paula, în vreme ce Patrik se așeză, lăsând-o pe ea să preia conducerea.

În calitate de polițist, nu subestima niciodată importanța plezanteriilor.

— Trei și cinci ani, zise Rosander, luminându-se la chip. Două fete. Sunt seria a doua. Mai am doi fii dintr-o altă căsătorie, în vârstă de paisprezece și șaisprezece ani. Însă ei locuiesc momentan cu mama lor, altminteri casa ar fi arătat și mai rău.

— Și cum se înțeleg între ei, având în vedere diferența mare de vârstă? se întrebă Patrik.

— Mult mai bine decât ne-am fi așteptat. Băieții sunt adolescenți tipici, așa că uneori lucrurile nu merg perfect. Însă fetele îi adoră, iar băieții le plac și ei pe surioarele lor mai mici. De fapt, fetele îi numesc Frații Elani.

Patrik râse, dar Paula rămase nedumerită.

— E dintr-o carte pentru copii, îi spuse el. Mai așteaptă câțiva ani și vei înțelege.

Apoi deveni serios, atunci când îi spuse lui Rosander:

— Ei bine, probabil ați auzit că i-am dat de urmă lui Magnus.

Zâmbetul de pe fața lui Rosander pieri imediat. Își trecu mâna prin

păr, care și-așa era ciufulit.

— Știți cum a murit? L-a luat marea?

Era un mod învechit de a se referi la un naufragiu, însă o expresie obișnuită printre cei care locuiau într-o comunitate atât de apropiată de apă.

Patrik scutură din cap.

— Încă nu știm. Dar momentan e important să aflăm ce s-a întâmplat în dimineața dispariției sale.

— Înțeleg. Însă eu chiar nu știu cu ce să vă ajut, zise Rosander, ridicând din brațe. Singurul lucru pe care îl știu e că m-a sunat să-mi spună că va întârzia.

— Era un lucru neobișnuit? întrebă Paula.

— Ca Magnus să întârzie? se încruntă Rosander. Acum că puneți problema în felul acesta, nu cred să se mai fi întâmplat vreodată.

— De cât timp mergeați împreună la muncă? întrebă Patrik, îndepărtând discret o gărgăriță din plastic, pe care stătuse până atunci.

— De când am început să lucrez pentru Ferestre Tanum, acum cinci ani. Înainte de asta, Magnus lua mereu autobuzul, dar la un moment dat, i-am propus să vină cu mine, în mașina mea. În schimb, el își plătea partea lui pentru benzină.

— Și de-a lungul acestor cinci ani, v-a telefonat vreodată pentru a vă anunța că urma să întârzie? repetă Paula întrebarea.

— Nu, niciodată. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme.

— Cum părea atunci când v-a telefonat? întrebă Patrik. Calm? Supărat? A pomenit de motivul întârzierii?

— Nu, nu l-a pomenit. Nu pot fi tocmai sigur, fiindcă a trecut ceva vreme de atunci, însă nu cred să fi fost în apele lui.

— Ce anume vreți să spuneți cu asta? întrebă Patrik, înclinându-se spre el.

— Supărat e prea mult spus, dar am avut senzația că se petrecuse ceva. M-am gândit că poate s-o fi certat cu Cia ori cu copiii.

— V-a zis ceva care să indice asta? întrebă Paula, făcând schimb de priviri cu Patrik.

— Nu, nu chiar. Conversația a durat câteva secunde. Magnus m-a sunat și mi-a zis că era în întârziere și că dacă avea să dureze prea mult, să plec înainte, fără el. A zis că s-ar fi descurcat el să ajungă la serviciu. După care a închis. Am așteptat o vreme, apoi am plecat. Asta a fost tot. Presupun că tonul vocii lui mi-a dat impresia că fusese vreo problemă pe-acasă.

— Știți de vreun necaz în mariajul lor?

— Nu l-am auzit vreodată pe Magnus spunând ceva rău despre Cia. Din contră. Părea să se înțeleagă de minune. Firește că e imposibil să-ți dai seama ce se petrece în alte familii, însă eu l-am considerat

întotdeauna pe Magnus un soț fericit. Adevărat, nu vorbeam noi prea mult despre asemenea lucruri. Mai degrabă despre vreme și fotbal.

— Ați zice că erați prieteni? întrebă Patrik.

Rosander ezită înainte de-a răspunde.

— Nu, n-aș prea spune. Mergeam împreună la muncă și discutam uneori în pauza de prânz, însă nu eram apropiați. Cu toții avem prietenii noștri și asta e greu de schimbat.

— Deci dacă ar fi avut ceva pe suflet ori dacă cineva l-ar fi supărat, nu vi s-ar fi destăinuit? întrebă Paula.

— Nu, nu cred că ar fi făcut-o. Însă eu îl vedeam cinci zile pe săptămână, așa că ar fi trebuit să îmi pot da seama dacă îl îngrijora ceva. Era la fel ca întotdeauna. Bine dispus, calm și încrezător. Pe scurt, un tip fantastic.

Rosander se uită în jos, privindu-și mâinile.

— Îmi pare rău că nu vă pot fi de mai mult folos.

— Ați fost extrem de cooperant.

Patrik se ridică, urmat îndeaproape de Paula. Amândoi îi scuturară mâna lui Rosander, mulțumindu-i apoi pentru timpul acordat.

Odată ajunși înapoi în mașină, începură să discute.

— Ce părere ai? zise Paula, privindu-l pe Patrik din profil, în vreme ce bărbatul se așeză lângă ea, pe locul pasagerului.

— Auzi, ia stai cu ochii pe șosea!

Patrik se apucă de mânerul portierei, în vreme ce Paula abia reuși să evite coliziunea cu un camion, în curba strâmtă de dinainte de Mörhult.

— Hopa, exclamă femeia, îndreptându-și toată atenția asupra parbrizului și a șoselei de dinaintea sa.

— Șoferițele astea, bombăni Patrik.

Paula era conștientă că doar o tachina și hotărî să ignore acea remarcă. În plus, ea fusese pasageră în mașină, avându-l șofer pe Patrik, și i se păruse un miracol simplul faptul că el încă mai avea carnet.

— Nu cred că Ulf Rosander să aibă vreo legătură cu această crimă, îi răspunse Patrik.

Paula dădu din cap.

— Sunt de acord. De data asta, Mellberg chiar umblă după cai verzi pe pereți.

— Așadar, va trebui să-l convingem de asta.

— Însă tot a fost bine că ne-am dus. Lui Gösta trebuie să-i fi scăpat acea informație. Trebuie să existe un motiv pentru care Magnus să fi întârziat pentru prima oară în cinci ani. Lui Rosander i-a dat impresia că era supărat sau, cel puțin, că nu era în apele lui când l-a sunat. Nu cred să fie o coincidență faptul că a dispărut chiar în acea dimineață.

— Ai dreptate. Doar că pur și simplu nu știu cum vom afla ce

anume îl supărase. Mai devreme i-am pus și Ciei aceeași întrebare, dacă se întâmplase ceva ieșit din comun în acea dimineață, și mi-a răspuns că nu. A plecat la muncă înaintea lui Magnus, dar ce să se fi întâmplat într-o perioadă așa de scurtă, cât timp a fost singur acasă?

— A verificat cineva evidența convorbirilor telefonice? întrebă Paula, rămânând cu privirea fixată asupra șoselei.

— De câteva ori. Nimeni nu le-a telefonat în acea dimineață. Nimeni nu l-a sunat pe mobil. Singurul apel a fost cel făcut de Magnus către Rosander. După aia, nimic.

— Crezi că o fi venit cineva să discute cu el față în față?

— Nu cred, zise Patrik, scuturând din cap. Vecinii aveau o vedere bună asupra casei. Luau micul dejun atunci când Magnus a plecat. Firește că e posibil să le fi scăpat când cineva a sunat la ușă, însă au fost destul de siguri că nu s-a întâmplat așa ceva.

— Dar e-mailul său?

Din nou, Patrik scutură din cap.

— Cia ne-a dat permisiunea de a-i cerceta computerul, însă nu am găsit vreun e-mail care să ne trezească interesul.

Merseră în tăcere o vreme, amândoi cufundați în gânduri. Ce să se fi întâmplat cu Magnus Kjellner pentru ca acesta să dispară fără urmă, apoi să iasă la iveală după trei luni, într-un bloc de gheață? Ce se petrecuse cu adevărat în dimineața aceea?

•

Nesăbuită, Erica se hotărâse să meargă pe jos. Avea impresia că locuința ei din Sälvik se afla la o aruncătură de băț față de locul destinației. De fapt, ar fi trebuit să fie o aruncătură-record de băț.

Erica se apăsă cu mâna pe șale, apoi făcu o pauză, pentru a-și trage sufletul. Privi în direcția biroului firmei de construcții, aflat încă la o distanță considerabilă. Însă tot la fel de mult ar fi avut de parcurs și dacă se întorcea spre casă, așa că fie se așeza în troienele de zăpadă, fie mergea mai departe.

Zece minute mai târziu, ea intră extenuată în birou. Nu sunase în prealabil, gândindu-se că astfel s-ar fi aflat în avantaj, făcându-le o vizită surpriză. Se asigură că mașina lui Erik nu era parcată afară. Cel cu care dorea să stea de vorbă era Kenneth. De preferință, fără întreruperi.

— Bună ziua?

Nimeni nu păru să fi auzit ușa închizându-se în urma ei, așa că merse înainte. Locul dădea impresia unei case obișnuite, care fusese transformată în spațiu pentru birouri. O porțiune mare a parterului era complet deschisă, iar pereții erau mărginiți de rafturi pe care stăteau așezate dosare. Mai existau și afișe mari cu structurile clădite de companie, și câte un birou la fiecare capăt al camerei. Kenneth stătea așezat la unul din ele. Părea să nu fi observat prezența Ericăi,

fiindcă avea în continuare privirea fixată într-un punct, fără a se mișca.

— Bună ziua?

Kenneth tresări.

— O, bună ziua! Îmi cer scuze, dar nu te-am auzit intrând.

Se ridică, îndreptându-se spre ea.

— Erica Falck, dacă nu mă înșel.

— Adevărat.

Dădu mâna cu el și îi zâmbi. Kenneth observă că femeia pusese nerăbdătoare ochii pe unul dintre scaunele pentru vizitatori, și îi făcu semn să se așeze.

— Te rog, ia loc. Trebuie să fie greu, cu asemenea greutate suplimentară. Pare să se apropie în curând termenul.

Recunoscătoare, femeia se lăsă pe spate în scaun, simțind cum apăsarea de pe spinare începu să i se domolească.

— Va mai dura un pic. Însă voi avea gemeni, zise ea, părând ușor surprinsă de propriile-i vorbe.

— În cazul acesta, cu siguranță vei fi ocupată, spuse Kenneth cu blândețe, așezându-se lângă ea. Ești în căutarea unei case noi?

Erica fu surprinsă atunci când îi văzu chipul din prim-plan, în lumina lămpii aflate în apropiere. Bărbatul părea obosit și tras la față. De fapt, „hăituit" era mai degrabă cuvântul pe care îl căuta. Brusc, își aminti zvonul că soția lui era extrem de bolnavă. Rezistă impulsului de a-i atinge mâna, gândindu-se că poate nu avea să aprecieze un asemenea gest de compasiune. Durerea și osteneala îi erau atât de evidente, atât de bine întipărite în cutele de pe chipul lui.

— Cum se simte soția ta? întrebă Erica, sperând ca întrebarea să nu-l supere.

— Lucrurile stau rău. Nu se simte deloc bine.

Amândoi tăcură o clipă. După aceea, Kenneth își îndreptă spatele și încercă să zâmbească, deși acest lucru nu îi ascunse durerea.

— Așadar, tu și Patrik vă gândiți la o casă nouă? Cea pe care o aveți acum e chiar frumoasă. În orice caz, Erik este cel cu care ar trebui să discutați tu și soțul rău. Eu mă ocup de finanțe și registrele contabile și nu sunt prea vorbăreț. Însă cred că Erik va fi aici după prânz, așa că dacă dorești să revii atunci…

— Nu, n-am venit aici în legătură cu o casă.

— A? Atunci ce te aduce la noi?

Erica ezită. De ce trebuia să fie atât de curioasă, încât să își vâre nasul în treburile tuturor? Cum avea să-i explice?

— Presupun că ai aflat despre Magnus Kjellner? Că trupul său a fost găsit? începu ea.

Kenneth se făcu și mai cenușiu la față, apoi dădu aprobator din cap.

— Și, din câte am înțeles, voi doi vă întâlneați destul de des. Așa e?

— De ce mă întrebi asemenea lucruri? zise Kenneth, căpătând brusc o mină îngrijorată.

— Voiam doar…

Femeia căută o explicație bună, dar nu găsi vreuna. Se văzu nevoită să apeleze la o minciună.

— Ai citit prin ziare în legătură cu scrisorile de amenințare primite de Christian Thydell?

Kenneth dădu din cap, părând în continuare circumspect. Avu o străfulgerare prin fața ochilor, însă aceasta dispăru atât de repede, încât Erica nici măcar nu fu sigură dacă văzuse ceva sau nu.

— Christian îmi e prieten și vreau să îl ajut, continuă ea. Cred că există o legătură între amenințările primite de el și ceea ce s-a întâmplat cu Magnus.

— Ce fel de legătură? întrebă Kenneth, aplecându-se în față.

— Nu pot intra acum în detalii, zise ea, evaziv. Însă mi-ar fi de mare folos dacă mi-ai povesti câte ceva despre Magnus. Avea dușmani? Există cineva care să-i fi vrut răul?

— Nu, nu pare verosimil.

Kenneth se lăsă din nou pe spate, în scaun. Întreaga sa postură semnala faptul că nu era dispus să continue acel subiect.

— De cât timp vă cunoașteți?

Erica se strădui să dirijeze conversația într-o zonă mai puțin tensionată. Uneori era mai bine să abordeze lucrurile pe ocolite. Iar tactica funcționa. Kenneth păru să se relaxeze.

— În principiu, de o viață întreagă. Suntem de aceeași vârstă, așa că am fost colegi de clasă în școala primară și în gimnaziu. Noi trei am fost prieteni dintotdeauna.

— Voi trei? Adică tu, Magnus și Erik Lind?

— Da, așa e. Dacă ne-am fi cunoscut pentru prima oară fiind adulți, nu cred că am fi devenit prieteni, însă Fjällbacka e atât de mică, iar noi am crescut oarecum împreună, așa că am păstrat mereu legătura. Când Erik a locuit în Göteborg, nu l-am prea văzut, însă odată mutat înapoi aici, ne-am întâlnit destul de des, laolaltă cu familiile. Din obișnuință, bănuiesc.

— Ai zice că voi trei sunteți apropiați?

Uitându-se pe fereastră și privind fix de-a lungul gheții, Kenneth se gândi câteva clipe, înainte de-a răspunde.

— Nu, n-aș spune asta. Firește, Erik și cu mine lucrăm împreună, așa că ne vedem foarte des. Însă prieteni nu suntem. Nu cred să existe cineva care să îi fie apropiat lui Erik. Iar Magnus și cu mine eram atât de diferiți. Nu am nimic rău de spus împotriva lui Magnus; nu cred să aibă nimeni. Întotdeauna ne-am înțeles bine, însă niciodată nu am fost ceea ce s-ar putea numi confidenți. Din punctul acesta de vedere, cel mai mult timp l-au petrecut împreună Magnus și nou-venitul grupului,

Christian.

— Cum și-a făcut apariția Christian?

— Nu prea știu. Magnus a fost cel care a hotărât să-i includă în cerc pe el și pe Sanna, imediat după ce Christian s-a mutat aici. Apoi a devenit de-al casei.

— Știi ceva despre trecutul lui?

— Nu, zise el, rămânând tăcut pentru o clipă. Acum că ai pomenit despre asta… Chiar nu știu nimic despre viața lui de dinainte de Fjällbacka. Nu am vorbit niciodată despre asta.

Kenneth păru surprins de propriile-i vorbe.

— Tu și Erik cum vă înțelegeți cu Christian?

— E greu de înțeles la început, iar uneori poate fi morocănos. Dar e un tip de treabă, iar după vreo câteva pahare de vin își mai dă drumul și ne simțim bine, de obicei.

— Ți s-a părut stresat în ultima vreme? Îngrijorat din vreo cauză?

— La Christian te referi?

În privirea lui Kenneth apăru din nou o licărire, însă dispăru foarte rapid.

— Da. Tot primește aceste scrisori de aproape un an și jumătate.

— Așa mult timp? N-am știut.

— Deci tu și Erik nu ați observat nimic?

Bărbatul scutură din cap.

— După cum am zis, Christian e destul de… complicat, să zicem așa. E greu să știi ce anume ascunde. De exemplu, până aproape de data publicării, eu n-am avut idee că a scris o carte.

— Ai citit-o? Îți dă fiori, zise Erica.

Kenneth clătină din cap.

— Nu prea sunt pasionat de lectură. Însă am auzit că recenziile au fost excelente.

— Da, incredibile chiar, zise Erica. Dar Christian nu v-a zis ție ori lui Erik despre scrisori?

— Nu, niciodată nu a pomenit de ele. Însă, după cum am zis, de obicei ne-am văzut la evenimente mondene. Serate, petreceri, de Anul Nou și de Sânziene. Cam așa ceva. Cred că Magnus a fost singura persoană cu care e posibil să fi stat de vorbă Christian.

— Și nici Magnus nu a pomenit vreun lucru?

— Nu, zise Kenneth, ridicându-se. Îmi cer scuze, dar acum trebuie să mă întorc la lucru. Ești sigură că tu și Patrik nu ați vrea o casă nouă?

Îi zâmbi și făcu semn spre afișele de pe zid.

— Mulțumesc, dar ne e foarte bine acolo unde suntem, însă casele voastre sunt extrem de atrăgătoare.

Erica făcu un efort de a se ridica, însă rezultatul fu la fel de stângaci ca de obicei. Kenneth îi întinse mâna și o ajută să stea în picioare.

— Mulțumesc, zise Erica, înfășurându-și fularul în jurul gâtului. Îmi pare foarte rău, zise ea apoi. Pentru soția ta. Sper să…

Nu știu ce să mai spună, iar Kenneth dădu din cap.

Pășind înapoi în frigul de afară, Erica începu să tremure.

•

Christian se concentra cu mare greutate. În mod normal îi făcea plăcere slujba sa de la bibliotecă, însă în ziua cu pricina, îi era imposibil să se concentreze, imposibil să îi stea gândul la orice altceva.

Toți cei care intrau simțeau nevoia de a spune ceva în legătură cu *Sirena.* Unii deja citiseră cartea, alții aveau de gând să o facă, unii îl văzuseră la emisiunea TV. Iar Christian le răspunse întotdeauna politicos, mulțumindu-le pentru comentariile favorabile și oferindu-le celor interesați un mic sumar al romanului. În realitate însă, el nu voia decât să urle.

Nu își putea lua gândul de la ce i se întâmplase lui Magnus. Senzația de furnicături îi apăru din nou pe mâini, împrăștiindu-se rapid. Către brațe, peste piept, în jos, către picioare. Uneori îi părea că întregul său corp îl mânca și îl ardea. Îi era extrem de greu să stea locului. Din acel motiv se și tot ridica pentru a merge la rafturi, mutând cărțile ce ajunseseră acolo unde nu le era locul, și îndreptându-le cotoarele pentru a forma rânduri frumoase și uniforme.

Brusc, se opri. Rămase pe loc, cu o mână ridicată, așezată deasupra unor cărți, incapabil să o miște de acolo. În clipa aceea îl năpădiră gândurile, cele care îi apăruseră din ce în ce mai des. Ce căuta el acolo? De ce se afla acolo, în acel loc, în acel moment? Scutură din cap, încercând să-și îndepărteze gândurile, dar acestea nu făcură decât să i se adâncească și mai mult în minte.

Cineva trecu pe lângă el, îndreptându-se spre ieșire. Nu o zări decât pentru o fracțiune de secundă, simțindu-i mai degrabă mișcarea, fără a vedea nimic. Dar sentimentul care îl copleși imediat fu identic cu cel avut în noaptea când mersese acasă cu mașina. Sentimentul unui lucru ostil, dar în același timp, familiar.

Fugi spre ușa de la intrare și se uită în direcția în care plecase persoana. Nu era nimeni acolo. Nu se auzeau pași ori alte sunete. Nu se vedea nimeni. Să fi fost o plăsmuire de-a lui? Christian își apăsă tâmplele cu vârfurile degetelor. Închise ochii, imaginându-și-o pe Sanna, văzând din nou expresia de pe fața acesteia, din clipa în care îi divulgase jumătate adevăr, jumătate minciuni. Gura căscată, compasiunea amestecată cu groază.

Nu avea să-i mai pună și alte întrebări. Cel puțin, nu pentru o vreme. Iar rochia albastră se întorsese în pod, acolo unde îi era locul. Dezvăluindu-i o frântură de adevăr, el obținuse un răgaz temporar. Însă mai devreme sau mai târziu, femeia avea să înceapă din nou cu

întrebările, căutând răspunsuri și acea parte a poveștii pe care el nu voise să i-o destăinuie. Acea parte trebuia să rămână îngropată. Nu exista altă opțiune.

Încă avea ochii închiși atunci când auzi pe cineva dregându-și vocea. Christian își deschise ochii.

— Scuzați-mă, numele meu e Lars Olsson. Sunt reporter. Mă întrebam dacă nu am putea sta puțin de vorbă. Am încercat să dau de dumneavoastră prin telefon, însă nu mi-a răspuns nimeni.

— Mi-am închis mobilul.

Christian își luă mâinile de la tâmple.

— Ce doriți?

— Ieri a fost găsit un bărbat într-un bloc de gheață. Magnus Kjellner. Dispărut din luna noiembrie. Și, din câte am înțeles, voi doi erați buni prieteni.

— De ce îmi pomeniți mie despre lucrurile acestea?

Christian se îndepărtă, retrăgându-se dindărătul măsuței sale.

— Nu vi se pare o coincidență stranie? Ați primit amenințări o perioadă lungă de timp, după care unul dintre prietenii cei mai apropiați ai dumneavoastră e găsit mort? Am aflat, de asemenea, că probabil a fost ucis.

— Ucis? întrebă Christian, ascunzându-și sub masă mâinile, care îi tremurau îngrozitor.

— Da, trupul său prezenta urme de răni, indicând faptul că a fost victima unui atac. Aveți idee dacă Magnus Kjellner a primit și el amenințări? Sau știți cine v-ar fi putut trimite dumneavoastră acele scrisori?

Jurnalistul îi vorbi pe un ton agresiv, lăsând clar să se înțeleagă faptul că aștepta un răspuns din partea lui Christian.

— Nu știu nimic în legătură cu asta. Absolut nimic.

— Dar s-ar părea că vă aflați în vizorul cuiva și nu ar fi absurd să presupunem că persoanele apropiate de dumneavoastră ar putea fi luate în țintă, la rândul lor. Aveți vreun membru al familiei care să fi primit asemenea amenințări?

Christian nu fu în stare decât să dea din cap. Imaginile începură să i se aglomereze în minte, iar el le îndepărtă rapid. Nu le putea lăsa să pună stăpânire asupra lui.

— Din câte am înțeles, amenințările au apărut înainte de toată vâlva din presă odată cu lansarea cărții. Ceea ce pare să indice faptul că lucrurile sunt de natură personală. Aveți ceva de comentat cu privire la asta?

Din nou, Christian scutură din cap, de data aceea, cu mai multă forță. Își încleștă fălcile atât de strâns, încât fața îi păru o mască împietrită. Voia să fugă de toate acele întrebări, să nu se mai gândească la *ea* și la faptul că, după atâția ani, îl prinsese, într-un

final, din urmă. Nu acceptă să o mai primească înapoi. În același timp, realiză că deja era prea târziu. Ea deja ajunsese acolo; nu îi mai putea scăpa. Poate că de fapt nu fusese vreodată capabil să-i scape.

— Așadar, nu aveți idee cine s-ar putea afla în spatele scrisorilor de amenințare? Sau dacă există vreo legătură cu asasinarea lui Magnus Kjellner?

— Parcă ați zis că dețineți informații care să indice faptul că a fost ucis. Nu că ar fi ceva dovedit.

— Adevărat. Însă e o bănuială rezonabilă, îi răspunse jurnalistul. Și trebuie să fiți de acord că într-un orășel precum Fjällbacka, e o coincidență stranie ca un om să primească amenințări, ca apoi unul dintre prietenii lui să fie găsit mort. Așa ceva stârnește o grămadă de întrebări.

Christian își simți furia crescând. Ce drept aveau ei să dea buzna în viața lui, cerând răspunsuri și având de la el pretenția să scornească ceva?

— Nu mai am nimic de spus referitor la asta.

— Înțelegeți că noi tot vom scrie, fie că veți colabora sau nu. Ar fi în interesul dumneavoastră să ne spuneți părerea cu privire la acest subiect.

— Am spus tot ce-am avut de spus, spuse Christian, dar jurnalistul nu păru să se dea bătut.

În clipa aceea, Christian se ridică. Merse de-a lungul bibliotecii, intră în toaletă și închise ușa în urma sa. Tresări atunci când își văzu în oglindă chipul. Era ca și cum l-ar fi privit un străin. Nu se recunoscu deloc.

Închise ochii și, cu mâinile pe chiuvetă, se aplecă înainte. Respirația îi era accelerată și înăbușită. Prin puterea voinței, încercă să-și încetinească pulsul și să recapete controlul. Însă viața sa era pe cale de a-i fi răpită. Știa asta. Cândva, demult, ea îi luase totul, iar în clipele acelea se pregătea să o facă din nou.

Imagini îi pâlpâiră dindărătul pleoapelor. Auzi chiar și voci. A ei și a lor. Fără a se putea opri, își dădu capul pe spate. Apoi, cu o forță puternică, se aruncă înainte. Auzi sunetul oglinzii spulberându-se, simți sânge pe frunte, însă fără durere. Fiindcă în clipele în care cioburile îi străpunseră pielea, vocile amuțiră. O tăcere binecuvântată.

•

Trecuse cu puțin de miezul zilei, iar Louise se afla într-o minunată stare de ebrietate. Exact cât trebuia. Relaxată, amorțită, fără însă a pierde controlul asupra realității.

Își umplu din nou paharul. Casa era pustie. Fetele erau la școală, iar Erik, la birou. Sau altundeva, poate cu stricata lui.

Se purtase ciudat în ultimele câteva zile. Fusese mai tăcut și mai supus. Iar sentimentul ei de aversiune era amestecat cu speranță. Așa

se simțea întotdeauna când credea că Erik ar fi putut să o părăsească. Era ca și cum ar fi fost scindată. Pe de o parte, se simțea ușurată fiindcă ar fi putut scăpa din închisoarea mariajului lor, plin de nimic altceva în afară de minciuni și trădare. Pe de altă parte, era copleșită de panică la gândul că avea să fie abandonată. Firește că ar fi primit o parte semnificativă din banii lui Erik, însă la ce avea să-i folosească dacă rămânea singură?

Nu prea se bucura de companie în prezent, însă tot era mai bine decât nimic. Avea alături un trup călduț noaptea, avea pe cineva care stătea la masa din bucătărie, citind ziarul, la micul dejun. Avea pe cineva. Dacă ar fi părăsit-o, ar fi fost de-a dreptul abandonată. Fetele creșteau; erau ca niște musafiri temporari în casă, mereu în drum spre școală ori prieteni. Deja începuseră să adopte comportamentul taciturn al adolescenților, abia răspunzând atunci când femeia le vorbea. Când erau acasă, Louise vedea mai degrabă ușile închise ale camerelor lor, iar singurul semn de viață îl reprezenta permanentul zgomot înăbușit al muzicii pe care o ascultau.

Încă un pahar de vin dispăruse, așa că femeia își mai turnă unul. Unde se afla Erik în clipele acelea? Să fi fost la birou, ori cu ea? Se tăvălea oare peste trupul gol al Ceciliei, penetrând-o, dezmierdându-i sânii? Acolo, acasă, nu făcea niciodată asemenea lucruri. Nu o atinsese de doi ani. La început, ea încercase să își furișeze mâna pe sub pătură, pentru a-l atinge. Dar Louise se dăduse bătută după câteva respingeri, când el se răsucise ostentativ pe cealaltă parte, cu spatele la ea, sau pur și simplu îi îndepărtase mâna.

Își văzu propria oglindire în ușa din oțel inoxidabil a frigiderului. Ca de obicei, se studie, ridicând mâna pentru a-și atinge chipul. Nu arăta chiar așa rău, nu? Cândva, ea fusese atrăgătoare. Și rămăsese suplă, atentă la ceea ce mânca, disprețuindu-și semenii care le permiteau chiflelor și rulourilor dulci să le rotunjească siluetele, pe care mai apoi încercau să le ascundă sub o rochie florală cât un cort, cumpărată de la Lindex. Spre deosebire, Louise încă mai putea îmbrăca o pereche strâmtă de blugi, în care să arate prezentabil. Ridică bărbia. Aceasta începuse să-i atârne puțin. O ridică din nou. În regulă, așa trebuia să arate.

Plecă bărbia, observând cum pielea i se relaxă într-un mic pliu. Fu nevoită să reziste impulsului de a lua din suport unul dintre cuțitele de bucătărie și de a-și tăia acea cută respingătoare. Brusc, fu dezgustată de propria sa imagine. Nu era de mirare că Erik nu dorea să o mai atingă. Nu era de mirare că prefera să simtă sub degete carne fermă, că voia să atingă ceva care nu îmbătrânea și se descompunea încet, dinspre interior.

Își ridică paharul cu vin și îi azvârli conținutul spre frigider, ștergându-și reflexia și înlocuind-o cu strălucitorul lichid stacojiu ce se

prelinse pe suprafața netedă. Telefonul se afla dinaintea ei, pe masă, așa că formă numărul de la birou. Trebuia să afle unde era.

— Bună, Kenneth. Erik e pe acolo?

Atunci când puse jos receptorul, inima îi spărgea pieptul, cu toate că se obișnuise deja cu situația. Bietul Kenneth. De câte ori de-a lungul anilor nu fusese el nevoit să îl acopere pe Erik? Să inventeze repede câte o minciună în legătură cu locul în care se afla și sarcina de care se ocupa, asigurând-o pe femeie că trebuia să se întoarcă dintr-o clipă în alta la birou.

Louise își umplu paharul, fără a se mai obosi să șteargă ceea ce aruncase pe frigider, apoi se îndreptă cu hotărâre spre camera de lucru a lui Erik. Nu avea voie să intre acolo. El pretindea că îi erau deranjate lucrurile dacă mai folosea și altcineva respectiva încăpere, drept care femeii îi era strict interzis să pună piciorul înăuntru. Iar acela era exact motivul pentru care și mergea acolo.

Bâjbâind, ea așeză paharul pe birou și începu să tragă afară sertarele. În toți anii plini de suspiciuni pe care și-i petrecuse alături de Erik, nu-i umblase niciodată prin lucruri. Preferase să nu știe. Bănuielile erau mai bune decât adevărul, cu toate că, în cazul ei, diferența era foarte mică. Cumva, știuse întotdeauna identitatea persoanelor cu care se vedea Erik. Două secretare, pe vremea când locuiau în Göteborg; una dintre educatoarele de la creșă; mama unei colege de-a fetelor. Își dădea seama datorită expresiilor vagi și oarecum vinovate pe care le aveau acele femei în preajma sa. Le simțise parfumul, observase câte o atingere grăbită și nelalocul ei.

În clipele acelea, pentru prima dată, ea trase toate sertarele de la biroul lui Erik, scotocindu-i printre hârtii, fără să îi pese dacă el avea să își dea seama. Fiindcă devenise din ce în ce mai convinsă că liniștea apăsătoare din ultimele câteva zile nu putea însemna decât un singur lucru. Bărbatul intenționa să o părăsească. Să o arunce ca pe un gunoi, ca pe un bun folosit, cu toate că dăduse naștere copiilor lui, îi păstrase căminul curat, îi pregătise toate acele dineuri nenorocite pentru nenorociții lui de asociați, care erau de obicei atât de plictisitori, încât Louise ar fi preferat să crape decât să fie obligată să converseze cu ei. Erik se înșela amarnic dacă avea impresia că ea se va da la o parte ca un animal rănit, fără să lupte cu dârzenie. În plus, îi cunoștea toate aranjamentele dubioase făcute de-a lungul anilor în afaceri. Avea să îl coste scump dacă făcea greșeala de a o subestima.

Ultimul sertar era încuiat. Îl smuci, din ce în ce mai tare, însă acesta refuză să se clintească. Era conștientă că trebuia să îl deschidă. Cu siguranță exista vreun motiv pentru care Erik îl încuiase, conținea ceva ce nu trebuia văzut. Privi suprafața biroului – piesă modernă de mobilier, cu alte cuvinte, nu la fel de greu de spart precum unul mai vechi și mai solid. Privirea îi fu atrasă de un deschizător de scrisori.

Avea să fie de ajuns. Trase de sertar până când broasca îl opri. Apoi introduse deschizătorul de scrisori în orificiu și începu să spargă broasca. La început, sertarul păru că nu vrea să coopereze, dar apoi ea încercă mai cu forță, iar speranța îi crescu atunci când auzi lemnul crăpând. Când broasca cedă într-un final, totul se petrecu atât de brusc, încât femeia aproape căzu pe spate. În ultima clipă, se prinse de marginea biroului, reușind să rămână în picioare.

Cu o curiozitate amplificată, aruncă o privire înăuntrul sertarului. Pe fundul acestuia stătea ceva de culoare albă. Întinse mâna, încercând să se concentreze, fiindcă vedea ușor prin ceață. Plicuri albe. Sertarul nu conținea decât scrisori în plicuri albe. De fapt, chiar își aminti de momentele în care acestea sosiseră cu poșta, dar la vremea respectivă nu le dăduse atenție. Toate îi erau adresate lui Erik, drept care le adăugase mormanului său de corespondență, pe care bărbatul o deschidea mereu atunci când se întorcea de la muncă. De ce le pusese oare într-un sertar încuiat?

Louise scoase scrisorile și se așeză pe podea, răsfirându-le dinaintea sa. Cinci la număr, toate având pe plic numele și adresa lui Erik, scrise cu cerneală neagră, într-o caligrafie elegantă.

Pentru o clipă, îi trecu prin minte să le îndese înapoi în sertar și să continue ca de obicei, ignorând totul. Însă oricum spărsese broasca și, de îndată ce sosea acasă, Erik avea să știe că ea fusese acolo. Așa că putea foarte bine să arunce o privire.

Se întinse după paharul cu vin, simțind nevoia ca alcoolul să-i alunece pe gât, în stomac, alinându-i durerea. Trei guri. Apoi îl așeză alături de ea, pe pardoseală, și deschise prima scrisoare.

După ce le parcurse pe toate, femeia le așeză una peste cealaltă. Nu pricepea nimic. În afară de faptul că o persoană dorea să îi facă rău lui Erik. Un ticălos le amenința viața și familia, iar el nu spusese nimic. Fu năpădită de o furie mai puternică decât orice alt sentiment pe care l-ar fi putut avea. El nu o considerase egala sa, nu îndeajuns de mult pentru a-i destăinui o chestiune atât de importantă. Însă avea să-i dea socoteală. Nu o mai putea trata cu o asemenea lipsă de respect.

Hotărî să meargă în oraș, la biroul lui Erik. Așeză scrisorile alături, pe scaunul de lângă șofer. Dură ceva până să bage cheia în contact, dar după ce inspiră adânc de câteva ori, femeia izbuti. Era conștientă că nu ar fi trebuit să conducă în momentele acelea, dar ca în multe alte ocazii din trecut, ea își înlătură scrupulele, ieșind cu vehiculul în stradă.

12.

Îi păru cât de cât drăguță, stând acolo nemișcată, fără să mai plângă, ori să mai ceară, ori să mai fure. Întinse mâna pentru a-i atinge fruntea. Mișcarea agită din nou apa, iar trăsăturile îi fură începătoșate de unduirile de la suprafață.

Păru că tata își lua la revedere de la persoana care sunase la ușă. Auzi pași apropiindu-se. Tata avea să înțeleagă. Și el fusese dat la o parte. Și lui îi fusese răpit ceva.

Învârti cu degetele prin apă, făcând modele și valuri. Mâinile și picioarele fetiței se odihneau pe fundul căzii. Din apă nu îi ieșeau puțin decât genunchii și o părticică din frunte.

Îl auzi pe tata apropiindu-se de baie. Nu ridică privirea. Brusc, avu senzația că nu își mai putea lua ochii de la ea. Îi plăcea în momentele acelea. Pentru prima oară, o plăcea. Își apăsă și mai tare obrazul de marginea căzii. Ascultând și așteptând ca tata să-și dea seama că scăpaseră de ea. Că o aveau din nou pe mama, atât el, cât și tata. Bărbatul avea să se bucure; era sigur de asta.

Apoi se simți smucit de lângă cadă. Uimit, privi în sus. Figura tatii era schimonosită de atâtea sentimente, încât nu știu cum să le interpreteze. Însă fericit nu părea.

— Ce-ai făcut? urlă acesta, scoțând-o repede pe Allis din cadă.

Neputincios, el îi ținu în brațe trupșorul inert, după care o așeză cu grijă pe covor.

— Ce-ai făcut? repetă el, fără a-l privi.

„A luat-o pe mama". Băiatul își simți vorbele blocându-i-se în gât, incapabile de a ieși la suprafață. Nu înțelegea nimic. Credea că tata avea să fie bucuros.

Tata nu scoase o vorbă. Îi aruncă doar o privire rapidă, în vreme ce pe chip i se citi uimirea. Apoi se aplecă și apăsă ușor cu degetele peste pieptul bebelușului. O apucă de nas pe fetiță, suflându-i încetișor în gură, după care îi apăsă din nou pieptul.

— Tată, de ce faci asta?

Își dădu seama cât de plângăcioasă îi fusese vocea. Mamei nu îi plăcea când se smiorcăia. Își trase genunchii la piept, înfășurându-și brațele în jurul lor, apoi se rezemă de cadă. Nu așa trebuia să se petreacă totul. De ce îi arunca tata privirile acelea stranii? Nu numai că era furios pe el; tata părea de-a dreptul înspăimântat.

Bărbatul continuă să sufle în gura lui Allis. Brațele și picioarele acesteia stăteau nemișcate pe covor, la fel de nemișcate precum stătuseră pe fundul căzii. Din când în când, ele tresăreau atunci când tata o apăsa cu degetele pe piept, însă mișcarea se datora bărbatului. Nu le mișca ea singură.

Însă atunci când tata se opri din suflat pentru a patra oară, una din

mânuțe îi tremură. După care urmă tusea, apoi țipătul. Acel țipăt strident, atât de cunoscut. Nu o mai plăcea pe Allis.

Pe scări se auziră pașii mamei. Tata o ridică pe Allis, ținând-o atât de aproape, încât își udă cămașa. Fetița urla atât de tare, încât baia părea să vibreze, iar băiatul își dori ca ea să înceteze, să fie la fel de tăcută și drăguță ca înainte de intervenția tatii.

Pe măsură ce mama se apropie, tata se lăsă pe vine, în fața lui. Cu ochii mari și speriați, el se aplecă și îi șopti:

— Nu vom discuta vreodată despre ce s-a întâmplat aici. Iar dacă mai faci așa ceva, te voi trimite de-aici atât de repede, încât nici măcar nu vei auzi ușa trântindu-se în urma ta. Ai priceput? *Să nu o mai atingi niciodată*!

— Ce se întâmplă aici? *se auzi vocea mamei, din cadrul ușii. Cum urc și eu să trag un pui de somn, totul se dă peste cap. Ce are*? *I-a făcut el ceva*?

Se întoarse spre băiatul așezat pe podea. Preț de câteva secunde, singurul răspuns veni doar din partea lui Allis, care țipa necontenit. Apoi tata se ridică, ținând-o încă în brațe, și spuse:

— Nu, doar că n-am înfășurat-o eu destul de repede cu prosopul atunci când am scos-o din baie. E doar supărată.

— Ești sigur că nu i-a făcut el ceva?

Femeia îl privi țintă, însă el nu făcu decât să-și plece capul, prefăcându-se că se joacă, trăgând de ciucurii covorului.

— Nu, el mă ajuta. A fost foarte drăguț cu ea.

Cu coada ochiului, tata îi aruncă o privire de avertizare.

Mama păru mulțumită de răspuns. Nerăbdătoare, ea se întinse după Allis și, după o clipă de ezitare, tata îi dădu bebelușul. Odată ce femeia părăsi încăperea, pentru a-și calma copilașul, cei doi se priviră. Niciunul nu rosti o vorbă. Însă băiatul văzu în ochii tatii că vorbise foarte serios. Nu aveau să mai pomenească vreodată de cele întâmplate.

•••

— Kenneth?

Vocea i se frânse când încercă să-și strige soțul.

Nu primi niciun răspuns. Să-și fi imaginat ea oare? Nu, era sigură că auzise ușa deschizându-se, apoi închizându-se la loc.

— Kenneth?

În continuare, niciun răspuns. Lisbet încercă să se ridice în șezut, însă puterile o părăsiseră atât de repede în ultimele câteva zile, încât nu fu în stare. Ultimele rămășițe de energie și le păstra pentru ceasurile în care Kenneth era acasă. Toate acestea pentru a-l convinge că se simțea mai bine decât era de fapt, pentru ca el să o lase să mai stea acasă încă puțin. Ca să scape de mirosul spitalului și de felul în care cearșafurile apretate îi zgâriau pielea. Îl cunoștea atât de bine pe Kenneth. Ar fi dus-o imediat la spital dacă ar fi știut cât de rău se simțea în realitate. Ar fi făcut-o deoarece încă se agăța cu disperare de

ultimele fărâme de speranță.

Însă corpul lui Lisbet îi spunea că sosise clipa. Își epuizase toate rezervele, iar boala pusese stăpânire pe ea. Ieșise învingătoare. Nu voia decât să moară acasă, învelită în pătura ei și cu capul sprijinit de pernă. Și cu Kenneth dormind noaptea alături de ea. Știa cât de incomod era pentru el să doarmă în patul acela șubred. Dar nu o lăsa inima să îi spună să meargă la etaj. Poate că era egoistă, dar îl iubea mult prea mult pentru a fi departe de el în acele ultime ceasuri care le mai rămâneseră.

— Kenneth? strigă ea din nou.

Tocmai se convinsese că își imaginase totul, când auzi scârțâitul familiar al scândurii desprinse din parchetul de pe hol. Aceasta protesta ori de câte ori cineva călca pe ea.

— Tu ești?

Începu să se teamă. Se uită în jur, după telefon, pe care Kenneth își amintea de obicei să-l lase la îndemână. Dar în ultima vreme, bărbatul fusese atât de obosit dimineața, încât mai uita uneori. Ca de exemplu, în ziua aceea.

— E cineva acolo?

Se apucă de marginea patului și încercă din nou să se ridice. Se simți precum personajul principal dintr-o povestire preferată a ei, *Metamorfoza* de Franz Kafka, în care Gregor Samsa era transformat într-o gânganie ce nu se putea rostogoli dacă ateriza pe spate. Pur și simplu stătea locului, neajutorat.

Brusc, femeia auzi pași pe coridor. Indiferent cine ar fi fost, se mișca prudent, dar se apropia din ce în ce mai mult Lisbet se simți cuprinsă de panică. Cine ar fi refuzat să-i răspundă strigătelor? Kenneth cu siguranță nu ar fi tachinat-o în felul acela. Nu-i făcuse niciodată farse sau surprize, și nu credea că ar fi început tocmai atunci.

Pașii erau foarte aproape. Privi țintă către ușa din lemn, pe care o șlefuise și o vopsise chiar ea, într-o zi care părea să facă parte dintr-o cu totul altă viață. Atunci când ușa nu se clinti, crezu din nou că pesemne îi juca farse mintea, că boala i se răspândise până și acolo, făcând-o să nu mai gândească limpede sau să nu-și mai dea seama ce era real și ce nu.

Dar apoi, încet, ușa începu să se deschidă. De cealaltă parte se afla cineva, cineva care o împingea. Lisbet strigă după ajutor, strigă cât putu de tare, încercând să alunge tăcerea înspăimântătoare. Atunci când ușa se deschise complet, femeia se opri. Iar persoana începu să vorbească. Vocea îi era cunoscută și totuși, parcă nu, iar Lisbet se chinui să o vadă mai bine. Părul lung și negru pe care îl văzu o făcu să-și atingă din instinct propriul cap, pentru a se asigura că eșarfa galbenă era la locul ei.

— Cine ești? întrebă ea, dar persoana ridică un deget în aer.

Lisbet amuți.

Vocea se auzi din nou. De data aceea, ea venea de la marginea patului, aproape de chipul ei, spunându-i lucruri care o făceau să vrea să-și astupe urechile. Lisbet scutură din cap, nu vru să o asculte, însă vocea continuă. Era vrăjită și neînduplecată. Spunea o poveste, iar ceva din tonul și felul în care povestea, curgea înainte și înapoi o făcu să înțeleagă faptul că era adevărată. Iar adevărul era insuportabil.

Ascultă, paralizată, neiertătoarea revărsare de cuvinte. Cu cât auzea mai mult, cu atât își simțea mai vlăguită strânsoarea asupra firului delicat ce o ținuse până atunci în viață. Trăise numai datorită unui miracol și voinței, bazându-se pe dragostea și pe încrederea de care avea parte. Odată ce acestea îi fură luate, renunță la luptă. Ultimul lucru pe care îl auzi fu acea voce. După care, inima îi cedă.

•••

— Când crezi că vom putea sta din nou de vorbă cu Cia? întrebă Patrik, privindu-și colega.

— Mi-e teamă că nu mai putem aștepta, zise Paula. Sunt sigură că înțelege faptul că noi trebuie să lucrăm în continuare la anchetă.

— Probabil că ai dreptate, spuse Patrik, fără însă a părea convins.

Era greu să păstreze un echilibru. În meseria lui era obligat uneori să deranjeze pe cineva în momente de supărare. Iar dacă dădea dovadă de compasiune, își punea meseria pe planul al doilea. În același timp, vizitele constante ale Ciei la secția de poliție, în fiecare zi de miercuri, îi arătaseră și ceea ce considera ea a fi o prioritate principală.

— Ce să facem? Ce n-am făcut până acum? Sau mai e ceva care trebuie reanalizat? Am pierdut din vedere ceva?

— Ei bine, pentru început, Magnus a trăit toată viața aici, în Fjällbacka, așa că dacă avea secrete, fie acum, fie în trecut, ar trebui să le putem da de urmă aici. Lucru care ușurează cât de cât situația. Telefonul fără fir este de obicei foarte eficace, și cu toate astea, noi încă nu am aflat nimic în legătură cu Magnus. Nimic care să poată explica de ce ar vrea cineva să-i facă rău, ba chiar să recurgă la soluția extremă de a-l ucide.

— Pare să fi fost un familist adevărat. O căsnicie stabilă, copii bine educați, un cerc de prieteni normal. Și totuși, cineva l-a atacat cu un cuțit. Să fi fost un act de nebunie? Vreun nebun care să-l fi ales drept victimă la întâmplare?

Paula nu părea prea convinsă de această teorie.

— Nu putem exclude posibilitatea, însă nu cred să se fi întâmplat așa. Mai ales că Magnus Kjellner i-a telefonat lui Rosander pentru a-l anunța că va întârzia. În plus, Rosander a zis că Magnus nu părea în apele lui. Nu, ceva s-a întâmplat în dimineața aceea.

— Cu alte cuvinte, va trebui să ne concentrăm asupra oamenilor

cunoscuți.

— Ușor de zis, greu de făcut, răspunse Patrik. Fjällbacka are aproximativ o mie de locuitori. Și toți se cunosc între ei, mai mult sau mai puțin.

— Ah, minunat. Încep să înțeleg problema, râse Paula.

Tanumshede venise de curând și deja se obișnuise cu faptul că aici toată lumea cunoștea pe toată lumea.

— Dar, în principiu, ai dreptate. Așadar, sugerez să începem dinspre centru spre margine. Vom discuta cu Cia cât mai curând posibil. Și cu copiii, dacă Cia ne va permite. Apoi vom trece la prietenii cei mai apropiați ai lui Magnus: Erik Lind, Kenneth Bengtsson și, mai ales, Christian Thydell. E ceva legat de scrisorile acelea…

Patrik deschise sertarul biroului și scoase folia de plastic în care se aflau scrisoarea și felicitarea. Îi spuse colegei sale întreaga poveste a modului în care Erica făcuse rost de ele. Paula ascultă, uluită. Citi apoi în tăcere cuvintele ostile.

— E grav, zise ea. Ar trebui să le trimitem laboratorului, pentru examinare.

— Știu, spuse Patrik. Dar hai să nu tragem concluzii pripite. Am senzația că toate se leagă cumva între ele.

— Sunt de acord, răspunse Paula, ridicându-se. Și nici coincidență nu cred să fie.

Se opri o clipă, înainte de-a ieși din biroul lui Patrik.

— Să vorbim azi cu Christian?

— Nu, aș vrea mai întâi să adunăm toate informațiile pe care le putem găsi în legătură cu cei trei: Christian, Erik și Kenneth. Apoi vom parcurge împreună tot materialul mâine-dimineață, pentru a stabili dacă putem afla ceva folositor. De asemenea, cred că amândoi ar trebui să citim notițele de la interogările efectuate imediat după dispariția lui Magnus. Atunci am putea să dăm de ceva care să nu se lege cu ceea ce au afirmat inițial oamenii.

— Vorbesc eu cu Annika. Sunt sigură că ne poate fi de ajutor cu materialele auxiliare.

— Bun. Eu o voi suna pe Cia, ca să vedem dacă e în stare să se întâlnească cu noi.

După ce Paula părăsi biroul, Patrik stătu vreme îndelungată și se uită la telefon, îngândurat.

•

— Nu mai sunați aici!

Sanna trânti receptorul telefonului. Sunaseră încontinuu, toată ziua. Jurnaliști care voiau să discute cu Christian. Niciodată nu spuneau cu exactitate ce anume doreau, însă nu era greu de ghicit. Faptul că Magnus fusese găsit mort la un timp atât de scurt după ieșirea la suprafață a scrisorilor de amenințare îi îndemnase pe reporteri să facă

legătura între cele două evenimente. Dar așa ceva era absurd. Nu aveau nicio legătură. Se zvonise, de asemenea, că Magnus fusese omorât, însă până avea să afle asta de la o sursă de încredere, și nu de la bârfitorii orașului, Sanna refuza să îi dea crezare. Chiar dacă acel lucru de neconceput s-ar fi dovedit adevărat, de ce să fi existat o legătură cu scrisorile primite de soțul ei? Într-o încercare de a o liniști, Christian îi spusese că probabil acele amenințări fuseseră făcute de o persoană cu probleme mintale, care hotărâse să-l ia pe el în vizor, din cine știe ce motiv. O asigurase că probabil persoana era inofensivă.

Dacă într-adevăr așa stăteau lucrurile, voise să-l întrebe de ce reacționase atât de violent la petrecerea de lansare a cărții. Nu își credea propria teorie? Însă toate întrebările îi dispărură de îndată ce el îi divulgase secretul rochiei albastre. În lumina acelei revelații, orice altceva păli, în jurul său. Era înfiorător și o duruse sufletul când îi auzise explicația. În același timp, era consolator să știe adevărata poveste, deoarece clarifica multe lucruri. Și scuza multe, de asemenea.

În plus, grijile sale îi părură infime atunci când se gândi la Cia și la calvarul prin care trecuse aceasta. Christian avea să-i ducă dorul lui Magnus. Și ea, la rându-i, cu toate că relația dintre ei fusese ușor încordată uneori, lucru care însă era normal. Erik, Kenneth și Magnus copilăriseră împreună și aveau un trecut comun. Sanna știuse de ei, dar, fiind mult mai tânără, doar când apăruse Christian ajunsese să-i cunoască. Bineînțeles, era conștientă că soțiile acestora o considerau tânără și poate ușor naivă. Însă mereu o primiseră cu brațele deschise, iar de-a lungul anilor, acel grup de prieteni devenise o parte integrantă a vieții lor. Își petreceau sărbătorile împreună, iar din când în când luau cina, în weekenduri.

Dintre soții, cel mai mult o plăcea pe Lisbet. Era o persoană tăcută, avea un umor special și o trata mereu pe Sanna ca pe egalul său. În plus, Melker și Nils o adorau. Părea nedrept ca ea și Kenneth să nu fi avut propriii lor copii. Dar Sanna avea conștiința încărcată deoarece nu fusese în stare să meargă în vizită la Lisbet. Încercase de sărbători, când îi dusese cadou o floare numită „Steaua Crăciunului” și o cutie cu bomboane de ciocolată. De îndată ce o văzuse întinsă în pat, mai mult moartă decât vie, se gândise să facă imediat cale întoarsă și să fugă cât mai departe posibil. Lisbet observase asta. Sanna își dăduse seama după reacția femeii – un amestec de înțelegere și dezamăgire. Nu suporta să vadă iar acel chip decepționat, nu suporta să dea ochii cu moartea, deghizată în acea femeie, pentru ca apoi să pretindă că întinsă în pat se afla totuși prietena ei.

— Hei, cum de ești acasă așa devreme?

Sanna îl privi uimită pe Christian intrând pe ușă, apoi agățându-și tăcut haina.

— Ești bolnav? Nu trebuia să stai azi la muncă până la cinci?

— Nu mă simt bine, bombăni el.

— Nici nu arăți prea bine, zise îngrijorată femeia, studiindu-i chipul. Ce-ai pățit la frunte?

Fluturând din mână, Christian îi respinse întrebarea.

— Nu-i nimic.

— Te-ai zgâriat?

— Hai să o lăsăm baltă, în regulă? N-am chef de interogatorii.

Inspiră profund, apoi spuse pe un ton mai calm:

— Azi a venit un jurnalist la bibliotecă, să-mi pună întrebări despre Magnus și despre scrisori. M-am săturat de toată chestia asta.

— Au sunat și aici întruna. Tu ce i-ai zis?

— Cât mai puțin posibil, răspunse el, după care făcu o grimasă. Probabil că oricum va apărea ceva în ziarul de mâine. Scriu după cum îi taie capul.

— Măcar Gaby va fi fericită, zise Sanna, cu acreală. Chiar, cum a mers întâlnirea cu ea?

— Bine, răspunse el sec, însă ceva din tonul său indică faptul că nu era în întregime sincer.

— Serios? Aș înțelege să fii supărat fiindcă te-a aruncat în felul ăsta în groapa cu lei…

— Am zis că a decurs bine! se răsti Christian. Mereu trebuie să-mi diseci vorbele?

Furia îl cuprinse din nou, iar Sanna nu putu decât să stea acolo, privindu-l fix. Avea o expresie fioroasă atunci când se apropie de ea, continuând să urle.

— Pentru numele lui Dumnezeu, chiar nu mă poți lăsa în pace? Nu pricepi? Nu-ți mai băga nasul unde nu-ți fierbe oala!

Femeia își privi în ochi soțul, pe care crezuse că-l cunoaște bine după toți anii petrecuți împreună. Însă cel care o privea devenise un străin. Și, pentru prima oară, Sanna se temu de el.

•

Mijind ochii, Anna luă curba de lângă clubul de sporturi nautice și se îndreptă spre Sälvik. Judecând după culoarea părului și îmbrăcăminte, persoana pe care o văzu la distanță semăna izbitor cu sora ei. Iar dimensiunile sale îi aminteau oarecum de personajul Barbamama de la televizor. Anna încetini, după care opri și lăsă geamul în jos.

— Bună! Eram în drum spre tine. S-ar părea că ai nevoie de o mașină pentru restul drumului.

— Ar fi excelent, spuse Erica, deschizând portiera și afundându-se în scaun. Mi-am subestimat crunt abilitatea de a merge pe jos. Sunt obosită moartă și udă leoarcă!

— Așadar, pe unde ai umblat?

Anna schimbă în viteza întâi și se îndreptă spre casa în care își

petrecuseră copilăria și care, între timp, devenise căminul Ericăi și al lui Patrik. Fuseseră cât pe ce să piardă casa cu pricina, dar Anna își îndepărtă repede acele gânduri legate de trecut și de fostul ei soț, Lucas. Acele vremuri se duseseră. Pentru totdeauna.

— M-am dus să stau puțin de vorbă cu Kenneth. La biroul firmei lor de construcții, îl știi?

— De ce? Doar n-ai de gând să vinzi casa?

— Nu, nu, se grăbi Erica să o liniștească. Voiam doar să vorbesc cu el în legătură cu Christian. Și cu Magnus.

Anna parcă mașina în fața acelei case superbe.

— Dar de ce? întrebă ea, regretând imediat întrebarea.

Natura iscoditoare a surorii sale o pusese uneori pe aceasta în niște situații despre care Anna prefera să nu afle.

— Mi-am dat seama că nu știu nimic despre trecutul lui Christian. Nu mi-a povestit nimic despre viața lui, răspunse Erica și coborî cu greutate din mașină. În plus, întreaga chestie mi se pare un pic ciudată. Se presupune că Magnus a fost ucis, iar Christian a primit amenințări. Având în vedere că amândoi erau buni prieteni, nu cred să fi fost o simplă coincidență.

— Da, dar a primit oare și Magnus scrisori de amenințare?

Anna o urmă pe Erica în hol, unde își atârnară hainele.

— Din câte știu, nu. Sunt sigură că Patrik ar fi aflat.

— Și crezi că Patrik ți-ar fi spus dacă s-ar fi descoperit asta în cadrul anchetei?

Erica zâmbi.

— Vrei să spui că soțul meu ar fi bun la păstratul secretelor?

— Ai și tu dreptate aici, râse Anna, așezându-se la masa din bucătărie.

Patrik nu rezista niciodată prea mult, mai ales dacă Erica se hotăra să-i sustragă vreo informație.

— În plus, am văzut că Patrik a fost surprins atunci când i-am arătat scrisorile primite de Christian. Ar fi reacționat diferit dacă și Magnus ar fi primit ceva asemănător.

— Hmm, probabil ai dreptate. Așadar, ai aflat ceva de la Kenneth?

— Nu, nu mare lucru. Dar am senzația că l-au stânjenit toate întrebările mele. Pare totuși să existe un punct nevralgic aici, însă nu-mi pot da seama ce anume ar putea fi.

— Cât de bine se cunosc?

— Nu sunt foarte sigură. Nu văd ce ar putea avea Christian în comun cu Kenneth sau cu Erik. Mai degrabă Magnus pare genul lui de prieten.

— Mie dintotdeauna mi-au părut un cuplu straniu Christian și Sanna.

Erica se opri o clipă, în căutarea celui mai potrivit răspuns. Nu voia

să sune ca și cum ar fi discreditat pe cineva.

— Sanna pare doar puțin cam tânără, zise ea, într-un final. Și cred, de asemenea, că e îngrozitor de geloasă. Și, până într-un punct, o și înțeleg. Christian e un bărbat chipeș, iar relația lor nu pare foarte egală.

Puse pe masă două cești cu ceai, împreună cu puțină miere și puțin lapte.

— Ce vrei să spui prin „egală”? întrebă Anna.

— N-am petrecut mult timp cu ei, dar am sentimentul că Sanna îl adoră pe Christian, în vreme ce el o tratează cu oarecare indiferență.

— Nu sună foarte plăcut, zise Anna, luând o gură de ceai, care însă era prea fierbinte.

Lăsă ceașca jos, ca să se răcească puțin.

— Nu, deloc. Și poate că mă pripesc, judecând după cât am văzut. Însă ceva mă face să-i văd mai degrabă ca pe un părinte cu copilul său.

— Măcar i se vinde bine cartea.

— Da, și își merită succesul, zise Erica. Christian e unul dintre cei mai talentați scriitori pe care i-am întâlnit vreodată și sunt atât de fericită că publicul îl apreciază.

— Și l-a mai ajutat și publicitatea. Niciodată nu trebuie subestimată curiozitatea oamenilor atunci când e vorba de un scandal.

— Adevărat, însă atâta vreme cât află despre carte, nu-mi pasă de mijloace, zise Erica, servindu-se cu încă o lingură de miere.

Încercase să se obișnuiască să bea ceaiul fără să-l îndulcească atât de mult încât să i se lipească mierea de dinți, însă nu reușise.

— Cum te descurci cu cei doi?

Anna arătă spre pântecul Ericăi, neputându-și ascunde îngrijorarea din voce. Nu prea fusese prin preajmă, pentru a o ajuta pe Erica în perioada grea de după nașterea Maiei, fiindcă avusese propriile sale probleme. Însă acum, era chiar îngrijorată. Nu voia să o vadă pe Erica scufundându-se din nou în depresie.

— Te-aș minți dacă aș spune că nu sunt neliniștită, răspunse Erica, ezitând. De data asta mă simt mai pregătită din punct de vedere psihic. Știu la ce să mă aștept și cât de grele pot fi primele luni. În același timp, mi-e imposibil să-mi imaginez cum va fi cu doi bebeluși dintr-un foc. Ar putea fi de zece ori mai greu, indiferent cât de pregătită mă consider eu.

Își aminti, de asemenea, cum se simțise imediat după nașterea Maiei. Uitase detalii din viața ei de zi cu zi din perioada respectivă. Din acel punct de vedere, nu vedea decât beznă atunci când încerca să privească în urmă. Sentimentul însă era foarte puternic, și Erica se panică la simplul gând de a se afunda iar în disperarea nemărginită și în uitarea completă de sine cu care se confruntase în trecut.

Anna își dădu seama ce gânduri o tulburau pe Erica. Se întinse spre ea, punându-și mâna peste cea a surorii sale.

— De data asta nu va fi la fel. Firește că va trebui să muncești mai mult decât cu Maia; nu-mi imaginez să fie altfel. Însă eu îți voi fi alături, și Patrik la fel, iar amândoi te vom ajuta să nu te copleșească problemele. Promit. Uită-te la mine, Erica.

Anna își obligă sora să-și ridice privirea și să dea ochii cu ea. Atunci când avu parte de întreaga ei atenție, Anna îi repetă calmă:

— Nu te vom mai lăsa să ajungi ca data trecută.

Femeia clipi de câteva ori pentru a-și îndepărta câteva lacrimi, apoi îi strânse mâna surorii sale. Atât de multe lucruri se schimbaseră între ele de-a lungul ultimilor ani. Erica nu mai făcea pe mama-surogat a Annei. Nici măcar pe sora ei mai mare. Cele două deveniseră pur și simplu surori. Și prietene.

— Am în congelator o cutie de înghețată Ben & Jerry's cu ciocolată și caramel. S-o scot?

— Și ai așteptat atât de mult până să-mi zici? exclamă Anna, prefăcându-se insultată. Adu înghețata, până nu te dezmoștenesc!

•

Erik oftă când văzu mașina lui Louise frânând brusc în parcarea din fața biroului. Femeia abia dacă trecea vreodată pe acolo, așadar venirea ei nu-i căzu prea bine lui Erik. În plus, încercase să dea de el la telefon cu puțină vreme în urmă. Kenneth îi spusese asta de îndată ce Erik se întorsese la birou. Pentru prima dată, îi putuse mărturisi adevărul colegului său în legătură cu locul în care se aflase.

Se întrebă de ce Louise era atât de hotărâtă să dea de el. Să fi aflat de aventura lui cu Cecilia? Nu, asta nu reprezenta o motivație atât de puternică, încât să o determine să se urce în mașină și să conducă prin zloată. Brusc, Erik împietri. Să fi aflat de sarcina Ceciliei? Să fi încălcat aceasta înțelegerea, cu toate că ideea îi aparținuse chiar ei? Să se fi dovedit oare dorința de a-i face rău și de a se răzbuna mai puternică decât perspectiva de a primi o sumă lunară cu care să se întrețină pe ea și pe bebeluș?

O văzu pe Louise coborând din mașină. Îl paraliză gândul trădării Ceciliei. Nu ar fi trebuit niciodată să subestimeze o femeie. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îi părea mai verosimil ca ea să fi sacrificat banii pentru satisfacția de a-i distruge viața.

Louise intră pe ușă. Părea supărată. Când se apropie, Erik simți un miros puternic de vin.

— Ai înnebunit? Ai condus beată până aici? mârâi el.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Kenneth prefăcându-se extrem de interesat de ceea ce avea pe monitorul computerului. Însă nu mai conta, fiindcă oricum le putea auzi discuția.

— La naiba cu asta, bolborosi Louise. Conduc mai bine beată decât

conduci tu treaz.

Se legănă puțin, iar Erik se uită spre ceas. Ora trei după-amiaza, iar femeia era deja beată criță.

— Ce dorești? întrebă el, vrând să termine odată cu întregul circ.

Dacă Louise intenționa să-l facă albie de porci, atunci măcar să înceapă odată. Fusese întotdeauna un bărbat de acțiune, care nu ezita să înfrunte situația.

Însă Louise nu-i aruncă deloc acuzații legate de Cecilia și nici nu îi spuse că știa despre bebeluș; nu îl batjocori și nici nu-i zise că avea să-i ia toată averea. În schimb, vârî mâna în buzunarul hainei și scoase ceva alb. Cinci plicuri albe. Erik știu de îndată despre ce era vorba.

— Ai fost în camera mea de lucru? Mi-ai cotrobăit prin birou?

— Nu e evident? Niciodată nu îmi spui nimic. Nici măcar atunci când cineva îți trimite scrisori de amenințare. Mă crezi nebună? Ai impresia că nu știu că sunt aceleași despre care s-a tot scris prin ziare? La fel cu cele primite de Christian. Iar acum Magnus e mort.

Femeia clocoti de mânie.

— De ce nu mi le-ai arătat niciodată? Un nebun trimite amenințări la noi acasă și tu nu crezi că am dreptul să știu? Când stau acasă toată ziua, expusă?

Erik îi aruncă o privire lui Kenneth, iritat de faptul că acesta putea auzi tot ce striga Louise. Dar atunci când îi văzu expresia lui Kenneth, împietri. Bărbatul nu se mai uita la monitor. Privirea îi era ațintită asupra celor cinci plicuri pe care Louise le aruncase pe birou. Fața îi era palidă. Preț de o secundă, el se uită la Erik, după care se întoarse. Însă era prea târziu. Erik înțelese.

— Și tu ai primit scrisori din astea?

Pe Louise o surprinse întrebarea lui Erik. Se întoarse spre Kenneth. La început, el nu păru să fi auzit, deoarece continuase să studieze un tabel complicat, conținând veniturile și cheltuielile, în detaliu. Însă Erik nu avea de gând să renunțe.

— Kenneth, ți-am pus o întrebare!

Acela era tonul imperativ al lui Erik. Neschimbat, de atâția ani. Iar Kenneth reacționă la fel ca pe vremea când erau copii. Continuase să fie acel tip supus, umil, subjugat autorității și nevoii de control ale lui Erik. Se învârti încet cu scaunul, până dădu cu ochii de Erik și Louise. Își împreună mâinile în poală și spuse, pe un ton șoptit:

— Am primit patru. Trei prin poștă, iar una mi-a fost lăsată pe masa din bucătărie.

Louise se albi la față. Furia direcționată către Erik tocmai îi fusese amplificată, iar femeia se întoarse spre el.

— Ce mai e și asta? Mai întâi Christian, apoi tu și Kenneth? Ce-ați făcut voi trei? Și cu Magnus cum rămâne? A primit și el scrisori de-astea?

Îi aruncă o privire plină de ură soțului ei, apoi lui Kenneth, apoi din nou lui Erik. Amândoi rămaseră în tăcere câteva clipe. Apoi Kenneth își privi colegul și ridică din umeri. Erik scutură din cap.

— Din câte știu, nu. Magnus n-a pomenit nimic, dar asta nu prea înseamnă mare lucru. Tu știi ceva?

Întrebarea îi fu adresată lui Kenneth, care dădu, la rându-i, din cap.

— Nu. Dacă ar fi fost să spună cuiva, atunci Magnus i-ar fi zis lui Christian.

— Când ai primit-o pe prima?

Mintea lui Erik începuse să proceseze noile informații. Întorcându-le pe toate părțile, încercând să vină cu o soluție, pentru a prelua controlul.

— Nu-mi aduc aminte foarte bine. În orice caz, înainte de Crăciun. Cândva în decembrie.

Erik se întinse după scrisorile aflate pe birou. Louise bătuse în retragere, iar furia îi dispăruse. Se uita la soțul ei cum sorta corespondența în funcție de data la care fusese trimisă. Pe prima o puse la fundul grămezii, după care o ridică din nou pentru a se uita la ștampilă.

— Cincisprezece decembrie.

— Deci cam în aceeași perioadă cu mine, zise Kenneth, cu privirea plecată.

— Mai ai scrisorile? Poți verifica datele de pe cele trimise prin poștă? întrebă Erik, pe cel mai protocolar și eficient ton al său.

Kenneth dădu din cap și trase adânc aer în piept.

— Atunci când am primit cea de-a patra scrisoare, plicul era chiar lângă un cuțit de bucătărie.

— Ești sigur că nu ai pus tu cuțitul acolo? întrebă Louise, fără a se mai chinui să pronunțe cuvintele.

Frica o trezise de tot, împrăștiindu-i ceața din minte.

— Nu, sunt sigur că am pus totul la loc, iar pe masă nu mai era nimic atunci când m-am dus la culcare.

— Ușa de la intrare era încuiată?

Tonul lui Erik era în continuare glacial și pragmatic.

— Nu. Nu închid mereu ușa noaptea.

— Ei bine, toate scrisorile pe care le-am primit eu au venit prin poștă, zise Erik, scotocind prin plicuri.

Apoi își aminti ceva din articolele despre Christian.

— Christian a fost primul care a primit scrisori de amenințare. Au început să vină acum un an și jumătate. Noi doi le-am primit în urmă cu doar trei luni. Dacă toate au legătură cu el? Dacă el e adevărata țintă a expeditorului acestor scrisori, iar noi suntem amestecați în toată mizeria asta fiindcă îl cunoaștem?

Vocea lui Erik căpătă un ton indignat.

— Să-l ia naiba dacă știe ceva și nu vorbește! Să ne pună pe mine și pe familia mea în pericol, fără nicio avertizare!

— Dar el nu știe că și noi am primit scrisori, obiectă Kenneth, iar Erik se văzu nevoit să-i dea dreptate.

— Nu, însă urmează să afle acum.

Erik strânse toate plicurile într-un teanc, apoi le trânti pe birou.

— Deci vrei să te duci să vorbești cu el?

Kenneth păru neliniștit, iar Erik oftă. Uneori chiar nu putea suporta acea frică de conflict a colegului său. Așa fusese întotdeauna. Kenneth se lăsa mereu purtat de val, nu spunea niciodată nu, întotdeauna aproba. Lucruri care, de fapt, funcționaseră în avantajul lui Erik, deoarece nu putea exista decât un singur șef. Până atunci, el fusese acela, așa cum avea să rămână și pe viitor.

— Firește că mă voi duce să discut cu el. Și cu poliția. Ar fi trebuit să fac asta cu multă vreme în urmă, însă abia atunci când am citit în ziar despre scrisorile lui Christian, am început să iau totul în serios.

— Era și timpul, bombăni Louise.

Erik îi aruncă o privire cruntă.

— Nu vreau să o supăr pe Lisbet.

Kenneth ridică bărbia, cu o privire sfidătoare.

— Cineva ți-a intrat în casă, a lăsat o scrisoare pe masa din bucătărie și a pus un cuțit lângă ea. În locul tău, aș fi mult mai îngrijorat în legătură cu asta decât cu supărarea lui Lisbet. E singură acasă o mare parte din zi. Dacă intră cineva peste ea, cât timp ești tu plecat?

Erik își dădu seama că lui Kenneth îi trecu același gând prin minte. Deși îl irita lipsa de inițiativă a colegului său, încercă să ignore faptul că și el neglijase să raporteze poliției ce se întâmplase. Pe de altă parte însă, lui nu-i fusese plasată direct în casă niciuna dintre scrisori.

— În regulă, haide. Du-te acasă, ia-ți scrisorile primite, ca să le ducem pe toate la poliție, împreună. După care, ei se pot apuca imediat de lucru.

Kenneth se ridică în picioare.

— Plec chiar acum și mă întorc imediat.

— Bine. Așa să faci, zise Erik.

După ce Kenneth plecă, trântind ușa în urma sa, Erik se întoarse către Louise, privind-o timp de câteva secunde.

— Avem multe de discutat.

Louise se uită la el pentru o clipă. După care ridică mâna și îi trase o palmă.

13.

— Am zis că n-are nimic!

Vocea mamei era furioasă, iar femeia stătea să plângă.

El plecă pe nesimțite și se așeză la o oarecare distanță, în spatele canapelei. Însă nu îndeajuns de departe încât să nu poată auzi discuția dintre ei. Orice lucru legat de Allis era important.

Fetița îi plăcea mai mult. Nu-l mai privea ca și cum i-ar fi spus că avea de gând să-i răpească ceva. În general, stătea liniștită și făcea foarte puțină gălăgie, ceea ce lui i se părea minunat

— Are opt luni și n-a încercat deloc să se târască ori să se miște. Trebuie să o examineze un doctor, spuse tata, pe un ton grav.

Era vocea pe care o folosea atunci când voia să o convingă pe mama de ceva cu care ea nu era de acord. Îi puse mâinile pe umeri, obligând-o astfel să asculte ce îi spunea.

— Ceva nu e tocmai în regulă cu Allis. Cu cât apelăm mai repede la cineva, cu atât mai bine. Nu o ajuți deloc dacă te faci că nu observi problemele.

Mama scutură din cap. Părul ei lucios și negru îi atârna pe spate, iar băiatul își dori să i-l poată mângâia. Însă știa că mamei nu i-ar fi plăcut; s-ar fi ferit de atingerea lui.

Mama continuă să dea din cap. Lacrimile îi curseră pe obraji, iar el înțelese că începea să se înduplece. Tata se întoarse, uitându-se brusc la el, în vreme ce stătea așezat în spatele canapelei. Îi zâmbi tatii, fără să știe ce anume voia să-i transmită acesta. Pesemne însă că zâmbetul lui nu fusese bun, fiindcă tata se încruntă și păru furios, dorindu-și parcă o altă expresie din partea băiatului.

Nu înțelegea nici motivul pentru care mama și tata erau atât de îngrijorați și de triști. Allis devenise așa de calmă și drăguță. Mama nu mai era nevoită să o poarte mereu în brațe, fiindcă ea stătea liniștită, oriunde ar fi așezat-o. Însă mama și tata nu erau fericiți. Și cu toate că se făcuse loc și pentru el, cei doi se purtau ca și cum ar fi fost invizibil. Nu îi păsa prea mult de ceea ce făcea tata; nu tata era cel care conta. Însă nici mama nu îl băga în seamă, iar atunci când o făcea, chipul său exprima numai ură și dezgust.

Fiindcă el nu părea să se poată opri. Nu își putea înfrâna dorința de a ridica neîncetat furculița, îndesându-și mâncare în gură, mestecând, înghițind, luând încă o porție, simțindu-și corpul umflându-i-se. Teama era mult prea mare. Teama ca ea să nu-l mai observe vreodată. Încetase să mai fie băiețelul frumos al mamei. Însă el se afla acolo și ocupa prea mult spațiu.

•••

Când se întoarse, casa era cufundată în tăcere. Probabil că Lisbet

încă dormea. Se gândi să meargă direct la ea, însă nu o făcu, de teamă să nu o trezească, în caz că abia adormise. Mai bine să treacă pe la ea chiar înainte de plecare. Avea nevoie de toată odihna posibilă.

Kenneth se opri un moment pe holul de la intrare. În curând avea să fie nevoit să trăiască în tăcerea aceea. Bineînțeles că mai stătuse singur și pe vremuri. Lisbet fusese foarte implicată în munca sa de profesoară, și de multe ori lucrase peste program, seara. Însă era o tăcere diferită atunci când el ajungea acasă înaintea ei. Era o tăcere promițătoare, plină de nerăbdare, în așteptarea momentului în care ușa de la intrare se deschidea, iar femeia își făcea apariția, spunând: „Bună, iubitule, am venit acasă”.

N-avea să mai audă vreodată acele cuvinte. Lisbet urma să plece de acasă, dar n-avea să se mai întoarcă niciodată.

Brusc, se simți copleșit de durere. Se chinuise atât de mult să-și țină amărăciunea la distanță; nu voia s-o lase să se instaleze prea devreme. Însă în momentele acelea Kenneth nu o mai putu stăpâni. Se rezemă cu fruntea de zid și fu năpădit de lacrimi. Se lăsă copleșit, plângând în tăcere, cu lacrimile căzându-i la picioare. Pentru prima oară, își îngădui să simtă cum ar fi fost fără Lisbet. Din multe puncte de vedere, ea deja nu se mai afla acolo. Dragostea dintre ei era la fel de puternică, însă diferită. Deoarece Lisbet, care stătea întinsă în camera de oaspeți, nu era decât o umbră a femeii pe care o iubea. Aceasta nu mai exista, iar lui Kenneth îi lipsea îngrozitor.

Stătu acolo vreme îndelungată, cu fruntea lipită de perete. În cele din urmă, suspinele i se domoliră, iar lacrimile îi curseră mai lent. Atunci când se opriră de tot, el inspiră adânc, își ridică privirea, apoi își șterse cu mâna obrajii umezi. Era îndeajuns. Atât avea să își îngăduie pentru moment.

Intră în camera de lucru. Scrisorile se aflau în sertarul de sus al biroului. Primul său instinct fusese de a le arunca, de a le ignora. Însă ceva îl oprise. Iar atunci când sosise și cea de-a patra, adusă chiar în propria lui casă, cu o noapte în urmă, Kenneth se bucurase că păstrase celelalte scrisori. Fiindcă își dăduse seama că trebuia să le ia în serios. Cineva voia să îi facă rău.

Știa că ar fi trebuit să ducă imediat scrisorile la poliție, fără să se fi îngrijorat într-atât de mult că avea să o supere pe Lisbet, care își aștepta sfârșitul. Ar fi trebuit să o protejeze, luând lucrurile în serios. Fusese norocos fiindcă își dăduse seama la timp, fiindcă Erik îl făcuse să înțeleagă la timp. Nu și-ar fi iertat-o niciodată dacă femeia ar fi pățit ceva din cauza obișnuitei lui neputințe de a acționa.

Cu degetele tremurându-i, Kenneth ridică scrisorile, merse tăcut de-a lungul holului, spre bucătărie, și le puse pe toate într-o pungă mare. Îi trecu prin gând să dispară imediat, ca să n-o trezească pe Lisbet. Însă nu fu în stare să plece fără a-i face o scurtă vizită. Trebuia să se

asigure că totul era în regulă, trebuia să-i vadă chipul – dormind liniștit, așa cum spera.

Deschise cu grijă ușa camerei de oaspeți. Aceasta se clinti fără vreun sunet, dezvăluind-o pe Lisbet culcată în pat. Dormea. Avea ochii închiși, iar Kenneth îi studie fiecare trăsătură, fiecare detaliu al chipului. Era slabă, iar pielea îi era precum pergamentul, însă femeia rămăsese tot frumoasă.

Kenneth făcu pe nesimțite câțiva pași în cameră, neputând rezista dorinței arzătoare de a-și atinge soția. Brusc însă, simți că ceva nu era în regulă. Lisbet arăta la fel ca întotdeauna când dormea, însă în clipa aceea, Kenneth își dădu seama ce anume era diferit. Totul era cufundat în tăcere. Nu se auzea niciun sunet. Nici măcar o răsuflare.

Kenneth se năpusti înainte. Îi puse două degete pe gât apoi, bâjbâind, le mută pe încheietura mâinii stângi, după care înapoi pe gât, sperând din tot sufletul să găsească pulsul dătător de viață. În zadar, însă. Nu mai era nimic. Tăcerea se lăsase deasupra camerei și deasupra ei. Femeia îl părăsise.

Auzi un scâncet ca de animal. Gutural și încărcat cu disperare. Și își dădu seama că sunetul provenea de la el. Se așeză pe marginea patului și o ridică grijuliu pe Lisbet, ca și cum ea încă ar fi putut simți durere.

Capul femeii se odihni greoi în poala lui Kenneth. Bărbatul îi dezmierdă obrazul și simți cum lacrimile îl năpădesc din nou. Amărăciunea îl acapară cu o forță care anulă orice sentiment avusese până atunci; era devorat de suferință. O suferință fizică, ce i se răspândea în întregul corp, răsucindu-i fiecare nerv. Durerea îl făcu să urle. Sunetul plânsetelor sale se auzea precum un ecou în camera cea mică, izbindu-se de tapetul șters, pentru ca după aceea să fie aruncat înapoi spre Kenneth.

Mâinile femeii erau împreunate la piept, iar el le desfăcu încetișor. Voia să o mai țină de mână, pentru ultima oară. Îi simți pielea aspră. Își pierduse moliciunea în urma tratamentelor, însă lui tot netedă îi părea.

Îi ridică spre buze mâna, sărutând-o, apoi plânse atât pe mâinile ei, cât și pe ale lui, unindu-le prin suferință. Închise ochii și gustă lacrimile sărate ce se amestecau cu mireasma femeii. Ar fi vrut să rămână acolo pe vecie, fără să-i mai dea drumul vreodată. Știu însă că era imposibil. Lisbet nu-i mai aparținea, nu se mai afla acolo, iar el trebuia să o lase să plece. Măcar ea nu mai suferea; totul se terminase. Cancerul ieșise învingător, dar, în același timp, pierduse, fiindcă odată cu Lisbet pierise și el.

Kenneth îi lăsă brațul jos, așezându-l cu blândețe pe lângă trup. Mâna dreaptă încă stătea așezată pe piept, iar bărbatul o ridică pentru a o muta într-o parte.

Tresări când, în palma femeii, observă ceva alb. Inima începu să-i

bată frenetic. Vru să-i împreuneze iar mâinile, ascunzând ceea ce văzuse, dar nu fu în stare. Cu degetele tremurânde, Kenneth îi deschise palma dreaptă. Obiectul alb se rostogoli și căzu pe cuvertură. O bucățică de hârtie împăturită în două, astfel încât mesajul să fie ascuns. Dar el știu care era acesta. Simți prezența răului în încăpere.

Kenneth se întinse după hârtie. Ezită preț de o clipă, după care citi mesajul.

•

Anna tocmai plecase, când se auzi soneria. La început, Erica se gândi că sora ei uitase ceva, dar Anna nu se obosea niciodată să sune la ușă. De obicei, pur și simplu deschidea, apoi intra.

Erica puse jos ceștile pe care tocmai le debarasa și se îndreptă către ușă.

— Gaby? Ce cauți aici?

Se dădu la o parte pentru a-i face loc să intre directoarei editurii. În ziua aceea, femeia înveselea atmosfera hibernală printr-o haină de un turcoaz țipător și niște cercei imenși sclipitori, din aur.

— Am fost în Göteborg la o întâlnire, așa că m-am gândit să dau o fugă pe-aici, să stăm de vorbă.

Să dea o fugă pe-acolo? Până la Göteborg făcea o oră și jumătate cu mașina, iar femeia nici măcar nu telefonase în prealabil, pentru a se asigura că Erica era acasă. Ce putea oare să fie atât de urgent?

— Voiam să-ți vorbesc în legătură cu Christian, zise Gaby când intră, răspunzând întrebării încă nerostite de Erica. Ai niște cafea?

— Păi… da, desigur.

Ca de obicei, să-i facă față lui Gaby era ca și cum s-ar fi ciocnit cu un tren. Femeia nu se obosi să-și mai scoată cizmele, ci doar le șterse superficial de preș, înainte de a păși pe podeaua din lemn, cu tocurile sale zgomotoase. Erica cercetă îngrijorată scândurile lustruite ale podelei, sperând ca directoarea să nu lase vreo urmă de murdărie, însă ar fi fost inutil să-i spună ceva lui Gaby. Erica nu-și amintea să o fi văzut vreodată descălțându-se, așa că se întrebă dacă măcar își scotea cizmele atunci când se suia în pat.

— Cât de… intim ai aranjat pe-aici, spuse Gaby, cu un zâmbet larg.

Însă Erica își dădu seama că femeia era oripilată de jucăriile și hainele Maiei, de hârtiile lui Patrik și de toate celelalte lucruri împrăștiate peste tot. Gaby le mai făcuse vizite, însă atunci Erica știuse că avea să vină și făcuse din timp curățenie.

Înainte de-a se așeza, directoarea editurii scutură câteva firimituri de pe un scaun din bucătărie. Erica luă repede o cârpă de vase și șterse cu ea masa, lucru pe care nu apucase să-l facă după micul dejun și vizita Annei.

— Tocmai ce-a fost aici sora mea, explică ea, îndepărtând cutia goală de înghețată.

— Știi doar că e un mit să mănânci cât pentru doi atunci când ești însărcinată, zise Gaby, holbându-se la pântecele imens al Ericăi.

— Hmm, mormăi aceasta, abținându-se din a-i servi o replică tăioasă.

Gaby nu era cunoscută pentru tactul său. Silueta ei zveltă era rezultatul unei diete disciplinate și al exercițiilor fizice efectuate de trei ori pe săptămână cu un antrenor personal la sala de fitness Sturebadet, din centrul Stockholmului. În plus, trupul său nu dădea semne că ar fi suferit vreo sarcină în trecut. Cariera fusese întotdeauna pe primul loc pentru ea.

Din răutate, Erica așează pe masă un platou cu pateuri, împingându-l spre Gaby.

— Dorești un pateu?

Urmări apoi cum în sufletul lui Gaby se dădu o luptă între dorința de a fi politicoasă și nevoia disperată de a spune „nu, mulțumesc". În cele din urmă, femeia ajunse la un compromis.

— Voi lua o jumătate, dacă nu te deranjează.

Gaby rupse cu grijă o bucată, schimonosindu-se de parcă urma să își îndese în gură un gândac de bucătărie.

— Spuneai că vrei să îmi vorbești despre Christian, nu? zise Erica, fără să-și mai poată stăpâni curiozitatea.

— Da. Nu pot înțelege ce se întâmplă cu el.

Gaby păru ușurată odată cu încheierea dilemei legate de pateu, așa că luă o gură sănătoasă de cafea ca să-i alunece mai ușor pe gât bucățica pe care tocmai o mâncase.

— Zice că refuză să mai promoveze cartea, dar așa ceva nu se face. E lipsit de profesionalism!

— Nu prea pare să reacționeze bine la toată atenția primită din partea presei, se aventură Erica, simțindu-se iar vinovată pentru rolul său din întreaga situație.

Gaby gesticulă, mișcându-și prin aer degetele cu manichiură impecabilă.

— Știu. Și înțeleg asta. Dar în curând se va potoli, iar toată nebunia asta a crescut mult vânzările cărții. Oamenii sunt curioși în legătură cu el și romanul său. Adică, într-un final, Christian va culege roadele. Și trebuie să conștientizeze faptul că am investit mulți bani și mult timp în lansarea pe piață a cărții sale. Așadar, în schimbul acestora, noi contăm pe un pic de cooperare din partea lui.

— Sigur, firește, murmură Erica, deși nu era sigură ce anume credea despre situația respectivă.

Pe de o parte, îi înțelegea comportamentul lui Christian. Pesemne că era groaznic ca jurnaliștii să-i expună viața privată în felul acela. Tocmai debutase în cariera de scriitor și se presupunea că atenția primită în momentele acelea avea să îi fie de folos mulți ani la rând.

— De ce nu stai tu de vorbă cu el? întrebă ea, circumspectă. Nu ar trebui să porți discuția asta cu Christian?

— Am avut ieri o întâlnire, răspunse tăios Gaby. Și am putea spune că nu a decurs prea bine.

Strânse din buze, ca pentru a sublinia ceea ce tocmai afirmase. Erica își dădu seama că trebuie să fi fost un dezastru.

— Vai, ce ghinion. Dar cred că e foarte stresat acum și poate că ar fi bine să trecem cu vederea…

— Eu înțeleg, dar în același timp conduc o afacere și am un contract cu Christian. Cu toate că nu sunt descrise în detaliu obligațiile sale cu privire la promovarea în presă, ajutorul în strategia de marketing și așa mai departe, se înțelege că avem anumite pretenții de la el. Poate că unii autori scapă ușor dacă se poartă precum niște sihaștri și nu participă la evenimente pe care le consideră nedemne de ei. Însă acei scriitori sunt deja consacrați, iar cărțile lor au un public larg. Christian încă nu a ajuns la un asemenea statut, nici pe departe! S-ar putea să se întâmple într-o bună zi, dar cariera unui scriitor nu se clădește peste noapte și, având în vedere începutul fantastic pe care l-a avut cu *Sirena,* e dator față de el însuși, dar și față de editură, să facă anumite sacrificii.

Gaby se opri și o privi țintă pe Erica.

— Speram să-i explici tu asta.

— Eu?

Erica nu știu ce să răspundă. Nu era deloc convinsă de faptul că ea ar fi fost persoana potrivită pentru a-l convinge pe Christian să se arunce din nou în groapa cu lei. Mai ales că ea îi adusese la ușă toate acele necazuri.

— Nu știu dacă ar fi atât de…, spuse ea, căutând o modalitate politicoasă de a refuza, însă Gaby o întrerupse.

— Excelent. Atunci rămâne așa. Explică-i ce dorim de la el.

— Dar ce…, începu Erica, privind-o pe Gaby și întrebându-se ce anume spusese, care să fi putut suna a răspuns afirmativ.

Însă Gaby deja se ridicase în picioare. Își netezi fusta, apoi își luă poșeta, aruncându-și peste umăr cureaua acesteia.

— Mulțumesc pentru cafea și discuție. Îmi pare bine că noi două avem o relație profesională așa de bună.

Se aplecă și o sărută de la distanță pe ambii obraji, după care păși zgomotos de-a lungul podelei, îndreptându-se către ușa de la intrare.

— Nu te ridica. Mă descurc eu, strigă ea, peste umăr. Pa, pa!

— Pa, pa, zise Erica, făcându-i cu mâna.

De data aceea, întâlnirea nu păruse o coliziune cu un tren – Erica simțea, mai degrabă, că fusese făcută una cu pământul.

•

Patrik și Gösta urcară în mașină și plecară la nici cinci minute după

primirea apelului. La început, Kenneth Bengtsson abia putuse articula câteva cuvinte, însă după câteva momente, Patrik înțelesese ce anume voia să spună. Soția lui fusese omorâtă.

— Ce naiba se întâmplă aici? zise Gösta, scuturând din cap și încercând să se țină bine de mânerul aflat deasupra geamului.

Întotdeauna făcea asta când Patrik era la volan.

— Chiar e nevoie să iei curbele așa de repede? Aproape că sunt lipit de parbriz.

— Scuze.

Patrik încetini puțin, însă nu dură mult până când apăsă din nou cu piciorul pe accelerație.

— Ce se întâmplă, întrebi tu? Și eu aș vrea să știu, zise el, cu o grimasă, uitându-se în oglinda retrovizoare pentru a se asigura că Paula și Martin îi urmau îndeaproape.

— Ce a zis? Prezenta și ea urme de înjunghiere? întrebă Gösta.

— N-am putut afla mare lucru de la el. Părea a fi în stare de șoc. A zis doar că s-a întors acasă, unde și-a găsit soția ucisă.

— Din câte am auzit, ea nu mai avea mult de trăit, spuse Gösta.

Ura din tot sufletul orice lucru legat de boală și moarte. Toată viața, se așteptase să capete vreo boală incurabilă. Unica lui dorință era să joace cât mai multe runde de golf cu putință, înainte ca acest lucru să se întâmple. Dar acum, cel care părea să sufere de o sănătate șubredă era mai degrabă Patrik.

— Apropo, nu arăți prea bine.

— Habar n-ai ce zici, răspunse Patrik, iritat. Nu știi cum e să ai și o slujbă cu normă întreagă, și un bebeluș acasă. Imposibil să ții pasul, imposibil să dormi îndeajuns.

Patrik își regretă cuvintele de îndată ce le rosti. Știa că durerea cea mai mare din viața lui Gösta fusese că fiul lui murise la scurt timp după naștere.

— Iartă-mă. A fost o prostie, zise el.

Gösta dădu din cap.

— Nu-i nimic.

O vreme, amândoi rămaseră tăcuți. Îndreptându-se spre Fjällbacka, ascultară zgomotul roților pe carosabil.

— Mă bucur pentru Annika și pentru fetița pe care o va adopta, zise într-un final Gösta și chipul i se îmblânzi.

— Da, însă așteptarea e foarte lungă, spuse Patrik, fericit că schimbaseră subiectul.

— Mă surprinde faptul că durează așa de mult. N-aș fi crezut. Doar copilașul e chiar acolo, așadar care e problema?

Gösta părea aproape la fel de frustrat precum Annika și soțul ei, Lennart.

— Birocrație, zise Patrik. Și presupun că ar trebui să fim

recunoscători fiindcă îi verifică pe toți așa cum se cuvine și nu dau copii oricui.

— Ai dreptate în privința asta.

— În regulă, am ajuns.

Patrik viră pe aleea din fața casei familiei Bengtsson și parcă mașina. O secundă mai târziu, își făcu apariția și celălalt vehicul al poliției, având-o la volan pe Paula. Atunci când femeia opri motorul, unicul sunet rămas fu cel al vântului fremătând prin pădurile din apropiere.

Kenneth Bengtsson le deschise ușa. Era palid și părea confuz.

— Patrik Hedström, se recomandă Patrik, scuturându-i mâna lui Kenneth. Unde se află?

Le făcu semn colegilor să-l aștepte afară. Ar fi creat probleme echipei de criminaliști dacă ar fi tropăit cu toții prin casă. Kenneth deschise ușa mai larg și arătă de-a lungul coridorului.

— Acolo. Eu… v-ar deranja dacă eu aș rămâne aici?

Ochii îi erau îndreptați spre Patrik, însă privirea sa era goală.

— Rămâneți aici, cu colegii mei, și voi merge doar eu înăuntru, zise Patrik, aruncându-i o privire lui Gösta, semn că el era însărcinat să se ocupe de soțul victimei.

Abilitățile de polițist ale lui Gösta lăsau mult de dorit, însă bărbatul se pricepea să discute cu oamenii, iar Patrik știu că Bengtsson avea să fie pe mâini bune. Medicii urmau să ajungă dintr-o clipă în alta. Le dăduse telefon înainte de a pleca de la secție, așa că ambulanța trebuia să apară.

Patrik intră și se descălță. Porni în direcția indicată de Kenneth, presupunând că bărbatul se referise la ușa din capătul culoarului. Era închisă, iar Patrik se opri chiar înainte de a-i atinge mânerul. Era posibil să existe amprente. Folosindu-și cotul, el apăsă pe clanță și deschise ușa, rezemându-se de ea.

Femeia era întinsă în pat, cu ochii închiși, cu brațele pe lângă corp. Era ca și cum ar fi dormit. Se apropie câțiva pași, căutându-i plăgi pe trup. Nu existau răni ori sânge, însă corpul femeii prezenta semne clare ale bolii. Oasele i se vedeau prin pielea întinsă și uscată, iar pe sub eșarfa pe care o purta, capul său părea lipsit de păr. Îl duru sufletul când se gândi la chinurile prin care probabil că trecuse nu numai ea, ci și Kenneth, obligat să-și vadă soția în acea stare. Însă nu exista nimic care să indice altceva în afară de faptul că ea murise în somn. Patrik se dădu înapoi, cu atenție.

Atunci când păși afară, în frig, Gösta îi vorbea lui Kenneth cu o voce liniștitoare, în vreme ce Paula și Martin îl ajutau pe șoferul ambulanței să dea mașina cu spatele pe alee.

— Am mers să o văd, îi șopti Patrik lui Kenneth, apucându-l cu brațul pe după umăr. Și nu văd vreun semn că ar fi fost ucisă, după

cum ați zis la telefon. Din câte am înțeles, soția dumneavoastră era foarte bolnavă. Așa e?

Kenneth scutură din cap, fără a spune un cuvânt.

— Nu pare mai degrabă să fi murit în somn?

— Nu, a fost ucisă, răspunse Kenneth, vehement.

Patrik făcu schimb de priviri cu Gösta. Nu era neobișnuit ca o persoană aflată în stare de șoc să reacționeze ciudat sau să spună lucruri stranii.

— De ce credeți asta? După cum am spus, tocmai am fost să o văd pe soția dumneavoastră și corpul său nu prezintă leziuni evidente, nimic care să indice vreun lucru… ieșit din comun.

— A fost ucisă! insistă Kenneth, iar Patrik începu să-și dea seama că nu mai puteau face nimic.

Avea să-i roage pe doctori să se ocupe de bietul bărbat.

— Uitați-vă aici!

Kenneth scoase ceva din buzunar și i-l dădu lui Patrik, care îl luă, fără să stea pe gânduri. Era o bucățică albă de hârtie, împăturită în două.

Patrik îl privi întrebător pe Kenneth, apoi despături hârtia. Cu cerneală neagră era scris: „*Adevărul despre tine a ucis-o*”.

Patrik recunoscu imediat scrisul.

— Unde ai găsit asta?

— În mâna lui Lisbet, rosti cu greu Kenneth.

— Și nu a scris-o ea?

Patrik cunoștea deja răspunsul, dar simți totuși nevoia de a pune întrebarea, pentru a elimina orice urmă de îndoială. Era același scris. Iar cuvintele erau la fel de sumbre precum cele din scrisoarea pe care o luase Erica de la Christian.

După cum era de așteptat, Kenneth scutură din cap.

— Nu, zise el, ridicând și ceva care îi scăpase lui Patrik, cu toate că se afla strâns în mâna bărbatului. Aceeași persoană a trimis și astea.

Într-o pungă se găseau câteva plicuri albe. Adresa de pe ele fusese notată cu cerneală neagră, cu un scris elegant. La fel ca pe hârtia din mâna lui Patrik.

— Când le-ați primit? întrebă el, simțind cum inima îi spărgea pieptul.

— Noi tocmai eram pe cale să le predăm poliției, șopti Kenneth, înmânându-i lui Patrik punga.

— La cine vă referiți prin „noi”?

— Erik și cu mine. Amândoi am primit scrisori similare.

— Erik Lind? Și el are scrisori? repetă Patrik, dorind să se asigure că auzise corect.

Kenneth încuviință.

— De ce nu ați spus până acum poliției?

Patrik încercă să-și ascundă frustrarea din voce. Bărbatul aflat dinaintea lui tocmai își pierduse soția, așa că nu era momentul potrivit pentru reproșuri.

— Eu… noi… Abia azi ne-am dat seama că amândoi am primit genul acesta de scrisori. Iar despre Christian am aflat doar când am citit în ziare, la sfârșitul săptămânii. Nu pot vorbi în numele lui Erik, însă în ceea ce mă privește, nu am vrut să o supăr pe…

Vocea i se stinse treptat.

Patrik mai aruncă o privire în pungă.

— Doar trei dintre ele au adresă și timbru. Una are pe plic doar numele. Cum a sosit?

— Cineva a intrat în casă noaptea trecută și a lăsat-o pe masa din bucătărie.

Kenneth ezită, însă Patrik nu vorbi, simțind că bărbatul mai avea ceva de spus.

— Și lângă scrisoare am găsit un cuțit. Unul dintre cuțitele noastre de bucătărie. Presupun că e un mesaj care poate fi interpretat în mai multe feluri. Am crezut că mie voia să-mi facă rău cineva. De ce Lisbet? De ce să o omoare pe Lisbet? continuă el, începând să plângă.

Își șterse o lacrimă cu podul palmei, rușinat probabil fiindcă plângea în fața lui Patrik și a celorlalți polițiști.

— Nu știm dacă a fost ucisă, îi spuse Patrik, cu blândețe, însă cineva a fost cu siguranță în casa dumneavoastră. Aveți idee cine ar fi putut să fie? Sau cine v-ar fi putut trimite aceste scrisori?

Rămase cu privirea ațintită asupra lui Kenneth, vrând să observe dacă avea să i se schimbe în vreun fel expresia. Din câte își dădu seama, bărbatul spuse adevărul atunci când i se confesă:

— M-am gândit mult, de când a apărut prima scrisoare. Asta se întâmpla chiar înainte de Crăciun. Însă nu-mi vine în minte nimeni care să-mi vrea răul. Absolut nimeni. Niciodată nu mi-am făcut astfel de dușmani. Sunt mult prea… neimportant.

— Dar Erik? De cât timp primește el aceste scrisori?

— Cam la fel ca și mine. Le are pe toate la birou. Eu doar mă întorceam acasă ca să le iau pe ale mele, după care urma să contactăm poliția…

Vocea îi pieri din nou, iar Patrik își dădu seama că gândurile îi zburaseră înapoi la camera în care își găsise soția moartă.

— Ce credeți că înseamnă mesajul din bilet? întrebă Patrik, precaut. Se referă la un „adevăr despre tine” – ce credeți că ar putea fi?

— Nu știu, șopti Kenneth. Chiar nu am idee, zise el și trase adânc aer în piept. Ce veți face acum cu ea?

— Va fi dusă în Göteborg, pentru o examinare mai atentă.

— O examinare mai atentă? Vă referiți la o autopsie? spuse Kenneth, chinuit.

— Da. O autopsie. Mă tem că e necesară, pentru a putea stabili ce anume s-a petrecut de fapt aici.

Kenneth dădu din cap, însă privirea îi era încețoșată, iar buzele, ușor vinete. Dându-și seama că stătuseră mult prea mult timp afară, în frig, mai ales având în vedere hainele subțiri în care era îmbrăcat Kenneth, Patrik adăugă:

— E frig aici, ar trebui să intrați în casă.

Rămase tăcut câteva clipe.

— Ați vrea să mergeți până la birou cu mine? Vreau să spun, la biroul dumneavoastră. Atunci vom putea sta de vorbă cu Erik. Să nu vă fie jenă să mă refuzați dacă nu doriți; voi merge singur. Apropo, vreți să telefonați cuiva?

— Nu, aș vrea să merg cu dumneavoastră, zise Kenneth, aproape sfidător. Vreau să știu cine a făcut asta.

— În regulă, atunci.

Patrik îl prinse ușor de braț, conducându-l spre mașină. Deschise portiera, pentru ca bărbatul să poată intra. După care se duse până la Martin și la Paula, dându-le câteva instrucțiuni concise. Intră în casă, căutând o jachetă pentru Kenneth, apoi îi făcu semn lui Gösta să-l urmeze. Echipa de criminaliști era pe drum, iar Patrik spera să se întoarcă înainte ca ei să își termine treaba. Altminteri, s-ar fi văzut nevoit să discute cu ei mai târziu. Dar în clipele acelea discuția cu Erik era atât de urgentă, încât nu mai putea aștepta.

Când dădură cu spatele pe alee, Kenneth aruncă o privire lungă spre casă. Buzele i se mișcară, de parcă și-ar fi luat în tăcere rămas-bun.

•

Nimic nu se schimbase cu adevărat; părea la fel de pustie ca și până atunci. Singura diferență era că avea un trup de înmormântat, iar ultima licărire de speranță pierise. Premonițiile Ciei se adeveriseră, în cele din urmă. Dumnezeule, cât își dorea să se fi înșelat.

Cum avea să trăiască fără Magnus? Cum avea să arate viața fără el? Îi părea ireal ca soțul ei, tatăl copiilor ei, să zacă într-un mormânt, în cimitir. Acel Magnus care întotdeauna fusese atât de plin de viață, care întotdeauna se distrase și îi antrenase și pe cei din jurul său. Firește că uneori pe Cia o enervaseră atitudinea lui lipsită de griji și permanentele șicanări. O scotea din sărite ori de câte ori voia să poarte o discuție serioasă cu Magnus, iar acesta glumea și o tachina, până când femeia nu se mai putea abține și izbucnea în râs. Însă chiar și așa, ea nu ar fi vrut să schimbe nimic la el.

Ce n-ar fi dat ca să mai petreacă un ceas cu el! O jumătate de oră, ba chiar un minut. Nu își încheiaseră viața împreună; dimpotrivă, abia o începuseră. Nu apucaseră să parcurgă decât jumătate din drumul pe care și-l planificaseră împreună. Prima lor întâlnire atât de emoționantă, pe când aveau nouăsprezece ani. Perioada de început,

când fuseseră atât de îndrăgostiți. Clipa când Magnus o ceruse în căsătorie, apoi nunta lor din biserica Fjällbacka. Copiii. Nopțile pline de scâncetele bebelușilor, când dormiseră pe rând. Toate orele petrecute jucându-se și râzând cu Elin și Ludvig. Nopțile în care făcuseră dragoste sau adormiseră pur și simplu, ținându-se de mână. Și ultimii câțiva ani, când copiii crescuseră, iar ea și Magnus avuseseră șansa de a se descoperi din nou.

Însă mai existau atât de multe lucruri pe care ar fi dorit să le facă; drumul aflat dinaintea lor păruse lung și înțesat cu experiențe pe care ei le așteptaseră cu înfrigurare. Magnus fusese nerăbdător să-i tachineze pe primii iubiți și pe primele iubite ale copiilor săi, care aveau să-și facă apariția, timizi și speriați, în casa lor, pentru a le fi prezentați. Amândoi voiau să-i ajute pe Elin și pe Ludvig să se mute în primele lor apartamente, să le ducă mobila, să le zugrăvească pereții și să le cumpere perdelele. În calitate de tată, Magnus avea să țină un discurs atunci când copiii lor urmau să se căsătorească. Ar fi vorbit mult prea mult, ar fi devenit sentimental și ar fi dat cu siguranță mult prea multe detalii cu privire la copilăria lor. Cia și Magnus își imaginaseră chiar și primul lor nepot, cu toate că mai era mult până atunci. Însă îi aștepta undeva, acolo, în viitor, ca o promisiune, strălucind ca un giuvaier. Iar ei aveau să fie cei mai grozavi bunici din lume. Întotdeauna pregătiți să dea o mână de ajutor și să își răsfețe nepoții. Să le dea tort la cină și să le cumpere exagerat de multe jucării. Oferindu-le timpul lor, tot timpul de care ar fi dispus.

Însă totul se năruise. Aspirațiile lor n-aveau să se mai împlinească niciodată. Brusc, Cia simți o mână pe umăr. Îi auzi vocea, care însă era atât de asemănătoare cu cea a lui Magnus, încât femeia o înlătură, refuzând să-i dea ascultare. După o vreme, vocea amuți, iar mâna se îndepărtă. Dinaintea sa, ea văzu drumul dispărând, ca și cum n-ar fi existat vreodată.

•

Pe ultima sută de metri spre locuința lui Christian, Erica avu senzația că se îndrepta către Golgota. Sunase la bibliotecă, dar aflase că bărbatul nu mai era acolo. Drept urmare, ea se așezase cu greu la volanul mașinii, îndreptându-se către casa lui. Încă nu era sigură dacă ar fi trebuit să dea curs rugăminții lui Gaby. În același timp, nu-i trecea prin minte nicio soluție pentru a scăpa din acea situație. Gaby nu accepta vreodată un răspuns negativ.

— Ce dorești? întrebă Sanna atunci când deschise ușa.

Femeia părea și mai tristă decât în mod normal.

— Trebuie să stau de vorbă cu Christian, îi răspunse Erica, sperând să nu-i fie cerute explicații.

— Nu e acasă.

— Când trebuie să apară? întrebă Erica, răbdătoare, aproape

simțind recunoștință la gândul că ar fi putut amâna întâlnirea.

— Scrie. Pe barcă. Poți să mergi până acolo dacă vrei, însă îl vei deranja pe riscul tău.

— E în regulă. Voi risca, spuse Erica. E important.

Sanna ridică din umeri.

— Faci cum vrei. Știi unde e?

Erica dădu din cap. Îl mai vizitase de câteva ori pe Christian în bârlogul lui de scriitor.

Cinci minute mai târziu, ea parca mașina lângă un șir de căsuțe plutitoare. Cea în care lucra bărbatul fusese moștenită de la familia Sannei. Bunicul ei din partea mamei o cumpărase pe nimica toată, iar acum barca era una din puținele aflate în proprietatea cuiva care locuia în Fjällbacka pe parcursul întregului an.

Pesemne că bărbatul îi auzise mașina, fiindcă deschise ușa înainte ca Erica să apuce să bată. Femeia observă că pe frunte avea o tăietură, însă hotărî că nu era momentul să îi pună întrebări legate de ea.

— Ce faci aici? o întrebă el, cu aceeași lipsă de entuziasm de care dăduse dovadă și Sanna.

Erica începu să se simtă ca și cum ar fi fost ciumată.

— Suntem doar eu și încă vreo doi, încercă ea să glumească, dar Christian nu păru amuzat.

— Lucrez, îi spuse el, fără a da impresia că urma să o poftească înăuntru.

— Te voi deranja doar câteva minute.

— Tu, în mod special, ar trebui să înțelegi cum e să fii concentrat asupra scrisului, zise el.

Lucrurile decurgeau mult mai rău decât se așteptase Erica.

— Am primit o vizită din partea lui Gaby acum ceva vreme, zise ea. Mi-a povestit despre întâlnirea voastră.

Christian lăsă umerii în jos și oftă.

— A bătut drumul până aici doar ca să-ți spună despre asta?

— Fusese în Göteborg, la o întâlnire. E foarte supărată. Și s-a gândit că poate eu… N-am putea intra înăuntru, în loc să stăm aici, în fața ușii?

Fără a spune o vorbă, Christian se dădu în sfârșit la o parte, lăsând-o să intre. Tavanul era atât de jos, încât el fu nevoit să-și plece puțin capul, dar Erica, fiind cu mult mai scundă, putu rămâne dreaptă. Christian îi întoarse spatele și o conduse până în camera cu vedere la mare. Computerul era pornit și paginile scrise stăteau împrăștiate pe masa extensibilă din fața ferestrei, semn că el într-adevăr lucra.

— În regulă, ce-a spus?

Bărbatul se așeză picior peste picior, încrucișându-și apoi brațele. Întregul său corp radia antipatie.

— După cum am zis, e foarte supărată. Sau poate că „îngrijorată” ar

fi cuvântul mai potrivit. Spune că tu refuzi să mai dai interviuri sau să îți mai promovezi în vreun fel cartea.

— Așa e, răspunse Christian, părând și mai sfidător.

— Pot să te întreb de ce?

— Sunt sigur că știi de ce, se răsti bărbatul, făcând-o pe Erica să tresară.

Christian îi observă reacția și păru să-și regrete tonul.

— Știi de ce, repetă el, fără tragere de inimă. Nu pot… Pur și simplu nu pot. Nu și după tot ce s-a spus în presă.

— Ești îngrijorat că ai putea atrage mai multă atenție? Asta e problema? Ai mai primit amenințări? Știi cine ți le trimite?

Erica lansă un val de întrebări.

Christian scutură puternic din cap.

— N-am idee. N-am absolut nicio idee! zise el, pe un ton crescând în intensitate. Vreau doar puțină liniște pentru a lucra fără să fiu deranjat și fără să…

Bărbatul îi întoarse spatele. Erica îl studie în tăcere. Nu se potrivea deloc în acel ambient. Gândul respectiv îi mai trecuse Ericăi prin minte, devenind cu atât mai puternic în clipele acelea, când îl văzu din nou pe Christian în căsuța plutitoare. Părea așa de nelalocul lui printre toate acele unelte de pescuit și plase care împodobeau pereții. Micuța baracă semăna cu o căsuță pentru păpuși în care el își îndesase brațele lungi, împotmolindu-se apoi și nemaiputând să iasă. Într-un fel, era posibil ca tocmai asta să se fi întâmplat. Femeia aruncă o privire asupra manuscrisului de pe masă. Era imposibil să-și dea seama despre ce era vorba în text, dar estimă că se aflau acolo aproape o sută de pagini.

— E o carte nouă?

Nu avea nicio intenție să abandoneze subiectul care părea să-l deranjeze atât de mult pe Christian, însă era dispusă să-i ofere o clipă de răgaz, ca să se calmeze.

— Da, zise el, părând să se relaxeze puțin.

— E continuarea la *Sirena*?

Christian zâmbi.

— Nu există o continuare pentru *Sirena,* răspunse el, întorcându-se pentru a privi marea. Nu înțeleg cum ar avea cineva curajul, adăugă, ezitând.

— Poftim?

Erica nu avu impresia să fi spus vreun lucru care să-l poată face să zâmbească.

— Ce anume vrei să spui cu acest „curaj”?

— De a plonja în apă.

Erica se întoarse pentru a vedea încotro se îndrepta privirea lui Christian și înțelese brusc la ce se referise acesta.

— Să plonjeze de pe trambulină? Cea din Badholmen?

— Da, răspunse Christian, uitându-se țintă la ea, fără să clipească.

— Eu n-am îndrăznit niciodată. Însă trebuie să recunosc că mi-e frică de apă, lucru destul de jenant, având în vedere faptul că am crescut aici.

— Nici eu n-am îndrăznit.

Vocea lui Christian păru îndepărtată, aproape visătoare. Erica așteptă cu sufletul la gură ca bărbatul să continue. Ceva plutea în aer, o tensiune ce părea să fi atins punctul său maxim. Erica nu îndrăzni să se clintească, abia dacă îndrăzni să respire. După câteva clipe, Christian continuă, fără a mai părea conștient de prezența ei.

— Ea a îndrăznit.

— Cine? șopti Erica.

Pentru început, nu crezu că va primi vreun răspuns. Se așternu tăcerea. Apoi, cu o voce atât de joasă, încât cuvintele abia i se auziră, Christian spuse:

— Sirena.

— În carte?

Erica nu înțelegea. Ce voia să spună? Și unde se afla Christian? În niciun caz nu era acolo. Nu în clipa prezentă, nu alături de ea. Era în altă parte, iar Erica își dori să fi știut unde anume.

În secunda următoare, întreaga atmosferă se risipi. Christian trase adânc aer în piept și se întoarse cu fața spre ea. Revenise.

— Vreau să mă concentrez asupra noului manuscris. Nu vreau să acord interviuri și să scriu urări pentru ziua de naștere a cuiva, în cărțile pe care sunt rugat să le semnez.

— Asta face parte din sarcina ta, Christian, îi atrase atenția Erica.

O iritase puțin aroganța lui.

— Vrei să spui că nu am de ales?

Bărbatul îi vorbise calm, deși încordarea încă se simțea.

— Dacă nu erai pregătit să iei asupra ta și acea sarcină, trebuia să fi precizat de la bun început. Editura, piața de desfacere și cititorii – și, pentru Dumnezeu, ei sunt cei mai importanți! – se așteaptă ca noi să le dedicăm puțin din timpul nostru. Dacă un autor nu vrea să o facă, el trebuie să clarifice asta de la început. Nu poți schimba regulile chiar în toiul jocului.

Christian se uită în jos, către podea, și Erica văzu că o asculta cu atenție. Atunci când ridică privirea, ochii îi erau înlăcrimați.

— Nu pot, Erica. Îmi e imposibil să-ți explic, dar…

Scutură din cap și mai făcu o încercare.

— Nu am cum. Pot să mă persecute, pot să mă treacă pe lista neagră, nu-mi pasă. Eu voi continua să scriu, fiindcă asta trebuie să fac. Însă nu pot juca după cum îmi cântă ei.

Începu să-și scarpine viguros brațele, de parcă i-ar fi mișunat furnici

pe sub piele.

Erica îl privi cu îngrijorare. Christian era precum o coardă întinsă, care putea să plesnească dintr-o clipă în alta. Însă își dădu seama că nu avea ce să-i facă. El nu voia să-i vorbească. Dacă intenționa să rezolve misterul acelor scrisori, se vedea nevoită să caute răspunsuri de una singură, fără a conta pe ajutorul lui.

Christian o fixă cu privirea timp de o secundă, apoi își trase brusc scaunul mai aproape de masa pe care stătea computerul.

— Acum trebuie să-mi văd de muncă.

Chipul său era lipsit de orice expresie. Închistat.

Erica se ridică în picioare. Și-ar fi dorit să-i poată pătrunde în minte, ca să-i afle secretele care cu siguranță se ascundeau acolo. Era sigură că ele ar fi putut dezlega totul. Însă bărbatul își îndreptă atenția spre monitor, absorbit de cuvintele pe care le scrisese, de parcă acestea ar fi fost ultimele pe care avea să le citească.

Erica plecă fără a spune nimic. Nici măcar la revedere.

•

Patrik rămase în birou, încercând să țină la distanță o senzație copleșitoare de oboseală. Trebuia să se concentreze și să fie vigilent în clipele acelea, când ancheta ajunsese într-un stadiu crucial. Paula își vârî capul pe ușă.

— Ce se petrece? întrebă ea, observând paloarea nesănătoasă a lui Patrik și broboanele de sudoare de pe fruntea acestuia.

Își făcea griji în legătură cu Patrik. Nu avea cum să-i scape faptul că el părea epuizat în ultima vreme. Patrik trase adânc aer în piept și își îndreptă cu forța gândurile spre evenimentele cele mai recente.

— Trupul lui Lisbet Bengtsson a fost dus la Göteborg pentru autopsie. Nu am vorbit cu Pedersen, dar având în vedere că mai durează până vom primi rezultatele despre Magnus Kjellner, nu afirm nimic cu privire la Lisbet până la începutul săptămânii următoare, asta cel mai devreme.

— Și ce crezi? A fost ucisă?

Patrik ezită.

— În ceea ce-l privește pe Magnus, sunt sigură că e vorba de crimă. Rănile pe care le prezenta nu și le-ar fi putut face singur; nu puteau fi decât rezultatul unui atac. Cât despre Lisbet… chiar nu știu ce să zic. Nu avea nicio leziune vizibilă și era grav bolnavă, așa că ar fi putut foarte ușor să moară din acea cauză. Asta dacă nu ar fi existat biletul. Cineva a fost în camera ei și i-a strecurat în mână bucățica de hârtie. Însă e imposibil de spus dacă asta s-a întâmplat înainte să moară, în timp ce murea sau după ce a murit. Va trebui să așteptăm mai multe informații din partea lui Pedersen.

— Cum rămâne cu scrisorile? Ce-au zis Erik și Kenneth? Aveau vreo teorie în legătură cu persoana care să le fi trimis? Sau cu motivul

acesteia?

— Nu. Niciunul nu are vreo idee. Iar în clipa de față, nu văd de ce nu i-aș crede. Însă pare puțin probabil că trei oameni au fost selectați la întâmplare pentru a primi asemenea scrisori. Se cunosc între ei și petrec timp împreună. Trebuie să existe un numitor comun. Ceva care să ne fi scăpat.

— În cazul ăsta, de ce n-a primit și Magnus scrisori? întrebă Paula.

— Nu știu. O fi primit, dar fără să fi spus cuiva.

— Ai întrebat-o pe Cia?

— Da, imediat cum am aflat de scrisorile trimise lui Christian. A spus că soțul ei nu a primit așa ceva. Dacă s-ar fi întâmplat, ea ar fi știut și ne-ar fi anunțat de la bun început. Dar e greu să fii sigur. Poate că Magnus a păstrat tăcerea pentru a o proteja pe ea.

— Se pare că întreaga chestiune a început să se agraveze. Să intri în casa cuiva, în toiul nopții, este mult mai grav decât să-i trimiți scrisori prin poștă.

— Ai dreptate, zise Patrik. Aș vrea să-i ofer lui Kenneth protecție din partea poliției, însă pur și simplu nu avem personalul necesar.

— Nu, chiar nu avem, aprobă Paula. Însă dacă se dovedește că soția lui a fost totuși ucisă, atunci…

— În cazul ăsta, vom fi nevoiți să regândim întreaga anchetă, răspunse Patrik, istovit.

— Apropo, ai trimis scrisorile la laborator, pentru analiză?

— Da, fără întârziere. Și am inclus-o și pe cea pe care a luat-o Erica de la Christian.

— Vrei să spui pe care a furat-o Erica, zise Paula, încercând să-și ascundă zâmbetul.

Îl tachinase când el încercase să justifice faptele soției lui.

— În regulă, da, a furat scrisoarea, se îmbujoră Patrik. Însă nu cred că ar trebui să ne punem speranțele în asta. Deja au umblat mulți oameni cu acele scrisori, și e greu să dai de urma unei hârtii obișnuite, albe și a unei cerneli negre. Le poți cumpăra aproape oriunde în Suedia.

— Adevărat, zise Paula. În plus, mai există și riscul de a ne confrunta cu o persoană care să șteargă cu multă grijă propriile urme.

— E posibil, dar se poate și să avem noroc.

— Până acum nu s-a întâmplat asta, bombăni Paula.

— Așa e…

Patrik se afundă iar în scaun și, alături de colega sa, cugetă în liniște la anchetă.

— Mâine vom lua totul de la început. Ne vom întâlni la ora șapte pentru a parcurge întregul material, după care vom porni de acolo.

— Un nou început mâine, repetă Paula, întorcându-se apoi în propriul său birou.

Chiar aveau nevoie de rezultate. Iar lui Patrik i-ar fi prins bine un somn odihnitor. Paula hotărî să stea cu ochii pe el. Nu arăta deloc bine.

•

Scrisul mergea destul de greu. Cuvintele i se adunau în minte, fără însă a forma propoziții. Cursorul de pe ecran îl enerva, clipind neîncetat. Cartea se dovedea mult mai dificil de scris; îngloba prea puțin din propria lui persoană. Dimpotrivă, *Sirena* conținuse prea mult. Christian era uimit de faptul că nimeni nu observase asta. Citiseră cartea ca pe o poveste, o închipuire întunecată. Teama lui cea mai mare se dovedise nefondată. Tot timpul cât depusese munca dificilă, dar necesară pentru roman, el se luptase cu frica de lucrurile ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi ridicat bolovanul. Ce anume s-ar fi târât afară, de îndată ce lumina zilei avea să atingă lucrurile aflate sub el?

Însă nimic nu se întâmplase. Oamenii erau atât de naivi, atât de obișnuiți să fie îndopați cu povești fictive, încât nu puteau recunoaște realitatea, nici măcar dacă aceasta purta cele mai slabe deghizări posibile. Privi din nou ecranul computerului. Încercă să-și adune laolaltă cuvintele, să revină la o poveste cu adevărat fictivă. Era așa cum îi spusese Ericăi: nu mai exista o continuare pentru *Sirena.* Acea poveste luase sfârșit.

Se jucase cu focul, iar flăcările îi arseseră picioarele. Ea se afla extrem de aproape; era conștient de asta. Îi dăduse de urmă, iar vina nu îi aparținea decât lui.

Oftând, închise computerul. Avea nevoie să se destindă puțin. Își puse haina pe el și îi trase fermoarul până sus. După care părăsi barca și, cu mâinile în buzunare, se îndreptă cu pași repezi spre Piața Ingrid Bergman. Străzile erau aglomerate și pline de viață pe timpul verii, însă în perioada aceea domnea liniștea. Lucru care, de fapt, îi convenea mai mult.

Merse fără vreun țel anume, până când coti spre debarcaderul unde stăteau legate bărcile pazei de coastă. Pașii îl purtaseră până în Badholmen, cu înalta lui platformă de sărituri, ce se contura pe fundalul cerului înnegurat al iernii. Vântul bătea cu putere. În timp ce merse de-a lungul cheiului pietruit care îl ducea spre mica insulă, o rafală puternică îi umflă haina ca o velă. Își găsi adăpost între pereții din lemn ce separau cabinele de schimb, dar de îndată ce păși pe bolovanii dinspre turn, vântul îl izbi din nou cu toată puterea. Rămase locului, lăsându-se clătinat înainte și-napoi; într-un final dădu capul pe spate și privi în sus, către turn. Nu era tocmai frumos, dar fără îndoială avea o oarecare prestanță. De pe cea mai înaltă platformă, apărea o impresionantă priveliște a întregului oraș Fjällbacka și a golfului ce se deschidea către mare. Locul încă avea o demnitate

secularã. Precum o bãtrânã care trãise o viațã lungã, și o trãise bine, fãrã sã-i fie rușine sã o arate.

Ezitã preț de o clipã, înainte de a merge înainte și a urca prima treaptã. Se ținu cu mâini reci de balustradã. Turnul scârțâi și protestã. Pe timp de varã, fãcea față hoardelor de adolescenți nerãbdãtori care goneau de-a lungul sãu, dar în clipele acelea vântul îl izbea cu o asemenea forțã, încât bãrbatul se îndoi dacã avea mãcar sã-i susținã greutatea lui. Însã nu conta. Trebuia sã ajungã în vârf.

Christian urcã mai sus. Turnul se mișca precum un pendul, balansându-și trunchiul dintr-o parte în alta. Dar Christian continuã, pânã când ajunse în vârf. Închise ochii pentru o secundã, se așeazã pe platformã și expirã adânc. Apoi deschise ochii.

Ea se afla acolo, îmbrãcatã în rochia albastrã. Dansa pe gheațã, purtând bebelușul în brațe, fãrã sã lase vreo urmã în zãpadã. Cu toate cã era desculțã, la fel ca în acea zi de Sânziene, femeii nu pãrea sã-i fie frig. Iar copilașul purta haine subțiri, pantaloni albi și o cãmãșuțã, dar zâmbea în viforul iernii, ca și cum nimic nu l-ar fi putut atinge.

Christian se ridicã în picioare, șovãind. Privirea îi era fixatã asupra ei. Voia sã strige și sã o avertizeze. Gheața era subțire, femeia nu ar fi trebuit sã se afle acolo, nu ar fi trebuit sã danseze pe gheațã. Christian vãzu crãpãturile, unele începând sã se extindã, altele deschizându-se larg. Însã ea continuã sã danseze pe gheațã cu bebelușul în brațe, în vreme ce rochia îi flutura în jurul picioarelor. Râse și îi fãcu semn cu mâna, iar pãrul negru îi încadrã figura.

Turnul se legãnã. Dar el rãmase drept, întinzându-și brațele de-o parte și de alta a trupului, pentru a contracara mișcarea. Încercã sã o strige, dar din piept îi ieși doar un sunet-aspru. După care o vãzu. Mâna catifelatã și albã. Ieșind din apã, încercând sã o prindã de picioare pe femeia care dansa, încercând sã o apuce de rochie, vrând sã o tragã spre adâncuri. O vãzu pe Sirenã. Cu chipul sãu palid, întinzându-se cu însetare după femeie și după copil, după tot ceea ce iubea el.

Însã femeia nu o vãzu. Continuã sã danseze, ținându-și copilașul de mânã, mișcându-și picioarele de-a lungul gheții, uneori la doar câțiva centimetri de mâna albã care se chinuia sã o prindã.

Brusc, el avu o strãfulgerare. Nu putea face nimic. Era neajutorat. Christian își apãsã mâinile peste urechi, apoi închise ochii. După care urmã țipãtul. Rãsunãtor și strident, acesta îi izvorî din gâtlej, ricoșã în gheața și stâncile dimprejur, spintecându-i rana din piept. Atunci când încetã sã mai urle, Christian își îndepãrtã cu grijã mâinile de la urechi. Apoi deschise ochii. Femeia și copilul dispãruserã. Însã el știa, în clipele acelea. *Ea* nu avea sã se dea bãtutã până nu îi rãpea totul.

14.

Allis încă îi solicita foarte mult. Mama își dedica orele ocupându-se de ea, îndoindu-i articulațiile, făcând exerciții cu poze și muzică. Făcuse tot ce era omenește posibil înainte de-a accepta, într-un final, situația. Ceva nu era în regulă cu Allis.

Însă el nu mai era atât de furios. Nu își ura surioara, în ciuda multelor ceasuri pe care i le răpea mamei. Nu o mai ura, fiindcă privirea triumfătoare îi dispăruse. Fetița era calmă și liniștită. În marea parte a timpului, stătea singură, repetând aceleași mișcări ore întregi, privind pe geam sau uitându-se fix la zid, spre ceva care i se arăta numai ei.

Și învățase unele lucruri. Mai întâi, cum să stea în picioare, apoi cum să se legene înainte, iar în cele din urmă, cum să meargă. Ca și ceilalți copii. Doar că lui Allis îi luă mai mult timp.

Din când în când, tata îl mai privea pe băiat, peste căpșorul ei. Pentru o clipă, una foarte scurtă, privirile celor doi se întâlneau, iar expresia tatii avea ceva de nedescifrat. Însă băiatul pricepu că tata veghea asupra lui și asupra lui Allis. Voia să-i spună tatii că nu era necesar. De ce i-ar fi făcut ceva fetiței, când ea era atât de liniștită?

La ea nu ținea. Numai pe mama o iubea. Însă pe ea o tolera. Allis ajunsese să facă parte din lumea lui, ajunsese să fie o bucățică din realitatea lui, la fel ca televizorul, cu zgomotele sale, ori patul în care se cățăra noaptea, ori foșnetul ziarelor pe care le citea tata. Fetița reprezenta o parte la fel de normală a vieții de zi cu zi, și însemna la fel de puțin pentru el.

În schimb, Allis îl adora. El nu putea înțelege. De ce îl alesese pe el, și nu pe frumoasa lor mamă? Fetița se lumina la chip ori de câte ori îl vedea, întinzând brațele spre el, pentru a fi ridicată. Altfel, nu îi plăcea să fie atinsă. Deseori, ea se retrăgea și se ferea atunci când mama venea aproape, dorind să o dezmierde și să o țină în brațe. El nu putea înțelege. Dacă mama ar fi vrut să-l atingă și să-l mângâie pe el, i s-ar fi aruncat în brațe, cu ochii închiși, fără să mai vrea să plece vreodată.

Dragostea necondiționată a lui Allis față de el îl surprindea. Și, cu toate acestea, îi dădea un sentiment de satisfacție, fiindcă măcar exista cineva care să țină la el. Uneori, îi testa iubirea. Cu puținele ocazii în care tata uita să mai stea cu ochii pe ei și pleca până la toaletă sau până în bucătărie, băiatul testa limitele dragostei pe care i-o purta Allis. Uneori o ciupea, alteori o trăgea de păr. La un moment dat, îi scosese cu grijă pantofiorul și o zgâriase pe talpă cu briceagul pe care îl găsise și pe care, din acea clipă, îl purtase mereu în buzunar.

Nu-i plăcea să-i facă rău, însă știa cât de superficială putea fi dragostea și cât de ușor se putea nărui. Spre marea lui mirare, Allis nu plângea niciodată; nici măcar nu-l privea dojenitor. Ea pur și simplu tolera orice i-

ar fi făcut. Tăcută, privindu-l cu acei ochi luminoși.

Și nimeni nu remarca vreodată micile semne vinete ori negre, și nici tăieturile de pe trupul său. Fetița căpăta mereu cucuie și vânătăi, cădea, alerga și se lovea de obiecte, ori se tăia. Era ca și cum s-ar fi mișcat cu o vigilență întârziată cu câteva secunde, iar deseori nu reacționa decât în clipa când deja se lovea. Însă fetița nu plângea niciodată, nici măcar atunci.

Pe dinafară nu existau semne, nimic vizibil. Până și el se vedea nevoit să recunoască faptul că părea un îngeraș. Dacă mama o ducea afară în cărucior – și deja era prea mare pentru așa ceva, însă îi era permis să stea în cărucior fiindcă dura foarte mult să meargă singură, pe propriile picioare –, oamenii necunoscuți făceau mereu comentarii cu privire la fizionomia lui Allis.

„Ce copil minunat", ciripeau aceștia. Aplecându-se deasupra lui Allis, o priveau cu ochi hrăpăreți, de parcă ar fi vrut să-i absoarbă tot farmecul. Iar băiatul ridica atunci privirea spre mama sa care, timp de câteva secunde, se umplea de mândrie și dădea ușor din cap.

Dar apoi totul se năruia într-o clipă. Allis își întindea brațele spre admiratori, cu salivă picurându-i de pe buze. Cu toții făceau brusc un pas înapoi, aruncându-i mamei o privire mai întâi șocată, apoi compătimitoare, în vreme ce expresia mândră a femeii pierea.

Pe el nu îl priveau niciodată. El nu era decât o siluetă care mergea în urma lui Allis și a mamei. Un maldăr voluminos și amorf, pe care nimeni nu îl băga în seamă. Însă lui nu-i păsa. Ca și cum furia ce îi clocotise în piept murise odată cu scufundarea în apă a chipului fetiței. Acel miros dulceag dispăruse, de parcă nu ar fi existat vreodată. Apa îl îndepărtase până și pe acesta. Cu toate că amintirea încă dura. Nu ca o amintire a unei situații reale, ci mai degrabă ca un sentiment că ceva se schimbase. El devenise altcineva. Cineva conștient că mama nu-l mai iubea.

•••

Începuseră dis-de-dimineață. Patrik refuzase să plece urechea la protestele prin care i se cerea să nu țină ședința la ora șapte fix.

— Am o idee foarte vagă cu privire la persoana aflată în spatele acestor fapte, zise el, după ce făcu un rezumat al anchetei. S-ar părea că avem de-a face cu un individ foarte instabil psihic, dar, în același timp, extrem de prudent și bine organizat. Iar asta e o combinație periculoasă.

— Nu știm cu siguranță dacă aceeași persoană care l-a ucis pe Magnus e răspunzătoare și pentru scrisorile și intrarea prin efracție în casa lui Kenneth, zise Martin.

— Nu, dar nici nu există ceva care să contrazică teoria. Sugerez ca, pentru moment, să presupunem că există o legătură.

Patrik își trecu mâna peste față. Se răsucise în pat toată noaptea și se simțea mai obosit ca oricând.

— Îi voi telefona lui Pedersen după ce terminăm aici, să aflu dacă putem primi un răspuns definitiv în legătură cu cauza morții lui Magnus.

— Probabil că va dura încă vreo câteva zile până să primim raportul lui Pedersen, zise Paula.

— Știu, însă nu strică să facem niște presiuni, spuse Patrik, făcând semn către panoul, atârnat de perete. Deja am irosit mult prea mult timp. Au trecut trei luni de la dispariția lui Magnus, iar noi am aflat abia în ultimele câteva zile despre amenințări trimise celorlalți.

Privirile tuturor erau ațintite asupra fotografiilor prinse una lângă cealaltă.

— Avem patru prieteni: Magnus Kjellner, Christian Thydell, Kenneth Bengtsson și Erik Lind. Unul e mort. Ceilalți trei au primit scrisori de amenințare din partea unei persoane pe care noi o bănuim a fi femeie. Din păcate, nu știm dacă Magnus a primit și el asemenea scrisori. În orice caz, soția lui, Cia, nu știe să fi existat așa ceva. Prin urmare, probabil că nu vom ști niciodată cu siguranță.

— Dar de ce ei patru? întrebă Paula, mijind ochii spre fotografii.

— Dacă am ști asta, am afla și cine este în spatele amenințărilor, zise Patrik. Annika, ai aflat ceva interesant cu privire la trecutul lor?

— Nu prea. Cel puțin, nu încă. Nimic surprinzător cu privire la Kenneth Bengtsson. Multe lucruri despre Erik Lind, însă nimic relevant pentru noi. În mare parte, suspiciuni referitoare la afaceri dubioase și chestiuni de genul ăsta.

— Pun pariu că Erik e implicat cumva, zise Mellberg. E un tip alunecos și dat naibii. Am auzit multe zvonuri cu privire la afacerile lui. Mai e și afemeiat. Așa că ar trebui să stăm cu ochii pe el, spuse șeful poliției.

— Dar de ce a fost omorât Magnus? zise Patrik, primind drept răspuns o privire enervată.

— Încă n-am aflat prea multe despre Christian, continuă calmă Annika. Dar voi insista și bineînțeles că îți voi da de știre de îndată ce aflu ceva util.

— Nu uita că e primul căruia i-au fost trimise scrisori, zise Paula, cu privirea încă ațintită asupra panoului. Au început să apară acum un an și jumătate. În plus, Christian a primit mai multe scrisori decât prietenii lui. În același timp, pare ciudat ca și ceilalți să fie târâți în situația asta, dacă ținta era o singură persoană. Am un puternic sentiment că între cei patru există o legătură.

— Sunt de acord. De asemenea, pare important faptul că, dintre toți, Christian a fost primul care să atragă atenția persoanei cu pricina.

Patrik își șterse fruntea. Era cald și înăbușitor în cameră, iar bărbatul începuse să transpire. Se întoarse către Annika.

— Concentrează-te asupra lui Christian, pentru moment.

— Eu tot consider că trebuie să fim cu ochii pe Erik, zise Mellberg, aruncându-i o privire neînduplecată lui Gösta. Ce zici, Flygare? Noi doi suntem cei cu experiență. Nu crezi că ar trebui să ne concentrăm mai mult asupra lui Erik Lind?

Gösta se schimonosi. De-a lungul întregii sale cariere de polițist, el adoptase politica de a merge pe drumul care necesita cât mai puțină împotrivire. Însă după câteva secunde bune de lupte lăuntrice, scutură într-un final din cap.

— Ei bine, chiar dacă îți înțeleg punctul de vedere, mă tem că va trebui să fiu de acord cu Hedström – Christian Thydell prezintă cel mai mare interes în momentul de față.

— Bine, dacă vreți să pierdeți și mai mult timp, dați-i drumul, zise Mellberg, ridicându-se de la masă, cu o mină jignită. Am lucruri mai bune de făcut decât să stau aici și să stric orzul pe gâște.

După care părăsi încăperea.

Printre „lucrurile mai bune de făcut" despre care pomenise Mellberg se număra și un pui de somn. Însă Patrik nu avea de gând să-l oprească. Cu cât Mellberg stătea mai departe de anchetă, cu atât era mai bine.

— În regulă. Să te concentrezi, așadar, asupra lui Christian, repetă Patrik, făcându-i semn Annikăi. Când crezi că vei avea ceva pentru noi?

— Până mâine ar trebui să am o imagine mai clară cu privire la trecutul său.

— Excelent. Martin și Gösta, aș vrea să mergeți până la Kenneth acasă. Încercați să mai aflați câteva detalii despre scrisori și cele întâmplate ieri. Apoi ar trebui să mai discutăm și cu Erik Lind. În ceea ce mă privește, îi voi telefona lui Pedersen de îndată ce se face ora opt.

Patrik aruncă o privire asupra ceasului. Încă o jumătate de oră.

— Apoi cred că Paula și cu mine ar trebui să mergem până la Cia.

Paula încuviință.

— Să mă anunți când ești gata și ne vom îndrepta într-acolo.

— Bine. Așadar, acum toată lumea știe ce are de făcut.

Martin ridică mâna.

— Da?

— Nu ar fi bine să le oferim protecție lui Christian și celorlalți?

— Firește, m-am gândit la asta. Dar pur și simplu nu avem resursele necesare și nici nu prea cunoaștem întreaga situație. Așa că vom aștepta. Altceva?

Nimeni nu vorbi.

— În regulă, atunci hai la treabă.

Patrik își șterse din nou fruntea. Data viitoare, în ciuda gerului, aveau să deschidă o fereastră, pentru a aerisi puțin.

După ce plecară toți, Patrik rămase așezat o vreme la masă, studiind lucrurile prinse pe panou. Patru bărbați. Patru prieteni. Unul decedat.

Care să fi fost legătura dintre ei?

•

Sanna avea senzația că întotdeauna prezența ei îl încurca mereu atunci când se afla în jurul lui. Mariajul lor nu fusese niciodată bun, nici măcar la început. Era nevoie de curaj pentru a o admite, însă ea nu mai putea ignora adevărul. Christian nu îi permisese niciodată să pătrundă în viața lui.

Întotdeauna îi spusese ceea ce ea aștepta din partea lui, făcuse lucrurile pe care trebuia să le facă, o curtase și o lăudase. Însă ea nu îi dăduse niciodată crezare, cu toate că în trecut refuzase s-o recunoască. Iar asta se întâmplase fiindcă bărbatul era cu mult mai presus decât se încumetase ea să viseze. Poate că meseria lui dădea impresia unei persoane plictisitoare și prăfuite, însă el era la polul opus. De neatins și chipeș, cu o privire ce părea să cuprindă totul. Iar când o privise cu ochii aceia, Sanna făcuse tot posibilul să umple golul, de una singură. Nu o iubise niciodată, și ea înțelegea acum că știuse dintotdeauna. Și totuși, se amăgise, văzând doar acele lucruri pe care voise să le vadă.

În prezent, Sanna pur și simplu nu știa ce să facă. Nu voia să-l părăsească pe Christian. Cu toate că dragostea nu îi era împărtășită, ea totuși îl iubea, spunându-și că avea să fie de ajuns, atâta timp cât el îi rămânea alături. În același timp, la gândul că așa avea să trăiască alături de el, oferindu-i dragoste și neprimind nimic în schimb, Sanna se simțea pustiită și rece.

Se ridică în capul oaselor și își privi soțul, în pat. Dormea adânc. Încetișor, ea întinse mâna pentru a-i atinge părul. Acel păr des, înspicat cu gri. O șuviță rebelă îi căzuse peste ochi, iar Sanna i-o dădu ușurel la o parte.

Lucrurile nu decurseseră bine cu o noapte în urmă, fapt care devenea din ce în ce mai frecvent. Niciodată nu știa când bărbatul avea să își piardă cumpătul din vreun motiv ori altul, indiferent că era important sau nu. Cu o zi înainte, copiii făcuseră prea multă gălăgie. Apoi nu îi plăcuse cina preparată de Sanna, iar aceasta îi spusese ceva pe un ton greșit. Lucrurile nu puteau continua în felul acela. Toate dificultățile din anii petrecuți împreună puseseră brusc stăpânire peste prezent, iar în curând nu avea să mai rămână nimic bun. Era ca și cum s-ar fi îndreptat cu viteza luminii către necunoscut, către întuneric, iar Sanna voia să strige „stop!” și să-i pună capăt. Dorea ca viața lor să fie ca la început.

Însă chiar și-așa, în ciuda tuturor lucrurilor, ea înțelegea mai mult în clipele acelea. Christian îi oferise o bucățică minusculă a trecutului său. Și indiferent cât de groaznică era povestea, Sanna avea senzația că primise un cadou frumos împachetat. El îi făcuse o dezvăluire

personală, îi împărtășise ceva ce nu mai spusese nimănui. Iar Sanna păstra cu sfințenie acel lucru.

Însă nu știa ce anume era de făcut cu informația primită. Voia să îl ajute, să stea mai mult de vorbă și să afle și alte lucruri necunoscute de nimeni altcineva. Dar bărbatul nu îi oferea nimic. Ea mai făcuse o încercare cu o zi în urmă, cu singurul rezultat că soțul ei părăsise casa, trântind atât de puternic ușa în urma lui, încât ferestrele vibraseră. Nu știa când se întorsese, într-un final, acasă. Până la ora unsprezece, ea deja adormise plângând, iar când se trezise, nu cu mult timp în urmă, el se afla alături, în pat. Deja se apropia de ora șapte. Dacă bărbatul intenționa să meargă la serviciu, ar fi trebuit să se trezească. Se uită spre ceasul deșteptător, însă acesta nu fusese potrivit. Să-l trezească oare ea?

Stând pe marginea patului, Sanna ezită. Ochii lui Christian se mișcau repede, dindărătul pleoapelor. Ar fi dat orice să-i afle visele, acele imagini pe care le vedea. Se zvârcoli, iar fața îi păru îndurerată. Sanna își ridică încet mâna, așezându-i-o ușor pe umăr. Avea să fie furios dacă întârzia la serviciu din cauză că ea nu îl trezise. Însă dacă era liber în ziua aceea, avea să se supere fiindcă ea nu îl lăsase să doarmă. Sanna își dori să fi știut cum să îl satisfacă pe Christian, cum să îl facă fericit.

Tresări la auzul vocii lui Nils, venind dinspre camera copiilor. O striga, părând speriat. Sanna se ridică în picioare și ascultă. Preț de o clipă, avu senzația că își imaginase ea totul, că vocea lui Nils era un ecou al propriilor vise, în care băieții o strigau mereu, având nevoie de ea. Însă vocea se auzi din nou.

— Mama!

De ce părea speriat? Inima Sannei începu să bată frenetic, iar picioarele i se mișcară iute. Își aruncă pe ea halatul și dădu buzna în camera alăturată, pe care o împărțeau băieții. Nils stătea ridicat în pat. Ochii îi erau larg deschiși, îndreptați spre ușă, privind-o fix pe Sanna. Avea brațele întinse, precum o mică siluetă a lui Iisus pe cruce. Femeia simți șocul izbind-o. Văzu degetele răsfirate și tremurânde ale fiului său, îi văzu pieptul și pijamaua cu ursuleți. Deja fusese spălată de atâtea ori, încât mânecile erau tocite. Apoi văzu culoarea roșie. Mintea nu îi fu în stare să conștientizeze situația. Apoi ridică privirea spre peretele de deasupra și un țipăt îi clocoti lăuntric, ajungându-i în gâtlej și apoi dezlănțuindu-se.

— Christian! CHRISTIAN!

•

Plămânii lui Kenneth ardeau. Era o senzație stranie, în mijlocul negurii care îl împresurase. De când o găsise pe Lisbet moartă în pat, cu o zi în urmă, viața îi era învăluită de ceață. Casa îi păruse atât de tăcută, odată întors de la poliție. O luaseră de acolo. Ea nu mai era.

Îi trecuse prin minte să meargă în altă parte. Brusc, îi păruse imposibil să mai pună piciorul în căminul lor. Dar unde să se fi dus? Nu avea pe nimeni la care să fi putut sta. În plus, pe ea nu ar fi putut-o găsi decât în acea casă. În fotografiile de pe pereți și în perdelele de la geamuri, în scrisul de pe micuțele etichete lipite pe pachetele de mâncare din frigider. În postul de radio pe care îl auzea ori de câte ori pornea aparatul, în bucătărie și în toate ingredientele ciudate care umpleau cămara: uleiul de trufe, biscuiții din secară și straniile mâncăruri la conservă. Lucruri pe care ea le adusese acasă, cu multă satisfacție, dar pe care nu le folosise niciodată. Kenneth o tachinase de atâtea ori cu privire la marile sale planuri culinare și la ambițioasele rețete, care întotdeauna erau lăsate la o parte, în favoarea unor mâncăruri mai simple. Cât și-ar fi dorit să o mai poată tachina încă o dată.

Kenneth mări viteza. Erik îi spusese că nu era nevoie să vină la serviciu în ziua respectivă, însă el avea nevoie de rutină. Ce să fi făcut acasă, de unul singur? Se trezise ca de obicei, atunci când sunase ceasul deșteptător, se dăduse jos din patul pliant aflat lângă cel mare și gol al soției sale. Fusese chiar bucuros să simtă durerea de spate. Erau aceiași mușchi inflamați care îl chinuiseră și pe vremea când trăia Lisbet. Într-o oră trebuia să fie la birou. În fiecare dimineață, îi luă patruzeci de minute să își facă alergarea obișnuită prin pădure. Trecuse de terenul de fotbal cu câteva minute în urmă, ceea ce însemna că era cam pe la jumătatea drumului. Mări pasul. Plămânii îi spuneau că se apropia de limitele forței sale fizice, însă pașii continuară să lovească pământul. Era bine. Durerea din plămâni o mai slăbea pe cea din suflet. Îndeajuns cât el să nu se întindă pur și simplu la pământ, să se ghemuiască și să se lase cuprins de mâhnire.

Nu știa cum avea să trăiască fără ea. Era precum traiul lipsit de oxigen. La fel de imposibil, la fel de sufocant. Prin fața ochilor îi licăriră punctulețe de lumină, iar câmpul vizual i se îngustă. Își fixă privirea într-un loc, la distanță, acolo unde, printre crengi, se strecura cea dintâi scânteiere a luminii dimineții. Felinarele încă răspândeau o strălucire supărătoare.

Drumul se îngustă într-o cărare, și pământul deveni mai denivelat, presărat cu gropi. În plus, era și puțin înghețat, însă Kenneth cunoștea într-atât de bine ruta, încât nu se mai obosi să privească în jos. Se uită fix către lumină, concentrându-se la răsăritul ce se apropia.

La început, Kenneth nu pricepuse cele întâmplate. Era ca și cum cineva ar fi ridicat brusc un perete invizibil, chiar în fața lui. Fusese prins atunci când tocmai ridica piciorul pentru a face un pas. După care, bărbatul se prăvăli. Din instinct, întinse mâinile în față, pentru a-și amortiza căzătura, iar șocul simțit când palmele se izbiră de pământ se transmise prin brațe, până către umeri. După aceea, durerea se

schimbă. O senzație mistuitoare, ca de foc, îi tăie respirația. Își coborî privirea către mâini. Ambele palme îi erau acoperite cu sticlă. Bucăți mari și mici de sticlă transparentă, ce se colorau în roșu, de la sângele prelins din tăieturile făcute de cioburi, atunci când îi străpunseseră pielea. Bărbatul nu se clinti, iar în jurul său se lăsă tăcerea.

Când încercă să se ridice într-un final, el realiză că picioarele îi erau prinse în ceva. Se uită în jos. Sticla îi zdrelise pielea, trecând prin pantaloni. Apoi Kenneth aruncă o privire în jur. Iar în clipa aceea, văzu funia.

•

— Haide, trebuie să mă ajuți un pic!

Erica era udă leoarcă. În vreme ce mama ei încercase a o îmbrăca, Maia se împotrivise fiecărui articol de îmbrăcăminte, de la lenjerie până la costumașul cu fermoar. Se făcuse roșie la față și plângea, în timp ce Erica se chinuia să-i pună mănușile.

— E frig afară. Trebuie să porți mănuși, zise ea, cu toate că niciun fel de persuasiune verbală nu dăduse roade în dimineața respectivă.

Erica însăși se afla pe punctul de a izbucni în lacrimi. Se simțea vinovată pentru toate mustrările și certurile, și nimic nu ar fi bucurat-o mai mult decât să-i scoată Maiei hainele de exterior și să o lase să stea acasă, în loc să meargă la creșă. Atunci, ele două ar fi putut petrece împreună o zi plăcută. Însă știa că ideea nu ar fi fost bună. Nu avea energia de a-i purta singură de grijă Maiei, de-a lungul întregii zile și, pe lângă asta, lucrurile aveau să fie mai dificile a doua zi, dacă i-ar fi cedat atunci. Dacă Patrik se vedea nevoit să treacă prin așa ceva în fiecare dimineață, atunci era de înțeles evidenta lui oboseală.

Cu un efort, se ridică și, fără să mai stea la discuții, își prinse fiica de mână și o conduse către ușă. Îi îndesă mănușile în buzunar. Poate că lucrurile aveau să se îmbunătățească până să ajungă la creșă; cel puțin, speră ca educatoarele să aibă mai mult succes decât ea.

În drum spre mașină, Maia se opri locului, refuzând să se mai clintească.

— Haide, Maia, nu te pot căra.

Erica o strânse mai tare de mână, iar ca rezultat, Maia se rostogoli și începu să plângă în hohote. Iar în clipele acelea, și Ericăi îi dădură lacrimile. Dacă ar fi văzut-o cineva, ar fi telefonat cu siguranță la autoritatea pentru protecție socială.

Se lăsă încet pe vine, încercând să ignore apăsarea din pântece. O ajută pe Maia să se ridice, după care spuse pe un ton mai blând:

— Îmi pare rău că mama a fost așa de prostuță. Vrei o îmbrățișare?

Maia nu scăpa niciodată ocazia de a se alinta la pieptul ei, însă în momentele acelea, ea doar o privi urâcios pe Erica și plânse mai tare. Suna precum o sirenă pentru ceață.

— Haide, haide, scumpo, zise Erica, dezmierdându-i obrazul.

După câteva minute, ea începu să se calmeze, iar hohotele se transformară în suspine. Erica mai făcu o încercare:

— Nu vrei să o iei în brațe pe mama?

Maia ezită o clipă, dar apoi se lăsă îmbrățișată de Erica. Se gudură cu fața pe lângă gâtul mamei sale, iar Erica se simți udată cu lacrimi și mucus.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te fac să cazi. Te-ai lovit.

— A-ha, suspină Maia, arătând deplorabil.

— Să pup să treacă? întrebă Erica.

De obicei, trucul funcționa. Maia scutură din cap.

— Unde să pup? Unde te doare?

Maia se gândi o secundă, apoi începu să arate cu degetul spre orice parte a corpului pe care o putea atinge. Erica o sărută peste tot, apoi scutură zăpada de pe costumul roșu cu fermoar al Maiei.

— Nu crezi că te așteaptă prietenii tăi la creșă? zise Erica.

Apoi jucă asul din mânecă.

— Pun pariu că Ture e acolo, sperând să te vadă cât mai curând.

Maia încetă să mai plângă. Ture era dragostea vieții ei. Era cu trei luni mai mare decât ea, avea o energie debordantă și o plăcea pe Maia la fel de mult cum îl adora aceasta pe el.

Erica își ținu respirația. Apoi Maia zâmbi brusc.

— Mergem la Ture.

— Da, așa e, zise Erica. Mergem să-l vedem pe Ture. Și am face bine să ne grăbim, altminteri Ture și-ar putea găsi o slujbă în vreo țară străină sau ceva de genul ăsta.

Maia o privi nedumerită, făcând-o pe Erica să izbucnească în râs.

— N-o asculta pe prostuța de mama. Acum hai să mergem să-l vedem pe Ture.

15.

Avea zece ani când totul se schimbase. De fapt, el chiar se adaptase destul de bine până atunci. Nu era fericit, nu în felul în care crezuse că avea să fie, în clipa în care o zărise pentru prima oară pe mama sa cea frumoasă, sau în felul în care fusese înainte ca Allis să înceapă să crească în pântecele femeii. Dar nici nefericit nu era. Avea locul său în viață, se putea visa departe de tot, prin intermediul cărților, și se mulțumea cu asta. Iar grăsimea de pe trupul său îi oferea protecție; era armura lui împotriva lucrurilor care îl rodeau lăuntric.

Allis îl iubea la fel de mult ca și până atunci. Îl urma precum o umbră, fără însă a spune multe, ceea ce lui îi convenea. Dacă avea nevoie de ceva, fetița era chiar acolo. Dacă îi era sete, ea îi aducea apă; dacă voia ceva de mâncare, ea se strecura în cămară și îi aducea pateurile ascunse de mama.

Uneori, tata mai avea acea privire stranie, însă nu îl mai veghea constant. Allis se făcuse mare. Avea cinci ani și în sfârșit învățase să meargă și să vorbească. Însă nu arăta precum ceilalți copii decât dacă stătea locului și nu vorbea. În clipele acelea, era atât de drăguță, încât oamenii se opreau să o privească, după cum făcuseră și în trecut, când era mică și stătea în cărucior. Dacă se mișca ori spunea ceva, o expresie compătimitoare apărea pe chipurile străinilor, care începeau să scuture din cap.

Doctorul spusese că nu avea să fie bine niciodată. Firește că băiatului nu îi era permis să meargă la consultațiile de la medic. Nu avea voie să-i însoțească nicăieri, însă el nu uitase cum să se furișeze precum un brav indian. Mergea prin casă fără a scoate un sunet și avea întotdeauna urechile ciulite. Le auzea discuțiile și știa tot ce se spunea în legătură cu Allis. Mama era cea care vorbea, cu precădere. Ea o ducea pe Allis la doctor, încercând să găsească vreun tratament nou, o metodă nouă sau un tip nou de exercițiu care să o fi ajutat pe Allis și care să-i fi ajustat mai bine mișcările, vorbirea și abilitățile, la felul în care arăta.

Despre el nu vorbea nimeni. Tot trăgând cu urechea aflase și lucrul acela. Era ca și cum nu ar fi existat; el doar ocupa loc în spațiu. Dar se obișnuise cu asta. În puținele momente când se simțea rănit, se gândea la mirosul din trecut și la ceea ce începuse să pară mai degrabă o povestire malefică, dar îndepărtată. O amintire vagă. Acele lucruri erau de ajuns pentru a-i permite să-și accepte statutul invizibil pentru toți din jur, toți în afară de Allis. Fiindcă pe ea o făcuse să fie drăguță.

Un telefon schimbase totul. Hoașca Bătrână murise, iar casa ei îi rămăsese moștenire mamei. Casa din Fjällbacka. Nu mai fuseseră acolo de la nașterea lui Allis, din vara petrecută în rulotă, vara în care el pierduse totul. Iar în clipele acelea, ei aveau să se mute acolo. Decizia îi aparținuse mamei. Tata încercase să obiecteze, dar, ca de obicei, nimeni nu îl luase în

seamă.

Lui Allis nu îi plăceau schimbările. Voia ca totul să rămână la fel, aceleași lucruri în fiecare zi, aceleași rutine. Așa că atunci când toate lucrurile îi fuseseră împachetate, iar ei ajunseseră în mașină, cu tata la volan, Allis se întorsese și apăsase cu nasul de geamul din spate, privind casa până când aceasta îi pierise din fața ochilor. Apoi se întorsese cu fața în sensul de mers și se apropiase de el. Își lăsase obrazul pe umărul lui, iar pentru o clipă, băiatul se gândise să o consoleze, mângâind-o ușor pe cap sau luând-o de mână. Însă nu o făcuse.

Fata stătuse rezemată de el tot drumul până în Fjällbacka.

•••

— Știu că m-ai făcut de râs ieri, zise Erik.

Stătea în fața oglinzii din dormitor, încercând să-și facă nod la cravată. Louise nu îi răspunse, ci doar îi întoarse spatele, așezându-se pe o parte.

— Ai auzit ce-am zis?

Ridică ușor vocea, însă nu îndeajuns încât să poată fi auzit de către fete, din camerele lor aflate de-a lungul coridorului.

— Am auzit, șopti ea.

— Să nu mai faci niciodată așa ceva. Niciodată! Una e să te porți ca o bețivă aici, acasă, în timpul zilei. Atâta vreme cât te poți ține pe picioare când fetele sunt în preajmă, nu-mi pasă de altceva. Dar n-o să accept să vii așa la birou.

Niciun răspuns. Îl enerva faptul că Louise nu se apăra deloc. Decât tăcerea, îi prefera acele remarci caustice.

— Mă dezgușți. Ești conștientă de asta?

Nodul de la cravată ajunse mult prea jos, iar bărbatul înjură, desfăcându-l pentru a face o nouă încercare. Îi aruncă o privire Louisei. Încă stătea întinsă pe pat, cu spatele întors, doar că umerii îi tremurau. La naiba. Dimineața aceea era din ce în ce mai proastă. Ura stările ei de după beție, acompaniate de lacrimi și văicăreli.

— Oprește-te. Trebuie să-ți vii în fire.

Simți cum vechile mustrări, repetate la nesfârșit, începeau să-i macine răbdarea.

— Încă te mai vezi cu Cecilia?

Vocea îi era înăbușită de pernă. Apoi femeia se întoarse cu fața spre el, în așteptarea unui răspuns.

Erik o privi, dezgustat. Fără machiaj și fără deghizarea hainelor scumpe, ea arăta cumplit. Femeia repetă întrebarea.

— Încă te mai vezi cu ea? Ți-o tragi cu ea?

Așadar, aflase. Nu ar fi crezut-o în stare.

— Nu.

Se gândi la ultima conversație avută cu Cecilia. Nu voia să discute despre asta.

— De ce nu? Deja te-ai plictisit de ea?

Louise se agățase de subiect cu înverșunarea unui pitbull.

— Haide s-o lăsăm baltă!

Nu veniră zgomote dinspre camerele fetelor, și Erik speră ca ele să nu fi auzit. Își dădu seama că probabil țipase. Însă nu voia să se gândească la Cecilia sau la copilul pe care se vedea nevoit să-l întrețină în secret.

— Nu vreau să discut despre ea, zise el, pe un ton mai calm, terminând în sfârșit nodul de la cravată.

Louise îl privea fix, cu gura căscată. Părea bătrână. La colțurile ochilor i se strânseseră lacrimi. Buza îi tremură, în vreme ce ea îl privi în continuare, fără a spune o vorbă.

— Plec la birou acum. Mișcă-ți fundul din pat și vezi să nu întârzie fetele la școală. Dacă ești în stare.

Îi aruncă o privire glacială, apoi se întoarse cu spatele. Poate că totuși ar fi meritat să scape de ea. Existau o grămadă de femei care ar fi fost extaziate să accepte lucrurile pe care le avea el de oferit. Louise ar fi fost ușor de înlocuit.

•

— Crezi că e în stare să discute cu noi? îl întrebă Martin pe Gösta.

Se aflau în drum spre casa lui Kenneth, cu toate că niciunul dintre ei nu voia să îl deranjeze pe acesta atât de repede după moartea soției sale.

— Nu știu, răspunse Gösta, pe un ton care indica în mod clar faptul că nu dorea să discute.

Amândoi rămaseră tăcuți. După o vreme, Gösta întrebă:

— Așadar, cum merge cu fetița?

— Excelent! spuse Martin, luminându-se la chip.

După o serie lungă de relații eșuate, aproape că își pierduse speranța de a-și întemeia o familie. Însă Pia schimbase totul și în toamna aceea născuse o fetiță. Viața lui de burlac îi părea în clipele de față un vis atât de îndepărtat și nu tocmai plăcut.

Liniștea îi învălui din nou. Gösta bătu cu degetele pe volan, dar se opri de îndată ce Martin îi aruncă o privire enervată. Amândoi tresăriră atunci când lui Martin îi sună telefonul mobil. După ce răspunse, expresia acestuia deveni din ce în ce mai sobră.

— Schimbare de plan, zise Martin, când termină conversația.

— Ce vrei să spui? Ce anume se petrece?

— Era Patrik la telefon. S-a întâmplat ceva acasă la Christian Thydell. A sunat la poliție și abia dacă a putut vorbi. Dar e ceva legat de copiii lui.

— La naiba, zise Gösta, apăsând pedala de accelerație. Ține-te bine, îi spuse el lui Martin, gonind și mai repede.

Își simți stomacul încordându-se. Dintotdeauna îi fusese greu să aibă

de-a face cu anchete în care erau implicați copii. Iar lucrurile nici nu se îmbunătățiseră de-a lungul anilor.

— N-a putut Patrik să-ți spună mai multe?

— Nu, răspunse Martin. Christian era într-un asemenea hal, încât Patrik n-a reușit să înțeleagă mare lucru. El și Paula se află, de asemenea, pe drum, însă noi vom ajunge primii. Patrik a zis să nu-i așteptăm.

Martin părea, la rându-i, palid la față. Era și-așa destul de dificil să ajungă la locul faptei chiar și dacă s-ar fi pregătit sufletește pentru ce aveau să vadă. Însă în momentele acelea, nici măcar nu știau ce anume îi aștepta.

Odată ajunși în fața casei familiei Thydell, nu se mai obosiră să parcheze corespunzător mașina. Gösta apăsă brusc frâna, iar amândoi săriră afară. Nimeni nu le răspunse atunci când apăsară pe sonerie, așa că deschiseră singuri ușa.

— Bună ziua! E cineva acasă?

Auziră zgomote venind de la etaj, așa că o luară la fugă într-acolo.

— Bună ziua. Poliția.

Strigară din nou, însă tot nu primiră vreun răspuns. Dintr-o cameră, auziră plânsete și țipete de copii, amestecate cu sunetul stropilor de apă.

Gösta trase adânc aer în piept și se uită înăuntru. Sanna era așezată pe podeaua din baie, plângând atât de amarnic, încât tremura din toți rărunchii. În cadă stăteau cei doi băieței. Apa avea o tentă roz, iar Sanna le spăla energic trupușoarele.

— Ce s-a întâmplat? Sunt răniți? întrebă Gösta, privind țintă spre copiii din cadă.

Sanna se întoarse, le aruncă o privire grăbită, după care se înapoie la fiii săi.

— Sunt răniți, Sanna? Să chemăm o ambulantă?

Gösta se apropie de ea, se lăsă pe vine și îi puse brațul pe după umăr. Însă femeia nu îi răspunse. Continuă să spele, fără prea multe rezultate. Culoarea roșie nu se ducea. De fapt, chiar părea să se întindă.

Gösta aruncă o privire mai atentă asupra băieților și își simți pulsul domolindu-se. Culoarea roșie nu era sânge.

— Cine a făcut asta?

Sanna plânse în hohote, folosindu-și dosul palmei pentru a îndepărta picăturile de apă roz ce-i fuseseră împroșcate în față.

— Ei… ei…

Dinții îi clănțăneau, iar Gösta o strânse de umăr, pentru a o liniști. Cu coada ochiului, îl zări pe Martin în cadrul ușii.

— E vopsea, îi spuse acestuia.

Apoi o privi din nou pe Sanna. Femeia inspiră adânc, după care făcu

o nouă încercare de a vorbi.

— Nils striga după mine. Era în pat. Așa… așa arătau amândoi. Cineva scrisese pe perete, iar vopseaua trebuie să se fi prelins și pe paturile lor. Am crezut că era sânge.

— Dar tu și Christian nu ați auzit nimic în timpul nopții? Sau în dimineața asta?

— Nu, nimic.

— Unde e camera copiilor? întrebă Gösta.

Sanna îi făcu semn spre coridor.

— Mă duc să arunc o privire, spuse Martin, întorcându-se cu spatele la ei.

— Vin și eu.

Gösta o obligă pe Sanna să se uite la el, înainte de a se ridica.

— Ne întoarcem imediat. În regulă?

Femeia dădu din cap. Gösta se ridică și merse în hol. Dinspre camera copiilor, el auzi voci stridente.

— Christian, pune-o jos.

— Trebuie să șterg asta…

Christian părea la fel de confuz precum Sanna, iar când Gösta intră în cameră, îl văzu ținând o găleată cu apă, pregătindu-se să-i arunce conținutul pe zid.

— Mai întâi va trebui să aruncăm noi o privire.

Martin întinse mâna spre Christian, care era îmbrăcat doar în lenjerie intimă. Pe piept avea mici stropi de vopsea roșie, căpătați fără îndoială atunci când o ajutase pe Sanna să îi ducă pe băieți în baie.

În clipa aceea, bărbatul încercă să arunce apa spre perete, dar Martin sări și îi înșfăcă găleata. Christian nu se împotrivi deloc. Dădu drumul mânerului și stătu acolo, legănându-se ușor.

Odată ce Christian fu ținut sub control, Gösta se putu concentra asupra cuvintelor pe care bărbatul încercase să le șteargă. Pe peretele de deasupra paturilor celor doi băieți, cineva scrisese: „*Nu îi meriți*”.

Vopseaua roșie se prelingea din litere, care păreau să fi fost scrise cu sânge. Aceeași impresie lăsa și vopseaua de pe patul copiilor. Gösta înțelese în clipele acelea șocul cumplit pe care trebuia să-l fi avut Sanna când intrase în cameră. De asemenea, înțelese și reacția lui Christian. Figura acestuia era lipsită de orice expresie, privind în gol, spre perete, în timp ce bombănea nedeslușit. Gösta se dădu mai aproape, încercând să audă ce spunea.

— Nu îi merit. Nu îi merit.

Gösta îl apucă grijuliu de braț.

— Christian, du-te și pune niște haine pe tine, după care vom sta de vorbă.

Blând, însă ferm, Gösta îl scoase pe ușă, mergând cu el spre dormitor. Christian îl urmă ascultător, însă apoi nu făcu decât să se

așeze pe pat, fără a încerca să se îmbrace. Gösta aruncă o privire în jur, până când găsi un halat agățat într-un cârlig, în spatele ușii. Îi dădu halatul lui Christian, care îl puse pe el, cu mișcări încete și apatice.

— Trebuie să îi mai verific o dată pe Sanna și pe copii. După care vom merge în bucătărie și vom sta de vorbă.

Christian încuviință. Privirea îi era goală și sticloasă. Gösta îl lăsă stând pe pat și se duse după Martin, care încă se afla în camera copiilor.

— Ce naiba se întâmplă aici? întrebă Gösta.

Martin scutură din cap.

— E ceva macabru. Persoana care a făcut asta trebuie să fie nebună. Și ce înseamnă? „*Nu îi meriți*”. Ce să merite? Copiii?

— Asta trebuie să aflăm. Patrik și Paula vor ajunge dintr-o clipă în alta. Ai putea să mergi până jos, să le dai drumul înăuntru? Și sună după un doctor. Nu cred să fie răniți copiii, însă întreaga familie a suferit un șoc puternic. Probabil că ar fi mai bine să îi examineze un medic. Mă duc să o ajut pe Sanna să scoată vopseaua de pe copii. Îi perie atât de tare, încât o să le ia și pielea de pe ei.

— Trebuie să chemăm și echipa de criminaliști.

— Exact. De îndată ce ajunge Patrik, roagă-l să ia cât mai repede legătura cu Torbjörn, ca să trimită un echipaj. Și ar trebui să încercăm să nu umblăm prea mult pe aici.

— Măcar am izbutit să salvăm peretele, spuse Martin.

— Da, am avut mare noroc.

Merseră împreună la parter, și Gösta găsi rapid ușa care dădea spre pivniță. Scările erau luminate de un singur bec, așa că bărbații coborâră cu grijă. Ca în orice pivniță, și în cea a familiei Thydell se găseau tot felul de vechituri: cutii de carton, jucării aruncate, lăzi etichetate „ornamente de Crăciun”, unelte care nu păreau să fi fost folosite prea des și un raft cu materiale pentru pictat: cutii din metal, sticle, pensule, cârpe. Gösta se întinse după o sticlă pe jumătate plină cu terebentină, dar în clipa în care degetele i se strânseră în jurul recipientului, el observă ceva cu coada ochiului. Pe podea era aruncată o cârpă. Stropită cu vopsea roșie.

Examină rapid cutiile cu vopsea de pe raft. Niciuna nu conținea vopsea roșie. Însă Gösta nu avea îndoieli că nuanța de pe cârpă era aceeași cu cea din camera băieților. Persoana care scrisese acele cuvinte pe zid trebuie să fi adus cu ea vopseaua, după care se dusese la subsol, ca să se curețe. Se uită la sticla pe care o ținea în mână. La naiba. Era posibil să aibă amprente pe ea. Însă avea nevoie de terebentină. Băieții trebuiau curățați de vopsea. O sticlă goală de cola rezolvă problema. Fără a-și schimba poziția degetelor pe recipientul cu terebentină, el turnă conținutul acestuia în sticla de plastic, după

care îl puse înapoi pe raft. Cu puțin noroc, amprentele nu se stricaseră. Și cârpa ar fi putut servi, la rându-i, drept indiciu.

Cu sticla de cola în mână, Gösta urcă la etaj. Patrik și Paula nu ajunseseră încă, dar nu puteau fi prea departe. Atunci când Gösta intră în baie, Sanna încă își spăla cu încăpățânare fiii. Aceștia plângeau disperați. Gösta se lăsă pe vine și spuse cu blândețe:

— Nu vei scoate vopseaua doar frecând cu săpun. Trebuie să folosim niște terebentină.

Îi arătă femeii sticla pe care o adusese din pivniță. Sanna se opri și se uită fix la el. Gösta luă un prosop de mâini dintr-un cârlig de lângă chiuvetă și turnă puțin lichid pe el, sub privirile Sannei. Ridică prosopul și i-l arătă femeii, după care îl apucă de braț pe băiatul mai mare. În clipa aceea nu mai avea rost să încerce să-i calmeze. Trebuia doar să acționeze rapid.

— Vezi? Vopseaua se duce imediat.

Cu toate că băiatul se zvârcolea neîncetat, Gösta reuși să îndepărteze mare parte din vopsea.

— Așa trebuie făcut.

Își dădu seama că îi vorbea Sannei de parcă ar fi fost un copilaș, însă tactica păru să dea roade, fiindcă ea devenea tot mai calmă.

— Bun. Am terminat cu el.

Gösta puse jos prosopul, după care luă dușul, pentru a spăla solventul de pe corpul băiatului. Acesta începu să dea frenetic din picioare atunci când Gösta îl ridică din cadă, dar Sanna reacționă prompt, înfășurându-l într-un halat. Îl trase în poala sa și îl legănă, ținându-l strâns.

— În regulă, micuțule. Acum e rândul tău.

Băiatul mai mic păru să înțeleagă că dacă îl lăsa pe polițist să îl curețe, avea să poată ieși din cadă, ca să stea în brațele mamei. Se opri brusc din plâns și stătu nemișcat în timp ce Gösta mai turnă puțină terebentină pe prosop și începu să îndepărteze vopseaua. La puțin timp după aceea, băiețelul rămase colorat doar într-o vagă nuanță de roz, și avu voie să stea în brațele Sannei, înfășurat din cap până-n picioare într-un prosop mare de baie.

Gösta auzi voci și zgomot de pași apropiindu-se, de la parter. Patrik își făcu apariția în cadrul ușii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, gâfâind. E toată lumea în regulă? Martin a zis că nu păreau răniți copiii.

Privirea lui Patrik rămase fixată asupra căzii, plină cu apă de un roșu-aprins.

— Copiii sunt în ordine. Doar puțin șocați. La fel și părinții.

Gösta se ridică și merse pe hol, însoțit de Patrik. Îi povesti pe scurt colegului său cele întâmplate.

— Ce nebunie. Cine ar face așa ceva?

— Martin și cu mine am zis la fel. Ceva nu e în regulă. Cred că Thydell știe mai multe decât ne spune nouă.

Îi repetă ceea ce îl auzise pe Christian murmurând.

— Sunt de acord, spuse Patrik. Am sentimentul ăsta de o vreme încoace. Unde e Christian?

— În dormitor. Să vedem dacă e în stare să poarte o discuție cu noi.

— Cred că ar fi timpul.

Telefonul mobil al lui Patrik sună. Bărbatul îl scoase din buzunar și răspunse. Apoi tresări brusc.

— Ce-ai spus? Poți repeta?

Îl privi pe Gösta, cu o expresie panicată pe chip. Gösta încercă în zadar să audă ceea ce spunea persoana de la telefon.

— În regulă. Am înțeles. Suntem în casa familiei Thydell. Și aici s-a întâmplat ceva, însă avem totul sub control.

Apoi termină convorbirea.

— Kenneth Bengtsson a fost dus la spitalul din Uddevalla. Alerga în dimineața asta, iar cineva i-a întins o capcană. O funie care să-l împiedice, pentru ca mai apoi să cadă direct pe un strat cu cioburi de sticlă.

— Dumnezeule mare, șopti Gösta.

Și, pentru a doua oară în dimineața aceea, spuse:

— Ce naiba se întâmplă aici?

•

Erik privi țintă spre telefonul mobil. Kenneth era în drum către spital. Corect ca întotdeauna, îi convinsese pe medicii de pe ambulanță să sune la birou pentru a anunța că el nu va putea veni la muncă.

Cineva îi întinsese o capcană de care avea să dea cu siguranță, pe traseul său. Erik nici măcar nu luase în considerare posibilitatea unei greșeli, a unei glume proaste care mersese prea departe. Kenneth urmărea același traseu în fiecare dimineață. Toată lumea din zonă știa asta, și oricine altcineva ar fi putut lesne afla. Așadar, nu exista nicio îndoială că cineva voise să-i facă rău lui Kenneth. Ceea ce însemna că și Erik se afla în pericol.

Lucrurile scăpaseră de sub control. De-a lungul anilor, Erik își asumase multe riscuri și călcase peste multe cadavre pentru a ajunge în față. Însă niciodată nu ar fi anticipat așa ceva, sau teroarea pe care o simțea în momentele acelea.

Se întoarse spre computer și intră pe site-ul băncii lui. Trebuia să-și facă o idee în legătură cu posibilitățile pe care le avea. Gândurile i se învârteau prin minte, dar el încercă să se concentreze asupra banilor pe care îi avea în conturile bancare, pentru a-și putea canaliza temerile într-un plan, într-un mijloc de evadare. Pentru o clipă, reflectă asupra celui care trimisese scrisorile și care probabil îl

omorâse pe Magnus. Era clar că persoana cu pricina își mutase atenția asupra lui Kenneth. Cel puțin, pentru moment. Apoi Erik își îndepărtă acele gânduri. Speculațiile nu aveau să-l ajute cu nimic. Putea să fi fost oricine. În momentele respective, trebuia să-și salveze propria piele, să ia toate fondurile disponibile și să părăsească țara, îndreptându-se către un loc mai călduros, unde nimeni nu s-ar fi putut atinge de el. Și trebuia să rămână acolo până la rezolvarea întregii situații.

Firește că avea să le simtă lipsa fetelor. Însă ele erau măricele, și poate că totul s-ar fi dovedit un bun motiv ca Louise să își vină în fire, odată ce responsabilitatea pentru fiicele lor avea să fie doar a ei, fără să se mai poată bizui pe sprijinul lui Erik. Și oricum nu le-ar fi lăsat el fără vreun ban. S-ar fi îngrijit ca ele să aibă destul în bancă ca să se descurce o vreme. Însă Louise avea să fie nevoită să lucreze. I-ar fi prins bine. În definitiv, nu se putea aștepta ca el să o întrețină pentru tot restul vieții. Erik avea tot dreptul să-și urmeze planul, iar banii economisiți de-a lungul anilor ar fi fost suficienți pentru a-și clădi o viață nouă. Și pentru a rămâne în siguranță.

Situația era sub control; nu-i mai rămânea decât să se ocupe de niște chestiuni practice. Pentru început, trebuia să discute cu Kenneth. Hotărî să meargă la spital în dimineața aceea, în speranța că partenerul lui avea să se simtă îndeajuns de bine pentru a verifica niște bilanțuri. Firește că urma să îi fie greu lui Kenneth să părăsească firma la un timp atât de scurt după moartea lui Lisbet și fără îndoială că aveau să existe niște repercusiuni obositoare, însă Kenneth era băiat mare și poate că Erik îi făcea un serviciu, obligându-l să stea pe propriile lui picioare. Cu cât se gândea mai mult, cu atât considera că situația avea să le facă bine și lui Kenneth, și Louisei, din moment ce el nu i-ar mai fi putut ține de mână pe amândoi.

Apoi mai rămânea Cecilia. Însă ea deja îi spusese verde în față că nu avea nevoie de ajutorul lui, cu excepția celui financiar. Oricum, Erik plănuia să pună deoparte o mică sumă de bani și pentru ea.

Așa avea să procedeze. Cecilia era în stare să-și poarte singură de grijă; cu toții o puteau face. Și probabil că fetele aveau să înțeleagă. Cu timpul, fetele aveau să înțeleagă.

•

Durase mult până să-i fie îndepărtate toate fragmentele de sticlă. Mai rămăseseră două. Se înfipseseră atât de adânc, încât era nevoie de o procedură mai complicată pentru a le scoate. Însă toată lumea căzuse de acord: bărbatul fusese extrem de norocos. Sticla ratase arterele principale. Altminteri, lucrurile ar fi putut lua o întorsătură foarte neplăcută. Exact asta îi spusese și doctorul.

Kenneth se întoarse cu fața spre perete. Ei chiar nu înțelegeau că mai rău de atât nu se putea? Dacă ar fi fost după el, ar fi vrut ca sticla

să-i fi pătruns și mai adânc, retezându-i durerea și îndepărtându-i răul din suflet. L-ar fi curățat de amintirea ticăloșiei. Fiindcă în ambulanța ce rula cu viteză mare, în timp ce sirenele îi urlau în urechi, și fiecare zguduire îi schimonosea chipul, el înțelesese brusc. Știu cine îi hăituia. Cine îi ura pe toți și voia să le facă rău. Și cine i-o luase pe Lisbet de lângă el. Ideea că soția lui murise cu adevărul răsunându-i în urechi era mai mult decât putea îndura.

Își privi brațele care se odihneau deasupra păturii. Erau acoperite cu bandaje. La fel și picioarele. Își parcursese ultimul său maraton. Doctorul spusese că ar fi fost nevoie de un miracol ca rănile să i se vindece cum trebuie. Însă nu mai conta în acele momente. Nu voia să mai alerge vreodată.

Și nici nu intenționa să mai fugă de ea. Deja îi răpise lucrul cel mai important. Restul nu conta. Exista acolo un fel de justiție divină, imposibil de combătut. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.

Kenneth închise ochii și văzu imaginile pe care le alungase într-un cotlon îndepărtat al memoriei sale. După atâția ani, era ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cu o singură ocazie acele amintiri ieșiseră din nou la suprafață. În ziua de Sânziene, când totul fusese gata să se năruie. Dar zidurile rezistaseră, iar el înăbușise încă o dată acele imagini, ascunzându-le în cele mai întunecate unghere ale minții.

Iar în clipele acelea, imaginile se întorseseră. Ea le scosese la iveală, obligându-l pe Kenneth să le privească. Dar el nu le putea suporta. Mai presus de orice, nu putea să îndure gândul că ele fuseseră ultimele lucruri pe care le auzise Lisbet. Să fi schimbat oare totul? Să fi pierit Lisbet cu un gol imens în suflet, acolo unde sălășluise odată dragostea pentru el? Să fi devenit oare un străin pentru ea, în clipele acelea?

Deschise din nou ochii. Cu privirea ațintită asupra tavanului, simți lacrimile șiroindu-i pe obraji. Putea să vină și să-l ia. Nu avea de gând să mai fugă.

Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.

16.

— La o parte, grăsanule!

Băieții se ciocniră intenționat de el când îl depășiră pe coridor. Se străduise să-i ignore, să fie la fel de invizibil la școală, ca și acasă. Însă nu funcționase. Era ca și cum ar fi așteptat pe cineva ca el, cineva care ieșea în evidență, un țap ispășitor, de care să se poată lega. El înțelegea. După ce petrecuse atât de multe ceasuri citind cărți, ajunsese să cunoască și să înțeleagă mai multe decât puștii de vârsta lui. Se remarca la toate materiile, iar profesorii îl iubeau. Însă la ce bun, când nu era în stare să dea cu piciorul într-o minge, să alerge repede ori să scuipe la distanță? Acelea erau îndemânările care contau, talentele care aveau importanță.

Își croi încet drum spre casă. Se tot uită în jur pentru a preîntâmpina vreo ambuscadă. Din fericire, nu avea mult de mers până la școală. Drumul era înțesat cu pericole, însă măcar era scurt. Tot ce trebuia să facă era să coboare panta Håckebacken, să vireze la stânga, spre cheiul dinspre Badholmen, iar acolo se găsea căminul lui. Casa pe care o moșteniseră de la Hoașca Bătrână.

Mama încă o numea așa. Rostea acel nume cu o satisfacție răutăcioasă, de fiecare dată când arunca vreun lucru de-al bătrânei, zvârlindu-l în cutia de gunoi pe care o așezaseră în curte atunci când se mutaseră.

— De-ar putea să vadă asta Hoașca Bătrână. Uite cum se duc scaunele ei prețioase, zicea mama, făcând ordine și îndepărtând cu frenezie lucrurile. Iar acum voi arunca porțelanurile bunicii tale. Vezi?

Băiatul nu știa de ce-i spunea așa: Hoașca Bătrână. Sau de ce mama era atât de furioasă pe ea. Odată, îl întrebase timid pe tata, însă acesta nu făcuse decât să bombăne ceva drept răspuns.

— Deja ai venit?

Mama o pieptăna pe Allis când el intră în casă.

— Școala s-a terminat la aceeași oră ca de obicei, zise el, ignorând zâmbetul lui Allis. Ce avem la cină?

— Arăți de parcă ai fi mâncat deja pentru tot restul anului. Azi nu primești cina. Poți să supraviețuiești din rezervele de grăsime.

Era doar ora patru după-amiaza, iar băiatul își dădu seama cât de flămând avea să fie. Însă atunci când o privi pe mama, înțelese că nu avea rost să protesteze.

Merse în camera lui, închise ușa și se așeză pe pat, cu o carte. Plin de speranță, își îndesă mâna sub saltea. Cu puțin noroc, avea să găsească ceva. Însă acolo nu era nimic. Femeia era foarte inteligentă. Întotdeauna găsea mâncarea și dulciurile ascunse de el, indiferent unde le-ar fi vârât.

Câteva ore mai târziu, stomacul îi protesta zgomotos. Era atât de flămând, încât nu mai avea mult și izbucnea în plâns. De la parter venea miros de chifle proaspăt coapte, iar băiatul știu că mama făcea rulouri cu

scorțișoară doar pentru ca aroma acestora să-l înnebunească de foame. Adulmecă aerul, apoi se întoarse pe o parte, cufundându-și fața în pernă. Uneori îi trecea prin minte să fugă de acasă. Nimeni nu s-ar fi sinchisit. Poate că Allis i-ar fi dus dorul, însă lui nu îi păsa deloc. Ea o avea pe mama.

Mama îi dedica lui Allis tot timpul său liber. Așadar, cum se putea ca Allis să nu o privească pe femeie cu la fel de multă venerație? Și de ce nu aprecia lucrurile care lui i-ar fi părut cele mai importante în viață?

Pesemne că adormise, fiindcă îl trezi o bătaie timidă în ușă. Cartea îi căzuse peste față, iar băiatul salivase în somn, deoarece perna îi era udă. Își șterse obrazul cu mâna și se ridică ametit pentru a deschide ușa. Dinaintea lui stătea Allis. Ținea în mână un rulou, pe care i-l întinse băiatului. Acesta ezită, deși îi lăsa gura apă. Mama avea să fie tare furioasă dacă ar fi aflat că Allis se strecurase la etaj și îi adusese ceva de mâncare.

Allis îl privi cu ochi mari. Voia ca el s-o vadă, s-o iubească. Băiatului îi apăru o imagine în minte. Imaginea și senzația trupului ud și alunecos al unui bebeluș. Allis privindu-l din apă. Felul în care dăduse din mâini, apoi rămăsese nemișcată.

Înșfăcă ruloul și îi trânti ușa în față. Însă fără folos. Imaginile îl bântuiau mai departe.

•••

Patrik îi trimisese pe Gösta și pe Martin în Uddevalla, ca să-l viziteze pe Kenneth și să stabilească dacă acesta se simțea îndeajuns de bine încât să stea de vorbă cu ei. Echipa de criminaliști a lui Torbjörn Ruud se afla pe drum. Aveau să se despartă, ca să se poată ocupa și de locul în care căzuse Kenneth, și de locuința lui Christian și a Sannei. Gösta nu ar fi vrut să plece; ar fi preferat să stea și să discute cu Christian. Însă Patrik voise ca în locul lui să rămână Paula. Considerase că ar fi fost mai bine ca o femeie să stea de vorbă cu Sanna și copiii ei. Totuși, fusese impresionat de felul în care Gösta tratase situația și mai ales de faptul că găsise cârpa și sticla în pivniță. Cu puțin noroc, acele obiecte aveau să le dezvăluie amprentele și ADN-ul făptașului. Până atunci, acesta își șterse cu grijă urmele.

Îl fixă cu privirea pe bărbatul aflat dinaintea lui, la masa din bucătărie. Christian părea frânt și îmbătrânit. Ca și cum ar fi îmbătrânit cu zece ani, de ultima oară când îl văzuse Patrik. Nu se obosise să-și lege bine halatul, drept care pieptul său dezgolit îl făcea să pară cu atât mai vulnerabil. Patrik se întrebă dacă ar fi trebuit să-i atragă atenția, dar hotărî să tacă din gură. Fără îndoială că ținuta era acum ultima problemă a lui Christian.

— Băieții s-au calmat. Colega mea, Paula, va sta de vorbă cu ei și cu soția ta. Va avea grijă să nu spună ceva care să-i sperie ori să-i supere mai tare. În regulă?

Patrik încercă să-i întâlnească privirea, pentru a vedea dacă bărbatul era atent. La început, nu primi vreun răspuns, așa că se gândi să repete ce spusese. Dar Christian scuturǎ din cap, în cele din urmă.

— Între timp, m-am gândit să stăm și noi un pic de vorbă, continuă Patrik. Știu că nu prea ai vrut să discutăm în trecut, însă de data aceasta, nu ai de ales. Cineva a intrat în casa voastră și a pătruns în camera în care dormeau fiii voștri. Băieților nu li s-a făcut vreun rău fizic, dar experiența trebuie să fi fost terifiantă. Dacă ai idee cine s-ar putea afla în spatele acestor lucruri, trebuie să-mi spui. Înțelegi?

Din nou, se scurse un lung răstimp până ce bărbatul să scuture din cap. Își drese vocea, ca pentru a spune ceva, însă nu zise nimic.

Patrik continuă:

— Abia ieri am aflat că Erik și Kenneth au primit, la rândul lor, scrisori de amenințare din partea aceleiași persoane care te-a vizat pe tine. Iar în dimineața asta, Kenneth a fost grav rănit, în vreme ce alerga. Cineva i-a întins o capcană.

Speriat, Christian ridică privirea, însă apoi o coborî iar spre pământ.

— Nu deținem informații cum că Magnus ar fi primit scrisori asemănătoare, dar plecăm de la premisa că moartea lui a fost provocată de aceeași persoană. Iar eu am senzația că nu ne spui tot ce știi. Poate fiindcă e vorba despre ceva ce nu vrei să scoți la iveală, sau poate e un lucru ce ți se pare neînsemnat, însă trebuie să ne lași pe noi să decidem ce e important. Până și cel mai mic indiciu ar putea fi semnificativ.

Christian trasă cu degetul cerculețe pe masă. Apoi, ridicându-și privirea, dădu cu ochii de Patrik. Preț de o secundă, păru ca și cum Christian ar fi vrut să spună ceva. Apoi bărbatul rămase iar tăcut.

— N-am idee, zise el. Nu știu cu nimic mai mult decât voi.

— Ești conștient că atât tu, cât și familia ta sunteți în mare pericol, cât timp persoana asta se află în libertate?

Chipul lui Christian deveni nefiresc de calm. Îi dispăru orice urmă de grijă ori teamă. În schimb, căpătă o expresie pe care Patrik nu putu să o descrie decât ca fiind hotărâtă.

— Înțeleg. Și sunt sigur că veți face tot posibilul pentru a-l găsi pe făptaș. Dar mă tem că nu vă pot ajuta. Pur și simplu nu știu nimic.

— Nu te cred, zise Patrik, fără menajamente.

Christian ridică din umeri.

— Ei bine, eu nu pot schimba asta. Îți spun ceea ce știu. Adică nimic.

Dându-și brusc seama că era aproape gol, Christian se înfășură în halat și strânse bine cordonul acestuia.

Cuprins de frustrare, Patrik vru să-l zgâlțâie pe bărbat. Era convins că-i ascundea ceva. Nu știa ce anume, sau dacă avea vreo importanță în cadrul anchetei. Însă cu siguranță exista ceva despre care Christian

nu voia să discute.

— La ce oră te-ai culcat azi-noapte? întrebă Patrik, hotărând să schimbe subiectul, însă doar pentru o clipă.

N-avea de gând să-l lase pe Christian să scape atât de ușor. Văzuse groaza de pe chipurile copiilor lui. Data următoare n-avea să mai fie vorba de vopsea roșie. Trebuia să-l facă pe Christian să priceapă gravitatea situației.

— M-am culcat târziu, după ora unu. N-am idee când a adormit Sanna.

— Ai fost acasă toată seara?

— Nu, m-am dus să mă plimb. Sanna și cu mine ne confruntăm cu niște… probleme. Am avut nevoie să iau puțin aer.

— Unde ai fost?

— Nu sunt foarte sigur. Nicăieri în mod special. Pur și simplu m-am învârtit puțin prin zonă, după care m-am plimbat prin oraș.

— Singur? În toiul nopții?

— Nu voiam să stau în casă. Unde să mă fi dus?

— Așadar, te-ai întors acasă pe la ora unu? Ești sigur?

— Sunt foarte sigur. M-am uitat la ceas când eram în Piața Ingrid Bergman, și arăta unu fără un sfert. Durează cam zece ori cincisprezece minute să merg de acolo până acasă. Așa că trebuie să fi fost ora unu când am ajuns.

— Sanna dormea?

Christian dădu din cap.

— Da, dormea. Și băieții la fel. Casa era cufundată în tăcere.

— Ai aruncat o privire în camera copiilor când te-ai întors?

— Întotdeauna fac asta. Nils dăduse la o parte pătura de pe el, ca de obicei, așa că l-am învelit.

— Și nu ai observat nimic ciudat sau ieșit din comun?

— Adică niște litere mari și roșii pe perete? zise el, sarcastic.

Patrik începu să se enerveze.

— Repet întrebarea. Nu ai văzut nimic straniu, nimic care să-ți trezească o reacție, când te-ai întors acasă?

— Nu, zise Christian. N-am văzut nimic care să-mi trezească vreo reacție. Dacă ar fi fost așa, crezi că m-aș fi culcat?

— Nu, probabil că nu.

Patrik începu din nou să transpire. De ce era atât de cald în casele tuturor? Își trase de gulerul cămășii. Avu senzația că se înăbușă.

— Ai încuiat ușa după ce te-ai întors acasă?

Christian se gândi puțin.

— Nu știu, zise el. Cred că da. De obicei încui ușa principală. Dar… nu-mi amintesc s-o fi făcut.

În clipele acelea, tot sarcasmul îi dispăru din voce. Aproape că șopti atunci când spuse:

— Nu-mi amintesc să fi încuiat ușa.

— Și n-ai auzit nimic în timpul nopții?

— Nu, nimic. Eu nu, în orice caz. Nu cred să fi auzit nici Sanna. Amândoi dormim profund. Nu m-am trezit decât atunci când Sanna a început să țipe, în dimineața asta. Nici măcar pe Nils nu l-am auzit.

Patrik hotărî să mai facă o încercare.

— Și n-ai idee cine ar fi putut face asemenea lucru? Sau ce motiv ar fi avut să-ți trimită scrisori de amenințare, timp de un an și jumătate? Nici măcar o suspiciune?

— De ce naiba nu ești atent la ceea ce spun?

Izbucnirea veni din senin, făcându-l pe Patrik să tresară. Bărbatul țipase atât de strident, încât Paula își făcu apariția, de la etaj.

— E totul în regulă?

— Suntem bine, îi răspunse Patrik, sperând să nu se înșele.

Christian părea a fi pe punctul de a se prăbuși. Avea fața roșie ca racul și se scărpina zdravăn în palmă.

— Nu știu nimic, repetă el, încercând cu disperare să nu ridice glasul.

Se scărpina atât de puternic, încât își lăsa urme pe piele.

Patrik așteptă ca bărbatul să se relaxeze puțin și ca obrajii să-i revină la o culoare cât de cât normală. Când încetă să se mai scarpine, Christian privi surprins către urmele din palmă, ca și cum n-ar fi înțeles de unde i se trăgeau.

— Ați avea unde să stați până când aflăm noi mai multe? întrebă Patrik.

— Sanna și băieții ar putea merge la sora ei, în Hamburgsund, pentru a sta acolo o vreme.

— Dar tu?

— Eu rămân aici, spuse Christian, pe un ton ferm.

— Nu pare a fi o idee bună, zise Patrik, la fel de hotărât. Nu-ți putem oferi protecție nonstop din partea poliției. Aș prefera să locuiești în altă parte, unde să te simți mai în siguranță.

— Rămân aici.

Tonul lui Christian indică faptul că nu mai exista loc pentru discuții.

— În regulă, zise Patrik, șovăind. Asigură-te ca familia ta să plece cât mai curând posibil. Vom încerca pe cât putem să stăm cu ochii pe casă, dar nu avem resurse pentru a…

— Nu am nevoie de protecție din partea poliției, îl întrerupse Christian. Voi fi în regulă.

Patrik îl privi fix.

— Un nebun se află în liberate. Individul ăsta a comis deja o crimă, poate chiar două, și pare hotărât ca tu, Kenneth, posibil și Erik, să vă aflați sfârșitul. Nu e un joc. Tu nu pari să înțelegi.

Vorbi rar, pronunțând clar fiecare cuvânt, pentru a se convinge că

este înțeles.

— Te asigur că înțeleg pe deplin cât de serioasă e situația. Dar eu rămân aici.

— Dacă te răzgândești, știi unde să dai de mine. Și, după cum am zis, nu cred nicio secundă că nu știi nimic despre asta. Sper că înțelegi cât de mult riști prin tăcerea ta. Indiferent ce ascunzi, noi tot vom afla, mai devreme sau mai târziu. Întrebarea e dacă o vom face înainte sau după ce va avea de suferit cineva.

— Cum se simte Kenneth? murmură Christian, evitând să-l privească pe Patrik.

— Tot ce știu e că a fost rănit. Nimic mai mult.

— Ce s-a întâmplat?

— Cineva a întins o funie de-a lungul potecii, apoi a presărat un strat gros de sticlă pe jos. Așa că poate înțelegi acum de ce îți tot cer să cooperezi.

Christian nu-i răspunse. Se întoarse și privi pe fereastră. Chipul său era la fel de șters precum zăpada de afară, iar fălcile îi erau încleștate. Însă privind fix într-un punct, bărbatul repetă, pe un ton glacial și lipsit de orice fel de emoție:

— Nu știu nimic. Nu. Știu. Nimic.

•

— Doare?

Martin se uită la brațele bandajate ale bărbatului, așezate deasupra păturii. Kenneth dădu din cap.

— Ești în stare să ne răspunzi la câteva întrebări?

Gösta își trase un scaun și îi făcu semn lui Martin să-i urmeze exemplul.

— Având în vedere că deja v-ați așezat, s-ar părea că presupuneți să fiu în stare, zise Kenneth, cu un zâmbet vag.

Martin nu își putu lua privirea de la bandaje. Trebuia să fi durut îngrozitor să cazi pe cioburile alea, apoi să-ți fie îndepărtate.

Îi aruncă o privire nesigură lui Gösta. Uneori avea senzația că nu deținea îndeajuns de multă experiență pentru a ști cum să procedeze în diferite situații care apăreau în meseria de polițist. Să se fi aruncat înainte, punând întrebări? Sau să fi dat dovadă de respect față de colegul său mai în vârstă, lăsându-l pe acesta să conducă discuția? Era o chestiune foarte delicată. El era întotdeauna cel mai tânăr, cel trimis mereu să rezolve câte ceva. Și el ar fi preferat să rămână acasă la Christian, ceea ce tot repetase și Gösta, în drum spre Uddevalla. Ar fi vrut să-i interogheze pe Christian și pe soția lui, să stea de vorbă cu Torbjörn și cu echipa sa, odată ajunși la locul faptei; ar fi preferat să se afle în miezul evenimentelor.

Era dezamăgit de faptul că Patrik alegea de regulă să lucreze cu Paula, cu toate că Martin intrase în poliție cu câțiva ani înaintea ei.

Firește că Paula avea experiență, deoarece lucrase în Stockholm, în vreme ce el își petrecuse scurta carieră în secția de poliție Tanumshede. Dar să fi fost neapărat un lucru negativ? Cunoștea zona, știa toți scandalagiii locului, și cunoștea modul de gândire al oamenilor și felul în care funcționa un orășel micuț. De fapt, chiar fusese coleg de școală cu unii dintre cei care provocau probleme, în vreme ce aceștia erau complet necunoscuți pentru Paula. Iar după ce zvonurile cu privire la viața ei personală se răspândiseră prin zonă cu iuțeala fulgerului, mulți oameni începuseră să o privească cu suspiciune. Personal, Martin nu avea nimic împotriva celor care alegeau un partener de același sex, dar mulți oameni cu care aveau de-a face în mod regulat nu erau la fel de înțelegători. Așadar, îi părea ușor ciudat ca Patrik să o tot aleagă pe Paula în locul lui. Martin nu voia decât puțin respect din partea colegilor săi. Ar fi vrut ca aceștia să nu-l mai trateze ca pe un puști căruia abia îi mijise mustața. Nu mai era atât de tânăr. Ba chiar devenise și tată.

— Poftim?

Martin fusese atât de afundat în gândurile sale, încât ratase tot ceea ce îi spusese Gösta.

— Tocmai ziceam că poate ai vrea să începi.

Martin îl privi surprins pe Gösta. Să-i fi citit oare gândurile? Însă el profită de ocazie și întrebă:

— Ne-ați putea spune, în propriile dumneavoastră cuvinte, ce anume s-a întâmplat?

Kenneth se întinse după un pahar cu apă ce stătea pe masa de lângă pat, însă abia apoi își dădu seama că nu-și putea folosi mâinile.

— Lăsați-mă pe mine.

Martin ridică paharul și îl ajută să bea cu un pai. După care Kenneth se lăsă pe spate, între perne. Pe un ton calm și neutru, le povesti ce se întâmplase, începând din clipa când își legase șireturile, înainte de a pleca din casă.

— La ce oră ați părăsit casa?

Martin își scosese carnetul și pixul.

— Șapte fără un sfert, răspunse Kenneth, iar Martin notă ora, fără a sta pe gânduri.

Considera că, dacă bărbatul spusese șapte fără un sfert, atunci aceea și fusese ora. Fără niciun dubiu.

— Plecați mereu să alergați la aceeași oră în fiecare dimineață? întrebă Gösta, lăsându-se pe spate și încrucișându-și brațele.

— Da, cu câteva minute în plus sau în minus.

— Și nu v-a trecut prin gând să nu… Adică, având în vedere că…, se bâlbâi Martin.

— Nu v-a trecut prin gând să nu mergeți să alergați, având în vedere că soția dumneavoastră a murit ieri? îl întrerupse Gösta, fără

să pară lipsit de compasiune.

Și fără a transforma întrebarea într-o acuzație.

Kenneth nu răspunse imediat. Înghiți în sec, apoi spuse cu o voce stinsă:

— Dacă a existat vreodată o dimineață în care să fi avut nevoie să alerg, atunci azi a fost acea dimineață.

— Înțeleg, zise Gösta. Parcurgeți întotdeauna același traseu?

— Da, cu excepția sfârșitului de săptămână, când fac traseul de două ori. Cred că sunt cam plicticos. Nu-mi plac surprizele, aventurile sau schimbările.

Apoi Kenneth rămase tăcut. Gösta și Martin înțeleseră amândoi la ce se gândea, și nu spuseră nimic. Kenneth își drese vocea, după care se întoarse, pentru ca ei să nu-i poată vedea lacrimile din ochi. Își drese din nou vocea și vorbi fără ezitări.

— După cum am spus, îmi place rutina. Parcurg același traseu de peste zece ani.

— Și presupun că mulți oameni știu asta, nu?

Martin ridică privirea, după ce notă în carnet „zece ani” și trasă un cerc în jurul cuvintelor.

— N-am avut de ce să țin secret.

Un zâmbet îi apăru brusc pe buze lui Kenneth, însă pieri la fel de rapid.

— Ați întâlnit pe cineva în timp ce alergați în dimineața aceasta? întrebă Gösta.

— Nu, absolut pe nimeni. Rareori mi se întâmplă să văd pe cineva. Uneori mai întâlnesc oameni care își plimbă devreme câinii sau pe cineva care împinge vreun cărucior. Dar se întâmplă foarte rar. De obicei, sunt singur pe potecă. Așa cum am fost și în dimineața asta.

— Și nu ați observat o mașină parcată pe undeva, pe lângă drum?

Martin căpătă o privire plină de apreciere din partea lui Gösta, atunci când rosti întrebarea. Kenneth se gândi puțin.

— Nu, nu cred. Nu pot fi sigur. E posibil să fi fost cineva acolo, iar eu să nu-l fi văzut. Dar nu, sunt sigur că aș fi remarcat.

— Așadar, nu era nimic ieșit din comun? insistă Gösta.

— Nu, era ca în orice altă dimineață. Cu diferența că…

Vorbele îi rămaseră în aer și lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

Martin era încurcat; i se părea jenant să-l vadă plângând pe Kenneth. Nu-și găsea cuvintele și nici nu știa dacă să intervină sau nu. Dar Gösta se întinse calm peste Kenneth și luă un șervețel de pe masă. Apoi șterse încet lacrimile de pe fața bărbatului. După aceea, se întinse iar, așezând șervețelul înapoi pe masă.

— Ați aflat ceva? șopti Kenneth. În legătură cu Lisbet?

— Nu, e mult prea devreme. Va dura ceva până să aflăm părerea medicului legist.

— Ea a omorât-o.

Bărbatul din pat tresări, după care începu să se ghemuiască, privind în gol.

— Scuze, ce ați spus? întrebă Gösta, aplecându-se către el. Cine e „ea”? Știți cine v-a făcut asta, dumneavoastră și soției?

Martin își dădu seama că Gösta își ținea respirația. Și el făcea exact același lucru. În ochii lui Kenneth apăru o scânteiere.

— N-am idee, zise el, ferm.

— Ați spus „ea”, sublinie Gösta.

Kenneth evită să-l privească.

— Scrisul de pe scrisori pare să-i aparțină unei femei. Așadar, presupun că este vorba de o „ea”.

— A, deci la asta vă refereați, zise Gösta, sugerându-i lui Kenneth că de fapt nu-l credea, deși nu avea de gând să i-o spună drept în față. Trebuie să existe ceva care să vă fi transformat în ținte pe voi patru. Magnus, Christian, Erik și dumneata. Cineva are socoteli neîncheiate cu voi. Și voi toți – ei bine, cu excepția lui Magnus – susțineți sus și tare că nu știți cine v-ar putea face asta sau de ce. Însă trebuie să existe multă ură îndărătul unor asemenea fapte. Întrebarea e: ce anume a declanșat această ură? Îmi vine greu să cred că niciunul dintre voi nu știe nimic. Trebuie măcar să aveți o teorie, zise el, aplecându-se mai aproape de Kenneth.

— Pesemne e vorba de o persoană cu probleme psihice. Nu-mi vine în gând o altă explicație.

Kenneth se întoarse, strângând tare din buze.

Martin făcu schimb de priviri cu Gösta. Amândoi erau conștienți că n-aveau să mai capete și alte informații din partea lui Kenneth. Cel puțin, nu în clipele acelea.

•

Erica privi șocată spre telefon. Patrik o sunase de la secție pentru a-i spune că avea să întârzie. Îi explicase pe scurt motivul, iar femeii abia dacă-i venea să creadă. Cineva se legase de copiii lui Christian! Și de Kenneth. O funie întinsă dintr-o parte în cealaltă a potecii – simplu, dar ingenios.

Mintea Ericăi începu imediat să lucreze. Trebuia să existe o cale de a accelera ancheta. Își dădea seama cât de frustrat era Patrik și îl compătimea. Evenimentele începuseră să se precipite, iar poliția nu găsise nimic relevant.

Cântări telefonul mobil într-o mână, în vreme ce reflectă pe îndelete asupra situației. Patrik avea să fie furios dacă ea s-ar fi implicat în vreun fel. Însă Erica era obișnuită să facă cercetări pentru cărțile sale. Firește, lucrurile scrise de ea aveau legătură cu crime deja elucidate, însă o anchetă aflată în curs nu ar fi trebuit să difere cu mult. În plus, era atât de plictisitor să stea mereu în casă. Era nerăbdătoare să facă

ceva util.

De asemenea, Erica putea conta pe instinctul său. O ajutase de nenumărate ori, în trecut. Iar în clipa de față, acesta îi spunea că răspunsul putea fi găsit la Christian. În definitiv, el fusese primul care primise acele scrisori, era foarte secretos cu privire la trecutul lui, și era neliniștit, în mod evident. Elemente mici, însă cruciale. Și după discuția lor de pe barcă, Erica trăise cu sentimentul că bărbatul știa ceva; îi ascundea ceva.

Repede, pentru a nu avea timp să-și regrete decizia, femeia își puse pe ea haina de iarnă. Din mașină, ea avea să o sune pe Anna, rugând-o să o ia pe Maia de la creșă. Erica avea să ajungă acasă înainte de lăsarea nopții, dar nu îndeajuns de devreme pentru a-și lua fiica. Drumul cu mașina până în Göteborg dura o oră și jumătate – o distanță considerabilă, având în vedere că hotărârea fusese luată brusc. Însă dacă nu ar fi descoperit nimic, ar fi putut măcar să treacă pe la Göran, fratele său vitreg, de existența căruia aflase recent.

Gândul că ea și Anna aveau un frate mai mare încă era de neconceput. Fusese dureros să afle că în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, mama lor născuse un fiu, pe care îl dăduse mai apoi spre adopție. Însă evenimentele dramatice care ieșiseră la lumină cu o vară în urmă avuseseră un efect pozitiv, într-un final, iar Erica și Anna clădiseră o relație strânsă cu Göran. Erica știa că putea oricând să treacă în vizită pe la el și pe la femeia care îl crescuse și căreia îi spunea „mamă”.

Anna fu imediat de acord să o ia pe Maia, care era iubită de toți copiii, atât ai Annei, cât și ai lui Dan. Erica știa că fetița avea să se întoarcă acasă epuizată de atâta joacă – și cu buzunarele pline de dulciuri.

Apoi Erica își îndreptă atenția asupra a ceea ce avea de făcut. Să scrie cărți despre crime reale – cărți care avuseseră mare succes la public –, învățase ce înseamnă să faci cercetări. Își dorea să fi știut codul numeric personal al lui Christian; astfel, ar fi scutit un număr considerabil de discuții. Însă trebuia să se mulțumească doar cu numele său. Își aminti brusc că Sanna îi menționase faptul că soțul ei locuia la Göteborg atunci când se cunoscuseră. La bibliotecă, May pomenise de Trollhättan, un detaliu care nu-i dădea pace, însă Erica decise că punctul logic de plecare trebuia să fie Göteborg. Acolo locuise Christian înainte de a se muta în Fjällbacka, drept urmare, de acolo avea să înceapă și Erica. Spera ca mai apoi să poată face cale întoarsă, dacă era necesar. Nu avea niciun dubiu că adevărul se ascundea în trecutul lui Christian.

După ce discută cu patru persoane diferite, Erica descoperi într-un final ceva: adresa la care locuise Christian, înainte de-a se muta în Fjällbacka, alături de Sanna. Opri la o benzinărie Statoil aflată la

intrarea în Göteborg și cumpără o hartă a orașului. Profită de ocazie pentru a folosi toaleta și pentru a-și dezmorți picioarele. Îi era extrem de incomod să conducă mașina, având doi bebeluși între ea și volan. Spatele și picioarele îi erau țepene și dureroase.

Imediat cum se strecură înapoi pe scaunul șoferului, telefonul mobil începu să-i sune. Ținând paharul de cafea într-o mână, ea înhăță telefonul cu cealaltă și se uită la ecran. Patrik. Ar fi fost mai bine să lase căsuța vocală să-i răspundă. Avea să-i explice totul mai târziu. În special dacă s-ar fi întors acasă cu informații folositoare pentru anchetă. Astfel, ar fi putut evita reproșurile care presimțea că aveau să urmeze.

După ce aruncă o privire asupra hărții, porni mașina, ieșind pe șosea. Trecuseră aproximativ șapte ani de când Christian locuise la adresa spre care se îndrepta ea. Brusc, femeia fu cuprinsă de îndoieli. Ce șanse ar fi avut să găsească indicii lăsate acolo de Christian? Oamenii se mutau mereu, fără să lase vreun semn în urma lor.

Erica oftă. Ei bine, deja se afla acolo, și cu siguranță că Göran avea să-i ofere o ceașcă de cafea, la întoarcere. Așa că timpul n-avea să fie pierdut în zadar.

Auzi un bip. Patrik îi lăsase un mesaj pe telefonul mobil.

•

— Unde sunt cu toții?

Mellberg privi în jur, părând încă buimac. Ațipise vreo câteva minute, iar la trezire, secția de poliție era pustie. Să fi plecat cu toții la cafenea, fără să-i fi cerut lui permisiunea?

Se grăbi la recepție, unde o găsi pe Annika.

— Ce se întâmplă aici? Toată lumea are impresia că e sfârșit de săptămână? De ce nu lucrează nimeni? Dacă trag chiulul, or s-o ia pe cocoașă, la întoarcere. Municipalitatea se așteaptă să ne facem întotdeauna meseria și avem obligația de a fi aici când concetățenii au nevoie de noi, spuse el, ridicând amenințător un deget în aer.

Mellberg iubea la nebunie să se audă vorbind, mai ales atunci când adopta un ton autoritar. Annika îl privi fără a spune un cuvânt. Mellberg începu să se foiască. Se așteptase ca femeia să-l fi copleșit cu scuze și pretexte, în numele colegilor ei. În schimb, bărbatul se simți brusc cuprins de un sentiment foarte neplăcut.

După o clipă, Annika îi spuse, calmă:

— Au fost chemați în Fjällbacka. S-au întâmplat multe în vreme ce tu ai lucrat în birou.

Pronunțase cuvântul „lucrat” fără vreo notă de sarcasm, însă ceva îi spunea lui Mellberg că Annika era foarte conștientă de faptul că el își făcuse siesta. Drept urmare, se văzu nevoit să îndrepte singur întreaga situație.

— De ce n-am fost anunțat?

— Patrik a încercat. Ți-a bătut mult la ușă. Însă n-ai răspuns. În cele din urmă, a fost nevoit să plece.

— Păi… da, ei bine, uneori lucrez atât de concentrat, încât nu aud nimic, zise Mellberg, înjurând în sinea sa.

De ce trebuia oare să doarmă într-atât de profund? Era atât un dar, cât și un blestem.

— Hmmm…, replică Annika, întorcându-se cu spatele la monitorul computerului.

— Așadar, ce s-a întâmplat? ceru să afle Mellberg, simțind în continuare că fusese făcut de râsul lumii.

Annika îi făcu un scurt rezumat despre cele întâmplate acasă la Christian și pe poteca pe care alergase Kenneth. Mellberg o ascultă, cu gura căscată. Lucrurile deveneau din ce în ce mai stranii.

— Se vor întoarce în curând; cel puțin, Patrik și Paula. Îți vor putea da ei mai multe detalii. Martin și Gösta au mers în Uddevalla pentru a sta de vorbă cu Kenneth, așa că s-ar putea să mai dureze până să se întoarcă.

— Spune-i lui Patrik să vină la mine, de îndată ce își face apariția, zise Mellberg. Și zi-i să bată mai tare la ușă, de data asta.

— Bine, îi voi spune. Și mă voi asigura că bate mai tare. În caz că lucrezi iar.

Annika îi aruncă o privire serioasă, dar Mellberg tot avu senzația că femeia își bătea joc de el.

•

— Nu poți veni cu noi? De ce trebuie să rămâi aici? întrebă Sanna, aruncând câteva cămăși în valiză.

Christian nu-i răspunse, lucru care o supără și mai mult.

— Răspunde-mi! De ce trebuie să rămâi de unul singur, în casă? E așa de nebunesc, de…

Furioasă, aruncă o pereche de blugi în valiză, dar aceștia nu atinseră ținta, aterizând pe podea, la picioarele lui Christian. Merse până acolo, pentru a-i lua de pe jos, dar în schimb îi cuprinse fața lui Christian între palme. Încercă să-l privească în ochi, dar bărbatul se eschivă.

— Christian, iubitule. Nu înțeleg. De ce nu vii cu noi? Nu ești în siguranță aici.

— Nu ai ce să înțelegi, zise el, îndepărtându-i mâinile. Eu stau aici și gata. Nu intenționez să fug.

— De cine să fugi? De ce? Sper din tot sufletul că spui adevărul și chiar nu știi cine face toate lucrurile astea.

Lacrimile îi năpădiră obrajii, și încă mai simți în palme căldura feței lui Christian. Niciodată n-o lăsa să se apropie de el, ceea ce o durea teribil. În situații precum aceea, ar fi trebuit să se sprijine reciproc. Însă bărbatul îi întorcea spatele, refuzând să o primească alături.

Umilită, Sanna se îmbujoră și întoarse privirea. Apoi își văzu din nou de împachetat.

— Cât crezi că vom sta acolo? întrebă ea, îndesând în valiză o grămăjoară de lenjerie și ciorapi, scoasă din primul sertar.

— De unde să știu?

Christian își scosese halatul, îndepărtase vopseaua roșie de pe piept și se îmbrăcase în blugi și tricou. Sanna încă îl considera cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată. Îl iubea atât de mult încât o durea sufletul.

Femeia închise încet sertarul și privi spre hol, unde se jucau băieții. Erau mai tăcuți ca de obicei. Mai serioși. Nils își împingea mașinuța înainte și înapoi, în vreme ce Melker regiza o bătaie între două figurine. Amândoi se jucau fără să facă zgomotele obișnuite și fără să se certe, lucru care nu se întâmpla aproape niciodată.

— Crezi că le-a…?

Femeia începu din nou să plângă, așa că fu nevoită să ia totul de la capăt.

— Crezi că le-a făcut vreun rău?

— N-au nicio zgârietură.

— Nu mă refeream la un rău fizic.

Femeia nu înțelegea cum de Christian putea fi atât de rece, de calm. În dimineața aceea, bărbatul păruse la fel de șocat, confuz și speriat precum ea. Iar acum se purta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat sau ar fi fost un fleac.

În vreme ce ei dormeau, cineva pătrunsese în căminul lor, intrând apoi în camera celor doi băieți. Și era posibil ca aceștia să se simtă speriați și în primejdie pentru tot restul vieții, fără a mai avea siguranța că nu li se putea întâmpla nimic atunci când erau acasă, în propriile lor paturi. Siguranța că nu li se putea întâmpla nimic atunci când părinții lor se aflau la câțiva metri distanță de ei. Era posibil ca sentimentul lor de securitate să se fi năruit pe veci. Însă cu toate acestea, tatăl băieților stătea acolo, distant și calm, de parcă nu i-ar fi păsat. Motiv pentru care, în clipa aceea, Sanna îl urî.

— Copiii uită așa de repede, zise Christian, privindu-și mâinile.

Sanna îi observă zgârieturile adânci din palme și se întrebă cum le căpătase. Dar nu îl luă la întrebări. Ca niciodată, nu zise nimic. Să fi fost acela sfârșitul mariajului lor? Dacă bărbatul nu o putea lăsa să se apropie de el și nu o putea iubi nici măcar atunci când erau amenințați de ceva atât de înspăimântător, atunci poate că sosise vremea ca Sanna să se dea bătută.

Continuă să arunce lucruri în valiză, fără să-i pese ce fel de haine împacheta. Lacrimile sale făceau ca totul să pară înnegurat, iar femeia pur și simplu apuca orice putea scoate de pe umerașe. În cele din urmă, valiza fu umplută până la refuz, obligând-o pe Sanna să se așeze

pe ea, pentru a o putea închide bine.

— Stai să te ajut.

Christian se ridică și apăsă, la rându-i, pe geamantan, pentru ca Sanna să îi poată închide fermoarul.

— Îl duc eu jos.

Apucă mânerul și cără valiza afară din cameră, trecând pe lângă băieți.

— De ce trebuie să mergem la mătușa Agneta? De ce luăm atâtea lucruri? O să fim plecați mult timp?

Melker păruse atât de nedumerit, încât Christian se opri pe scări, la jumătatea drumului. După care continuă, fără a scoate o vorbă.

Sanna se duse la fiii săi, lăsându-se pe vine lângă ei. Încercă să pară calmă atunci când le spuse:

— Să ne facem că plecăm în vacanță. Însă nu vom merge departe, ci doar în vizită la mătușa și la verișorii voștri. De obicei, vi se pare distractiv. Iar eu vă voi pregăti ceva special diseară, la cină. Iar din moment ce suntem în vacanță, puteți mânca dulciuri după cină, cu toate că nu e sâmbătă.

La început, băieții o priviră cu oarecare suspiciune, însă perspectiva dulciurilor păru a face minuni.

— Plecăm cu toții? întrebă Melker, după care fratele său repetă, ușor peltic:

— Plecăm cu toții?

Sanna trase adânc aer în piept.

— Nu, doar noi trei. Tata va rămâne aici.

— Așa e. Tata trebuie să stea aici și să se bată cu oamenii ăia proști, zise Melker.

— Care oameni proști? întrebă Sanna, dezmierdându-i obrazul.

— Cei care ne-au stricat camera.

Băiatul își încrucișă brațele și păru furios.

— Dacă se întorc, tata poate să-i bată!

— Tata nu se va bate cu niciun om prost, fiindcă nimeni nu se va mai întoarce.

Îi mângâie părul lui Melker, blestemându-l în sinea sa pe Christian. De ce nu voia să vină cu ei? De ce nu spunea nimic? Sanna se ridică în picioare.

— Va fi atât de distractiv. O aventură în toată regula. Trebuie doar să merg să-l ajut pe tata cu bagajele, apoi mă întorc după voi. Bine?

— Bine, spuseră amândoi, fără însă a părea foarte entuziasmați.

Sanna îi simți privind-o, în vreme ce cobora scările. Îl găsi pe Christian lângă mașină, încărcând valizele în portbagaj. Se apropie de el și îl prinse de braț.

— E ultima ta șansă, Christian. Dacă știi ceva, dacă ai și cel mai mic indiciu cu privire la persoana care ne-a făcut asta, te rog din suflet să-

mi spui acum. De dragul nostru. Dacă nu îmi spui și aflu mai târziu că ai știut ceva, atunci s-a terminat totul. Ai înțeles? S-a terminat!

Christian se opri, cu geamantanul pe jumătate vârât în portbagaj. O clipă, Sanna avu impresia că el era pe punctul de a-i dezvălui ceva. Apoi bărbatul îi îndepărtă mâna și dădu drumul valizei înăuntru.

— Nu știu nimic. Nu mă mai cicăli!

Trânti cu putere ușa de la portbagaj.

•

Atunci când Patrik și Paula ajunseră înapoi la secție, Annika îl opri pe bărbat, înainte ca acesta să se îndrepte spre birou.

— Mellberg s-a trezit după ce ați plecat cu toții. A fost un pic supărat că nu l-ați informat și pe el.

— Am stat în fața biroului său și am bătut la ușă, dar nu mi-a deschis.

— Asta i-am zis și eu, dar a susținut că probabil lucrase atât de concentrat, încât nu te-a auzit.

— Da, sigur, zise Patrik, remarcând din nou cât de mult se săturase de șeful lui incompetent.

Însă, dacă era să fie sincer, absența lui Mellberg îl bucurase. Aruncă o scurtă privire către ceas.

— În regulă, mă duc acum să o informez pe onorabila noastră căpetenie. Hai să ne întâlnim în bucătărie pentru o scurtă ședință, peste vreun sfert de oră. Anunță-i, te rog, și pe Gösta și Martin. Se întorc chiar acum.

Patrik merse țintă spre biroul lui Mellberg și bătu cu putere în ușă.

— Intră.

Mellberg păru adânc cufundat în studierea unui morman de documente.

— Am auzit că lucrurile se precipită și trebuie să o spun – nu dă bine ca poliția să răspundă unor asemenea apeluri urgente fără ca șeful să fie prezent.

Patrik deschise gura pentru a-i răspunde, însă Mellberg ridică o mână. Pesemne că nu terminase.

— Le dăm impresia greșită cetățenilor dacă nu luăm în serios aceste situații.

— Dar…

— Nu, să nu mai aud o vorbă. Îți accept scuzele. Dar să nu se mai repete.

Patrik își simți pulsul clocotind. Nenorocitul! Încleștă pumnii, dar apoi le dădu drumul și inspiră adânc. Trebuia să-l ignore pe Mellberg și să se concentreze asupra lucrului important: ancheta.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Ce ați aflat? întrebă Mellberg, aplecându-se în față, cu nerăbdare.

— Mă gândeam să ne strângem cu toții la o ședință, în bucătărie.

Dacă îți convine și ție? zise Patrik, printre dinți.

Mellberg se gândi o clipă.

— S-ar putea să fie o idee bună. Atunci nu va trebui să mai parcurgem totul de două ori. În regulă, mergem, Hedström? Când ne confruntăm cu asemenea anchete, nu avem timp de pierdut, înțelegi?

Patrik îi întoarse spatele și părăsi camera. Mellberg nu se înșela deloc într-o privință. Chiar nu aveau timp de pierdut.

17.

Nu conta decât supraviețuirea. Însă aceasta presupunea eforturi sporite cu fiecare an scurs. Mutarea le priise tuturor cu excepția lui. Tata își găsise o slujbă de care era mulțumit, iar mamei îi plăcea să locuiască în casa Hoaștei Bătrâne, pe care o redecorase până când aceasta ajunsese de nerecunoscut, având în vedere că fuseseră îndepărtate orice fel de urme de-ale femeii. Allis părea să se simtă bine în atmosfera calmă și liniștită a orășelului Fjällbacka – calmă și liniștită, ce-i drept, vreme de nouă luni pe an.

Mama o educa de acasă. La început, tata se împotrivise ideii, spunând că Allis avea nevoie să iasă în lume, să cunoască și alți copii de vârsta ei. Trebuia să stea printre oameni. Însă mama nu făcuse decât să îl privească și să îi spună, pe un ton glacial:

— Allis nu are nevoie decât de mine.

Astfel se încheiase discuția respectivă.

Între timp, băiatul se îngrășa din ce în ce mai mult și mânca în mod constant. Era ca și cum pofta lui de mâncare căpătase forțe proprii. Își îndesa în gură toată mâncarea pe care o putea găsi. Însă lucrul acela nu mai atrăgea atenția mamei. Din când în când, femeia arunca o privire dezgustată în direcția lui, dar de cele mai multe ori, îl ignora. Trecuse multă vreme de când el o considerase „mama lui frumoasă” și de când tânjise după afecțiunea sa. Băiatul se dăduse bătut, acceptând faptul că pe el nu îl putea iubi nimeni; el nu merita să fie iubit.

Singura persoană care îl iubea era Allis. Acea monstruozitate, asemenea lui. Fata mergea împleticindu-se, își bolborosea cuvintele și nu era în stare să îndeplinească nici cele mai simple sarcini. Avea opt ani și nici măcar nu se putea lega la șireturi. Tot timpul se ținea după el, precum o umbră. Dimineața, când el pleca spre autobuzul școlii, ea stătea la fereastră, privindu-l, cu palmele lipite de geam și cu o expresie visătoare pe chip. El nu o înțelegea, dar nici nu încerca s-o oprească.

Școala era un chin. În fiecare dimineață, când cobora din autobuz, avea senzația că se îndrepta spre pușcărie. Aștepta cu nerăbdare materiile predate, însă restul lucrurilor îl îngrozeau.

Ei îl urmăreau întotdeauna, îl tachinau și îl loveau, vandalizându-i dulăpiorul și strigându-i vorbe de ocară, în curtea școlii. Nu era prost; știa că reprezenta un țap ispășitor perfect.

Trupul său voluminos îl făcea vinovat de păcatul cel mai groaznic: era diferit. Faptul că înțelegea totul nu simplifica deloc situația.

— Ți-o găsești când trebuie să faci pipi sau îți stă burta în drum?

Erik. Cocoțat pe una dintre mesele aflate în curtea școlii, unde era înconjurat, ca de obicei, de o grămadă de gură-cască. El era cel mai rău dintre toți. Cel mai popular băiat, chipeș și încrezător. Le răspundea

obraznic profesorilor și făcea cu ușurință rost de țigări, pe care le fuma, dar le și împărțea adepților săi. Nu putea spune pe cine detesta mai mult. Pe Erik, mânat parcă de o ticăloșie pură și aflat mereu în căutarea unor metode noi de a-i face rău. Sau pe idioții batjocoritori ce îi stăteau alături, plini de admirație față de colegul lor preferat, din a cărui glorie se înfruptau și ei.

În același timp, era conștient că ar fi dat orice să li se asemene. Să-i fie permis să stea pe masă cu Erik, să-i accepte țigările oferite și să facă tot felul de comentarii despre fetele care se perindau prin fața lor și care le răspundeau prin chicoteli încântate și obraji îmbujorați.

— Auzi! Cu tine vorbesc. Răspunde când te întreb ceva!

Erik se dădu jos de pe masă, iar ceilalți doi băieți îl priviră, entuziasmați. Cel atletic, Magnus, chiar îl privi în ochi. Uneori, i se părea că întrezărește o urmă de compasiune în expresia băiatului, însă chiar dacă ar fi fost așa, aceasta nu era destulă pentru ca Magnus să riște a cădea în dizgrația lui Erik. Kenneth era pur și simplu un laș, care întotdeauna evita să-l privească în ochi. În momentele acelea, Kenneth se uita țintă spre Erik, ca și cum i-ar fi așteptat ordinele. Însă în ziua cu pricina, Erik nu păru să aibă energia de a cauza probleme, fiindcă se așeză din nou și spuse, râzând:

— Cară-te de-aici, grăsan dezgustător! Dacă-i dai zor și o întinzi acum, nu primești bătaie azi.

Băiatul n-ar fi vrut decât să-i țină piept lui Erik, spunându-i să se ducă naibii. Cu mișcări precise și puternice, l-ar fi bătut într-un asemenea hal pe Erik, încât toată lumea din jur ar fi realizat că eroul lor avea să decadă. Apoi, cu mare efort, Erik și-ar fi ridicat din pământ capul, cu sângele curgându-i pe nas, și l-ar fi privit cu un respect nou dobândit. După aceea, și-ar fi căpătat în sfârșit locul în grup. Ar fi aparținut de ceva.

În schimb, se întoarse și o rupse la fugă. Cât putu de repede, străbătu curtea școlii. Îl durea pieptul, iar straturile de grăsime i se scuturau în sus și-n jos. În urma sa, băiatul îi auzi râzând.

•••

Cu inima cât un purice, Erica trecu de sensul giratoriu din Korsvägen. Traficul din Göteborg îi dădea mereu emoții, iar intersecția respectivă era cea mai cumplită. Însă trecu de ea fără vreo problemă, apoi conduse încet de pe Eklandagatan, în căutarea străzii pe care trebuia să vireze.

Rosenhillsgatan. Clădirea de apartamente se afla chiar în capătul străzii, orientată spre Korsvägen și Liseberg. Verifică adresa, apoi parcă mașina chiar în față. Aruncă o privire asupra ceasului. Planul ei era să sune la ușă, în speranța că avea să găsească pe cineva acasă. Dacă nu, hotărâse cu Göran și cu mama acestuia să viziteze puțin orașul, înainte de a face o nouă încercare. În caz că s-ar fi întâmplat așa, Erica avea să ajungă târziu acasă, așa că spera să aibă noroc și să-

l găsească acasă pe chiriaș. Memorase numele după convorbirile telefonice pe care le avusese în drum spre Göteborg, și îl reperă imediat pe interfonul clădirii – Janos Kovács.

Apăsă butonul. Niciun răspuns. Încercă din nou, apoi auzi niște pârâituri și o voce cu un accent puternic:

— Cine e?

— Mă numesc Erica Falck. Aș dori să vă pun câteva întrebări cu privire la cineva care a locuit în apartamentul dumneavoastră. Christian Thydell.

Femeia așteptă, încordată. Explicația îi păru până și ei ușor suspectă, dar speră ca bărbatul să fie îndeajuns de curios pentru a-i da drumul înăuntru. Un bâzâit dinspre ușă indică faptul că avea noroc.

Liftul se opri la al doilea etaj și femeia coborî. Una dintre uși era întredeschisă, iar prin acea crăpătură o privea atent un bărbat scund, ușor supraponderal, în vârstă de șaizeci și ceva de ani. Atunci când îi zări pântecele imens, el trase lanțul de siguranță și deschise larg ușa.

— Intrați, intrați, spuse bărbatul, plin de zel.

— Vă mulțumesc, zise Erica, pășind înăuntru.

Simți în nări o aromă apăsătoare ce se trăgea de la mulți ani de gătit mâncăruri picante. Erica își simți stomacul dându-i-se peste cap. Izul nu era tocmai neplăcut, dar sarcina îi dăduse o sensibilitate olfactivă atunci când venea vorba de anumite mirosuri înțepătoare.

— Am cafea. Bună și tare.

Arătă spre o bucătărioară aflată la capătul holului. Femeia îl urmă, aruncând o privire în ceea ce părea a fi singura încăpere din apartament, care funcționa atât ca o cameră de zi, cât și ca dormitor.

Așadar, acolo locuise Christian înainte de a se muta în Fjällbacka. Erica își simți inima bătându-i puternic.

— Luați loc.

Janos Kovács aproape că o împinse pe un scaun cu spătar drept, apoi o servi cu cafea. Cu un chiot triumfător, el îi așeză dinainte un platou mare cu prăjituri.

— Prăjituri cu mac. Specialitate ungurească! Mama mea îmi trimite deseori pachete cu prăjituri cu mac, fiindcă știe cât de mult le iubesc. Poftiți.

Îi făcu semn să se servească, așa că Erica luă o prăjitură de pe farfurie și mușcă din ea, circumspectă. Era cu siguranță un gust nou, însă bun. Brusc, își dădu seama că nu mâncase nimic de la micul dejun, iar stomacul îi bolborosi, recunoscător, atunci când luă prima înghițitură.

— Mâncați cât pentru doi. Mai luați una, luați două, luați câte doriți!

Janos Kovács împinse farfuria mai aproape de ea, cu ochii licărind.

— Bebeluș mare, spuse el, zâmbind și arătând spre pântecele ei.

Erica îi zâmbi, la rându-i. Buna dispoziție a bărbatului era molipsitoare.

— Ei bine, vedeți dumneavoastră, de fapt voi avea doi.

— Vai, gemeni, spuse el, bătând din palme, încântat. Ce binecuvântare.

— Aveți copii? întrebă femeia, cu gura plină.

Janos Kovács își ridică bărbia și spuse mândru:

— Am doi fii pe cinste. Sunt deja mari acum. Amândoi au slujbe bune. La Volvo. Și am cinci nepoți.

— Și soția dumneavoastră? spuse ea, precaută, aruncând o privire în jur.

Apartamentul nu părea locuit de o femeie. Kovács încă zâmbea, dar zâmbetul său nu mai era la fel de luminos.

— În urmă cu vreo șapte ani, a venit acasă într-o zi și a spus: „Eu mă mut". După care dusă a fost, zise el, ridicând brusc mâinile. Și atunci m-am mutat aici. Locuiam în clădirea asta, într-un apartament de trei camere, de mai jos, explică el, arătând spre podea. Însă atunci când am fost nevoit să mă pensionez anticipat și când nevasta m-a părăsit, nu am mai putut rămâne acolo. Și din moment ce Christian cunoscuse cam în aceeași perioadă o fată și urma să se mute, ei bine, am venit eu aici. Totul s-a încheiat cu bine, exclamă el, părând să fi vorbit serios.

— Așadar, îl cunoșteați pe Christian înainte ca el să se mute? întrebă Erica, sorbindu-și cafeaua, care era delicioasă.

— Ei bine, n-aș putea spune că l-am cunoscut cu adevărat. Însă ne întâlneam des pe-aici, prin clădire. Eu sunt foarte priceput, zise Kovács, ridicându-și mâinile. Așa că mai ajut când pot. Iar Christian nu putea să schimbe nici măcar un bec.

— Îmi imaginez, spuse Erica, zâmbind.

— Îl cunoașteți pe Christian? De ce îmi puneți întrebări în legătură cu el? A locuit aici cu multă vreme în urmă. Sper că n-a pățit nimic.

— Sunt jurnalist, zise Erica, asumându-și rolul asupra căruia se hotărâse în timpul călătoriei spre oraș. Christian a publicat o carte, iar eu scriu un articol important despre el, așa că încerc să aflu câte ceva în legătură cu trecutul lui.

— A publicat o carte? Ca să vezi! Ce-i drept, întotdeauna avea câte-o carte în mână. Iar un întreg perete din apartamentul lui era acoperit cu cărți.

— Știți cu ce se ocupa pe vremea când stătea aici? Unde lucra?

Janos Kovács scutură din cap.

— Nu, nu știu. Și nici nu am întrebat. E important să respecți intimitatea vecinilor. Să nu fi prea băgăreț. Dacă o persoană vrea să-ți vorbească despre ceva, o va face.

Părea o filosofie bună, iar Erica își dori ca mai mulți oameni din

Fjällbacka să-i fi împărtășit atitudinea.

— Avea mulți musafiri?

— Niciodată. De fapt, chiar îmi părea cam rău pentru el. Întotdeauna era singur. Oamenilor nu le e bine așa. Cu toții avem nevoie de companie.

În gândul său, Erica îi dădu dreptate, sperând ca și Janos Kovács să aibă pe cineva care să îl viziteze din când în când.

— A lăsat ceva în urmă atunci când s-a mutat? Poate în magazie?

— Nu, apartamentul era gol când am venit eu. Nu rămăsese nimic.

Erica se hotărî să renunțe. Janos Kovács nu părea să dețină mai multe informații despre viața lui Christian. Femeia îi mulțumi politicos, dar refuză categoric oferta de a lua acasă cu ea o grămăjoară de prăjituri.

Tocmai se pregătea să iasă pe ușă, când Kovács o opri.

— Stați! Nu știu cum de-am putut uita. Poate că am început să fiu ușor senil.

Își bătu ușor cu degetul peste tâmplă, după care se întoarse, mergând spre încăperea principală a apartamentului. După o clipă, bărbatul se întoarse, ținând ceva în mână.

— Când îl vedeți pe Christian, îi puteți da astea? Spuneți-i că am făcut precum mi-a zis și am aruncat toată corespondența sosită. Însă astea… Ei bine, mi s-a părut oarecum ciudat să le arunc la coș. Având în vedere că am primit câte una sau două în fiecare an după ce el s-a mutat, e evident că totuși cineva încearcă din răsputeri să dea de el. N-am avut noua adresă a lui Christian, așa că le-am pus deoparte. Așa că dacă nu v-ar deranja, ați putea să i le dați, cu salutări din partea mea?

Zâmbi voios și îi înmâna o grămadă de plicuri albe.

Erica își simți mâinile tremurând atunci când le luă.

•••

Brusc, întreaga casă fu cuprinsă de o tăcere insuportabilă. Christian se așeză la masa din bucătărie, odihnindu-și fruntea între palme. Tâmplele îi zvâcneau, iar mâncărimile începuseră din nou. Întregul trup îi ardea și simți o usturime când începu să-și frece rănile din palmă. Închise ochii și se aplecă, atingând blatul mesei cu obrazul. Încercă să se calmeze și să îndepărteze orice senzație care încerca să i se târâie pe sub piele.

O rochie albastră. Fluturându-i dindărătul pleoapelor. Dispărând, apoi reîntorcându-se. Bebelușul din brațele ei. De ce nu vedea niciodată chipul pruncului? Era pustiu și lipsit de orice expresie. Fusese el vreodată în stare să și-l imagineze așa cum trebuia? Sau să fi fost copilul mereu eclipsat de imensa lui dragoste față de ea? Nu-și putea aminti. Trecuse atât de multă vreme.

Începu să plângă încet, iar lacrimile i se adunară pe masă. Apoi

începură hohotele, fierbându-i din piept și revărsându-se necontenit, făcându-l să tremure din toți rărunchii. Christian ridică privirea. Trebuia să îndepărteze acele imagini, să o înlăture pe ea. Altminteri ar fi cedat și s-ar fi prăbușit. Își plecă din nou greoi capul pe masă, lăsându-și obrazul să izbească suprafața. Simți lemnul pe piele și ridică neîncetat din cap, lovindu-l de blatul dur. Prin comparație cu usturimea și fierbințeala din trup, acea durere aproape că era plăcută. Însă nu îl ajută nicicum să scape de imagini. Femeia se afla tot dinaintea lui, în mărime naturală. Zâmbi și îi întinse mâna, atât de aproape, încât l-ar fi putut atinge dacă s-ar mai fi mișcat puțin înainte.

Să fi fost un sunet la etaj? Brusc, încetă să se mai miște, rămânând cu fruntea la câțiva centimetri deasupra mesei, ca și cum cineva ar fi apăsat butonul de pauză pe filmul vieții sale. Ascultă, fără a se clinti din loc. Da, se auzea ceva deasupra. Păreau sunete vagi de pași.

Christian își îndreptă încetișor spinarea. Întregul trup îi era încordat, în stare de alertă. Se ridică de pe scaun și merse către scară, pe cât putu de silențios. Ținându-se de balustradă, o porni spre etaj, cât mai aproape de perete, unde zgomotul ar fi fost mai redus. Cu coada ochiului, văzu ceva fluturând, trecând în grabă pe coridorul de la etaj. Sau să-și fi imaginat doar? Dispăruse deja, iar tăcerea învăluise din nou casa.

O treaptă îi scârțâi sub talpă, iar Christian își ținu respirația. Dacă ea se afla sus, avea să știe că bărbatul urma să vină. Oare îl aștepta? Simți o liniște stranie instalându-se deasupra lui. Familia îi plecase. Nu putea să le mai facă rău. Se afla singur acolo; totul era între ei doi, la fel ca la început.

Un copil scânci. Să fi fost cu adevărat un copil? Îl auzi din nou, dar sunetul semănă mai degrabă cu multele zgomote făcute de o casă veche. Christian mai urcă grijuliu niște trepte pentru a ajunge la etajul următor. Coridorul era pustiu. Nu se auzea decât respirația lui.

Ușa de la camera băieților stătea deschisă. Înăuntru era o dezordine cumplită. Criminaliștii de la poliție înrăutățiseră și ei situația, lăsând prin toată încăperea urme negre de la praful pentru amprente. La prima vedere, vopseaua încă îi păru sânge. „*Nu îi meriți*”.

Era conștient că ea avea dreptate. Nu îi merita. Christian își ațintă în continuare privirea asupra acelor cuvinte, lăsând mesajul să-i pătrundă în conștiință. Trebuia să îndrepte lucrurile. Numai el putea să o facă. Reciti cuvintele, în tăcere. Pe el îl căuta. Și era conștient unde trebuia să se ducă. Avea să-i ofere ceea ce își dorea.

•

— Va fi o ședință scurtă.

Patrik se întinse după un șervet de hârtie din sulul de pe masă, pentru a-și tampona fruntea. Asuda neîncetat. Pesemne că se afla într-o formă mai proastă decât și-ar fi imaginat.

— Uitați cum stau lucrurile: Kenneth Bengtsson e în spital. Gösta și Martin ne vor povesti într-o clipă, zise el făcându-le semn. Iar cineva a pătruns azi-noapte în locuința lui Christian Thydell. Persoana cu pricina nu a făcut nimănui vreun rău fizic, dar a scris un mesaj cu vopsea roșie pe peretele din camera copiilor. Evident că întreaga familie se află în stare de șoc. Va trebui să presupunem că avem de-a face cu o persoană dezechilibrată, ceea ce înseamnă și periculoasă.

— Firește că aș fi vrut să vă însoțesc în dimineața asta când ați fost chemați la locul faptei, zise Mellberg, dregându-și vocea. Din nefericire, nu am fost informat cu privire la cele întâmplate.

Patrik hotărî să-l ignore și continuă, întorcându-se spre Annika.

— Ai aflat mai multe despre trecutul lui Christian?

Annika ezită.

— Posibil, dar va trebui să verific mai întâi anumite lucruri.

— Așa să faci, zise Patrik, întorcându-se apoi spre Gösta și Martin. Voi ce-ați aflat după discuția cu Kenneth? Și, apropo, cum se simte?

Martin îi aruncă o privire lui Gösta, care îi făcu semn să înceapă el.

— Rănile nu îi pun viața în pericol, însă doctorii spun că a avut noroc. Cioburile i-au tăiat rău brațele și picioarele. Dacă sticla i-ar fi perforat vreo arteră principală, ar fi murit acolo, pe potecă.

— Întrebarea e dacă făptașul a intenționat asta? Să fi vrut doar să-l rănească pe Kenneth? Ori să fi fost o încercare de a-l ucide?

Nimeni nu se strădui măcar să răspundă la întrebarea lui Patrik, așa că Martin continuă:

— Conform spuselor lui Kenneth, era un fapt cunoscut că el parcurgea aceeași rută în fiecare dimineață și, în general, cam la aceeași oră. Așa că din acest punct de vedere, îi putem trata drept suspecți pe toți locuitorii din Fjällbacka.

— Însă nu ar trebui să presupunem că făptașul e din zonă. Ar putea fi cineva aflat în vizită, interveni Gösta.

— Cum ar ști un străin despre rutina zilnică a lui Kenneth? Nu pare mai verosimil ca făptașul să fie din zonă? întrebă Martin.

Patrik se gândi preț de o clipă.

— Ei bine, nu cred că ar trebui să-i eliminăm pe cei care nu locuiesc aici. E posibil să fi stat prin preajmă îndeajuns cât să îl urmărească pe Kenneth timp de câteva zile și să confirme faptul că nu se abate de la rutină.

Apoi adăugă:

— Ce-a avut de spus Kenneth? Are idee cine s-ar putea afla în spatele atacului?

Gösta și Martin făcură din nou schimb de priviri, însă de data aceea luă cuvântul Gösta.

— Zice că n-are habar, dar atât eu, cât și Martin am avut senzația că minte. Știe el ceva, dar, dintr-un motiv sau altul, nu spune. A folosit

cuvântul „ea” atunci când s-a referit la făptaș.

— Serios?

O cută adâncă își făcu apariția între sprâncenele lui Patrik.

— Și eu am avut aceeași senzație când am discutat cu Christian – că ne ascunde ceva. În cazul lui Christian, întreaga lui familie pare a se afla în pericol. Iar Kenneth e convins că soția lui a fost ucisă, cu toate că noi nu am stabilit încă adevărul. Așa că de ce nu cooperează cu noi?

— Nici Christian nu a spus nimic?

Gösta desfăcu atent două segmente ale unui biscuit Ballerina și linse umplutura. Jumătatea de vanilie i-o strecură pe sub masă lui Ernst, care stătea așezat la picioarele lui.

— Nu, n-am putut să-l descos nicicum, zise Patrik. Fără îndoială, se afla în stare de șoc. Dar susține constant că nu știe cine e autorul acestor fapte sau ce motiv ar putea avea și, ce-i drept, până în clipa de față, nimic nu îl contrazice. În afară de un instinct pe care îl am eu, întocmai cum ați avut și voi cu Kenneth. Și Christian insistă cu încăpățânare să rămână în casă. Din fericire, i-a trimis pe copii și pe Sanna la sora acesteia, Agneta, în Hamburgsund. Să sperăm că vor fi în siguranță acolo.

— Au aflat criminaliștii ceva interesant? Le-ai spus de cârpă, nu? Și de sticlă? întrebă Gösta.

— În orice caz, au stat mult pe-acolo. Și da, au luat cu ei obiectele pe care le-ai găsit în pivniță. Apropo, Torbjörn a zis să-ți transmit că ai făcut o treabă bună. Însă, ca de obicei, va dura ceva până să aflăm rezultate concrete. Am de gând să-i telefonez din nou lui Pedersen și să-l rog să se grăbească puțin. N-am putut da de el în dimineața asta. Să sperăm că vor avansa cu ancheta, ca să putem avea în curând rezultatul autopsiei. Având în vedere modul în care au început să evolueze lucrurile, nu ne mai putem permite să irosim timpul.

— Să-mi zici dacă vrei să-l sun eu. Doar ca să dau puțină greutate cererii, zise Mellberg.

— Mulțumesc, dar voi încerca singur. Va fi complicat, însă îmi voi da silința.

— În regulă. Dar să știi că poți conta pe ajutorul meu. În orice fel, zise Mellberg.

— Paula, ce-a zis soția lui Christian? întrebă Patrik, întorcându-se către colega lui.

Veniseră împreună cu mașina din Fjällbacka, dar nu avusese timp să o întrebe despre Sanna. Telefonul mobil îi sunase nonstop.

— Nu cred să știe ceva, spuse Paula. E foarte confuză și tulburată. Și speriată. Nu crede că soțul ei știe despre cine e vorba, însă a ezitat puțin atunci când a spus asta – ceea ce mă face să suspectez faptul că nu e tocmai sigură. Ar fi bine să discutăm cu ea în circumstanțe mai

relaxate, după atenuarea șocului inițial. Apropo, am înregistrat discuția cu ea, așa că o poți asculta și tu. Dacă vrei. E la mine pe birou. Poate descoperi ceva ce mi-a scăpat mie.

— Mulțumesc, zise din nou Patrik, chiar vorbind serios de data aceea.

Întotdeauna se putea bizui pe Paula și era excelent pentru el să o aibă în echipa sa.

Privi spre grupul mic adunat în bucătărie.

— În regulă, atunci. Am terminat aici. Annika, lucrează în continuare la materialul despre trecutul lui Christian, și vom lua din nou legătura cu tine peste câteva ore. Cred că eu voi merge cu Paula până acasă la Cia. Încă n-am apucat să o vizităm astăzi, iar acum pare cu atât mai urgent, după cele întâmplate în dimineața asta. Moartea lui Magnus are cumva legătură cu tot ce se petrece acum. Sunt sută la sută sigur de asta.

•

Erica intră într-o cafenea și comandă o cafea, ca să poată citi scrisorile în liniște. Nu avea scrupule atunci când era vorba să deschidă corespondența altcuiva. Dacă ar fi vrut neapărat acele scrisori, Christian i-ar fi dat lui Janos Kovács noua sa adresă sau ar fi aranjat la oficiul poștal ca ele să-i fie redirecționate.

Mâinile îi tremurară când începu să desfacă primul plic. Își pusese niște mănuși din piele, pe care le ținea mereu în mașină. Se chinui să deschidă în întregime plicul, iar atunci când încercă să folosească un cuțit de pe masă, aproape că vărsă cafeaua peste celelalte scrisori. Mută repede paharul la o distanță considerabilă.

Scrisul de pe plic nu i se păru cunoscut. Nu era același ca pe scrisorile de amenințare pe care le văzuse și părea, mai degrabă, să aparțină unui bărbat, decât unei femei. Scoase foaia și o despături. Fu surprinsă. Se așteptase la o scrisoare, dar în schimb, se trezise în față cu desenul unui copil. La început, îl ținuse invers, așa că îl întoarse pentru a arunca o privire atentă asupra lui. Doi oameni, două siluete trasate din linii. Una mare și una mică. Cea mare o ținea de mână pe cea mică, iar amândouă păreau fericite. În jurul lor erau flori, iar soarele strălucea în colțul din dreapta, sus. Siluetele stăteau pe o linie verde, care probabil voia să reprezinte iarba. Deasupra siluetei mari, cineva scrisese „Christian”, cu litere dezordonate. Deasupra celei mici stătea scris „Eu”.

Erica se întinse după paharul cu cafea și luă o înghițitură. Își dădu seama că spuma groasă îi lăsase o urmă de lapte deasupra buzei și o șterse neatentă pe mâneca puloverului. Cine era „Eu”? Cine era acea persoană mai scundă, așezată lângă Christian?

Își puse jos paharul și se întinse după celelalte plicuri, pe care le deschise repede. Strânse o grămăjoară de desene dinaintea ei, pe

masă. Din câte își dădu seama, ele fuseseră făcute de aceeași persoană. Fiecare imagine înfățișa două personaje: Christian cel înalt și „Eu” cel scund. În rest, scena era diferită în fiecare desen. Într-unul, silueta mai mare se afla într-un loc ce semăna cu o plajă, în vreme ce capul și brațele siluetei mai mici se vedeau ieșind din apă. Alt desen avea pe fundal clădiri, inclusiv o biserică. Doar ultima imagine conținea mai multe siluete. Însă era greu de stabilit câte anume, fiindcă nu se distingea decât un amalgam de brațe și picioare. În plus, desenul era mai întunecat decât celelalte, fără soare, fără flori. Silueta mai mare fusese exilată în colțul din stânga. Nu mai avea zâmbetul pe chip și nici silueta micuță nu părea fericită. Un alt colț era acoperit cu linii negre. Erica miji ochii, încercând să-și dea seama ce ar fi putut reprezenta, dar desenul era prea stângaci, imposibil de înțeles.

Se uită la ceas și își dădu seama brusc că voia să se îndrepte spre casă. Ultimul desen avea ceva care o îngrozise. Nu știa exact motivul, însă imaginea aceea, în mod special, o afectase puternic.

Cu un efort, Erica se ridică în picioare. Hotărî să nu mai meargă în vizită la Göran. Cu siguranță că bărbatul urma să fie dezamăgit, însă aveau să fie nevoiți să se întâlnească altă dată.

Pe drumul de întoarcere spre Fjällbacka, se tot gândi la cele întâmplate. Desenele îi treceau prin minte neîncetat. Silueta mare, Christian, și cea mică, „Eu”. Realiză instinctiv că „Eu” reprezenta explicația pentru toate acele întâmplări. Și o singură persoană i-ar fi putut dezvălui identitatea. Dis-de-dimineață, avea să stea de vorbă cu Christian. De data aceea, chiar se va vedea nevoit să-i răspundă la întrebări.

•

— Ce coincidență. Tocmai mă pregăteam să te sun.

Vocea lui Pedersen era la fel de seacă și de corectă precum întotdeauna. Însă Patrik știa că dedesubtul fațadei laconice sălășluia un simț al umorului. Îl auzise chiar făcând glume cu câteva ocazii, deși asemenea lucruri nu se întâmplau des.

— Serios? Știi, tocmai mă întrebam dacă nu te-aș putea zori un pic. Avem nevoie de informații. Orice ne-ai putea oferi pentru a avansa cu ancheta.

— Nu sunt sigur cât de mult vă va ajuta. Dar m-am asigurat personal să se grăbească autopsiile care aveau legătură cu ancheta voastră. Aseară am încheiat raportul cu privire la Magnus Kjellner, iar acum tocmai am terminat și cu Lisbet Bengtsson.

Brusc, Patrik și-l imagină pe Pedersen vorbind cu el la telefon, îmbrăcat într-o uniformă medicală pătată cu sânge și purtând mănuși chirurgicale.

— Așadar, care-i verdictul?

— Să începem cu lucrurile evidente: Kjellner a fost cu siguranță

omorât. Aș fi putut trage concluzia asta și în urma unei examinări vizuale rapide, doar că nu se știe niciodată. De-a lungul anilor, am întâlnit situații în care persoana decedase din cauze naturale, însă căpătase, totuși, răni după moarte.

— Dar nu e cazul?

— Nu, cu siguranță nu. Victima prezenta urme de înjunghiere în piept și stomac, făcute cu un obiect tăios, probabil un cuțit. Fără îndoială că ele au reprezentat cauza decesului. Atacul s-a produs din față și Kjellner prezenta, de asemenea, răni de apărare pe mâini și pe antebrațe.

— Îți poți da seama ce fel de cuțit a fost utilizat?

— Aș prefera să nu speculez, dar judecând după leziuni, pot spune că a fost un cuțit cu lama netedă. Și…

Pedersen făcu o pauză, pentru a spori efectul.

— … aș zice că s-a folosit un fel de cuțit pentru pește, zise el, cu satisfacție.

— De unde știi? întrebă Patrik. Pesemne că există un milion de feluri diferite de cuțite.

— Ai dreptate. Și nu pot dovedi că a fost într-adevăr un cuțit pentru pește. Însă ceea ce știu e că respectivul cuțit a fost utilizat la curățarea de pești.

— Asta cum ai aflat-o?

Nerăbdător, Patrik își dori ca Pedersen să nu-l mai fiarbă atât. În orice caz, medicul legist se bucura deja de întreaga lui atenție.

— Am găsit solzi, spuse Pedersen.

— Serios? Dar cum e posibil să fi rămas înăuntru după ce cadavrul a stat în apă atâta timp?

Patrik își simți pulsul accelerându-se. Dorea cu ardoare să afle ceva, orice, care să le ofere un indiciu, pentru a ști în ce direcție să o apuce.

— Probabil că mulți chiar au dispărut în apă. Dar am găsit câțiva solzi prinși adânc în răni. I-am trimis laboratorului pentru a vedea dacă poate fi stabilită specia de pește. Sper că îți va fi de folos.

— E posibil, zise Patrik, cu toate că informația i se părea destul de neimportantă.

În definitiv, era vorba de Fjällbacka. O comunitate în care solzii de pește făceau parte din viața de zi cu zi.

— Altceva în legătură cu Kjellner?

— Nu prea.

Pedersen păru ușor dezamăgit de faptul că Patrik nu fusese mai entuziasmat la aflarea informației.

— A fost înjunghiat mortal și probabil că a murit instantaneu. Pare să fi sângerat foarte mult. Locul crimei trebuie să fi arătat ca un abator.

— Trupul său a fost aruncat în apă imediat după aceea?

— Imposibil de știut, răspunse Pedersen. Singurul lucru pe care ți-l pot spune e că a stat multă vreme în apă, și e posibil ca trupul să-i fi fost aruncat acolo la puțin timp după ce a murit. Dar aici mă bazez mai puțin pe probele științifice și mai mult pe reacția cea mai probabilă a ucigașului. Așa că va fi greu de dovedit. Îți voi trimite raportul prin fax, ca de obicei.

— Dar Lisbet? Ce concluzie ai tras cu privire la ea?

— A decedat din cauze naturale.

— Ești sigur?

— Am efectuat o autopsie foarte meticuloasă, zise Pedersen, părând insultat.

— Spui deci că nu a fost ucisă?

— Corect, răspunse Pedersen, încă ușor ofensat. Sincer să fiu, e un miracol că a trăit așa de mult. Cancerul îi atinsese toate organele vitale. Lisbet Bengtsson era foarte bolnavă. Pur și simplu s-a stins în somn.

— Așadar, Kenneth s-a înșelat, șopti Patrik.

— Ce-ai spus?

— Nimic. Gândeam cu voce tare. Mulțumesc că ai acordat prioritate cazului nostru. În clipele acestea, chiar avem nevoie de tot ajutorul posibil.

— Așa rău e? întrebă Pedersen.

— Da, chiar așa de rău.

18.

El și Allis aveau ceva în comun. Amândoi iubeau vara. În cazul lui, era pentru că se termia școala și putea evada din calea torționarilor săi. În cazul lui Allis, motivul era că-i plăcea să înoate în mare. Petrecea fiecare minut liber în apă. Înota înainte și-napoi sau făcea giumbușlucuri. Toată neîndemânarea pe care trupul său o afișa pe uscat dispărea de îndată ce intra în apă. Acolo, se putea mișca nestânjenită și cu ușurință.

Mama stătea și o privea ore în șir, bătând din palme la trucurile acvatice ale fiicei sale și încurajând-o să exerseze înotul. O numea pe Allis „sirena" ei.

Însă fetiței nu-i păsa prea mult de entuziasmul mamei. În schimb, se uita către el și striga:

— Fii atent!

După care plonja de pe stânci, ieșind apoi la suprafață cu zâmbetul pe buze.

— Ai văzut? *Ai văzut ce-am făcut*? *întreba ea nerăbdătoare, privindu-l cu nesaț.*

Însă el nu-i răspundea niciodată. Arunca doar o privire dinspre cartea pe care o citea, așezat pe prosopul pe care îl întinsese de-a lungul pietrelor netede. Nu știa ce anume voia Allis de la el.

Mama obișnuia să răspundă în locul lui, după ce îi arunca băiatului o privire uluită și iritată. Nu putea înțelege. Ea era singura care îi oferea lui Allis tot timpul și toată dragostea ei.

— Am văzut, iubito! *A fost minunat*! *obișnuia să-i strige.*

Însă era ca și cum Allis nu ar fi auzit vocea mamei. Apoi îl chema din nou:

— Privește-mă acum! *Uite ce pot face*!

După care începea să înoate ieșind în larg. Mișcările brațelor sale erau perfect coordonate și ritmice.

Mama se ridica în picioare, părând îngrijorată.

— Allis, iubito, nu merge mai departe.

Ducându-și mâna în dreptul ochilor, pentru a-i feri de soare, femeia îi spunea apoi lui:

— Înoată mult prea departe. Du-te după ea!

Acum el încercă să fie ca Allis, prefăcându-se că nu aude. Întoarse încet pagina, concentrându-se asupra cuvintelor, a literelor negre tipărite pe hârtia albă. Apoi simți o durere arzătoare pe scalp. Mama îl apucase de păr, trăgându-l pe cât putea de tare. Băiatul sări în picioare, și mama îi dădu drumul.

— Du-te după sora ta. Mișcă-ți fundul ăla gras și ai grijă să o aduci la mal.

Pentru o secundă, își aminti cum femeia îl ținuse de mână în ziua în care

merseseră să înoate împreună – își aminti cum îi dăduse drumul și cum fusese tras sub apă. Din ziua aceea, urâse înotul. Pentru el, apa avea ceva terifiant. Dincolo de suprafața ei zăceau lucruri pe care nu le putea vedea, în care nu putea avea încredere.

Mama îi apucă un strat de grăsime din jurul taliei, strângându-l cu putere.

— Du-te după ea. Acum. Altminteri aici te las când plecăm acasă.

Tonul vocii nu îi dădu de ales. Era conștient că femeia vorbea serios. Dacă nu îi dădea ascultare, chiar avea să îl lase pe acea insulă.

Cu inima bătându-i puternic în piept, se îndreptă spre apă. Avu nevoie de întreaga sa determinare pentru a-și mișca picioarele înainte și a sări. Nu îndrăzni să plonjeze în cap, ca Allis; pur și simplu se aruncă în apa albastră-verzuie, cu picioarele înainte. Îi intră apă în ochi, așa că trebui să clipească, pentru a putea vedea din nou. Se simți copleșit de panică. Respira cu greutate. Întredeschise ochii. În depărtare, mișcându-se către soare, se afla Allis. Băiatul începu să înoate stângaci în direcția ei. O simți pe mama ațintindu-și privirea asupra lui, urmărindu-l, cu mâinile în șolduri, de pe stâncile pe care le lăsase în urmă.

El nu putea înota craul. Mișcările îi erau neregulate, schimbătoare. Însă băiatul avansa, conștient în mod permanent de adâncimile aflate dedesubtul lui. Soarele îl orbi și el nu o mai putu zări pe Allis. Vedea numai lumina albă, intensă, care îl făcea să lăcrimeze. Nu voia decât să se întoarcă, dar nu putea. Trebuia să ajungă la Allis și să o convingă să se întoarcă la mama. Fiindcă mama o iubea pe Allis, iar el o iubea pe mama. În ciuda tuturor lucrurilor, o iubea.

Brusc, simți ceva încolăcindu-i-se în jurul gâtului. Ceva apucându-se strașnic, trăgându-i capul sub apă. Panica se instală asupra lui și băiatul începu să miște frenetic din brațe, încercând să evadeze și să ajungă din nou la suprafață. Apoi presiunea din jurul gâtului dispăru la fel de rapid precum își făcuse apariția, iar el gâfâi puternic de îndată ce simți aerul lovindu-l peste față.

— Eu sunt, prostule.

Allis călca apa fără vreun efort, privindu-l cu acei ochi sclipitori ai săi. Părul negru pe care îl moștenise de la mama îi strălucea în soare, iar apa sărată îi licărea pe gene.

Văzu din nou acei ochi. Acei ochi care îl priveau fix, de sub apă. Trupul vlăguit și inert, nemișcat, care doar se odihnea pe fundul căzii. Scutură din cap, nedorind să mai vadă acele imagini.

— Mama vrea să te întorci, zise el, gâfâind.

Nu putea călca apa cu aceeași ușurință, iar corpul său greoi îl trăgea în jos, de parcă ar fi avut greutăți prinse de mâini și de picioare.

— Atunci va trebui să mă tragi tu, zise Allis în felul ei special, ca și cum limba nu și-ar fi găsit locul în gură atunci când vorbea.

— Nu pot face asta. Haide, vino.

Fetița râse, aruncându-și pe spate părul ud.

— Vin numai dacă mă tragi tu.

— Dar înoți mult mai bine decât mine. De ce să te trag eu?

Însă își dădu seama că pierduse disputa. Îi făcu semn să-și încolăcească din nou brațele în jurul gâtului său. Știind că era ea, băiatul nu se mai panică.

Începu să înoate. Avansă cu greu, dar se descurcă. Simți în jurul gâtului brațele puternice ale lui Allis. Înotase atât de mult întreaga vară, încât își formase mușchi vizibili. Se ținu de el, lăsându-l să o tragă până la mal, ca pe o luntre micuță. Își odihni obrazul pe spatele lui.

— Eu sunt sirena ta, zise ea. Nu a mamei.

•••

— Nu prea știu…

Cia privea fix într-un punct din spatele lui Patrik, iar acesta observă că pupilele femeii erau dilatate. Presupuse că îi fusese administrat un sedativ; de aceea avea aerul acela buimac.

— Știu că îți tot punem aceleași întrebări. Însă trebuie să găsim legătura dintre moartea lui Magnus și lucrurile ce s-au întâmplat astăzi. E cu atât mai important acum că am stabilit faptul că Magnus a fost într-adevăr ucis. Poate e ceva la care nu te-ai gândit în trecut, un mic detaliu care ne-ar putea ajuta să avansăm, insistă Paula.

Ludvig păși calm în bucătărie și se așeză lângă Cia. Pesemne că ascultase la ușă.

— Vrem să vă ajutăm, zise el, cu o voce sumbră.

Privirea sa îl făcea să pară mult mai în vârstă decât cei treisprezece ani pe care îi avea.

— Ce fac Sanna și copiii? întrebă Cia.

— Au fost foarte șocați, bineînțeles, răspunse Patrik.

În drum spre Fjällbacka, Patrik și Paula discutaseră dacă să-i spună Ciei despre cele întâmplate. Acum, ea chiar nu avea nevoie de alte vești proaste. În același timp, ar fi trebuit să-i spună, fiindcă avea oricum să afle de la prieteni și cunoștințe. Și poate că noile evenimente ar fi făcut-o să își amintească vreun lucru uitat.

— Cine să fi făcut așa ceva? Și unor copii…, zise ea, cu o voce care păru atât compătimitoare, cât și seacă.

Sedativul îi amorțise percepțiile, făcând lucrurile mai puțin copleșitoare. Mai puțin dureroase.

— Nu știm, îi spuse Patrik.

Vorbele bărbatului răsunară precum un ecou în bucătărie.

— Și Kenneth…, zise ea, scuturând din cap.

— Din cauza asta trebuie să-ți punem asemenea întrebări. Cineva i-a vizat pe Kenneth, Christian și Erik. Și foarte probabil că și pe Magnus, explică Paula.

— Dar Magnus nu a primit niciodată scrisori. Nu din acelea de

amenințare.

— Știm asta. Dar tot credem că moartea lui se leagă de amenințările făcute celorlalți, zise Paula.

— Ce zic Erik și Kenneth? Ei nu știu despre ce e vorba? Sau Christian? Unul dintre ei ar putea să aibă vreo idee, zise Ludvig, punându-și protector brațul în jurul umerilor mamei sale.

— Așa ar trebui, zise Patrik. Însă cu toții spun că nu au idee.

— Atunci cum aș putea eu să…

Vocea Ciei se stinse.

— S-a întâmplat vreodată ceva straniu de-a lungul tuturor anilor pe care i-ați petrecut împreună? Orice care să te fi pus pe gânduri? Absolut orice? întrebă Patrik.

— Nu, nimic ieșit din comun. Deja v-am spus asta.

Femeia trase adânc aer în piept.

— Magnus, Kenneth și Erik se cunosc de când erau la școală. Încă de la bun început, ei trei au fost împreună. Niciodată nu am considerat că Magnus avea multe în comun cu ceilalți, însă probabil că au rămas prieteni din virtutea obișnuinței. Nu prea există multe persoane cu care să te împrietenești aici, în Fjällbacka.

— Cum erau relațiile dintre ei? întrebă Paula, aplecându-se în față.

— Cum adică?

— Păi, toate relațiile au o anumită dinamică, iar fiecare persoană își asumă un anumit rol. Așadar, ce fel de prietenie aveau, înainte să apară Christian?

Cia făcu o pauză de gândire, apoi spuse:

— Erik era întotdeauna liderul. Cel care lua deciziile. Kenneth era… cățelușul de companie. Sună urât, însă el ascultă orice fel de comandă din partea lui Erik, iar eu mi l-am imaginat întotdeauna ca pe un cățeluș, dând din coadă și cerșindu-i atenția lui Erik.

— Dar Magnus? întrebă Patrik.

Cia făcu din nou o pauză, înainte de-a răspunde.

— Știu că Erik i se părea un adevărat bătăuș uneori, și din când în când îi mai spunea că merge prea departe. Spre deosebire de Kenneth, Magnus era în stare să ia atitudine și să-l facă pe Erik să asculte.

— Se certau vreodată?

Patrik continuă. Avea un sentiment puternic că răspunsul se afla undeva în trecutul celor patru bărbați și în relația pe care o împărtășeau. Însă acest răspuns părea a fi îngropat foarte adânc, dovedindu-se greu de scos la iveală. Întreaga situație îl exaspera.

— Ei bine, presupun că se mai certau din când în când, așa cum fac oamenii atunci când se cunosc de multă vreme. Erik poate fi cam iute la mânie. Însă Magnus era întotdeauna calm. Niciodată nu l-am văzut răbufnind ori ridicând vocea. Nici măcar o dată, în toți anii petrecuți împreună. Iar Ludvig îi seamănă leit.

Se întoarse către fiul ei și îi dezmierdă obrazul. Băiatul îi zâmbi, dar mintea lui părea a fi în altă parte.

— Eu l-am văzut odată pe tata enervându-se. Pe Kenneth.

— Serios? Când? întrebă uimită Cia.

— Nu mai ții minte vara când tata a cumpărat camera video, iar eu alergam peste tot, filmând întruna?

— O, da. Dumnezeule, ce pacoste erai. Ai intrat până și în baie și ai început să o filmezi pe Ella, stând pe toaletă. Era să o încasezi după isprava aia!

Privirea femeii se lumină, iar un zâmbet îi aduse puțină culoare în obraji.

Ludvig se ridică atât de brusc, încât aproape își răsturnă scaunul.

— Am o idee. Vreau să vă arăt ceva! zise el, plecând deja din bucătărie. Mergeți în camera de zi. Mă întorc imediat.

Îl auziră fugind la etaj. Patrik și Paula se ridicară, după cum li se ceruse. După o clipă, îi urmă și Cia.

— Iat-o.

Ludvig se întorsese la parter, ținând o casetă mică într-o mână și o cameră video în cealaltă. Scoase un cablu și conectă camera la TV. Patrik și Paula îl urmăriră, tăcuți. Patrik își simți pulsul accelerându-se.

— Ce ai de gând să ne arăți? întrebă Cia, așezându-se pe canapea.

— O să vezi, spuse Ludvig.

Vârî caseta în aparat și apăsă pe butonul play. Brusc, figura lui Magnus umplu ecranul. O auziră pe Cia icnind, iar Ludvig se întoarse, părând îngrijorat.

— Ești în regulă, mamă? Dacă nu, poți merge să aștepți în bucătărie.

— Sunt bine, zise ea, dar ochii îi fură năpădiți de lacrimi atunci când privi spre televizor.

Magnus se prostea, strâmbându-se și vorbind cu persoana care ținea camera.

— Am filmat întreaga petrecere de Sânziene, șopti Ludvig, iar Patrik zări lacrimi și în ochii lui. Uitați, acum vin Erik și Louise, spuse el, arătând cu degetul.

Erik se apropie de poarta curții interioare și îi făcu lui Magnus semn cu mâna. Louise și Cia se îmbrățișară, iar Louise îi înmână un pachețel gazdei sale.

— Trebuie să derulez. E mai încolo, zise Ludvig, apăsând un buton al camerei, pentru ca filmarea să înainteze rapid.

Privi amurgul, după care se făcu mai întuneric.

— Tu ai crezut că ne-am dus în pat, îi spuse Ludvig mamei sale. Însă noi ne-am furișat afară și am tras cu urechea la ce spuneați voi. Erați beți cu toții și vă purtați prostește, iar nouă ni s-a părut comic.

— Ludvig! spuse Cia, jenată.

— Dar erați beți, repetă fiul ei.

Și, judecând după toată zarva, Ludvig reușise fără îndoială să le surprindă starea, pe casetă. În amurgul de vară se auzeau voci gălăgioase și râsete; părea să fi fost o petrecere pe cinste.

Cia încercă să spună ceva, însă Ludvig își duse degetul spre buze.

— Sst, urmează în curând.

Priviră cu toții ecranul, în tăcere. Unicul sunet fu acela al petrecerii, din înregistrarea pe care o urmăreau. Apoi două persoane se ridicară, își luară farfuriile și se îndreptară spre casă.

— Voi unde erați ascunși? întrebă Patrik.

— În camera de joacă. Era perfect. Puteam filma prin fereastră, zise el, ducându-și din nou degetul spre buze. Ascultați!

Două voci, separate de celelalte. Amândouă păreau mânioase. Patrik îi aruncă băiatului o privire întrebătoare.

— Tata și Kenneth, explică Ludvig, fără a-și desprinde ochii de la ecran. S-au strecurat să fumeze o țigară.

— Cred că tata se lăsase deja de fumat pe-atunci, zise Cia, aplecându-se înainte, pentru a vedea mai bine.

— Uneori mai fuma o țigară sau două la petreceri și ocazii de genul ăsta. N-ai observat niciodată?

Ludvig opri caseta pentru ca discuția lor să nu întrerupă șirul.

— Serios? întrebă Cia, consternată. N-am știut.

— Ei bine, în orice caz, de data asta, el și Kenneth au mers după colț, să fumeze.

Îndreptă apoi telecomanda spre ecran și porni din nou caseta.

Două voci. Era foarte greu să le distingă, una de cealaltă.

— Te gândești vreodată la asta?

Vocea respectivă îi aparținea lui Magnus.

— La ce te referi? zise Kenneth, cu un glas împleticit.

— Știi la ce mă refer.

Magnus, la rându-i, părea foarte beat.

— Nu vreau să discut despre asta.

— Dar va trebui să discutăm la un moment dat, zise Magnus.

Vocea lui avea un ton rugător, aproape vulnerabil, făcându-i lui Patrik pielea de găină.

— Cine zice că trebuie să discutăm? Ce-a fost, a fost.

— Dar nu știu cum vom trăi noi cu asta. Pentru Dumnezeu, trebuie să…

Restul frazei se risipi într-un murmur imperceptibil.

Apoi Kenneth vorbi din nou. În clipele acelea, bărbatul părea iritat. Dar în vocea lui se mai distingea ceva. Frică.

— Revino-ți, Magnus! Nu ajută cu nimic dacă discutăm despre asta. Gândește-te la Cia și la copii. Și la Lisbet.

— Știu, dar ce naiba să fac? Uneori nu pot să nu mă gândesc, apoi simt aici ca și cum…

Era prea întuneric pentru a distinge lucrul spre care arătase. După aceea, deveni imposibil să le mai înțeleagă discuția. Cei doi își coborâseră vocile, îngăimându-și cuvintele, după care li se alăturaseră celorlalți.

Ludvig apăsă pe butonul de pauză și îngheță imaginea a doua siluete neclare, privite din spate.

— Tatăl tău a văzut asta vreodată? întrebă Patrik.

— Nu, am păstrat-o pentru mine. De obicei, el era responsabil cu toate casetele video, însă pe asta am filmat-o pe furiș, așa că am ascuns-o la mine în cameră. Mai am câteva în dulap.

— Și nu ai mai văzut-o până acum? o întrebă Paula pe Cia, aflată lângă ea, privind spre televizor, cu gura căscată.

— Nu, zise femeia. Nu.

— Știți la ce se refereau? întrebă Paula, atingându-i mâna Ciei.

— Eu… nu. N-am idee, spuse ea, cu privirea țintă spre siluetele întunecate ale lui Magnus și Kenneth.

Patrik o crezu. Magnus îi ascunsese bine lucrul despre care pomenise în înregistrare, indiferent care ar fi fost acela.

— Kenneth trebuie să știe, zise Ludvig.

Apăsă pe butonul de oprire, scoase caseta și o puse înapoi în carcasă.

— Aș dori să împrumut asta, zise Patrik.

Ludvig ezită preț de o clipă, după care așeză caseta în mâna întinsă a polițistului.

— N-o stricați, nu?

— Îți promit că vom avea multă grijă de ea. Și o vei primi înapoi în aceeași stare în care se află acum.

— Veți discuta cu Kenneth despre asta? întrebă Ludvig, iar Patrik dădu din cap.

— Da, așa vom face.

— De ce n-a pomenit nimic până acum? întrebă Cia, părând confuză.

— Asta am vrea și noi să știm, zise Paula, atingându-i din nou mâna. Și avem de gând să aflăm.

— Mulțumesc, Ludvig, zise Patrik, ridicând caseta. S-ar putea dovedi importantă.

— Cu plăcere. Mi-am adus aminte fiindcă ați întrebat dacă s-au certat vreodată, zise el, înroșindu-se la față.

— Mergem? o întrebă Patrik pe colega sa, care se ridică în picioare.

Pe o voce stinsă, el adăugă, către Ludvig:

— Ai grijă de mama ta. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Și îi lăsă băiatului o carte de vizită în mână.

Ludvig rămase în cadrul ușii, privindu-i pe polițiști îndepărtându-se. Apoi închise ușa și intră.

•

Timpul se scurgea greu în spital. Televizorul era pornit, pe un canal ce difuza o telenovelă americană. Asistenta intrase pentru a-l întreba pe Kenneth dacă dorea să-i schimbe canalul, însă atunci când bărbatul nu-i răspunse, femeia plecă.

Singurătatea era mai cumplită decât și-ar fi imaginat vreodată. Suferința era atât de puternică, încât singurul lucru pe care îl putea face era să se concentreze asupra respirației sale.

Și era conștient că *ea* avea să vină. Ea așteptase multă vreme, iar în clipele acelea nu mai exista cale de scăpare. Însă el nu se temea; îi aștepta bucuros apariția. Avea să-l scape de singurătatea și de durerea care îl sfâșiau. Voia să meargă la Lisbet, să-i explice totul. Spera să înțeleagă faptul că pe atunci el fusese o persoană diferită și se schimbase datorită ei. Nu putea să îndure gândul că ea murise auzindu-i păcatele. Acel lucru îl apăsa mai tare decât orice altceva, transformându-i orice răsuflare într-un efort.

Auzi o bătaie în ușă, iar polițistul Patrik Hedström își făcu apariția. În spatele lui se afla o femeie scundă, brunetă.

— Bună, Kenneth. Cum te simți?

Polițistul avea o mină serioasă. Luă două scaune și le aduse lângă pat.

Kenneth nu-i răspunse. Continuă să se uite la televizor. Actorii jucau în fața unui fundal dintr-un modest platou de filmare. Patrik își repetă întrebarea, iar Kenneth întoarse în cele din urmă capul spre vizitatorii săi.

— Am avut și zile mai bune.

Ce altceva să fi spus? Cum să fi descris adevărata senzație? Fierbințeala și usturimea lăuntrică? Inima care nu mai avea mult și îi plesnea? Orice răspuns ar fi sunat ca un clișeu.

— Colegii noștri au fost deja pe la tine azi. I-ai cunoscut mai devreme pe Gösta și pe Martin.

Kenneth îl văzu pe Patrik studiindu-i bandajele, ca și cum ar fi încercat să-și imagineze senzația sutelor de cioburi străpungându-i pielea.

— Așa…, zise Kenneth, cu indiferență.

Nu le dezvăluise nimic până atunci și nu avea de gând să o facă nici acum. Intenționa doar să o aștepte. Pe ea.

— Le-ai spus că nu știi cine ar putea fi responsabil pentru cele întâmplate azi-dimineață.

Patrik se uită la el, iar Kenneth îi susținu cu încăpățânare privirea.

— Așa e.

Polițistul își drese glasul.

— Nu credem că spui adevărul.

Ce să fi aflat oare? Brusc, Kenneth intră în panică. Nu voia ca ei să știe, nu voia ca ei să o găsească. Ea trebuia să termine ceea ce începuse. Era unica lui izbăvire. Dacă ar fi plătit pentru ceea ce făcuse, ar fi putut să-i explice totul lui Lisbet.

— Nu știu la ce vă referiți, spuse el, uitându-se în altă parte, conștient însă că îi citiseră teama din priviri.

Amândoi polițiști observaseră. Luaseră totul ca pe un semn de slăbiciune, ca pe o ocazie de a-l prinde. Se înșelau. El nu avea nimic de pierdut și totul de câștigat dacă păstra tăcerea. Pentru o clipă, se gândi la Erik și la Christian. La Christian, mai presus de toți. Fusese târât în acea situație, chiar dacă vina nu-i aparținuse. Spre deosebire de Erik. Însă Kenneth nu mai putea ține seama de ceilalți. Singura care conta era Lisbet.

— Tocmai i-am făcut o vizită Ciei. Am urmărit o casetă filmată acasă la ei, la o petrecere de Sânziene.

Patrik păru să aștepte o reacție, însă Kenneth nu avea idee la ce se referea. Vechea lui viață, cu petreceri și prieteni, părea în clipele acelea atât de îndepărtată.

— Magnus era beat, iar voi doi v-ați strecurat într-un colț, să fumați o țigară. Părea că voiați să fiți siguri că nu vă aude nimeni.

Kenneth încă nu putu înțelege la ce se referea Patrik. Totul era învăluit în negură. Nimic nu mai era clar sau deslușit.

— Fiul lui Magnus, Ludvig, v-a filmat pe voi doi, fără să știți. Magnus era supărat. Dorea să îți vorbească despre o întâmplare din trecut. Tu te-ai enervat pe el și i-ai spus că ce-a fost, a fost. I-ai zis să se gândească la familia lui. Îți mai aduci aminte ceva?

O, da, Kenneth își amintea. Încă era ușor vag, însă el retrăi sentimentul pe care îl avusese atunci când zărise panica din ochii lui Magnus. Nu înțelesese niciodată motivul pentru care subiectul fusese pomenit tocmai în seara cu pricina. Magnus își dorise cu ardoare să discute, să repare greșeala. Iar lucrul acela îl speriase pe Kenneth. Se gândise la Lisbet, la reacția pe care ar fi avut-o aceasta, la felul în care l-ar fi privit. În cele din urmă, izbutise să-l calmeze pe Magnus. Măcar atât își amintea. Însă din acel moment, se așteptase mereu la o întâmplare care să dezlănțuie totul. Ceea ce se și petrecuse, însă nu în felul imaginat de el. Fiindcă și în cele mai cumplite scenarii care îi trecuseră prin minte, Lisbet fusese totuși în viață, pentru a-i face reproșuri. Oferindu-i întotdeauna o mică șansă de a-i explica. Însă lucrurile din prezent stăteau cu totul diferit, iar pentru ca el să-i poată oferi explicații era nevoie să se facă dreptate. Nu le putea permite polițiștilor să-i distrugă șansa. Drept urmare, dădu din cap, prefăcându-se că încerca să-și amintească.

— Nu, nu-mi aduc aminte.

— Putem aranja să urmărești caseta, dacă ți-ar împrospăta memoria, zise Paula.

— Sigur, pot s-o văd. Dar nu-mi imaginez să fi fost ceva important, altfel mi-aș fi adus aminte. Probabil erau aiureli spuse la beție. Pe Magnus îl mai apuca din când în când, atunci când bea. Devenea melodramatic și sentimental. Făcea din țânțar armăsar.

Înțelese că polițiștii nu-l credeau, însă nu conta, fiindcă aceștia nu-i puteau citi gândurile. Era conștient și de faptul că secretul avea să fie divulgat mai devreme sau mai târziu. Echipajul de poliție nu avea să se dea bătut până nu descoperea ceva. Însă nu era nevoie ca acele lucruri să se întâmple înainte ca el să-și primească pedeapsa.

Polițiștii rămaseră o vreme cu el, însă Kenneth le evită cu ușurință întrebările. Nu avea de gând să le facă el meseria; trebuia să se gândească la el și la Lisbet. Erik și Christian aveau să fie nevoiți să se descurce singuri, cât puteau de bine.

Înainte de-a pleca, Patrik îl privi cu blândețe și spuse:

— Voiam, de asemenea, să-ți spunem că am primit raportul de la autopsia lui Lisbet. Nu a fost ucisă. A murit din cauze naturale.

Kenneth își întoarse fața în direcția opusă. Știa că se înșelau.

•

Pe drumul de întoarcere spre Uddevalla, Patrik se afla pe punctul de a adormi. Preț de o clipă, el închise chiar ochii, intrând apoi cu mașina pe contrasens.

— Ce faci?! strigă Paula, apucând volanul, pentru a redresa vehiculul pe banda corespunzătoare.

Patrik tresări și gâfâi scurt.

— La naiba! Nu știu ce se întâmplă. Sunt atât de obosit.

Paula îl privi cu îngrijorare.

— În regulă, hai să ne îndreptăm spre casa ta. Iar mâine trebuie să rămâi acasă. Nu arăți bine.

— Nu pot face asta. Am multe de rezolvat.

Clipi, încercând să se concentreze asupra șoselei.

— În regulă, uite ce vom face acum, zise Paula, cu fermitate. Trage pe dreapta la următoarea benzinărie, să facem schimb de locuri. Te duc eu acasă cu mașina, după care merg la birou, iau toate materialele de care ai nevoie și ți le aduc înapoi, în Fjällbacka. De asemenea, mă voi asigura ca videocaseta să fie trimisă pentru investigații la laborator. Însă tu va trebui să-mi promiți că te potolești. Ai lucrat prea mult și nu mă îndoiesc că și acasă e greu. Știu cât de dificil i-a fost Johannei atunci când era însărcinată cu Leo, și sunt sigură că în momentele astea tu porți pe umeri o povară cu mult mai grea.

Șovăind, Patrik dădu din cap și o ascultă. Trase pe dreapta la benzinăria din Hogstrop și se dădu jos din mașină. Pur și simplu era mult prea obosit pentru a se contrazice cu ea. Era imposibil să-și ia

liber o zi sau măcar vreo două-trei ore, însă corpul lui refuza să coopereze. Dacă ar fi putut doar să se odihnească și să aibă destul timp pentru a parcurge toate documentele, poate că și-ar fi recăpătat din energia de care avea nevoie pentru a continua ancheta.

Patrik își rezemă capul de geam și aproape că ațipi chiar înainte ca Paula să intre pe șosea. Când deschise ochii, se aflau în fața casei. Amețit, el se dădu jos din mașină.

— Intră și întinde-te puțin. Mă întorc într-o oră. Nu închide ușa, ca să-ți pot lăsa documentele, zise Paula.

— În regulă. Mulțumesc.

Doar atât reuși să articuleze. Deschise ușa, după care intră în casă.

— Erica!

Niciun răspuns. Îi telefonase după-amiază, dar nu reușise să dea de ea. Poate că se dusese la Anna și rămăsese acolo o vreme. Ca să fie sigur, hotărî să-i lase un bilet pe biroul din hol, ca să nu se sperie dacă venea acasă și auzea pe cineva umblând pe la etaj. Apoi urcă amorțit scările și se aruncă în pat. Adormi de îndată ce se puse cu capul pe pernă. Însă nu avu parte de un somn adânc și odihnitor.

•

Ceva era pe cale să se schimbe. Louise nu putea spune că îi plăcuse viața ei din ultimii ani, însă măcar îi era familiară. Răceală, indiferență, schimb de remarci caustice și sârguincios repetate.

Acum simțea pământul cutremurându-i-se sub picioare și vedea crăpăturile lărgindu-se. În ultima lor discuție aprinsă, observase în privirea lui Erik ceva definitiv. Respingerea lui nu era nouă, și nu o mai afecta, însă ceva era diferit. Și o înspăimânta mai rău decât și-ar fi imaginat vreodată. Fiindcă în adâncul sufletului, crezuse întotdeauna că aveau să danseze în continuare, cu o și mai mare eleganță, acel dans al morții.

El reacționase ciudat când Louise pomenise numele Ceciliei. De obicei, nu-i păsa dacă femeia vorbea despre amantele sale. Se prefăcea doar că nu aude. De ce se înfuriase atât de tare în dimineața aceea? Să fi fost un semn că amanta chiar însemna ceva pentru el?

Louise își goli paharul. Deja îi venea greu să-și adune gândurile. Totul era învăluit într-o moliciune plăcută, într-o senzație de căldură ce i se răspândea prin membre. Își mai turnă puțin vin, uitându-se pe fereastră, de-a lungul gheții care înlănțuise insulele, în vreme ce mâna, cu de la sine putere, îi ridică paharul spre buze.

Trebuia să dezlege misterul. Să afle dacă acele crăpături de la picioarele ei erau reale ori imaginare. Însă de un lucru era sigură. Dacă dansul era pe cale de-a se termina, finalul nu avea să conțină o piruetă discretă. Ea intenționa să danseze apăsat și să își miște frenetic brațele, până când din mariajul lor nu aveau să rămână decât fărâme. Nu îl dorea pe soțul ei, însă nici nu avea de gând să-i dea drumul.

•

Maia nu plecă fără proteste când Erica merse după ea, acasă la Anna. Se distra mult prea bine alături de verii ei, pentru a pleca de bunăvoie spre casă. Însă după o lungă negociere, Erica izbuti să o convingă să se îmbrace și să se așeze cuminte în mașină. I se păru ușor ciudat că nu primise vreun semn din partea lui Patrik, însă nici ea nu își făcuse timp pentru a-i telefona. Încă nu stabilise cum anume să-și justifice expediția către Göteborg. Însă avea să fie nevoită să spună ceva, pentru a-i putea da imediat lui Patrik desenele. Ceva o făcea să creadă că acestea erau importante și că poliția trebuia să le vadă. Și, mai presus de orice, autoritățile trebuiau să stea de vorbă cu Christian în legătură cu desenele. Erica se vedea nevoită să admită că și ea aștepta cu nerăbdare să discute cu Christian, însă știa că mersese deja prea departe, cu acea expediție în Göteborg. Nu putea să mai facă ceva pe la spatele lui Patrik.

Când parcă pe aleea din fața casei, observă în oglinda retrovizoare că o mașină a poliției se afla cu puțin în urma ei. Pesemne că era Patrik, se gândi ea. Dar de ce nu venea cu propria lui mașină? O ridică pe Maia din scaunul ei, aruncând o privire asupra vehiculului ce se apropie și parcă lângă ea. Fu surprinsă când, în locul lui Patrik, o văzu la volan pe Paula.

— Bună, unde-i Patrik? întrebă Erica.

— E înăuntru, zise Paula, ieșind din automobil. Era atât de obosit, încât i-am ordonat să meargă acasă și să se odihnească. Știu că mi-am depășit atribuțiile, însă nu mi-a opus rezistență.

Femeia râse, nu-și putea alunga neliniștea din privire.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Erica, brusc copleșită de presimțiri sumbre.

Din câte își aducea aminte, Patrik nu se întorsese niciodată mai devreme de la serviciu.

— Nu, nu. Cred doar că a lucrat prea mult în ultima vreme. Pare cam extenuat. Așa că am reușit să-l conving că nu e de folos nimănui dacă nu se odihnește puțin.

— Și a fost de acord? Pur și simplu?

— Ei bine, am făcut un compromis. A fost de acord, atâta vreme cât mă duceam eu înapoi la secție și luam toate materialele pe care voia să le studieze. Tocmai mă pregăteam să le las înăuntru, dar acum ți le pot da ție, spuse ea, înmânându-i Ericăi o sacoșă din hârtie.

— În regulă, așa mai seamănă cu Patrik, zise Erica, simțindu-se dintr-odată mai calmă.

Dacă soțul ei nu se putea opri din muncă, însemna că sănătatea lui nu avea cum să fie chiar atât de șubredă.

Îi mulțumi Paulei și trase sacoșa până pe hol. Maia fugi iute în urma ei. Erica zâmbi când observă biletul pe care Patrik i-l lăsase pe birou.

Știa că s-ar fi speriat de moarte dacă nu și-ar fi dat seama că el era acasă și ar fi auzit dintr-odată zgomote de la etaj.

Frustrată fiindcă nu se putea descălța, Maia începu să plângă. Erica se grăbi să o liniștească.

— Sst, scumpo. Tata doarme, la etaj. N-am vrea să îl trezim.

Maia o privi țintă, cu ochii mari, și duse degetul către buze.

— Sst, spuse ea zgomotos, privind în sus, de-a lungul treptelor.

Erica o ajută să-și scoată pantofii și haina, apoi Maia fugi înăuntru pentru a se distra cu jucăriile ei, care stăteau împrăștiate pe podeaua camerei de zi.

Erica își dădu jos haina, trăgându-și puțin de cămașă. Mai nou, transpira tot timpul. Căpătase o aversiune adâncă față de mirosul de transpirație, așa că își schimba cămașa de două sau trei ori pe zi. În plus, își aplica la subsuori o cantitate atât de generoasă de spray, încât cei de la Nivea trebuia să fi resimțit o creștere semnificativă a vânzărilor.

Aruncă o privire la etaj. Apoi se uită înspre sacoșa din hârtie pe care i-o lăsase Paula. Din nou privi în sus, apoi iar la sacoșă. Înăuntrul ei se dădu o bătălie, deși înțelese cu sinceritate, de la bun început, că lupta respectivă era sortită eșecului. Nu putea rezista unei tentații precum aceea.

O oră mai târziu, parcursese toate documentele din sacoșă, fără însă a fi mai lămurită decât la început. Ba chiar se strânseseră și mai multe întrebări. Printre documente, găsise și notițele lui Patrik: Care e legătura dintre cei patru bărbați? De ce Magnus a murit primul? De ce era supărat în dimineața dispariției? De ce a telefonat pentru a spune că urma să întârzie? De ce Christian a început să primească scrisori mult mai devreme decât ceilalți? A primit și Magnus asemenea scrisori? Dacă nu, din ce motiv? Pagini întregi de întrebări, iar pe Erica o irita faptul că nu cunoștea vreun răspuns la niciuna dintre ele. În plus, avea și ea întrebări de adăugat: De ce s-a mutat Christian fără să-și lase noua adresă? Cine i-a trimis desenele? Cine era silueta mică din imagini? Și, mai presus de toate: De ce era Christian atât de secretos cu privire la trecutul său?

Erica se asigură că Maia încă era ocupată cu jucăriile ei, apoi se întoarse asupra materialelor. Mai rămăsese o casetă audio fără etichetă. Se ridică de pe canapea și merse după reportofon. Din fericire, caseta se potrivea în aparat. Înainte de a apăsa pe butonul play, aruncă o privire neliniștită spre tavan și dădu cât mai încet volumul, apoi ținu reportofonul la ureche.

Caseta dură douăzeci de minute, iar Erica o ascultă în întregime, cu sufletul la gură. Ce auzi nu îi oferi neapărat informații noi. Însă un lucru o făcu să înghețe brusc și să deruleze banda, pentru a asculta din nou.

După ce termină, scoase cu grijă caseta din aparat și o puse înapoi în carcasă, pe care o așeză în sacoșă, alături de toate celelalte lucruri. După ani buni de interviuri luate diferitelor persoane, pentru cărțile sale, Erica se pricepea să sesizeze detalii și nuanțe într-o conversație. Ceea ce tocmai ascultase era ceva important. Era sigură de asta.

Își zise că se va ocupa de toate a doua zi dimineața. Erica îl auzi brusc pe Patrik la etaj și, prinzând o viteză mai mare decât avusese vreodată în ultimele câteva luni, duse sacoșa la loc în hol, se întoarse la canapea și încercă să pară foarte atentă la jocul fetiței.

•

Întunericul se lăsase deasupra casei. Nu aprinsese nicio lumină; i se părea inutil s-o mai facă. La capăt de drum, luminile nu erau necesare.

Christian stătea pe jumătate dezbrăcat, pe podea, cu privirea ațintită asupra peretelui. Dăduse de trei ori cu vopsea peste cuvintele ei. Găsise în pivniță o pensulă și o cutie cu vopsea neagră. Întinsese de trei ori vopseaua neagră peste cea roșie. De trei ori îi estompase condamnarea, însă tot avea impresia că vede la fel de clar acele cuvinte.

Era mânjit cu vopsea pe mână și pe corp. O vopsea neagră ca smoala. Își privi mâna dreaptă. Era lipicioasă, și o șterse pe piept, însă culoarea păru doar să se întindă și mai mult.

Ea îl aștepta. Christian fusese dintotdeauna conștient de asta. Nu făcuse decât să amâne lucrurile, să se amăgească și aproape îi trăsese și pe fiii săi în capcană. Mesajul era clar. „*Nu îi meriți*”.

Văzu copilul purtat pe brațe de femeia pe care o iubise cândva. Brusc, ar fi vrut să o poată iubi pe Sanna. Nu îi dorise vreodată răul, însă cu toate acestea, o trădase. Nu cu alte femei, așa cum făcea Erik în mod frecvent, ci în felul cel mai cumplit cu putință. Fiindcă era conștient de dragostea pe care i-o purta Sanna – iar el îi oferise mereu îndeajuns cât să o facă să spere că, într-o bună zi, soțul ei avea s-o iubească, deși așa ceva ar fi fost imposibil. El nu mai era capabil de așa ceva. Totul dispăruse odată cu acea rochie albastră.

Cu băieții, lucrurile stăteau diferit. Erau sânge din sângele lui și motivul pentru care Christian trebuia să capituleze. Era unicul mod de a-și salva fiii, lucru pe care trebuia să-l fi înțeles înainte ca situația să se complice. N-ar fi trebuit să-și spună că totul fusese doar un coșmar, că el se afla în siguranță. Că ei se aflau în siguranță.

Fusese o greșeală să revină, să încerce din nou. Dar întoarcerea acolo, aproape, îi păruse o tentație atât de ispititoare. Nici măcar el nu înțelesese cu adevărat, dar simțise impulsul de a reveni din clipa în care i se ivise ocazia. Crezuse că poate avea să capete o a doua șansă. O șansă de a avea o familie, atâta vreme cât îi ținea la distanță pe toți și își alegea o soție care să însemne foarte puțin pentru el. Dar se înșelase.

Cuvintele de pe perete spuneau adevărul. Îi iubea pe băieți, dar nu îi merita. Nu meritase nici celălalt copil, și nici pe femeia ale cărei buze aveau gust de căpșune. Iar aceștia plătiseră scump. De data aceea, avea să se asigure că el plătea pentru greșelile trecutului.

Christian se ridică încet, privind de jur-împrejurul camerei. Într-un colț stătea un ursuleț zdrențuit. Fusese un cadou pentru Nils, în ziua în care se născuse, iar băiatul se jucase atât de mult cu el, încât animăluțul își pierduse aproape toată blana. Figurinele lui Melker erau aliniate frumos într-o cutie. Avea multă grijă de ele, iar pumnul său își făcea imediat apariția în scenă dacă frățiorul mai mic le atingea. Christian se simți ezitând, în timp ce îndoielile începură să se acumuleze, și înțelese că trebuia să plece. Trebuia să meargă la ea, înainte de a-și pierde curajul.

Intră în baie să se îmbrace. Nu mai conta ce anume alegea; hainele nu mai aveau deloc importanță. Coborî la parter, își înhăță jacheta din cuier și aruncă o ultimă privire în casă. Întunecată și tăcută. Nu se mai obosi că încuie ușa în urma lui.

În timpul scurtei plimbări, își ținu privirea în pământ; nu voia să vadă pe nimeni, nu voia să stea de vorbă cu nimeni. Trebuia să se concentreze asupra lucrului pe care urma să-l facă și asupra persoanei pe care avea s-o întâlnească. Simți din nou o mâncărime în palme, însă de data aceea, ignoră cu ușurință senzația. Creierul său părea să fi întrerupt orice fel de legătură cu trupul care, în clipele acelea, devenise de prisos. Singurele lucruri importante se aflau în mintea lui – imaginile, amintirile. El nu mai trăia în prezent. Văzu doar crâmpeie de altă dată, ca într-un film ce rula încet, în vreme ce zăpada îi scârțâia sub picioare.

Vântul se porni în rafale, în timp ce el traversă docul, spre Badholmen. Își dădu seama că îi era frig, deoarece corpul său tremura, însă nu simți răceala. Locul era pustiu. Întunecat și cufundat în tăcere, fără țipenie de om. Însă Christian simți prezența ei, așa cum făcuse întotdeauna. Acolo trebuia să scape de sentimentul de vinovăție. Era singurul loc posibil. Din vârful platformei de sărituri, o văzuse în apă, o văzuse întinzându-și brațele spre el. În clipele acelea, avea să meargă la ea.

Când trecu de construcțiile din lemn ce marcau intrarea în zona pentru înot, filmul din mintea sa începu să prindă viteză. Asaltul de imagini îi păru un cuțit care îi spinteca măruntaiele – într-atât de puternică și de ascuțită era durerea. Se sili să o ignore, să privească înainte.

Puse piciorul pe cea dintâi treaptă a turnului, iar lemnul cedă sub pantof. Începu să respire cu mai multă ușurință; nu mai exista cale de întoarcere. Zăpada făcea ca treptele să fie alunecoase, iar Christian se ținu de balustradă, în vreme ce privirea îi stătu ațintită spre vârful

turnului, ce se întrevedea pe fundalul înnegurat al cerului. Stele nu erau. Nu merita stele. La jumătatea urcușului, știu că în urma sa venea ea. Nu se întoarse pentru a privi în spate, dar îi auzi pașii, urmându-l. Același ritm, aceleași mișcări hotărâte. Ea era acolo.

Odată ajuns pe platforma din vârf, vârî mâna în buzunar și scoase frânghia pe care o adusese de acasă. Frânghia care avea să îi suporte greutatea, plătind pentru greșelile sale. Ea așteptă pe trepte, în vreme ce el făcu toate pregătirile. Legând și înnodând frânghia, fixând-o de balustradă. Preț de o clipă, se simți nesigur. Turnul era șubred, vechi, și părea bătut de furtuni. Dacă nu avea să reziste? Însă prezența ei îl calmă. Ea nu-l va lăsa să greșească. Nu și după ce așteptase vreme atât de îndelungată, alimentându-și ani de zile vrajba.

Când termină, Christian stătu cu spatele către scări și cu ochii țintă la conturul orășelului Fjällbacka, dincolo de apă. Nu se întoarse decât atunci când o auzi pășind chiar în spatele lui.

Fericirea lipsea cu desăvârșire din ochii ei. Se putea citi în ei doar conștientizarea că, într-un final, după toate cele întâmplate, el era pregătit să plătească pentru ticăloșia sa. Era la fel de frumoasă precum și-o amintea. Părul îi era ud, iar Christian fu surprins că nu-i înghețase, din cauza frigului. Însă nimic la ea nu era previzibil. Nimic nu putea fi previzibil la o sirenă.

Ultimul lucru pe care îl văzu înainte de a păși spre mare fu o rochie albastră, fluturând în briza verii.

•

— Cum te simți? îl întrebă Erica, atunci când Patrik coborî la parter, cu părul ciufulit.

— Un pic obosit, atâta tot, zise Patrik, cu fața încă palidă.

— Ești sigur? Nu arăți prea bine.

— Mulțumesc mult. Și Paula a zis același lucru. Aș vrea ca voi două să încetați să-mi mai spuneți cât de groaznic arăt. Începe să mă afecteze.

Zâmbi, însă nu părea că se trezise complet. Se aplecă să o ridice în brațe pe Maia, care venise în fugă spre el.

— Bună, scumpo. Tu crezi că tata arată bine, nu? Nu-i așa că tata e cel mai chipeș bărbat din lume?

O gâdilă pe burtică, făcând-o să chicotească.

— Hmm, zise ea, dând din cap cu seriozitate.

— Slavă cerului. În sfârșit, cineva cu gusturi alese.

Se întoarse către Erica și îi dădu o sărutare. Maia îl prinse de obraji și țuguie buzele, semn că și ea ar fi vrut un sărut.

— Jucați-vă puțin, până fac eu niște ceai și sandvișuri, zise Erica, îndreptându-se către bucătărie. Apropo, ți-a lăsat Paula niște lucruri într-o sacoșă, strigă ea, pe un ton cât mai natural posibil. E pe hol.

— Mulțumesc! îi răspunse Patrik, după care femeia îl auzi

ridicându-se și intrând în bucătărie.

— Ai de lucru diseară? întrebă ea, privindu-l cu coada ochiului, în timp ce turnă apă fierbinte în două cești, cu pliculețe de ceai în ele.

— Nu, cred că o voi lua mai ușor în seara asta și voi petrece puțin timp cu draga mea soție, după care mă voi culca devreme. Mâine-dimineață stau acasă și parcurg întregul caz în pace și liniște. Uneori la secție e un adevărat circ.

Oftă, după care veni în spatele Ericăi și o luă în brațe.

— Nici măcar nu te mai pot cuprinde în întregime, murmură el, gudurându-se cu obrazul pe lângă ceafa ei.

— Știu. Am senzația că nu mai am mult și pocnesc.

— Ești îngrijorată?

— Te-aș minți dacă aș spune că nu.

— Ne vom ajuta reciproc, zise el, îmbrățișând-o și mai puternic.

— Știu. Și Anna îmi spune același lucru. Cred că de data asta va merge mai bine, din moment ce știu la ce să mă aștept. Doar că vor fi doi.

— De două ori mai multă bucurie, spuse Patrik, zâmbind.

— De două ori mai multă muncă, zise Erica, întorcându-se cu fața spre el, pentru a-l putea îmbrățișa – lucru care nu era tocmai ușor în clipele acelea.

Erica închise ochii, apăsându-și obrazul de al lui. Se tot întrebase care să fi fost momentul ideal pentru a-i povesti despre mica ei excursie în Göteborg și hotărâse că trebuia să se întâmple în noaptea aceea. Însă Patrik părea atât de obosit și, din moment ce avea de gând să lucreze de acasă în dimineața următoare, femeia se gândi să aștepte până atunci. În plus, ar fi apucat să facă ceea ce își pusese în minte după ascultarea casetei audio. Așadar, hotărârea fusese luată. Dacă Erica avea să descopere vreun lucru important pentru anchetă, cu siguranță că amestecul său l-ar fi deranjat mai puțin pe Patrik.

19.

Nu îl deranja foarte mult faptul că nu avea deloc prieteni. Fiindcă avea cărțile. Însă pe măsură ce creștea, tânjea la lucrurile de care se bucura toată lumea din jurul său. Sentimentul de apartenență la o comunitate, la un grup. El era mereu singur. Unica persoană care dorea să-l aibă în preajmă era Allis.

Uneori, ei îl fugăreau din autobuzul școlii, care îi aducea acasă. Erik, Kenneth și Magnus. Râdeau în hohote atunci când alergau după el, mișcându-se cu mult mai încet decât erau ei capabili să fugă. Unicul scop era de a-l face pe el să alerge.

— Hai, grăsane, mișcă-te!

Iar el fugea, cu toate că se disprețuia pentru faptul că le dădea ascultare. În adâncul sufletului, își dorea un miracol, își dorea ca într-o bună zi ei să se potolească pur și simplu, să îl vadă și să înțeleagă că era și el cineva. Însă știa că nu era decât un vis. Nimeni nu îl vedea. Allis nu se punea la socoteală. Ea era retardată. Așa o numeau băieții, mai ales Erik. Obișnuia să pronunțe cu emfază acel cuvânt, ori de câte ori o vedea. „Retardatooo…”

Allis îl aștepta deseori atunci când autobuzul se oprea în fața casei. Ura când fata făcea asta. Arăta perfect normal când stătea înăuntrul refugiului din fața autobuzului, cu părul ei negru prins la spate, în coadă, cu ochii săi albaștri vioi, căutându-l printre copiii de la liceul Tanumshede, care coborau din mașină. Uneori el chiar se simțea puțin mândru atunci când autobuzul oprea în stație, și o vedea pe geam. Acea frumusețe cu picioare lungi și păr negru era sora lui.

Dar apoi venea momentul în care cobora, iar fata dădea cu ochii de el. Se îndrepta în direcția lui, cu acel mers straniu al ei, de parcă ar fi avut atașate de mâini și de picioare niște cabluri invizibile, de care cineva tot trăgea la întâmplare. Apoi îi striga numele, cu vocea ei groasă, iar băieții începeau să râdă în hohote. „Retardatooo!”

Allis nu înțelegea, fapt care pe el îl stânjenea cel mai mult. Fata pur și simplu le zâmbea, și uneori le făcea chiar semn cu mâna. Atunci, băiatul o rupea la fugă, nu pentru că l-ar fi alergat cineva, ci pentru a scăpa de insultele lui Erik, care răsunau prin întreg orașul. Însă de Allis nu putea scăpa niciodată. Ea întotdeauna vedea situația ca pe un joc. Îl prindea ușor din urmă și, râzând uneori, își arunca brațele în jurul gâtului său cu o asemenea forță, încât aproape îl dobora la pământ.

În clipele acelea, o ura la fel de mult ca pe vremea când plânsese neîncetat, luându-i-o pe mama de lângă el. Voia să-i tragă un pumn în față ca să nu-l mai facă de râs. Niciodată nu avea să facă parte din acel grup, atâta vreme cât Allis stătea acolo, în refugiul din stația de autobuz, așteptându-l, strigându-l pe nume și aruncându-și brațele în jurul gâtului

său.

El își dorea cu ardoare să fie cineva. Și nu doar în ochii lui Allis.

•••

Când femeia se trezi, Patrik era adormit buștean. Se făcuse ora șapte și jumătate, însă până și Maia dormea încă, deși de obicei ea se trezea înainte de șapte. Erica se simțea agitată. Se trezise de câteva ori în timpul nopții, gândindu-se la ce auzise pe casetă. Era nerăbdătoare să vină dimineața, ca să poată lua măsuri.

Se dădu jos din pat, se îmbrăcă și merse jos, în bucătărie, pentru a-și prepara cafeaua. Odată ce cofeina din prima ceașcă de cafea începu să își facă efectul, ea se uită cu nerăbdare spre ceas. Era posibil să se fi trezit deja. Având copii mici în casă, șansele erau chiar mari.

Îi lăsă un bilet lui Patrik, explicându-i în termeni vagi că plecase afară, pentru a rezolva niște lucruri. Bărbatul avea să se întrebe ce anume punea la cale soția sa, dar Erica intenționa să îi raporteze totul, odată întoarsă acasă.

Zece minute mai târziu, ea ajunse cu mașina în Hamburgsund. Sună la Informații, pentru a afla unde locuia sora Sannei, Agneta, și găsi numaidecât adresa. Era o casă mare, de cărămidă. Își ținu respirația când intră pe lunga alee privată, înghesuindu-și mașina între două coloane de piatră, poziționate la mică distanță una față de cealaltă. Să dea cu spatele urma să fie complicat, însă acum nu voia să se gândească la asta.

Erica văzu mișcare înăuntru și răsuflă ușurată, descoperind că avusese dreptate. Se treziseră. Apăsă pe butonul soneriei și la scurt timp auzi pași coborând spre parter. Îi deschise ușa o femeie care pesemne că era sora Sannei.

— Bună, zise Erica, prezentându-se. Sanna s-a trezit cumva? Aș dori să stau puțin de vorbă cu ea.

Agneta îi aruncă o privire întrebătoare, însă nu obiectă.

— Sigur. Sanna și monstruleții ei sunt treji. Intră.

Erica păși înăuntru, agățându-și apoi jacheta în cuier. O urmă pe sora Sannei pe niște scări abrupte, spre un alt coridor. Apoi făcură la stânga, pătrunzând într-un spațiu mare ce servea drept bucătărie, sufragerie și cameră de zi.

Sanna și băieții luau micul dejun alături de verișori, un băiat și o fată care păreau cu câțiva ani mai mari decât fiii Sannei.

— Îmi cer scuze că vă întrerup micul dejun, zise Erica, privind-o pe soția lui Christian. Voiam doar să te întreb ceva.

La început, femeia nu dădu semne că avea să se ridice. Ținu lingura în dreptul gurii, părând copleșită de gânduri. Dar apoi o lăsă jos și se ridică în picioare.

— Ce-ar fi să mergeți jos, pe verandă, ca să puteți discuta în liniște? zise Agneta.

Erica o urmă pe Sanna, care coborî scările, trecu prin alte câteva încăperi și intră într-o verandă închisă cu sticlă, având vedere spre peluza din fața casei, dar și spre micul centru al orașului Hamburgsund.

— Cum vă descurcați tu și băieții? o întrebă Erica, atunci când se așezară.

— Presupun că bine.

Sanna părea istovită și palidă, ca și cum nu s-ar fi odihnit îndeajuns.

— Băieții mă tot întreabă despre tatăl lor, iar eu nu știu ce să le spun. De asemenea, nu sunt sigură dacă să încerc sau nu să-i conving să vorbească despre cele întâmplate. Mă gândeam să sun azi la serviciile de psihiatrie infantilă, să cer niște sfaturi.

— Pare o idee bună, zise Erica. Dar copiii, în general, sunt rezistenți. Pot face față unor lucruri de care nu i-ai crede în stare.

— S-ar putea să ai dreptate.

Sanna privi în gol. Apoi se întoarse către Erica și o întrebă:

— Despre ce anume doreai să stăm de vorbă?

Ca în multe alte ocazii, Erica nu știu cum să înceapă. Nu avea niciun drept să se afle acolo, nu deținea mandat pentru a-i pune întrebări. Totul se lega de propria-i curiozitate. Și de neliniștea sa. Se gândi preț de o clipă. Apoi se aplecă și scoase desenele din poșetă.

•

Sven-Olov Rönn se trezise dis-de-dimineață. Era un obicei cu care se mândrea teribil, profitând de orice ocazie pentru a-l pomeni. Îi plăcea să spună cu satisfacție: „Nu are rost să tolănești în pat, antrenându-te pentru azilul de bătrâni”, după care adăuga că el se trezea întotdeauna la ora șase, cel târziu. Nora sa îl tachina uneori pe motiv că bărbatul se culca la ora nouă în fiecare seară. „Și asta nu se cheamă tot antrenament pentru azil?” îl întreba, cu zâmbetul pe buze. Însă el prefera să ignore asemenea remarci, întotdeauna folosea din plin orele din timpul zilei.

După un mic dejun sățios, constând în terci de ovăz, Sven-Olov se așeza în fotoliul preferat și citea pe îndelete ziarul, în vreme ce întunericul dispărea încet, la fereastră. Până când termina lectura, afară se lumina îndeajuns pentru ca el să poată face inspecția matinală. De-a lungul anilor, aceasta devenise un ritual.

Se ridică, își aduse binoclul ce stătea agățat într-un cârlig și se așeză în fața geamului. Casa lui se afla pe un versant, dincolo de magaziile pentru bărci, având biserica în spate, drept care se bucura de o priveliște minunată a intrării în portul Fjällbacka. Ridică binoclul la ochi și începu inspecția, pornind de la stânga spre dreapta. Mai întâi, vecinii. Da, se treziseră și ei. În perioada aceea nu locuiau foarte mulți oameni prin preajmă, pe timp de iarnă, însă el era îndeajuns de norocos încât să aibă drept vecin pe unul dintre locuitorii permanenți

din zonă. Și, ca un bonus, soția bărbatului avea obiceiul de a zburda prin casă dimineața, purtând doar lenjerie intimă. Avea în jur de cincizeci de ani, însă un trup frumos, remarcă el, mutând apoi binoclul, pentru a-și continua inspecția.

Case goale, una după cealaltă. Unele erau complet învăluite de întuneric, altele aveau lumini cu temporizatoare, așa că pe alocuri mai vedea câte o licărire. Oftă, ca de obicei. Era cumplit felul în care se schimbaseră lucrurile. Încă își mai putea aminti vremurile în care toate casele erau ocupate și într-o permanentă agitație, de-a lungul întregului an. Însă vizitatorii de pe timp de vară cumpăraseră deja aproape tot și nu petreceau în Fjällbacka mai mult de câteva luni pe an. Apoi se întorceau la oraș, cu un bronz de invidiat, cu care le plăcea să se laude până toamna, la petreceri și serate: „O, da, am fost întreaga vară la căsuța noastră din Fjällbacka. Imaginează-ți cum e să locuiești acolo tot anul. Câtă liniște. Relaxare totală". Însă, firește, nu vorbeau serios. N-ar fi rezistat nici douăzeci și patru de ore acolo pe timp de iarnă, când totul era închis și tăcut, și când ar fi fost mult prea frig pentru a sta tolăniți pe stânci, încercând să fure toate razele soarelui.

Binoclul își continuă inspecția, traversând Piața Ingrid Bergman, care era pustie. Sven-Olov auzise că persoanele care se ocupau de site-ul orășelului Fjällbacka instalaseră o cameră pentru a putea intra de pe computer și a vedea ce se întâmplă în oraș. O persoană care face așa ceva pesemne că nu are îndeajuns de multă activitate, considera el. Fiindcă în mod cert nu era mare lucru de văzut.

Privi mai departe cu binoclul, peste Södra Hamngatan, trecând de Järnboden și către Brandparken. O clipă, se opri asupra bărcii pazei de coastă, admirând-o, ca de obicei. Absolut magnifică. Toată viața sa, iubise bărcile, iar *MinLouis* strălucise întotdeauna frumos, atunci când era ancorată. Apoi bărbatul urmă poteca spre Badholmen. Amintirile din tinerețe îl răscoleau ori de câte ori vedea construcțiile din lemn, cu gard înalt, unde oamenii își schimbau hainele. Bărbații pe o parte, femeile pe cealaltă. Puști fiind, el și prietenii lui găsiseră mereu o cale de a se uita pe furiș în cabinele femeilor. Însă rareori aveau parte de succes.

În clipele acelea, văzu stâncile și trambulina pe care copiii o foloseau atât de mult în timpul verii. Apoi turnul, care părea cam învechit. Speră să fie reparat, și nu distrus. Într-un fel, acel turn făcea parte integrantă din Fjällbacka.

Sven-Olov trecu de turn, pentru a se uita la apa dinspre Valön. Apoi tresări și mută înapoi binoclul. Ce să fi fost oare? Ajustă focalizarea, apoi miji ochii, încercând să vadă mai clar. Dacă nu se înșela, ceva atârna de turn. Ceva întunecat, care se legăna în vânt. Miji din nou ochii. Poate că niște copii se ținuseră de năzbâtii și hotărâseră să agațe

de turn o păpușă sau ceva similar. Nu prea își putea da seama despre ce anume era vorba.

Curiozitatea avu câștig de cauză. Își puse haina pe el, se încălță, atașând crampoane la tălpile pantofilor. Apoi ieși afară. Uitase să arunce puțin nisip pe treapta cea mai înaltă, așa că se ținu de balustradă, ca să nu cadă. Îi fu mai ușor odată ajuns pe drum, așa că o apucă în direcția Badholmen, cât de repede putea.

Întregul oraș îi păru adormit atunci când trecu de Piața Ingrid Bergman. Se întrebă dacă să facă semn unei mașini, în caz că avea să vadă vreuna, dar se hotărî să nu facă mare caz. Ar fi fost o prostie să creeze agitație, dacă într-un final s-ar fi dovedit o alarmă falsă.

Pe măsură ce se apropia, Sven-Olov încetini. De obicei, se străduia să facă o plimbare lungă măcar de câteva ori pe săptămână, așa că avea o condiție fizică relativ bună. Însă chiar și așa, merse gâfâind până la construcțiile din Badholmen.

Se opri un moment, pentru a-și trage sufletul. Sau cel puțin, așa își zise. Adevărul era că avusese o presimțire sumbră de când văzuse prin binoclu acea siluetă întunecată. Ezită, dar apoi trase adânc aer în piept, pășind prin intrarea de la zona pentru înot. Însă nu se putu convinge să privească în sus. În schimb, se uită țintă spre picioarele sale, fixându-le bine în pământ, ca să nu cadă și apoi să nu se mai poată ridica. Însă atunci când nu-i mai rămăseseră decât foarte puțini metri până la turn, își înălță capul, ridicându-și încet privirea.

•

Patrik se trezi cu un tresărit. Ceva bâzâia. Se uită de jur-împrejur, dar pentru început, nu reuși să ghicească de unde venea sunetul. Într-un final, se trezi din somn îndeajuns încât să se întindă după telefonul mobil. Îi anulase soneria, dar vibrațiile încă erau activate, iar telefonul sălta frenetic pe noptieră, cu ecranul luminând în semiîntunericul din cameră.

— Alo?

Brusc, fu complet treaz și începu să se îmbrace, ascultând și punând întrebări. Câteva minute mai târziu, era deja îmbrăcat și în drum spre ieșire, când văzu biletul pe care i-l lăsase Erica și își dădu seama că femeia nu fusese lângă el, în pat. Înjură în gând și fugi înapoi la etaj. Maia se afla în camera ei, dar se cățărase afară din pat și stătea pe podea, jucându-se tăcută. Ce era de făcut? Nu o putea lăsa acasă. Nervos, o sună pe Erica, dar intră căsuța vocală. Unde să fi fost, dimineața devreme?

Închise și formă, în schimb, numărul Annei și al lui Dan, răspunse Anna, iar Patrik răsuflă ușurat, explicând repede ce se întâmplase. Apoi stătu în hol, sărind de pe un picior pe altul timp de zece minute, cât îi trebuiseră Annei să urce în mașină și să vină până acolo.

— Nu-mi vine să cred câte apeluri de urgență am primit de la voi

doi în ultima vreme. Mai întâi a trebuit să plece ieri Erica la Göteborg, iar acum ai sunat tu, de parcă ar arde pe undeva, spuse Anna, râzând, după care trecu pe lângă Patrik și intră în casă.

Bărbatul îi mulțumi rapid și fugi spre mașină. Abia când ajunse la volan își dădu seama ce îi spusese Anna. Un drum la Göteborg? Ieri? Nu înțelegea. Dar întrebarea aceea trebuia să mai aștepte. Acum, avea alte probleme pe cap.

Toate echipajele de poliție erau prezente la fața locului atunci când el ajunse în Badholmen. Își parcă mașina în fața bărcii pazei de coastă și alergă până pe insulă. Torbjörn Ruud și restul echipei erau deja la lucru.

— Când ați primit apelul? îl întrebă Patrik pe Gösta, care îi ieșise în întâmpinare.

Torbjörn și echipa sa veniseră probabil din Uddevalla, și nu ar fi trebuit să ajungă mai repede decât el. La fel și Gösta și Martin, de vreme ce fuseseră nevoiți să vină din Tanumshede. De ce nu îl sunase nimeni mai devreme?

— Annika a încercat să dea de tine de câteva ori. Se pare că și aseară, dar n-ai răspuns.

Patrik își scoase telefonul din buzunar, pregătit să îi arate lui Gösta că se înșela. Dar atunci când se uită pe ecran, observă șase apeluri ratate. Trei din urmă cu o zi, iar două din acea dimineață.

— Știi de ce m-a sunat ieri? zise Patrik, blestemând clipa în care își închisese sonorul, chiar dacă acest lucru se întâmplase doar o singură noapte.

Firește că trebuia să apară ceva chiar când își permitea și el să nu se gândească la muncă, pentru prima dată de ani de zile.

— N-am idee. Dar azi-dimineață, motivul a fost acesta.

Arătă spre turnul cu platforma pentru sărituri, și Patrik tresări. Imaginea unui om legănându-se în bătaia vântului, cu o funie în jurul gâtului, avea ceva barbar și tragic.

— La naiba cu toate! zise el, vorbind cât se putea de serios.

Se gândi la Sanna și la copii. Și la Erica.

— Cine l-a găsit?

Patrik încercă să-și asume doar rolul profesionist de polițist și să îndepărteze orice gând cu privire la repercusiuni. În momentele acelea, nu trebuia să-l privească pe Christian ca pe un om care avea o soție, copii, prieteni și o viață. În clipele acelea, era doar o victimă, un mister ce trebuia elucidat. Singurul gând pe care și-l îngăduia se lega de faptul că se întâmplase ceva, iar datoria lui era să afle ce anume și din ce motiv.

— Bătrânul de colo. Sven-Olov Rönn. Locuiește în casa albă, zise Gösta, arătând cu degetul spre una dintre casele de pe versantul din fața șirului de magazii pentru bărci. Din câte am înțeles, are obiceiul

de a inspecta în fiecare dimineață zona, cu binoclul. Și așa a observat ceva atârnând de turn. La început a crezut că făcuseră copiii vreo poznă, însă când s-a îndreptat încoace, a văzut ce era de fapt.

— E în regulă?

— Șocat un pic, evident, însă pare a fi un bărbat oțelit.

— Nu-l lăsa să plece până nu apuc să stau de vorbă cu el, zise Patrik.

Apoi merse în direcția lui Torbjörn, care delimita zona din jurul turnului.

— Voi chiar ne dați de lucru, spuse Torbjörn.

— Crede-mă, am prefera și noi puțină liniște.

Patrik se pregăti să se mai uite o dată la Christian, apoi își ridică privirea în sus. Ochii îi erau deschiși, iar capul rămăsese ușor aplecat în față, după cum i se frânsese grumazul. Bărbatul părea să se uite țintă spre apă.

Patrik se cutremură.

— Cât timp trebuie să-l mai lăsăm atârnat acolo?

— Nu mult. Trebuie doar să facem fotografii, după care îl putem da jos.

— Cum rămâne cu transportul?

— Vine acum, zise Torbjörn, scurt și la obiect.

Părea nerăbdător să-și înceapă munca.

— Faceți ce aveți de făcut, spuse Patrik, iar Torbjörn începu imediat să împartă ordine echipei sale.

Patrik li se alătură lui Gösta și bătrânului, care părea înghețat.

— Patrik Hedström, secția de poliție Tanum, zise el, întinzându-i mâna.

— Sven-Olov Rönn, se prezentă bărbatul, scuturându-i mâna, aproape stând în poziție de drepți.

— Cum vă simțiți? întrebă Patrik, studiindu-i chipul bărbatului, în căutarea unor semne ale șocului.

Rönn era cam palid la față, dar în rest părea destul de calm.

— Ei bine, nu a fost tocmai plăcut, zise el, dar voi bea un păhărel de tărie de îndată ce ajung acasă, după care voi fi în regulă.

— Ați dori să vă vadă un medic? întrebă Patrik, cauzând apariția unei expresii oripilate pe chipul bărbatului aflat dinaintea sa.

Pesemne că era genul de bătrân care prefera să își taie o mână decât să consulte un doctor.

— Nu, nu, zise Rönn, nu e nevoie.

— În regulă, atunci, spuse Patrik. Știu că deja ați discutat cu colegul meu de față, zise el, făcând semn spre Gösta, dar aș vrea să aud și eu cum s-a întâmplat să îl găsiți pe… bărbatul din turn.

— Păi, vedeți dumneavoastră, eu întotdeauna mă trezesc cum se luminează de ziuă, începu Rönn, după care continuă să-i spună aceeași

poveste pe care i-o relatase și lui Gösta, cu câteva minute în urmă, adăugând niște detalii.

După ce îi puse câteva întrebări, Patrik hotărî să-l trimită pe Sven acasă.

— Așadar, Gösta. Ce crezi că înseamnă asta? zise el, după ce Rönn plecă.

— Primul lucru pe care trebuie să-l aflăm e dacă a fost sinucidere. Sau să fi fost același…

Își lăsă fraza neterminată, dar Patrik îi ghici gândurile.

— Ai văzut ceva care să indice o încăierare sau opunere de rezistență? strigă Patrik către Torbjörn, care se oprise la jumătatea drumului, pe scările turnului.

— Nu, momentan nu. Însă abia am început, zise el. Mai întâi vom face fotografii, adăugă scuturând aparatul foto pe care îl ținea în mână. Apoi vom vedea dacă mai aflăm ceva. Te anunț cât pot de repede.

— Bine. Mulțumesc, zise Patrik.

Își dădu seama că nu mai avea mare lucru de făcut în clipele acelea. Și oricum, mai exista o sarcină de care trebuia să se ocupe.

Martin Molin se apropie de ei, la fel de palid ca de fiecare dată când era nevoit să stea în preajma unui cadavru.

— Mellberg și Paula sunt și ei pe drum.

— Ce minunat, zise Patrik, fără pic de entuziasm.

Atât Gösta, cât și Martin știau că tonul vocii lui nu se datora faptului că fusese pomenit numele Paulei.

— Ce vrei să facem? întrebă Martin.

Patrik inspiră adânc, încercând să își construiască un plan mental. Îl tenta să atribuie altcuiva sarcina de care lui îi era groază, dar simțul răspunderii i se deșteptă și, după ce inspiră din nou adânc, spuse:

— Martin, tu așteaptă-i aici pe Mellberg și Paula. Nu vom conta deloc pe Mellberg pentru ajutor; o să arunce doar o privire și o să stea în drumul echipei de criminaliști. Dar tu ia-o pe Paula cu tine și începeți să bateți pe la ușile caselor de la intrarea în Badholmen. Cele mai multe sunt goale în perioada asta, așa că nu ar trebui să dureze prea mult. Gösta, aș vrea să vii cu mine când voi sta de vorbă cu Sanna.

Gösta se întunecă la chip, dar spuse:

— Bine, când vrei să plecăm?

— Chiar acum, zise Patrik.

Voia doar să încheie odată acea sarcină. Pentru o secundă, îi trecu prin minte să o sune pe Annika, ca să afle de ce îl căutase cu o zi înainte. Însă trebuia să aștepte, până mai târziu. Acum nu avea timp.

Când plecară din Badholmen, atât Patrik, cât și Gösta se forțară să nu se întoarcă pentru a vedea silueta legănându-se încă în vânt.

•

— Dar nu înțeleg. Cine să i le fi trimis lui Christian?

Sanna privea uluită desenele aflate dinaintea ei, pe masă. Întinse mâna după unul din ele, iar Erica se bucură că avusese inspirația de a pune fiecare hârtie într-o învelitoare de plastic, pentru a putea fi atinsă fără a se distruge vreun potențial indiciu.

— Nu știu. Speram să poți veni tu cu vreun fel de explicație.

Sanna scutură din cap.

— N-am idee. Unde le-ai găsit?

Erica îi povesti despre vizita făcută în vechiul apartament al lui Christian, din Göteborg, și despre Janos Kovács, care păstrase scrisorile în toți acei ani.

— De ce ești atât de interesată de viața lui Christian? zise Sanna, aruncându-i o privire întrebătoare.

Preț de o clipă, Erica se gândi cum anume să-și justifice acțiunile. Până și ei îi venea greu să înțeleagă motivul pentru care se implicase atât de mult.

— De când am aflat despre scrisorile de amenințare, mi-am tot făcut griji pentru el. Și fiindcă sunt așa cum sunt, nu am putut să mă abțin. Christian nu voia să îmi spună nimic, așa că am început să fac eu singură săpături.

— I le-ai arătat lui Christian? întrebă Sanna, ridicând un alt desen, pentru a-l studia mai îndeaproape.

— Nu. Am vrut să discut mai întâi cu tine.

După o scurtă pauză, Erica spuse:

— Ce știi în legătură cu trecutul lui Christian? Despre familia și copilăria lui?

Sanna zâmbi amar.

— Aproape nimic. Nici prin gând nu-ți trece. N-am mai întâlnit pe nimeni atât de reticent în a povesti despre el însuși. Erau atâtea lucruri pe care aș fi vrut să le știu despre părinții lui, despre modul lor de viață, despre lucrurile pe care le făcea când era mic, ce fel de prieteni avea… toate acele întrebări pe care oamenii le pun atunci când încep să cunoască pe cineva. Însă Christian nu a fost niciodată dispus să-și povestească trecutul. Mi-a spus că părinții lui au murit, că nu mai are frați sau surori și că nici copilăria nu i-a fost deosebită în vreun fel, așa că nu merita să discute despre ea, explică Sanna, cu un nod în gât.

— Nu ți s-a părut straniu? întrebă Erica, neputându-și ascunde o urmă de compasiune din voce.

Înțelegea că Sanna se chinuia din răsputeri să nu plângă.

— Îl iubesc. Și întotdeauna se enerva dacă îl cicăleam cu asemenea întrebări, așa că am încetat. Tot ce am vrut… Tot ce am vrut a fost ca el să rămână alături de mine, șopti ea, cu privirea ațintită în poală.

Erica simți un impuls de a se așeza lângă Sanna și de a o cuprinde în brațe. Brusc, femeia îi păru atât de tânără și de vulnerabilă. Nu putea fi ușor să aibă o asemenea relație, simțindu-se mereu defavorizată. Fiindcă Erica înțelesese aluzia Sannei: ea îl iubea pe Christian, dar acesta nu îi împărtășise niciodată sentimentul.

— Deci nu știi cine ar putea fi silueta micuță de lângă Christian? întrebă ușurel Erica.

— N-am idee, dar desenele trebuie să fi fost făcute de un copil. Poate că are copii de care nu știu eu.

Încercă să râdă, dar rămase doar cu un nod în gât.

— Acum nu trage și tu concluzii pripite.

Brusc, Erica se îngrijoră ca nu cumva să înrăutățească lucrurile pentru Sanna, care în mod evident se afla în pragul unei depresii.

— Nu o voi face, dar trebuie să recunosc că și eu am avut dubii. De când au început să apară scrisorile, i-am pus o mie de întrebări, dar el îmi tot spune doar că nu știe cine le-a trimis. Însă nu sunt sigură că îl cred, zise ea, mușcându-și buzele.

— Așadar, nu a pomenit de iubitele sale din trecut? Nimic în legătură cu vreo femeie care să fi făcut mai demult parte din viața lui?

Erica își dădu seama că era puțin cam băgăreață, dar poate că bărbatul spusese ceva în trecut, ceva care să fi rămas adânc îngropat în memoria Sannei.

Sanna dădu din cap și râse amar.

— Crede-mă, mi-aș fi amintit dacă ar fi menționat vreo altă femeie. Ba chiar am crezut…

Se opri, părând să regrete ceea ce spusese.

— Ce ai crezut? întrebă Erica, dar Sanna bătu în retragere.

— Nimic. Doar prostii de-ale mele. S-ar putea spune că am probleme cu gelozia.

„Nu e de mirare”, gândi Erica. Să locuiești cu un străin atâția ani și să iubești pe cineva fără să-ți fie împărtășit sentimentul. Nu era de mirare că Sanna avea momente de gelozie. Însă Erica nu spuse nimic. În schimb, preferă să îndrepte discuția spre lucrul care nu îi dăduse pace cu o zi înainte.

— Ieri ai stat de vorbă cu una dintre colegele lui Patrik, nu-i așa? Cu Paula Morales?

Sanna dădu din cap.

— A fost tare drăguță. Și de Gösta mi-a plăcut. M-a ajutat să-i spăl pe copii. Spune-i lui Patrik să-i mulțumească din partea mea. Nu cred că mi-am amintit să o fac eu ieri.

— Îi voi transmite, zise Erica, oprindu-se o clipă, înainte de-a continua. A fost ceva în conversația voastră care i-a scăpat Paulei.

— De unde știi? întrebă Sanna, uimită.

— Paula a înregistrat discuția voastră, iar Patrik a ascultat-o aseară,

la noi acasă. N-am putut să nu aud.

— Aa, rosti Sanna, părând să accepte minciuna nevinovată. Ce anume ai…

— Ei bine, i-ai spus Paulei că soțului tău nu i-a fost tocmai ușor. Și păreai să te fi referit la ceva în mod special.

Chipul Sannei încremeni brusc. Femeia evită să dea ochii cu Erica și începu să se joace cu franjurile feței de masă.

— Nu știu ce…

— Sanna…, insistă Erica. Nu e momentul să păstrezi secrete sau să taci pentru a proteja pe cineva, pentru a-l proteja pe Christian. Întreaga ta familie se află în pericol, ca și alți oameni, de altfel. Însă poate că vom reuși să împiedicăm ca și altcineva să aibă aceeași soartă cumplită precum Magnus. Nu știu ce anume ascunzi sau de ce. S-ar putea să nici nu aibă vreo legătură cu situația de față, și poate că așa consideri și tu. Altminteri, nu mă îndoiesc că ai fi menționat ceva. Mai ales după ce au pățit copiii tăi ieri. Însă poți fi cu adevărat sigură?

Sanna privi pe geam, uitându-se fix într-un punct îndepărtat, dincolo de clădiri, înspre apa înghețată și înspre insule. Nu spuse nimic, timp îndelungat, iar Erica păstră tăcerea, lăsând-o pe Sanna se hotărască.

— Am găsit o rochie în pod. O rochie albastră, zise femeia, într-un final.

Apoi îi povesti Ericăi totul. Despre cum îl confruntase pe Christian, despre furia și nesiguranța ei. Despre lucrurile pe care i le dezvăluise în cele din urmă bărbatul, întreaga poveste îngrozitoare.

Atunci când termină, Sanna, complet secătuită, păru că se ofilește. Erica stătu nemișcată, încercând să cuprindă tot ce auzise, dar îi era imposibil. Anumite lucruri erau pur și simplu de neconceput pentru mintea umană. Erica nu putu decât să întindă mâna și să o așeze peste cea a Sannei.

•

Pentru prima oară, Erik se simți copleșit de panică. Christian murise. Se legăna în vânt precum o păpușă făcută din zdrențe, atârnând de platforma pentru sărituri a turnului din Badholmen.

O polițistă îi dăduse vestea prin telefon. Îl avertizase să fie atent și să nu ezite să telefoneze la poliție. Bărbatul îi mulțumise, spunându-i că nu credea să fie necesar. Nu putea nicicum să înțeleagă cine se afla pe urmele lor. Însă nu avea de gând să stea cu mâinile-n sân, așteptând să îi vină rândul. De data aceea, era hotărât să preia controlul, să își păstreze puterea.

Pe cămașă îi apărură pete de transpirație, semn că nu era atât de calm precum pretindea. Cu telefonul încă în mână, formă cu greu numărul de mobil al lui Kenneth. După ce sună de cinci ori, intră căsuța vocală. Nervos, Erik închise telefonul, trântindu-l pe birou.

Încercă să se forțeze să aibă o purtare rațională și să cântărească bine ceea ce avea de făcut în clipele respective.

Telefonul sună. Tresări, apoi se uită pe ecran. Kenneth.

— Alo?

— Nu pot răspunde singur la telefon, explică bărbatul. Am nevoie de ajutor. Nu pot ține telefonul în mână, zise el, fără a se văicări câtuși de puțin.

Pentru o clipă, Erik se gândi că trebuia să-l fi vizitat pe Kenneth la spital. Sau măcar să-i fi trimis niște flori. Ei bine, nu se putea ocupa el de toate; era nevoie de cineva la birou. Era sigur că partenerul lui s-ar fi arătat înțelegător.

— Cum te simți? întrebă el, încercând să pară interesat.

— Bine, zise Kenneth, pe un ton sec.

Îl cunoștea mult prea bine pe Erik ca să știe că pe acesta nu-l interesa deloc starea lui de sănătate.

— Am o veste neplăcută.

Erik considera că era inutil să-l ia pe ocolite. Kenneth nu-i răspunse, așteptând continuarea.

— Christian e mort.

Erik se trase de gulerul cămășii. Încă mai transpira abundent și simți că i se umezește mâna cu care ținea telefonul.

— Tocmai am aflat. M-a sunat poliția. E atârnat de turnul din Badholmen.

În continuare, niciun răspuns.

— Alo? Ai auzit ce-am spus? Christian e mort. Polițista cu care am vorbit a refuzat să îmi dea mai multe detalii, dar orice prost își poate da seama că e vorba de același nebun care a făcut și celelalte lucruri de până acum.

— Da, e ea, zise într-un final Kenneth, pe un ton glacial și liniștit.

— Ce vrei să spui? Știi despre cine e vorba?

Erik aproape că țipă. Kenneth cunoștea făptașul, dar nu spusese încă nimănui? Dacă neisprăvitul nu avea să pățească primul ceva, Erik intenționa să-l ucidă cu mâinile lui!

— Acum urmăm noi.

Calmul sinistru din vocea lui Kenneth îi făcu lui Erik pielea de găină. Preț de o clipă, se întrebă dacă nu cumva bărbatul suferise o lovitură la cap.

— Mi-ai putea spune și mie, te rog?

— Probabil că pe tine te va păstra pentru sfârșit.

Erik fu nevoit să se abțină din a trânti mobilul pe birou.

— Despre cine e vorba?

— Vrei să spui că nu știi? Ai făcut rău atâtor oameni, încât să nu o poți dibui din mulțime? Mie mi-a venit ușor. Ea a fost singura persoană pe care am rănit-o. Nu știu dacă Magnus și-a dat seama că

era pe urmele lui. Însă știu că el a suferit. Ceva ce tu n-ai făcut niciodată, nu-i așa, Erik? Niciodată nu ai suferit și nu ai stat treaz noaptea, din cauza faptelor tale.

Kenneth nu părea nici furios, nici acuzator. Rămăsese în continuare calm și netulburat.

— La ce te referi? mârâi Erik, în vreme ce gândurile îi năpădiră mintea.

O vagă amintire, o imagine, un chip. Ceva ce începuse să prindă viață. Ceva care fusese îngropat atât de adânc, încât n-ar fi trebuit să mai iasă vreodată la suprafață.

Erik apucă strâns telefonul. Să fi fost…?

Kenneth era tăcut, iar Erik nu trebui să spună cu voce tare că înțelesese și el despre cine era vorba. Propria sa tăcere vorbea de la sine. Fără să spună nimic, încheie conversația cu Kenneth, încercând să alunge certitudinea aceea îngrozitoare.

Apoi își deschise e-mailul și începu repede să facă ceea ce trebuia. Era urgent.

•

Îndată ce văzu mașina Ericăi parcată în fața casei unde locuia Agneta, Patrik avu o senzație neplăcută în stomac. Erica era înclinată să se implice în situații care nu o priveau. Și cu toate că el își admirase de multe ori soția pentru curiozitatea și felul în care aceasta dădea rezultate, îl deranja atunci când Erica se amesteca în treburile poliției. Ar fi preferat să-i protejeze pe Erica, pe Maia și pe gemeni de tot răul din lume. Lucru însă greu de realizat când venea vorba de soția lui. În repetate rânduri, ea se trezise în miezul acțiunii, iar Patrik își dădu seama că probabil o făcuse din nou, în ancheta curentă, fără ca el să prindă de veste.

— Aia nu e mașina Ericăi? întrebă laconic Gösta, când parcară lângă Volvoul bej.

— Ba da, răspunse Patrik.

Gösta nu mai puse alte întrebări, ci doar ridică din sprânceană.

Nu fură nevoiți să sune la ușă. Sora Sannei le deschisese deja, așteptându-i, cu o expresie neliniștită pe chip.

— S-a întâmplat ceva? spuse ea, încordată.

— Am dori să stăm de vorbă cu Sanna, zise Patrik, fără a-i răspunde la întrebare.

Ar fi vrut să o fi adus și de data aceasta pe Lena, femeia-pastor a bisericii, însă nu o găsise la telefon și își dorea să scape odată de acea sarcină neplăcută.

Agneta se dădu la o parte, făcându-le loc să intre; era tot mai îngrijorată.

— E pe verandă, zise ea, indicându-le cu mâna.

— Mulțumesc. Ați putea să îi țineți ocupați pe copii, pentru o

vreme?

Agneta înghiți în sec.

— Da, așa voi face.

Patrik și Gösta se îndreptară spre verandă. Sanna și Erica ridicară privirile atunci când îi auziră intrând. Erica avea o expresie vinovată pe chip, însă Patrik îi făcu semn că urmau să discute mai târziu. Se așeză apoi lângă Sanna.

— Mă tem că am niște vești foarte rele, zise el, pe un ton calm. Christian a fost găsit mort în dimineața asta, devreme.

Sannei i se tăie respirația, iar ochii i se umplură cu lacrimi.

— Momentan, nu știm prea multe. Însă facem tot posibilul pentru a afla ce s-a întâmplat, adăugă el.

— Cum…?

Sanna începu să tremure incontrolabil. Patrik ezită, nefiind sigur cum să-i spună.

— A fost găsit spânzurat. De turnul din Badholmen.

— Spânzurat?

Respirația îi era accelerată și înăbușită. Patrik îi atinse brațul, încercând să o calmeze.

— Doar atât știm, momentan.

Femeia scutură din cap. Ochii îi erau sticloși. Patrik se întoarse către Erica și îi șopti:

— Ai putea face schimb cu sora ei? Roag-o pe Agneta să coboare, în vreme ce ai tu grijă de copii.

Erica se ridică de îndată, aruncându-i o privire Sannei, înainte de a părăsi veranda. O clipă mai târziu, cei trei o auziră urcând la etaj. Apoi, imediat cum se auziră pași coborând spre parter, Gösta ieși în hol pentru a sta de vorbă cu sora Sannei. Patrik îi fu recunoscător colegului său pentru că se gândise să povestească în privat cu Agneta, pentru ca Sanna să nu fie nevoită să audă vestea de două ori.

Agneta intră, se așeză lângă Sanna și o luă în brațe. Cele două femei rămaseră îmbrățișate cât timp Patrik le întrebă dacă voiau să sune pe cineva, sau dacă doreau să stea de vorbă cu un pastor. Erau întrebări pe care Patrik se bizuia, pentru a nu se pierde cu firea, la gândul celor doi băieței aflați la etaj, care își pierduseră tatăl.

Însă el chiar trebuia să plece. Avea o slujbă, una care presupunea ajutarea acelei familii. Înainte de orice altceva. Întotdeauna se gândea la victimă și la membrii familiei acesteia, atunci când stătea la birou, în secția de poliție, petrecând multe ceasuri în încercarea de a găsi o soluție în anchetele de care se ocupa – unele mai complicate decât altele.

Sanna plângea, răvășită de durere, în vreme ce privirea lui Patrik se intersectă cu cea a surorii ei. Agneta dădu aproape imperceptibil din cap, răspunzându-i astfel întrebării nerostite, așa că Patrik se ridică în

picioare.

— Sigur nu vreți să telefonez cuiva?

— Îi sun eu cât mai curând pe mama și pe tata, zise Agneta.

Deși foarte palidă, femeia avea un aer calm, făcându-l pe Patrik să nu fie îngrijorat fiindcă le lăsa în urmă.

— Telefonează-ne oricând, Sanna, zise el, oprindu-se în cadrul ușii. Iar noi…

Nu știa cât să îndrăznească să spună. Fiindcă lucrul cel mai groaznic care i s-ar fi putut întâmpla unui polițist în mijlocul unei anchete plana în clipele acelea deasupra lui. Era pe cale să-și piardă speranța. Speranța de a mai afla vreodată cine fusese responsabil pentru toate acele evenimente cumplite.

— Nu uita desenele, zise Sanna cu un glas răgușit, arătând spre hârtiile de pe masă.

— Ce desene?

— Erica le-a adus. Cineva le-a trimis la vechea adresă a lui Christian, din Göteborg.

Patrik privi cu atenție desenele, apoi le adună cu grijă. Ce mai pusese la cale Erica de data asta? Trebuia să discute urgent cu soția sa; se cerea o explicație corespunzătoare. În același timp, nu putu nega senzația de nerăbdare pe care o avu în clipa în care zări desenele. Nu ar fi fost prima dată când Erica dădea peste o informație crucială – în caz că desenele urmau să se dovedească importante.

•

— Ai cam făcut pe dădaca în ultima vreme, zise Dan, intrând în casa Ericăi și a lui Patrik.

Îi telefonase Annei pe mobil, iar când aceasta îi explicase unde se afla, bărbatul venise cu mașina până în Sälvik.

— Mda. Nu știu în ce s-a amestecat iar Erica, și nici nu sunt sigură că vreau să aflu, zise Anna, mergând legănat spre Dan și înălțându-și capul, pentru o sărutare.

— Nu se supără că am venit și eu, nu? spuse Dan.

În secunda următoare, el aproape că fu doborât de Maia, care i se aruncă în brațe.

— Bună, dulceață! Ce face iubita mea? Încă mai ești iubita mea, nu? Nu ți-ai găsit vreun alt băiat, nu? zise Dan, părând serios.

Maia râse atât de tare, încât începu să sughițe, după care își frecă năsucul de al lui, semn că Dan nu-și pierduse statutul.

— Ai auzit ce s-a întâmplat? întrebă Anna, devenind serioasă dintr-odată.

— Nu, ce? întrebă Dan, săltând-o pe Maia, apoi lăsând-o iar brusc în jos.

Având în vedere cât de înalt era, fetița avea parte de o adevărată distracție, spre marea ei încântare.

— Nu știu unde e Erica, dar Patrik a trebuit să plece în Badholmen. Cineva l-a găsit în dimineața asta pe Christian Thydell – spânzurat.

Dan se opri imediat, iar Maia rămase cu susul în jos. Fetița crezu că asta făcea parte din joc și râse mai tare.

— Glumești?

Încetișor, Dan o puse jos pe Maia.

— Nu, însă doar atât mi-a zis Patrik, înainte să plece în goană de-aici. Christian a murit.

Anna nu o cunoștea foarte bine pe Sanna Thydell, însă uneori se mai întâlnea cu ea întâmplător – lucru inevitabil în Fjällbacka. În clipele acelea, femeia se gândi la cei doi băieței rămași fără tată.

Dan se așeză pe un scaun, la masa din bucătărie și Anna încercă să alunge imaginile care i se tot iveau în minte.

— La naiba, zise el, privind în gol, pe fereastră. Mai întâi Magnus Kjellner, iar acum Christian. Ca să nu mai pomenim de Kenneth Bengtsson, care e în spital. Probabil că Patrik e ocupat până peste cap cu ancheta asta.

— Așa e, zise Anna, turnându-i Maiei niște suc. Dar hai să vorbim despre altceva, bine?

Întotdeauna o tulburau foarte mult gândurile cu privire la necazurile altora, iar sarcina o făcuse de o mie de ori mai sensibilă. Nu putea suporta să audă că vreo persoană era la ananghie.

Dan îi pricepu semnalele și o trase mai aproape. Închise ochii și îi puse o mână pe abdomen, răsfirându-și degetele.

— În curând, iubito. În curând el va fi aici.

Anna se lumină la chip. Ori de câte ori se gândea la copilaș, avea senzația că niciun rău nu o putea atinge. Îl iubea atât de mult pe Dan și se topea de fericire atunci când înțelegea cum îi lega pe ei doi acea creatură micuță ce-i creștea în pântec. Îi mângâie părul lui Dan, șoptindu-i:

— Trebuie să încetezi să-i tot spui „el”. Fiindcă mie mi se pare că avem o prințesă aici. Cred că bebelușul dă din picioare precum o balerină, îl tachină ea.

După trei fiice, Dan tânjea după un băiat. În același timp, Anna știa că el avea să-l iubească la nebunie pe bebeluș, indiferent dacă era fetiță sau băiat. Asta deoarece urma să fie copilul lor.

•

Patrik îl lăsă pe Gösta în Badholmen. După ce cugetă o clipă, el hotărî să meargă acasă. Trebuia să stea de vorbă cu Erica, pentru a afla ce anume știa soția lui.

Îndată ce păși înăuntru, făcu o pauză, pentru a inspira adânc. Anna încă era acolo, și Patrik nu voia să o târască și pe ea în discuția lui cu Erica. Anna avea obiceiul iritant de a-i lua mereu partea surorii sale, iar Patrik nu avea nevoie de doi adversari în colțul opus al ringului.

Însă după ce îi mulțumi Annei – și lui Dan, care venise pe post de doică suplimentară – Patrik încercă să le dea de înțeles că ar fi fost indicat să-i lase singuri pe el și pe Erica. Anna pricepu mesajul și îl luă pe Dan cu ea, deși bărbatul se chinui puțin, până ca Maia să-i dea drumul.

— Presupun că Maia nu va merge azi la creșă, spuse Erica, voioasă, uitându-se la ceas.

— Ce căutai acasă la Agneta, stând de vorbă cu Sanna? Și ce-ai făcut ieri în Göteborg? întrebă Patrik, pe un ton incisiv.

— Păi, ei bine, eu…

Erica își lăsă capul într-o parte, încercând să pară cât se putea de inocentă. Atunci când mișcarea aceea nu avu efectul scontat, oftă, realizând că ar fi fost mai bine să mărturisească. Avusese dintotdeauna intenția de a-i spune totul lui Patrik; doar că de data aceea, bărbatul i-o luase înainte.

Se așezară la masa din bucătărie. Patrik își împreună mâinile și o privi drept în ochi. Erica nu se grăbi, hotărându-se cum să înceapă.

Îi explică apoi cum o frământase neîncetat obiceiul lui Christian de a fi atât de secretos cu privire la trecutul său. Așa că hotărâse să meargă invers pe fir, ducându-se în Göteborg, la adresa la care locuise bărbatul până să se mute în Fjällbacka. Îi povesti lui Patrik despre János și despre scrisorile care sosiseră acolo, pe numele lui Christian. Însă acestea nu îi parveniseră, deoarece el nu lăsase o adresă la care să îi fie redirecționate. Erica trase adânc aer în piept, după care îi dezvălui cum îi citise pe furiș întregul material pentru anchetă și cum nu se putuse abține din a-i asculta caseta audio. Și cum auzise ceva care îi rămăsese în minte, făcând-o să realizeze că trebuia să îi dea de capăt. Acela fusese motivul vizitei matinale pe care i-o făcuse Sannei. De asemenea, îi povesti lui Patrik ceea ce aflase de la Sanna. Despre rochia albastră și acele lucruri atât de cumplite, încât aproape că erau de necrezut. Când termină, Erica rămase fără suflare și abia îndrăzni să-l privească în ochi pe Patrik, care nu se clintise din loc.

Rămase tăcut vreme îndelungată, iar Erica înghiți în sec, pregătindu-se să audă cea mai cumplită prelegere din viața ei.

— Am vrut doar să te ajut, adăugă ea. Pari așa de obosit în ultima vreme.

Patrik se ridică în picioare.

— Vom discuta mai târziu. Trebuie să mă întorc la secție. Iau desenele cu mine.

Erica privi în gol multă vreme după plecarea lui. Era prima dată, de când se cunoscuseră, când el pleca fără să-i dea o sărutare.

•

Lui Patrik nu îi stătea în fire să nu o sune înapoi. Cu o zi în urmă, Annika îi telefonase de câteva ori, lăsându-i un mesaj în care îi spunea

că trebuia să discute cu el, fără însă a explica și motivul. Dorea să îi comunice prin viu grai ceea ce aflase.

Când bărbatul ajunse în cele din urmă la secția de poliție, iar Annika îi văzu extenuarea de pe chip, ea se îngrijoră și mai mult. Paula îi spusese că îi dăduse ordin lui Patrik să rămână acasă și să se relaxeze, și în sinea ei, Annika îi aprobase decizia. În ultima vreme, și ei îi trecuse prin minte să facă exact același lucru.

— M-ai căutat? zise Patrik, intrând în biroul ei, în spatele geamului de sticlă care o separa de zona recepției.

Femeia își învârti scaunul spre el.

— Da, și n-a fost ușor să dau de tine la telefon, spuse ea, privindu-l pe deasupra ochelarilor.

Vocea sa nu avea urme de reproș, ci doar de îngrijorare.

— Știu, zise Patrik, așezându-se pe scaunul pentru vizitatori, lipit de perete. Am avut multe pe cap.

— Trebuie să ai mai multă grijă de tine. Am o prietenă care a avut un blocaj în urmă cu câțiva ani și încă nu și-a revenit sută la sută cu sănătatea. Durează mult până să reintri în normal, odată ce te lași.

— Știu, știu, zise Patrik. Însă lucrurile nu stau atât de rău. Am avut doar o grămadă de treabă.

Își dădu cu mâna prin păr și se aplecă spre Annika, sprijinindu-și coatele de genunchi.

— Așadar, despre ce doreai să îmi vorbești?

— Am terminat verificările despre trecutul lui Christian.

Tăcu brusc. Abia în clipele acelea, femeia realiză unde fusese Patrik întreaga dimineață.

— Apropo, cum a mers? întrebă ea încet. Cum a suportat Sanna veștile?

— Ca oricine altcineva, răspunse Patrik.

Îi făcu semn să continue, indicându-i că nu voia să discute despre veștile pe care fusese nevoit să le transmită.

Annika își drese vocea.

— În regulă, înainte de toate, Christian nu apare în registrele noastre. Nu a fost niciodată acuzat de vreo crimă și nici măcar nu a fost suspectat de ceva. Înainte de a veni în Fjällbacka, a trăit câțiva ani la Göteborg. A studiat la universitatea de acolo, apoi online, pentru a-și obține masterul în biblioteconomie. Vezi tu, facultatea de bibliologie se află în Borås…

— Aha…, zise Patrik, ușor nerăbdător.

— În plus, el n-a mai fost căsătorit niciodată și nici nu are alți copii, în afară de cei cu Sanna.

Annika rămase tăcută.

— Asta-i tot? zise Patrik, fără să-și poată ascunde dezamăgirea.

— Nu. Încă nu ți-am povestit partea cea mai interesantă. Am

descoperit destul de ușor că la vârsta de trei ani Christian a rămas orfan. Apropo, s-a născut în Trollhättan, acolo unde locuia și în momentul decesului mamei sale. Tatăl nu a apărut niciodată în cadru. Așa că am hotărât să fac mai multe săpături în trecut.

Ridică o hârtie și începu să citească. Patrik deja o asculta cu atenție. Annika realiză că prin minte i se învârteau zeci de gânduri, în încercarea de a face legătura dintre aceste noi informații și puținele pe care le aveau deja.

— Așadar, când a împlinit optsprezece ani, a luat numele mamei, zise Patrik. Thydell.

— Așa e. În plus, am aflat destule în legătură cu ea.

Îi înmână o hârtie lui Patrik, care o citi rapid, dornic să afle mai multe.

— S-ar părea că ne apropiem de rezolvarea câtorva piste, zise Annika, urmărindu-i reacția lui Patrik.

Îi plăcea la nebunie să scormonească după informații, să examineze atent arhivele publice și să cerceteze micile detalii care mai târziu puteau forma o întreagă imagine. În special atunci când munca ei scotea la iveală un indiciu care putea face ancheta să avanseze.

— Da, iar acum știu de unde să pornesc, zise Patrik, ridicându-se în picioare. Voi începe cu acea rochie albastră.

Annika îl privi uluită când părăsi biroul. La ce s-o fi referit?

•

Cecilia nu fu surprinsă când văzu cine se afla în fața ușii sale. De fapt, chiar se așteptase. Fjällbacka era un orășel micuț, iar secretele nu aveau viață lungă.

— Intră, Louise, spuse ea, dându-se la o parte.

Trebui să reziste impulsului de a-și atinge abdomenul cu mâna, lucru pe care începuse să-l facă des în ultima vreme, de când sarcina îi fusese confirmată.

— Sper că Erik nu e pe-aici, zise Louise.

Cecilia o auzi vorbind împleticit și, pentru o clipă, simți o urmă de compasiune față de ea. Odată încheiată aventura dintre ei, Cecilia realizase cât de cumplit trebuia să fi fost traiul alături de Erik. Probabil că și ea s-ar fi apucat de băutură dacă ar fi fost în locul Louisei.

— Nu, Erik nu e aici. Intră, repetă ea, conducând-o spre bucătărie.

Louise o urmă. Era îmbrăcată elegant, ca de obicei, într-un costum clasic, croit pe corp, și purta bijuterii discrete, din aur. Cecilia se simți neîngrijită, în ținuta ei lejeră. Primul client de la salon avea programare abia la ora unu, așa că femeia își permitea să se relaxeze acasă, dimineața. În plus, suferea și de grețuri matinale, care îi schimbaseră obiceiurile.

— Au fost atâtea femei în viața lui, încât m-a sleit, într-un final.

Cecilia se întoarse uimită pentru a o privi pe Louise. Nu era genul de deschidere la care s-ar fi așteptat. În schimb, se pregătise să audă furie și acuzații. Însă Louise părea doar tristă. Iar atunci când Cecilia se așeză lângă ea, îi observă micile fisuri din fațada elegantă. Părul Louisei era mat, iar lacul de pe unghii se dusese. Își încheiase greșit nasturii de la bluză, iar o margine a acesteia îi ieșea de sub betelia pantalonilor.

— I-am zis să se ducă naibii, îi explică Cecilia, realizând cât de minunat era să spună acele cuvinte cu voce tare.

— De ce? întrebă Louise, cu indiferență.

— Am căpătat de la el ceea ce am vrut.

— Cum adică?

Louise o privi cu o expresie goală și abătută. Cecilia simți brusc o recunoștință uriașă și trase adânc aer în piept. N-avea niciodată să fie precum Louise; ea era o persoană mult mai puternică. Însă poate că Louise fusese și ea puternică, odată. Poate că avusese speranțe multe și voința de a face ca lucrurile să meargă bine. Acele speranțe se năruiseră în prezent. Nu îi rămăseseră decât vinul și anii plini de minciuni.

Preț de o clipă, Cecilia se gândi să o mintă pe Louise, sau măcar să-i ascundă adevărul pentru o vreme. Oricum avea să se afle în curând. Însă apoi ea realiză că trebuia să îi spună. Nu putea minți pe cineva care pierduse toate lucrurile la care ținuse vreodată.

— Sunt însărcinată. E copilul lui Erik, zise ea.

La început, amândouă rămaseră tăcute. Apoi Cecilia continuă:

— I-am spus foarte clar să singurul lucru care mă interesează de la el este sprijinul financiar. Și l-am amenințat că îți voi spune ție totul.

Louise pufni. Apoi începu să râdă. Râsetul deveni mai puternic și mai strident. Lacrimile începură a-i năpădi chipul și Cecilia o privi, fascinată. Nu s-ar fi așteptat nici la acea reacție. Fără îndoială că Louise era plină de surprize.

— Mulțumesc, îi spuse femeia, după ce se potoli din râs.

— De ce îmi mulțumești? se miră Cecilia.

Întotdeauna o plăcuse pe Louise. Dar nu îndeajuns încât să nu se mai culce cu soțul ei.

— Fiindcă mi-ai tras un șut sănătos în fund. Exact lucrul de care aveam nevoie. Doamne-Dumnezeule, uită-te la mine.

Privi în jos, către bluza greșit încheiată, și aproape că își smulse nasturii, încercând să remedieze situația. Degetele îi tremurau.

— Cu plăcere, îi răspunse Cecilia, neputându-se abține din a face haz de situație. Ce intenționezi acum?

— Să-i spun ceea ce a auzit deja de la tine. Îi voi spune să se ducă naibii, spuse Louise cu fermitate, pierzându-și acea privire absentă.

Sentimentul că încă mai deținea controlul asupra vieții sale

triumfase în bătălia cu vechea ei dispoziție resemnată.

— Asigură-te că rezolvi mai întâi partea financiară, zise Cecilia, sec. Trebuie să recunosc că Erik mi-a sucit mințile pentru o vreme, dar știu ce fel de bărbat este cu adevărat. N-o să-ți lase nicio lețcaie dacă îl părăsești. Bărbații de teapa lui Erik refuză să fie abandonați.

— Nu-ți face griji. Mă voi asigura să profit din plin de pe urma lui, zise Louise, îndesându-și în pantaloni bluza încheiată corect. Cum arăt? Îmi curge machiajul?

— Puțin. Stai un pic, ți-l retușez eu.

Cecilia se ridică, umezi o bucățică dintr-un șervet de bucătărie, apoi se apropie de fața Louisei. Îi șterse cu grijă rimelul de sub ochi. Se opri brusc atunci când simți pe pântec mâna Louisei. La început, amândouă rămaseră în tăcere. Apoi Louise șopti:

— Sper să fie băiat. Fetele și-au dorit dintotdeauna un frățior.

•

— Dumnezeule, exclamă Paula. E una dintre cele mai îngrozitoare povești pe care le-am auzit vreodată.

Patrik îi spusese ce aflase Erica de la Sanna. Paula îi aruncă pe furiș o privire colegului său, care se așeză lângă ea, pe scaunul pasagerului. După ce cu o zi în urmă, pe șosea, cei doi văzuseră moartea cu ochii, ea nu intenționa să îl lase înapoi la volan decât atunci când avea să pară mai odihnit.

— Însă ce legătură are cu ancheta? Totul s-a întâmplat cu mulți ani în urmă.

— Treizeci și șapte de ani, mai precis. Și nu știu dacă are vreo legătură cu ancheta, însă totul pare să aibă legătură cu Christian. Cred că răspunsul se află undeva în trecut; acolo vom găsi conexiunea cu celelalte evenimente. Asta dacă există, într-adevăr, o legătură, adăugă el. Poate că ei au fost doar martori nevinovați, care apoi au fost luați în vizor fiindcă erau prieteni cu Christian. Însă noi asta va trebui să aflăm și putem la fel de bine să începem cu începutul.

Paula depăși un camion, aproape ratând ieșirea spre Trollhättan.

— Ești sigur că nu vrei să conduc eu? întrebă neliniștit Patrik, apucând strâns mânerul ușii.

— Acum vezi și tu cum e, râse Paula. După întâmplarea de ieri, nu mai am încredere în tine. Apropo, ai reușit să te odihnești puțin?

Îi aruncă o privire și acceleră când trecu printr-un sens giratoriu.

— Află că da, zise Patrik. Am dormit câteva ore, după care am petrecut o seară frumoasă și relaxantă alături de Erica. A fost excelent.

— Trebuie să ai mai multă grijă de tine.

— Exact asta mi-a spus și Annika. Voi două ar trebui să încetați cu atitudinea asta de mamă cloșcă, spuse Patrik.

Paula își îndreptă privirea asupra hărții pe care o scoseseră la imprimantă, de pe internet. Apoi se uită către indicatoarele de pe

marginea drumului, fiind cât pe ce să lovească un ciclist care îi apăruse brusc în față, din partea dreaptă.

— Lasă-mă pe mine să studiez harta. S-ar părea că nu e adevărat mitul cum că fetele se pricep să facă mai multe lucruri simultan, zise Patrik, rânjind.

— Ai grijă ce spui, replică Paula, fără însă a părea insultată.

— Fă dreapta aici. Ne apropiem, spuse Patrik. O să fie interesant. Se pare că documentele există, iar femeia cu care am discutat la telefon a știut imediat la ce caz mă referream. Ce-i drept, nu e genul de lucru pe care să îl poți uita ușor.

— E fantastic că lucrurile au mers atât de simplu cu procurorul. Altminteri ar fi fost dificil să căpătăm acces la asemenea documente.

— Ai dreptate, zise Patrik concentrându-se asupra hărții.

— Iată-ne ajunși, spuse Paula, arătând spre clădirea din Trollhättan unde se afla autoritatea pentru protecție socială.

Câteva minute mai târziu, ei se prezentară Evei-Lena Skog, femeia cu care vorbise Patrik la telefon.

— Sunt mulți oameni pe-aici care încă își amintesc povestea, le spuse ea, scoțând din birou un dosar cu hârtii îngălbenite de vreme. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, dar a fost imposibil de uitat, zise ea, dându-și la o parte o șuviță căruntă.

Părul său lung, prins la spate, într-un coc îngrijit, îi dădea un aspect tipic de învățătoare.

— A suspectat cineva gravitatea situației? întrebă Paula.

— Da și nu. Primisem câteva înștiințări și efectuasem…

Deschise dosarul și trecu încet cu degetul peste prima pagină.

— Efectuasem două vizite la domiciliu.

— Și nimic nu indicase necesitatea vreunei intervenții? întrebă Patrik.

— E greu de explicat, erau alte vremuri, oftă Skog. În ziua de azi, am fi intervenit mult mai devreme, dar în trecut… ei bine, pur și simplu nu ne ducea mintea. Din câte am înțeles, lucrurile se îmbunătățeau în anumite perioade și e foarte probabil ca vizitele noastre să se fi desfășurat chiar atunci, când ea se descurca mai bine.

— Și nu au existat rude sau prieteni care să ia măsuri? întrebă Paula.

Îi era greu să înțeleagă cum se putuse întâmpla așa ceva fără ca nimeni să observe.

— Nu existau alți membri ai familiei. Și nici prieteni nu cred să fi fost. Duceau o viață extrem de izolată, motiv pentru care lucrurile sau și petrecut în modul acela. Dacă nu ar fi fost mirosul…

Înghiți în sec și plecă privirea.

— Am progresat foarte mult de atunci. Așa ceva n-ar mai fi posibil în zilele noastre.

— Să sperăm că nu, spuse Patrik.

— Din câte am înțeles, aveți nevoie de aceste informații pentru anchetarea unei crime, zise Skog, împingând dosarul către ei, de-a lungul biroului. Însă veți avea grijă cu materialele, da? Noi oferim acces la genul acesta de dosare doar în circumstanțe excepționale.

— Vom fi extrem de discreți. Vă promit, zise Patrik. Și sunt sigur că aceste documente ne vor ajuta să facem progrese în ancheta noastră.

Skog îl privi cu un interes pe care și-l ascunse cu greu.

— Ce legătură ar putea avea ancheta dumneavoastră cu această situație? Totul s-a petrecut în urmă cu atât de mulți ani.

— Mă tem că nu pot discuta asta, zise Patrik.

Adevărul era că nici el nu avea idee. Însă trebuia să pornească de undeva.

20.

— Mami?

El încercă din nou să o scuture, dar femeia nu se mișcă. Nu-și dădea seama de cât timp stătuse acolo. Nu avea decât trei ani și nu știa cum să citească orele pe ceas. Dar afară se întunecase de două ori. Nici lui, nici mamei nu le plăcea întunericul. Întotdeauna lăsau aprinsă lampa când se băgau în pat, iar el îi dăduse drumul de unul singur, atunci când apartamentul devenise mult prea întunecat. Apoi se strecurase încetișor alături de ea. Așa dormeau de obicei. Aproape unul de celălalt, foarte aproape. Își lipi fața de trupul catifelat al femeii. Mama nu era deloc costelivă, nu avea nimic proeminent sau dur. Avea doar catifelare, căldură și siguranță.

Însă cu o seară în urmă, ea nu îi mai păruse caldă. Apropiindu-se și mai mult, băiatul îi dăduse un mic ghiont, dar femeia nu se clintise. Apoi el scosese din dulap o pătură suplimentară, cu toate că se temea să pună tălpile pe podea atunci când era întuneric. Îi era teamă de monstrul de sub pat. Însă nu voise ca mama să înghețe. O învelise cu grijă în pătura dungată, cu miros foarte ciudat. Femeia tot nu se încălzise. Și nici el. Tremurând, stătuse lipit de ea întreaga noapte, așteptând să se trezească, pentru ca straniul coșmar să se năruie.

Când începu să se lumineze de ziuă, el coborî din pat. Apoi trase din nou pătura peste ea, fiindcă se mișcase în timpul nopții. De ce dormea atât de mult? Ea niciodată nu dormea atât de mult. Uneori, își mai petrecea ziua în pat, dar se trezea din când în când. Vorbea cu el și îl ruga să îi aducă un pahar cu apă sau alte mărunțișuri. În zilele petrecute în pat, ea spunea lucruri stranii. Lucruri care îl speriau. Uneori și țipa la el. Însă ar fi preferat până și asta, în loc să o vadă întinsă în pat, nemișcată și rece.

Își simți stomacul chinuit de foame. Poate că mama l-ar fi considerat isteț dacă, atunci când se trezea, descoperea că el pregătise micul dejun. Ideea îl bine dispuse puțin, iar băiatul se îndreptă spre bucătărie. Însă la jumătatea drumului, ceva îi trecu prin minte, determinându-l să se întoarcă. Voia să vină și Teddy. Nu voia să meargă singur. Târându-și ursulețul pe podea, el se îndreptă iar spre bucătărie. Sandvișuri. Asta îi pregătea lui mama. Sandvișuri cu gem.

Deschise frigiderul. Găsi borcanul cu gem, cel cu capac roșu și eticheta cu căpșune. Găsi și untul. Le scoase cu grijă din frigider și le ridică pe masă. Apoi aduse un scaun și îl așeză în față, pentru a se putea urca pe el. Începea să arate a aventură. Se întinse după cutia pentru pâine și scoase două felii. Trase de un sertar și găsi în el un cuțit din lemn, pentru unt. Mama nu îi dădea voie să se folosească de cuțite adevărate. Începu să întindă untul pe una din bucățile de pâine, apoi gem pe cealaltă. După care le împreună repede. În regulă. Sandvișul era gata.

Coborî de pe scaun și deschise din nou frigiderul. Găsi o sticlă cu suc pe una dintre etajerele de pe ușă. Cu puțin efort, ridică sticla și o așeză pe masa din bucătărie. Știa unde se aflau paharele: în bufetul de deasupra cutiei pentru pâine. Se urcă din nou pe scaun, apoi deschise bufetul și scoase din el un pahar. Nu voia să-l scape. Mama s-ar fi supărat dacă spărgea un pahar.

Îl puse pe masă, așeză sandvișul lângă el și împinse la loc scaunul. Urcă din nou pe el, îngenunchind pentru a putea turna sucul. Sticla era grea, iar băiatul se chinui să o țină deasupra paharului. Pe masă ajunse cam la fel de mult suc ca în pahar. Fu nevoit să se aplece și să soarbă ceea ce se vărsase pe mușama.

Sandvișul avea un gust minunat. Era primul sandviș pe care îl făcuse de unul singur, și îl mâncă pe tot din câteva înghițituri lacome. Apoi își dădu seama că mai avea loc în stomac pentru mai mult, iar de data asta, știa ce era de făcut. Mama urma să fie atât de mândră de el atunci când avea să se trezească și să descopere că își putea pregăti singur sandvișurile.

•••

— A văzut cineva ceva? întrebă Patrik, discutând la telefon cu Martin. Nu? În regulă. Oricum nu prea mă așteptam. Dar continuați să căutați. Nu se știe niciodată.

Termină conversația și luă o gură din hamburger. Se opriseră la McDonald's pentru a lua prânzul și a stabili un plan de acțiune.

— Nimic? întrebă Paula, care îi ascultase conversația, în timp ce se jucase distrată cu cartofii prăjiți.

— Momentan, nimic. Nu prea locuiesc mulți oameni prin zonă acum, pe timp de iarnă. Așa că nu-i de mirare că n-au prea avut noroc.

— Cum merg treburile în Badholmen?

— Au îndepărtat cadavrul, zise Patrik, mușcând iar din hamburger. Ceea ce înseamnă că Torbjörn și echipa lui vor termina în curând. A promis că mă sună dacă descoperă ceva.

— Și ce să facem acum?

Înainte de-a comanda mâncarea, ei se uitaseră prin copiile documentelor primite de la biroul serviciilor sociale. Totul părea să corespundă cu ceea ce Sanna îi dezvăluise Ericăi.

— Mergem înainte. Știm că la puțin timp după aceea, Christian a fost plasat unui cuplu pe nume Lissander. Aici, în Trollhättan.

— Mă întreb dacă încă mai locuiesc aici, zise Paula.

Patrik se șterse pe mâini cu grijă, după care frunzări dosarul, în căutarea paginii corecte. Apoi memoră numele și sună la informații.

— Bună ziua. Aș dori să știu dacă aveți vreun număr de telefon al familiei Ragnar și Iréne Lissander, în Trollhättan. Bine, mulțumesc.

Patrik se lumină la chip și îi făcu semn Paulei că avusese noroc.

— Mi-ați putea da adresa?

— Încă mai locuiesc aici? întrebă Paula, îndesându-și în gură câțiva

cartofi prăjiți.

— Așa s-ar părea. Ce-ai zice să mergem să stăm puțin de vorbă cu ei?

Patrik se ridică în picioare, privind-o nerăbdător pe Paula.

— N-ar fi mai bine să le telefonăm înainte?

— Nu, vreau să văd ce se întâmplă dacă mergem acolo fără să anunțăm. Trebuie să existe un motiv pentru care Christian să-și fi schimbat numele la loc după cel al mamei biologice, fără a pomeni cuiva, nici măcar soției sale, de existența unor părinți temporari.

— Poate că nu a locuit prea mult cu ei.

— E posibil, dar nu cred să fie așa.

Patrik încercă să își justifice sentimentul puternic că pista pe care o găsiseră merita urmată.

— Pentru că nu și-a schimbat numele decât atunci când a împlinit optsprezece ani. De ce să fi așteptat? De ce să mai fi adoptat numele lor, dacă nu a locuit cu ei prea multă vreme?

— Presupun că ai dreptate în legătură cu asta, zise Paula, fără însă a părea convinsă.

Dar aveau să afle în curând. La scurt timp, avea să iasă la iveală una din piesele lipsă ale misterului legat de Christian Thydell. Sau, mai bine zis, Christian Lissander.

•

Erica ezită, cu mâna pe telefon. Să o facă, să nu o facă? În cele din urmă, hotărî că lucrurile oricum aveau să devină publice. Ar fi fost mai bine ca Gaby să afle vestea de la ea.

— Bună, sunt Erica.

Închise ochii, în vreme ce Gaby o copleși cu obișnuitele salutări exuberante. Dar Erica o întrerupse pe directoarea editurii în mijlocul torentului său de cuvinte.

— Gaby, Christian a murit.

Se făcu brusc liniște. După care o auzi pe Gaby inspirând profund.

— Poftim? Cum? se bâlbâi aceasta. E aceeași persoană care a…?

— Nu știu.

Erica închise din nou ochii. Rostite cu voce tare, vorbele îi părură și mai cumplite:

— A fost găsit spânzurat, în dimineața asta. Poliția nu face dezvăluiri momentan. Nu știm dacă a fost sinucidere sau…

Nu își putu încheia fraza.

— Spânzurat? exclamă Gaby. Nu se poate!

Erica nu îi răspunse imediat. Știa că, înainte de a deveni realitate, veștile trebuiau mai întâi să se sedimenteze. Trecuse, la rându-i, prin aceeași experiență, atunci când Patrik o anunțase.

— Te voi ține la curent dacă mai aflu ceva, zise Erica. Însă ți-aș fi recunoscătoare dacă jurnaliștii ar fi păstrați cât mai la distanță. Și-așa

îi e greu familiei, în clipele astea.

— Sigur, sigur, spuse Gaby, părând să vorbească serios. Dar ține-mă la curent, bine?

— Așa voi face, zise Erica, închizând telefonul.

Era conștientă că și dacă Gaby ar fi rezistat impulsului de a anunța presa, nu avea să dureze mult până ca vestea morții lui Christian să apară pe prima pagină a tuturor publicațiilor. Devenise star peste noapte, iar ziariștii realizaseră foarte repede că reprezenta material bun pentru știri. Fără îndoială că moartea lui misterioasă avea să domine titlurile din următoarele zile. Biata Sanna și bieții copilași.

Erica abia îi putuse privi pe băieți atunci când fusese nevoită să aibă grijă de ei, acasă la Agneta. Stăteau pe podea, jucându-se cu un maldăr imens de cuburi Lego. Fericiți și fără griji, doar ciorovăindu-se un pic, din când în când, ca orice frați. Terifianta întâmplare cu vopseaua roșie, din urmă cu o zi, păruse că le ieșise din minte. Însă poate că nu se manifestau. Poate că sufereau lăuntric, deși în exterior nu era evident. Iar în momentele acelea, tatăl lor pierise. Cum aveau să le fie afectate viețile?

Erica stătuse pe canapea fără a scoate o vorbă, până când, în cele din urmă, se forțase să-i privească. Cu capetele apropiate, cei doi băieței discutau unde anume să pună sirena pe ambulanța de jucărie. Le semănau atât de mult și lui Christian, și Sannei. Iar în clipele acelea, deveniseră unicele semne lăsate în urmă de bărbat. În afară de cartea lui, firește. În afară de *Sirena*.

Brusc, Erica simți un puternic impuls de a citi din nou povestea. De a o citi ca pe un memorial pentru Christian. Mai întâi o verifică pe Maia, care dormea adânc, în pătuțul ei. Fetița avusese voie să rămână acasă și să nu mai meargă la creșă în ziua aceea, din moment ce dimineața fusese atât de agitată. Erica îi mângâie cu blândețe căpșorul bălai, culcat pe pernă. Apoi merse după carte, se așeză confortabil și deschise romanul la prima pagină.

•

Aveau să-l înmormânteze pe Magnus peste două zile. Peste două zile, urma să fie într-o groapă din pământ.

Cia nu părăsise casa de când aflase vestea că Magnus fusese găsit mort. Nu putea suporta ideea că oamenii aveau să se holbeze la ea, nu putea suporta să le vadă privirile încărcate de compasiune, întrebându-se ce anume făcuse oare Magnus, pentru a merita o asemenea moarte. Probabil că toată lumea specula cu privire la ce făcuse bărbatul pentru a-și atrage acea nenorocire.

Știa că oamenii vorbeau; de-a lungul anilor, și ea participase la bârfele orașului. Era bucuroasă că nu contribuise cu mult, însă chiar și așa, ea ascultase, fără a protesta în vreun fel.

„Nu există fum fără foc”.

„Mă întreb cum de și-au permis o excursie în Thailanda. Pesemne că el e plătit la negru”.

„N-o să-ți vină să crezi ce decolteuri a început să poarte, dintr-odată. Mă întreb pe cine o vrea să impresioneze”.

Zvonuri împrăștiate, scoase din context, apoi strânse răbdător, pentru a forma un amalgam de adevăr și ficțiune. Până când, într-un final, zvonul devenea literă de lege.

Își imagina ce fel de povești trebuiau să circule prin oraș. Însă nu contau, atât timp cât ea putea rămâne în casă. Abia era în stare să se gândească la caseta pe care Ludvig o arătase polițiștilor, cu o zi în urmă. Nu mințise când le spusese că nu știa nimic despre existența înregistrării. În același timp, aceasta o pusese pe gânduri. Uneori simțise că Magnus îi ascundea ceva. Sau să fi fost o născocire de-a ei, din clipa în care viața îi fusese întoarsă pe dos, într-un mod năucitor? Dar Cia își aminti vag că se întrebase uneori ce anume se ascundea în spatele ciudatei melancolii care îl cuprindea câteodată pe soțul său – altminteri o persoană veselă. Se lăsa asupra lui ca o umbră, ca o eclipsă de soare. Cu câteva ocazii, ea chiar îl descususe puțin. Da, își amintea. Îi mângâiase obrazul și îl întrebase la ce se gândea. Și de fiecare dată fusese ca și cum ar fi aprins din nou lumina, îndepărtând umbrele, înainte ca ea să le fi putut distinge mai mult.

— Iubito, la tine mă gândesc, firește, îi răspunsese Magnus, aplecându-se pentru a-i da o sărutare.

Uneori, Cia observase acea umbră chiar și când nu existau indicii externe. De fiecare dată, respinsese totul, fiindcă se întâmpla atât de rar, și nu avea nimic concret pe care să se fi putut baza.

Însă după evenimentele din ziua precedentă, nu-și putea scoate acel lucru din minte. Acea umbră. Să fi fost ea motivul pentru care Magnus nu mai era în viață? De unde apăruse? El de ce nu îi spusese nimic, niciodată? Dacă, de fapt, ea nu-și cunoștea cu adevărat soțul?

În mintea Ciei, umbra devenea din ce în ce mai mare. Își imagină chipul lui Magnus. Nu al bărbatului afectuos și iubitor, alături de care avusese îndeajuns noroc să se trezească în fiecare dimineață, timp de douăzeci de ani. În schimb, văzu chipul din înregistrarea video. Disperat și schimonosit.

Cia își acoperi fața cu mâinile și plânse. Nu mai era sigură pe nimic. Avea senzația că Magnus murise a doua oară, și nu credea că va putea supraviețui acelei noi pierderi.

•

Patrik sună la ușă, care îi fu deschisă la scurt timp. Un bătrân scund și costeliv se uită atent afară.

— Da?

— Patrik Hedström. De la secția de poliție Tanum. Iar aceasta e colega mea, Paula Morales.

Bărbatul le studie chipurile.

— Ați bătut cale lungă. Cu ce vă pot ajuta? zise el încet, cu toate că vocea lui avea o tentă precaută.

— Sunteți Ragnar Lissander?

— Da, așa e.

— Am dori să intrăm și să discutăm puțin cu dumneavoastră. Preferabil și cu soția dumneavoastră, dacă e acasă, zise Patrik.

Cu toate că i se adresă pe un ton politicos, era evident că nu intenționa să accepte un răspuns negativ.

Bărbatul păru a ezita o clipă. Apoi se dădu la o parte și le făcu loc să intre.

— Soția mea nu se simte foarte bine, așa că se odihnește. Mă duc să văd dacă poate să vină jos câteva clipe.

— Ar fi bine, zise Patrik, nesigur dacă Ragnar Lissander se aștepta ca ei să stea pe hol, în vreme ce el urca la etaj.

— Intrați și luați loc, le spuse el, răspunzând parcă întrebării nerostite a lui Patrik.

Patrik și Paula se uitară în direcția în care indica bărbatul, apoi intrară la stânga, într-o cameră de zi. Aruncară o privire în timp ce îl ascultară pe domnul Lissander urcând scările.

— Nu e un loc tocmai plăcut, nu-i așa? șopti Paula.

Patrik se văzu nevoit să-i dea dreptate. Camera de zi arăta mai mult a model dintr-un magazin de mobilă decât a încăpere aflată în folosință. Totul strălucea a spray de lustruit mobila, iar ocupanții păreau a avea o pasiune pentru elemente decorative. Canapeaua era din piele maro și dinaintea ei stătea măsuța obligatorie pentru cafea. Pe sticlă nu se distingea nicio amprentă, iar Patrik se înfioră la gândul cum ar fi arătat masa cu pricina în propria lui casă, cu degetele lipicioase ale Maiei prin preajmă.

Lucrul cel mai izbitor era că nu existau obiecte personale în cameră. Lipseau fotografiile, desenele făcute de nepoți, felicitările cu gânduri dragi din partea membrilor familiei sau a prietenilor.

Patrik se așeză cu grijă pe canapea, iar Paula i se alătură. Auzeau voci la etaj, o discuție aprinsă, însă nu putură desluși vorbele. După alte câteva minute, pe scări se auziră pașii a două persoane.

Ragnar Lissander apăru în cadrul ușii. „Chiar că arată ca un bătrânel sfrijit”, își zise Patrik. Cărunt, adus de spate și invizibil. Femeia din urma sa era cu totul diferită. Ea nu merse, ci mărșălui către ei, îmbrăcată într-un halat ce părea a fi compus dintr-o sumedenie de volane în culoarea piersicii. Femeia scoase un oftat adânc atunci când dădu mâna cu Patrik.

— Chiar sper să fie important, fiindcă îmi întrerupeți siesta.

Patrik avu senzația că fusese transportat într-un film mut, din anii douăzeci.

— Avem doar câteva întrebări, zise el, așezându-se la loc.

Iréne Lissander se instală pe fotoliul din fața lui. Nu se mai obosise să o salute pe Paula.

— Așa deci, Ragnar mi-a spus că sunteți din…

Se întoarse către soțul ei.

— Parcă Tanumshede ai zis, nu?

Bărbatul mormăi afirmativ, așezându-se la celălalt capăt al canapelei. Mâinile îi atârnau între genunchi, iar ochii îi erau ațintiți asupra măsuței strălucitoare din sticlă.

— Nu înțeleg ce ați putea dori de la noi, zise arogant femeia.

Patrik nu se putu abține din a-i arunca o privire Paulei. Aceasta își dădu discret ochii peste cap.

— Anchetăm o crimă, explică bărbatul. Și am găsit informații din trecut cu privire la un eveniment care a avut loc aici, în Trollhättan, în urmă cu treizeci și șapte de ani.

Cu coada ochiului, Patrik îl văzu pe Ragnar tresărind.

— Ați luat în îngrijire un copil în perioada aceea, nu?

— Christian, zise Iréne, mișcând nervos dintr-un picior.

Purta pantofi de casă cu toc și cu vârful deschis. Avea o pedichiură impecabilă, de un roșu-aprins, care contrasta puternic cu nuanța halatului.

— Exact. Christian Thydell, care apoi a primit numele dumneavoastră de familie. Lissander.

— Și l-a schimbat mai târziu, șopti Ragnar, atrăgându-și o privire ucigătoare din partea soției.

Rămase din nou tăcut și gârbovit.

— L-ați adoptat? întrebă Paula.

— Nu, în niciun caz, spuse Iréne, dându-și la o parte o șuviță de păr brunet, în mod evident vopsit. Doar a locuit cu noi. I s-a permis să folosească același nume de familie de… de dragul convenienței.

Patrik era uluit. Câți ani petrecuse oare Christian în acel cămin, tratat precum un umil locatar, asta dacă era să judece după răceala cu care vorbea despre el mama sa adoptivă?

— Înțeleg. Și cât timp a locuit Christian cu dumneavoastră?

Își simți dezaprobarea din glas, dar Iréne Lissander nu păru s-o observe.

— Hmm, cât a stat, Ragnar? Cât a fost aici băiatul?

Soțul nu îi răspunse, așa că femeia se întoarse spre Patrik. În continuare, ea nu catadicsise să-i arunce măcar o privire Paulei. Patrik avu senzația că restul femeilor nu existau în lumea lui Iréne.

— Nu ar trebui să fie greu de stabilit. Avea cam trei ani când a venit la noi. Și la ce vârstă a plecat, Ragnar? Să fi avut vreo optsprezece ani, spuse femeia, scuzându-se printr-un zâmbet. A vrut să-și croiască destinul în altă parte. Iar de-atunci n-am mai auzit nimic de el. Nu-i

așa, Ragnar?

— Da, așa e, șopti Ragnar Lissander. Pur și simplu a… dispărut.

Patrik îl compătimi pe bătrânel. Să fi fost oare mereu așa? Terorizat și intimidat? Sau să-l fi stors Iréne de întreaga sa virilitate, de-a lungul anilor petrecuți împreună?

— Așadar, nu știți unde s-a dus?

— Deloc. N-avem idee.

Iréne mișcă din nou nervos din picior.

— De ce ne puneți asemenea întrebări? zise Ragnar. În ce fel e implicat Christian în ancheta acestei crime?

Patrik ezită.

— Din nefericire, trebuie să vă anunț că a fost găsit mort în dimineața aceasta.

Ragnar nu își putu ascunde șocul. El măcar ținuse la Christian și nu îl considerase un simplu locatar.

— Cum a murit? întrebă el, cu vocea tremurândă.

— A fost găsit spânzurat. Doar atât știm, pentru moment.

— Avea familie?

— Da, doi fii minunați și o soție pe nume Sanna. Locuia în Fjällbacka și lucra pe post de bibliotecar. Săptămâna trecută i-a fost publicat primul roman. Se numește *Sirena*. Și a primit recenzii fantastice.

— Deci el era, zise Ragnar. Am citit în ziar despre cartea cu pricina, fiindcă titlul mi-a atras atenția. Dar poza cu el nu semăna deloc cu acel Christian care a stat cu noi.

— Cine ar fi crezut? Un băiat ca el să ajungă cineva? zise Iréne, cu o expresie împietrită pe chip.

Patrik își mușcă limba pentru a nu-i spune ceva urât. Trebuia să fie profesionist și să nu își piardă din vedere obiectivele. Se simți transpirat și se trase de cămașă, pentru a se aerisi puțin.

— Christian a avut un început dur în viață. Se vedea acest lucru în comportamentul lui?

— Era micuț. Copiii uită foarte repede asemenea lucruri, zise Iréne, fluturând din mână cu indiferență.

— Uneori avea coșmaruri, zise Ragnar.

— Dar toți copiii au coșmaruri. Nu, noi n-am observat nimic. Era un băiat destul de ciudat, dar având în vedere trecutul său, ei bine…

— Ce știți despre mama lui biologică?

— O stricată. Clasă inferioară. Și nu prea întreagă la minte, oftă Iréne, bătându-și cu degetul peste tâmplă. Însă eu chiar nu înțeleg ce credeți că am putea noi să vă spunem. Dacă nu mai aveți alte nelămuriri, eu aș vrea să merg înapoi la etaj și să mă întind. Nu mă simt prea bine.

— Doar câteva întrebări, zise Patrik. Mai e ceva ce ați dori să

menționați în legătură cu copilăria lui? Căutăm o persoană, foarte posibil de sex feminin, care l-a amenințat pe Christian – și pe alții.

— Ei bine, pe atunci fetele nu prea roiau în jurul lui, zise Iréne cu indiferență.

— Nu mă refer la aventuri sentimentale. Exista vreo femeie care să îi fi fost apropiată?

— Nu. Cine să fi fost? Doar pe noi ne avea.

Patrik se pregătea să încheie conversația, când Paula interveni cu o întrebare:

— Un ultim lucru. În Fjällbacka a fost găsit mort și un alt bărbat. Magnus Kjellner, unul dintre prietenii lui Christian. Iar alți doi amici par să fi fost supuși aceluiași gen de amenințări pe care le primise și Christian. Cei doi sunt Erik Lind și Kenneth Bengtsson. Recunoaște-ți numele respective?

— După cum am spus, noi n-am primit vreo veste de la el de când s-a mutat, zise Iréne, ridicându-se brusc în picioare. Iar acum va trebui să mă scuzați. Am o inimă slăbită, iar șocul a fost atât de mare, încât trebuie să mă întind puțin.

Părăsi camera, iar cei trei o auziră urcând la etaj.

— Aveți idee cine ar putea fi? întrebă Ragnar, aruncând o privire spre ușa pe care tocmai plecase soția lui.

— Nu, pentru moment, nu, zise Patrik. Însă cred că personajul-cheie din întreaga situație e Christian. Și nu am de gând să renunț până nu voi afla cum și de ce. Mai devreme, am fost nevoit să îi dau soției vestea morții lui.

— Înțeleg, șopti Ragnar.

Deschise iar gura, ca pentru a mai spune ceva, dar apoi își strânse buzele. Se ridică și îi privi pe Paula și pe Patrik.

— Vă conduc spre ieșire.

Odată ajunși în cadrul ușii, Patrik avu sentimentul că nu ar fi trebuit să plece. Voia să rămână și să îl scuture bine pe acel bărbat, până când avea să le spună ceea ce fusese pe cale să le dezvăluie. În schimb, Patrik își apăsă doar cartea de vizită în mâna lui Ragnar, după care plecă, însoțit de Paula.

21.

O săptămână mai târziu, proviziile se terminaseră. El mâncase toată pâinea cu câteva zile în urmă, după care se mulțumise cu fulgi de porumb, din pachetul cel mare. Fără lapte. Atât laptele, cât și sucul se terminaseră, însă îi rămăsese apa, pe care o băuse direct de la robinet, după ce împinsese un scaun în dreptul chiuvetei.

Însă în clipele acelea, nu mai avea nimic de mâncare. Oricum nu avusese din start prea multe în frigider, iar în cămară nu descoperise decât conserve, pe care nu le putuse deschide. Îi trecuse prin minte să plece singur la cumpărături. Știa unde păstra mama banii – în poșeta aflată mereu pe holul de la intrare. Însă nu reușise să deschidă ușa. Îi fusese imposibil să descuie broasca, indiferent cât de mult se străduise. Altminteri, mama ar fi fost cu atât mai mândră de el. I-ar fi putut arăta că nu își făcuse doar sandvișurile, ci și plecase la cumpărături, de unul singur, cât timp ea dormise.

În ultimele zile, băiatul începuse să se întrebe dacă ea nu cumva era bolnavă. Însă știa că atunci când o persoană era bolnavă, făcea febră și începea să ardă. Mama era foarte rece. Și mirosea ciudat. El trebuia să își țină respirația atunci când se strecura în pat, pentru a dormi alături de ea. De asemenea, femeia devenise oarecum lipicioasă. Băiatul nu știa despre ce era vorba, însă dacă ea izbutise să se murdărească cu clei, pesemne că se dăduse jos din pat, atunci când el nu fusese atent. Poate că în curând avea să se trezească.

Își petrecea zilele jucându-se singur. Stătea în camera lui, cu jucăriile împrăștiate în jur. Știa, de asemenea, cum să dea drumul la televizor, atingând butonul cel mare. Uneori prindea câte o emisiune pentru copii, pe care o urmărea cu plăcere, după ce întreaga zi se jucase de unul singur.

Însă probabil că mama avea să fie furioasă, văzând cât de murdar devenise apartamentul. El trebuia să îl curețe. Însă era flămând. Atât de flămând.

De câteva ori se uitase către telefon și chiar ridicase receptorul, ascultând ca semnalul să spună „bip, bip, bip”. Dar cui să-i fi telefonat? Nu cunoștea numărul nimănui. Iar pe ei nu îi suna nimeni niciodată.

Mama avea să se trezească în curând. Avea să se ridice din pat, să facă o baie și să îndepărteze acel miros care pe el îl îngrețoșa. Apoi avea să miroasă din nou a mama.

Stomacul îi urlă de foame atunci când se strecură în pat, apropiindu-se de ea. Nu îi plăcea deloc mirosul, dar întotdeauna dormea alături de mama. Altminteri, nu îi venea somnul.

Trase pătura deasupra lor. Dindărătul ferestrei, căzu întunericul.

•••

Gösta se ridică de îndată ce îi auzi pe Patrik și pe Paula intrând.

Secția de poliție fusese învăluită de o atmosferă apăsătoare. Cu toții se simțeau frustrați. Aveau nevoie de un indiciu concret pentru a putea avansa cu ancheta.

— Hai să ne întâlnim în bucătărie peste cinci minute, zise Patrik, dispărând apoi în birou.

Gösta intră în bucătărie și luă loc în scaunul preferat, de lângă geam. După alte cinci minute apărură și ceilalți, unul după celălalt. Ultimul care ajunse fu Patrik. Se instală în fața bufetului, cu spatele rezemat de acesta și cu brațele încrucișate.

— După cum știți, Christian Thydell a fost găsit mort în dimineața aceasta. În clipa de față, nu putem stabili cu exactitate dacă a fost vorba de omor sau sinucidere. Va trebui să așteptăm rezultatele autopsiei. Am discutat cu Torbjörn și, din nefericire, nu are multe lucruri de adăugat. Dar conform examinării preliminare, la locul faptei nu par să existe deloc urme ale vreunei încăierări.

Martin ridică mâna.

— Dar urme de pași? Orice care să denote că bărbatul nu a fost singur în momentul morții? Dacă exista zăpadă pe trepte, pot fi ridicate urmele, pentru analiză?

— L-am întrebat pe Torbjörn în legătură cu asta, zise Patrik. Dar ar fi imposibil de stabilit dacă au fost făcute urme de pași și, în plus, toată zăpada a fost suflată de pe trepte. Însă criminaliștii au reușit să descopere niște amprente, cu precădere pe balustradă, și bineînțeles că le vor analiza cu atenție. Va dura câteva zile până să primim un raport.

Se întoarse pentru a-și umple paharul cu apă de la robinet, după care luă câteva înghițituri.

— Ați mai aflat ceva în urma discuțiilor cu vecinii?

— Nu, zise Martin. Cred că am bătut la toate ușile din partea sudică a orașului. Dar nimeni nu pare să fi văzut nimic.

— Bine. Trebuie să mergem acasă la Christian și să facem o percheziție corespunzătoare. Să vedem dacă putem găsi vreun indiciu că ucigașul venise întâi acolo.

— Ucigașul? întrebă Gösta. Așadar, tu crezi că e omor, nu sinucidere?

— Momentan, nici eu nu știu ce să cred, răspunse Patrik, ștergându-și fruntea, ostenit. Dar până aflăm mai multe, eu sugerez să presupunem că și Christian a fost ucis.

Se întoarse către Mellberg.

— Tu ce crezi, șefu'?

Întotdeauna era îndeajuns de înțelept încât să pretindă măcar a-l implica și pe șef.

— Sunt de acord, răspunse Mellberg.

— De asemenea, va trebui să ne luptăm puțin cu presa. De îndată ce

lucrurile vor ieși la suprafață, interesul media va deveni imens. Recomandarea mea e ca nimeni să nu discute cu jurnaliștii; trimiteți-i pe toți la mine.

— Mă văd nevoit să obiectez cu privire la asta, zise Mellberg. În calitate de șef al secției, eu ar trebui să fiu responsabil cu o sarcină atât de importantă precum relațiile cu presa.

Patrik își cântări opțiunile. Ar fi fost un coșmar să îi ofere lui Mellberg libertatea deplină de a sta de vorbă cu jurnaliștii. Pe de altă parte, ar fi fost nevoie de mult prea multă energie pentru a încerca să-l descurajeze.

— În regulă, să zicem că tu vei păstra legătura cu media. Dar dacă îmi e permis un sfat, având în vedere circumstanțele, ar fi bine să le dezvălui cât mai puțin posibil.

— Nu-ți face griji. Cu vasta mea experiență, îi voi putea învârti pe degete, zise Mellberg, lăsându-se pe spate în scaun.

— Paula și cu mine am fost în Trollhättan, după cum probabil știți cu toții.

— Ați aflat ceva? întrebă Annika, nerăbdătoare.

— Încă nu sunt sigur. Însă cred că ne aflăm pe drumul cel bun, așa că vom continua săpăturile.

Patrik luă din nou o gură de apă. Sosise momentul să le dezvăluie colegilor să-i descoperirile făcute și lucrurile pe care îi venea atât de greu să le asimileze.

— După cum a aflat Annika, Christian a rămas orfan la o vârstă fragedă. Trăia doar cu mama lui, Anita Thydell. Nu se știe cine era tatăl. Conform informațiilor primite de la autoritatea pentru protecție socială, băiatul și mama lui erau extrem de izolați și uneori Anitei îi venea greu să îi poarte de grijă lui Christian, din cauza unei boli mintale de care suferea, în combinație cu abuzul de medicamente. Autoritățile îi țineau pe cei doi sub observație după ce primiseră câteva telefoane din partea vecinilor, însă, din câte am înțeles, vizitele la domiciliu au fost efectuate în perioadele în care Anita avea cât de cât situația sub control. Cel puțin, asta a fost explicația pe care am primit-o noi pentru faptul că nimeni nu a intervenit. Asta și faptul că „erau alte vremuri atunci”, adăugă Patrik, fără a-și ascunde sarcasmul din voce.

— Într-o zi, când Christian avea trei ani, un alt locatar le-a raportat celor de la serviciile sociale că din apartamentul Anitei se simțea un miros cumplit. Autoritățile au făcut rost de cheia principală, iar când au pătruns înăuntru, l-au găsit pe Christian alături de mama lui, decedată. Se presupune că fusese moartă de o săptămână, iar Christian supraviețuise mâncând ce găsise prin bucătărie și bând apă de la robinet. Dar se pare că mâncarea s-a terminat după câteva zile, fiindcă la sosirea poliției și a medicilor, băiatul era lihnit și slab. L-au găsit

semiconștient, zgribulit lângă corpul mamei sale.

— Dumnezeule mare, zise Annika, înlăcrimată.

Gösta clipi, încercând la rându-i să își țină lacrimile în frâu, iar Martin se înverzise la față. Părea a se chinui din răsputeri să nu vomite.

— Din păcate, necazurile lui Christian nu s-au încheiat acolo. Foarte curând, a fost dat în îngrijirea unei familii temporare, un cuplu pe nume Lissander. Paula și cu mine le-am făcut azi o vizită.

— Nu cred să fi avut o copilărie ușoară alături de ei, zise încet Paula. Sinceră să fiu, mie doamna Lissander nu mi s-a părut chiar normală.

Gösta avu o străfulgerare. Lissander. Unde mai auzise acel nume? Cumva, îl asocia cu Ernst Lundgren, fostul lor coleg care fusese dat afară din poliție. Gösta încercă să își dea seama care putea fi legătura. Se gândi să le spună tuturor că numele îi părea cunoscut, dar apoi hotărî să aștepte până avea să își amintească el singur explicația.

Patrik continuă:

— Soții Lissander spun că nu au mai păstrat legătura cu Christian de când acesta a împlinit optsprezece ani. Pare-se că atunci a rupt complet relația cu ei și a plecat.

— Crezi că spun adevărul? întrebă Annika.

Patrik se uită la Paula, care dădu afirmativ din cap.

— Da, zise el. Ori se pricep foarte bine să mintă.

— Și nu știau vreo femeie care să îi fi purtat ranchiună lui Christian? întrebă Gösta.

— Ei au zis că nu. Dar nu sunt sigur dacă erau complet sinceri.

— Christian avea frați sau surori?

— N-au pomenit nimic, dar poate că reușești tu să afli, Annika. N-ar trebui să fie greu de cercetat. Îți voi da toate numele și informațiile de care ai nevoie. Poți să începi chiar acum?

— Sigur, dacă vrei, spuse Annika. Nu va dura mult.

— În regulă, excelent. Pe dosarul de pe biroul meu vei găsi un bilet cu tot ce trebuie să știi.

— Mă întorc imediat, zise Annika, ridicându-se în picioare.

— Ce-ar fi să stăm de vorbă cu Kenneth? Acum că a murit și Christian, poate că se hotărăște să facă vreo dezvăluire, zise Martin.

— Bună idee. Înseamnă că avem de bifat următoarele lucruri de pe listă: să stăm de vorbă cu Kenneth și să facem o percheziție corespunzătoare acasă la Christian. De asemenea, va trebui să aflăm toate detaliile cu privire la viața lui Christian, de dinainte de a sosi în Fjällbacka. Gösta și Martin, discutați voi cu Kenneth, în regulă?

Bărbații dădură afirmativ din cap, iar Patrik se întoarse către Paula.

— Noi doi vom merge până acasă la Christian. Dacă vom găsi ceva interesant, vom anunța echipa de criminaliști.

— Sună bine, zise femeia.

— Mellberg, tu stai aici, la secție, și răspunde întrebărilor venite din partea presei, continuă Patrik. Iar Annika va face în continuare săpături în trecutul lui Christian. Măcar avem în clipa de față câteva informații de la care putem porni.

— Chiar mai multe decât ți-ar trece prin minte, zise Annika, apărând în cadrul ușii.

— Ai aflat ceva, zise Patrik.

— Da, spuse ea, privindu-l nerăbdătoare pe colegul său. Soții Lissander au avut o fiică, la doi ani după ce l-au luat la ei pe Christian. Așadar, el are o soră. Allis Lissander.

•

— Louise? strigă Erik, din holul principal.

Să fi avut oare atât de mult noroc, încât să nu o găsească pe femeie acasă? În cazul acela, nu s-ar mai fi văzut nevoit să inventeze o scuză pentru plecarea sa temporară. Fiindcă trebuia să își facă bagajele. Se simțea cuprins de febră, ca și cum întregul corp i-ar fi spus să părăsească orașul.

Se ocupase de toate chestiunile practice. Își făcuse o rezervare pe numele său, la avionul ce pleca a doua zi. Nu se obosise cu construirea unei identități false. Ar fi durat mult prea mult timp și, dacă era să fie sincer, nici nu știa cum anume să procedeze. Însă nu exista motiv să creadă că vreo persoană ar fi intenționat să îl împiedice. Odată sosit la destinație, avea să fie prea târziu.

Ajuns în fața camerelor de la etaj ale fiicelor sale, Erik șovăi. Dorea să fi putut intra ca să arunce o privire, în loc de bun-rămas. Dar în același timp, nu se putu convinge să o facă. Era mult mai ușor să se concentreze doar asupra lucrurilor pe care le avea de rezolvat.

Așeză valiza pe pat. Întotdeauna stătea depozitată jos, în pivniță, deci până ca Louise să îi sesizeze dispariția, el avea să fie departe. Intenționa să plece în seara aceea. Lucrurile aflate de la Kenneth îl tulburaseră cumplit, făcându-l să nu mai vrea să zăbovească o clipă. Avea să îi scrie un bilet Louisei, explicându-i că fusese nevoit să plece urgent într-o călătorie de afaceri. Apoi urma să se ducă la aeroportul Landvetter din Göteborg și să ia o cameră la un hotel din preajmă. A doua zi după-masă, avea să se afle într-un avion, îndreptându-se către emisfera sudică. Undeva unde să i se piardă urma.

Erik zvârli hainele în geamantan, una după alta. Nu putea lua multe cu el. Dacă femeia s-ar fi întors acasă, el s-ar fi văzut nevoit să ascundă valiza sub pat și să se prefacă a-și pregăti bagajul de mână, pe care îl ținea în dormitor. Pe acela îl lua mereu în călătoriile de afaceri.

Preț de o clipă, se opri. Amintirea care ieșise la suprafață refuza să se afunde iar în obscuritate. Erik nu ar fi putut spune că îl supărase în mod special. Toată lumea făcea greșeli; era ceva omenesc. Dar îl

fascina gândul că o persoană putea fi mânată de un scop atât de ferm. În definitiv, totul se întâmplase cu multă vreme în urmă.

Se scuturã. Nu avea rost să cugete prea mult. Peste o zi, avea să fie în siguranță.

•••

Rațele veniră în goană spre el. Deja erau buni prieteni. Întotdeauna se oprea acolo, aducând cu el o pungă de pâine uscată. Rațele îi plutiră pe lângă picioare, dornice să primească ceea ce urma să li se ofere.

Ragnar se gândi la conversația cu polițiștii și la Christian. Trebuia să fi făcut mai mult. Trebuia să-și fi dat seama, chiar și în trecut. Întreaga sa viață, el nu fusese decât un spectator, fricos și tăcut, care privise, fără a interveni. Spectatorul ei. Așa stătuseră lucrurile între cei doi, de la bun început. Niciunul nu reușise să spargă tiparul pe care îl creaseră.

Iréne fusese întotdeauna preocupată de propria sa frumusețe. Iubise lucrurile bune din viață: petrecerile, băutura și bărbații care o admirau. Ragnar știa de aceștia. Doar pentru că se ascunsese dindărătul imperfecțiunilor sale, nu însemna că ignorase aventurile ei cu alți bărbați.

Iar bietul băiat nu avusese nicio șansă. Christian nu reușise niciodată să se ridice la nivelul așteptărilor ei, nu îi putuse da ceea ce femeia își dorea. Pesemne băiatul crezuse că Iréne o iubea pe Allis, dar se înșelase. Iréne era incapabilă de a iubi pe cineva. Ea doar se văzuse reflectată în frumusețea fiicei sale. Ragnar își dorea să fi stat de vorbă cu băiatul, înainte ca acesta să fi fost alungat, precum un câine. Nu era întocmai sigur de adevăr sau de ce anume se întâmplase. El nu îi semăna lui Iréne, care îl acuzase și îl condamnase fără a sta pe gânduri.

Îndoielile îl tot măcinaseră pe Ragnar și continuau să o facă. Însă de-a lungul timpului, amintirile se atenuaseră. El și Iréne își văzuseră de viață. El stătuse undeva, în fundal, în vreme ce femeia continuase să creadă că încă era frumoasă. Nimeni nu îndrăznise a-i spune că înfățișarea i se degradase, drept care femeia se purta ca și cum în orice moment continua să fie sufletul petrecerii. Ca și cum ar fi putut fi acea femeie atrăgătoare și dezirabilă din trecut.

Însă lucrurile trebuiau să înceteze. În momentul acela, Ragnar înțelese motivul pentru care veniseră polițiștii și realiză că făcuse o greșeală. Una imensă, fatidică. Și sosise clipa să îndrepte lucrurile.

Ragnar scoase din buzunar cartea de vizită a lui Patrik. Apoi își luă telefonul mobil și formă numărul.

•

— Am senzația că numai pe șoseaua asta mergem în ultima vreme, spuse Gösta, trecând în viteză prin Munkedal.

— Așa și este, zise Martin.

Îi aruncă o privire întrebătoare colegului său, care fusese neobișnuit de tăcut de când plecaseră din Tanumshede. Gösta oricum nu era un individ vorbăreț, dar în clipele acelea părea mai taciturn ca de obicei.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Martin după o vreme, nemaiputând suporta tăcerea.

— Poftim? Nu, nu-i nimic, zise Gösta.

Martin nu insistă. Știa că nu avea rost să îl preseze pe Gösta, dacă acesta nu voia să îi împărtășească frământările. Avea să o facă la momentul potrivit.

— Ce poveste îngrozitoare. Nu a avut un început bun în viață, zise Martin.

Se gândi la fetița lui și la cum ar fi fost ca ea să treacă printr-o experiență atât de groaznică. Erau adevărate lucrurile pe care le spunea lumea în legătură cu momentul în care o persoană ajungea părinte. Devenea de o mie de ori mai sensibilă cu privire la orice situație dificilă în care erau implicați copii.

— Bietul băiețaș, zise Gösta, părând brusc mai puțin abătut.

— Nu crezi că ar trebui să amânăm discuția cu Kenneth până aflăm mai multe despre soră, despre Allis?

— Sunt sigur că Annika o să verifice totul de câte trei ori cât timp noi suntem plecați de la secție. Primul lucru pe care trebuie să îl aflăm e unde o putem găsi pe Allis.

— N-am putea să-i întrebăm pe soții Lissander? zise Martin.

— Având în vedere că nici măcar nu au pomenit de existența ei atunci când Patrik și Paula i-au vizitat, presupun că Patrik presimte că e ceva suspect în toată situația asta. Și nu strică să aflăm cât mai multe informații despre familie.

Martin înțelese că Gösta avea dreptate. Se simți prost fiindcă pusese o asemenea întrebare.

— Crezi că ea este capul răutăților?

— N-am idee. E prea devreme să facem asemenea speculații.

Restul drumului către spital fu parcurs în tăcere. După ce parcară mașina, cei doi merseră direct la salonul în care era internat Kenneth.

— Ne-am întors, zise Gösta, intrând în cameră.

Kenneth nu răspunse, ci doar îi privi ca și cum nu i-ar fi păsat cine venise la el.

— Cum te simți? Au început să ți se vindece rănile? întrebă Gösta, luând loc pe același scaun ca și în trecut.

— Va dura mult mai mult de-atât, zise Kenneth, mișcându-și brațele pansate. Îmi dau calmante. Așa că nu doare prea mult.

— Ai auzit de Christian?

Kenneth dădu afirmativ din cap.

— Da.

— Nu pari foarte tulburat, zise Gösta rece, fără însă a părea neprietenos.

— Nu totul e vizibil la exterior.

Gösta îi aruncă o privire nelămurită.

— Ce face Sanna? întrebă Kenneth și, pentru prima oară, cei doi îi observară o licărire în priviri.

Era compasiune. Kenneth știa ce însemna pierderea unei persoane iubite.

— Nu prea bine, zise Gösta, scuturând din cap. Am fost pe-acolo în dimineața asta. E extrem de trist și pentru băieți.

— Da, așa e, încuviință Kenneth, întunecându-se la chip.

Martin începu să se simtă de prisos. El încă rămăsese în picioare, dar în cele din urmă își trase un scaun de cealaltă parte a patului, vizavi de Gösta. Apoi își privi colegul care dădu din cap, încurajându-l să pună întrebări.

— Credem că toate întâmplările din ultima vreme au legătură cu Christian, drept care am făcut cercetări cu privire la trecutul lui. Printre lucrurile aflate se numără și faptul că în copilărie a avut un alt nume de familie. Christian Lissander. De asemenea, el are o soră vitregă, pe nume Allis Lissander. L-ai auzit vreodată pomenind aceste lucruri?

Kenneth nu îi răspunse imediat.

— Nu. Nu îmi par cunoscute.

Gösta își aținti privirea asupra bărbatului, de parcă ar fi vrut să pătrundă în mintea lui, pentru a vedea dacă spunea sau nu adevărul.

— Am mai spus-o în trecut și o voi repeta: dacă știi ceva și nu ne spui, îți pui în primejdie atât propria viață, cât și pe cea a lui Erik. Acum că prietenul vostru a murit, bănuiesc că realizezi cât de gravă e situația.

— Nu știu nimic, zise Kenneth, cu mult calm.

— Dacă ne ascunzi informații, noi tot le vom descoperi, mai devreme sau mai târziu.

— Și sunt sigur că veți lucra foarte conștiincios, zise Kenneth.

Întins acolo, cu brațele bandajate puse deasupra cuverturii albastre de spital, părea mic și fragil.

Martin și Gösta făcură schimb de priviri. Își dădură seama că nu aveau să afle mai multe din partea lui Kenneth, însă niciunul dintre ei nu credea că bărbatul le spusese adevărul.

•

Erica închise cartea. Petrecuse ultimele câteva ore citind, ghemuită într-un fotoliu și întreruptă doar de Maia, care din când în când o mai vizita pentru a-i cere câte ceva. În asemenea ocazii, Erica era extrem de recunoscătoare fiindcă fetița ei se putea juca și singură.

Romanul era și mai bun citit a doua oară. Cu adevărat excepțional.

Nu era o carte înălțătoare și optimistă; dimpotrivă, îi umpluse mintea cu gânduri negre. Dar, cu toate acestea, trata subiecte care dădeau de gândit, lucruri care te obligau să adopți o poziție și să afli astfel ce fel de persoană erai cu adevărat.

Din punctul de vedere al Ericăi, povestea era despre vinovăție și despre modul în care aceasta putea să macine lăuntric o persoană. Pentru prima oară, femeia se întrebă ce anume dorise Christian să transmită prin intermediul cărții, ce mesaj ar fi vrut să prezinte povestea lui.

Așeză cartea în poală, încercată de sentimentul că îi scăpase ceva aflat chiar sub propriul nas. Un lucru pe care ea fusese mult prea năucită sau oarbă pentru a-l vedea. Răsfoi până la sfârșitul cărții, pentru a se uita la supracopertă, pe care apărea o fotografie alb-negru cu Christian. O imagine tipică de autor, în care bărbatul purta ochelari cu rame din metal. Fusese chipeș, într-o manieră oarecum rezervată. În priviri i se citea cu ușurință o singurătate care făcea imposibil de stabilit dacă bărbatul era vreodată prezent cu adevărat. Întotdeauna părea a fi singur, evitând compania celorlalți. De parcă s-ar fi aflat într-un balon protector. În mod paradoxal, tocmai acea distanțare îi atrăsese pe ceilalți la el. Oamenii își doreau întotdeauna să aibă ceea ce nu puteau atinge. Exact așa stătuseră lucrurile și cu Christian.

Erica se ridică greoi din fotoliu. Se simțise oarecum vinovată deoarece fusese atât de captivată de roman, încât își ignorase fetița. Cu mare efort, izbuti să se așeze pe podea, lângă Maia, care era extaziată fiindcă mama i se alăturase la joacă.

Dar sirena din carte îi stărui în minte Ericăi. Sirena voia să spună ceva. Christian voia să spună ceva. Erica nu avea niciun dubiu în acea privință. Își dorea nespus să știe despre ce anume era vorba.

•

Patrik nu se putu abține și își scoase telefonul mobil din buzunar, pentru a se uita din nou la ecran.

— Potolește-te, zise Paula, râzând. Annika nu te va suna mai repede doar pentru că îți tot verifici tu neîncetat mobilul. Îți promit că îl vei auzi atunci când va suna.

— Știu, zise Patrik, zâmbind cu stânjeneală. Simt că ne aflăm atât de aproape în momentele astea.

Se întoarse la verificarea sertarelor și la deschisul bufetelor din bucătăria casei lui Christian și a Sannei. Nu durase mult până să capete un mandat de percheziție. Problema era că nu știau ce anume să caute.

— Ar trebui să aflăm cu ușurință adresa lui Allis Lissander, îl consolă Paula. Probabil că Annika va suna dintr-o clipă în alta, pentru a ne da informații.

— Așa e, zise Patrik, uitându-se în mașina de spălat vase.

Nu existau semne că bărbatul ar fi primit vreun musafir cu o zi în urmă. Și nici nu găsiseră urme ale vreunei intrări prin efracție sau ale plecării din casă a bărbatului, împotriva voinței sale.

— Dar de ce soții Lissander nu au pomenit nimic despre această fiică?

— Vom afla, mai devreme sau mai târziu. Însă eu cred că ar fi înțelept să facem noi propriile cercetări cu privire la Allis, înainte de-a vorbi din nou cu părinții ei.

— Sunt de acord. Însă vor avea multe răspunsuri de dat.

Patrik și Paula urcară la etaj. Și acolo, totul părea la fel ca în ziua precedentă – cu excepția camerei copiilor. Textul de pe perete, cuvintele de un roșu însângerat fuseseră acoperite cu un strat gros de vopsea neagră.

Se opriră în cadrul ușii.

— Pesemne că a zugrăvit ieri peste cuvinte, zise Paula.

— E de înțeles. Probabil că și eu aș fi făcut același lucru.

— Așadar, ce crezi? întrebă Paula, intrând în dormitorul alăturat.

Își puse mâinile în șolduri și inspectă camera, înainte de a porni o cercetare meticuloasă.

— În legătură cu ce? zise Patrik, alăturându-i-se, mergând spre dulap și deschizându-i ușile.

— Christian a fost omorât? Sau și-a curmat singur viața?

— Știu ce-am declarat la ședința de la secție, însă nu exclud nicio posibilitate. Christian era un personaj straniu. De puținele ori în care am stat de vorbă cu el, mi-a dat senzația că prin minte îi treceau lucruri pur și simplu inimaginabile. Dar, în orice caz, s-ar părea că nu există vreun bilet de sinucigaș.

— Oamenii nu lasă întotdeauna bilete. Știi asta la fel de bine ca și mine.

Paula trase cu grijă de sertarele biroului, întinzându-și mâna înăuntru, pentru a le parcurge conținutul.

— Ai dreptate, însă dacă am fi găsit unul, nu ar mai fi fost nevoie de speculații cu privire la cele întâmplate.

Patrik își îndreptă spinarea, luând o pauză, pentru a-și trage sufletul. Inima îi bătea puternic, iar bărbatul își șterse sudoarea de pe frunte.

— Nu cred să existe pe-aici vreun lucru ce merită inspectat mai amănunțit, zise Paula, închizând și ultimul sertar. Mergem?

Patrik ezită. Nu voia să se dea bătut, însă Paula avea dreptate.

— Haide înapoi la secție, să așteptăm informații de la Annika. Poate că Gösta și Martin au avut mai mult noroc cu Kenneth.

— Să sperăm, zise Paula, părând sceptică.

Când dădură să plece, lui Patrik îi sună telefonul. Îl smulse din buzunar, însă fu dezamăgit când observă că nu era căutat de cei de la

secție. Ba chiar îi era necunoscut numărul.

— Patrik Hedström, poliția Tanum, zise el, sperând ca discuția să fie scurtă, pentru a nu ține linia ocupată, în caz că Annika încerca să îl sune.

Brusc, el înlemni.

— Bună ziua, Ragnar.

Îi făcu semn Paulei, care se opri la jumătatea drumului spre mașină.

— Da? Înțeleg. Ei bine, și noi am aflat câteva lucruri… Desigur. Vorbim despre asta când ne vom întâlni. Ne-am putea îndrepta chiar acum într-acolo. Să venim acasă la dumneavoastră? A, în regulă. Găsim noi. Ne vedem în curând.

Încheie conversația și o privi pe colega sa.

— Era Ragnar Lissander. Zice că are ceva să ne spună. Și ceva să ne arate, de asemenea.

•

Pe tot parcursul drumului dinspre Uddevalla, numele i se tot învârtise prin minte. Lissander. De ce îi era atât de greu să-și amintească unde îl mai auzise? Iar gândurile îl tot duceau spre fostul lui coleg, Ernst Lundgren. Într-un fel sau altul, numele avea legătură cu el. Apropiindu-se spre ieșirea către Fjällbacka, Gösta luă într-un final o decizie. Răsuci de volan spre dreapta și părăsi autostrada.

— Ce faci? întrebă Martin. Credeam că ne întoarcem la secție.

— Mai întâi va trebui să facem o oprire acasă la cineva.

— Acasă la cineva? La cine?

— La Ernst Lundgren.

Gösta schimbă viteza și viră la stânga.

— De ce mergem să-l vedem pe Ernst?

Gösta îi povesti lui Martin ceea ce îl frământa.

— Și n-ai idee unde ai mai auzit numele, în trecut?

— Dacă aș fi avut, ți-aș fi spus, se răsti Gösta.

Suspectă că Martin îl considera uituc din cauza vârstei sale înaintate.

— Liniștește-te, zise Martin. Ne vom duce acasă la Ernst și îl vom întreba, să vedem dacă îți trezește vreo amintire. Ar fi excelent să aibă și el într-un final o contribuție pozitivă.

— Ar fi o noutate, nu-i așa?

Gösta nu se putu abține să nu zâmbească. Ca și colegii săi, nu avea o părere foarte bună despre competența ori personalitatea lui Ernst. În același timp, nu îl detesta din tot sufletul, cum știa că o făceau alții, poate cu excepția lui Mellberg. După ce lucrase cu Ernst vreme atât de îndelungată, Gösta se obișnuise cu el. Și nici nu putea ignora faptul că, de-a lungul anilor, se distraseră de nenumărate ori. Pe de altă parte, Ernst avea neîndoielnic tendința de a da lucrurile peste cap. Mai ales ultima dată când făcuse parte din echipa de anchetatori, chiar înainte

de a fi concediat. Însă poate că avea să fie de ajutor, într-un final.

— Pare să fie înăuntru, zise Martin, atunci când ajunseră în fața casei.

— Așa s-ar părea, spuse Gösta, parcând lângă mașina lui Ernst.

Ernst le deschise ușa înainte ca ei să sune. Pesemne că îi văzuse pe geamul din bucătărie.

— Ca să vezi! Nu mă așteptam la asemenea musafiri de vază, spuse el, dându-le drumul înăuntru.

Martin privi în jur. Spre deosebire de Gösta, el nu mai fusese niciodată acasă la Ernst, însă nu rămase impresionat. Cu toate că nici el nu își păstrase ordine în apartament, pe vremea când era burlac, totuși nu se apropiase niciodată de haosul la care asista în clipele acelea. Vasele murdare stăteau stivuite în chiuvetă, pretutindeni erau împrăștiate haine, iar masa din bucătărie părea să nu fi fost vreodată ștearsă.

— Nu am prea multe să vă ofer, zise Ernst. Dar pot oricând să vă servesc cu un păhărel.

Se întinse după o sticlă din bufet.

— Eu conduc, zise Gösta.

— Dar tu? Pari să ai nevoie de ceva care să te pună pe picioare, spuse Ernst, întinzându-i sticla lui Martin, care însă îl refuză.

— Bine, bine. Văd că sunteți niște abstinenți.

Își turnă o dușcă sănătoasă și o bău pe nerăsuflate.

— În regulă. Ce vă aduce pe-aici?

Se așeză pe un scaun, la masă, urmat îndeaproape de cei doi foști colegi.

— Mă tot gândesc la ceva care s-ar putea ție să-ți fie cunoscut, zise Gösta.

— Aha. Deci asta e.

— Are de-a face cu un nume. Îmi sună cunoscut și, din cine știe ce motiv, îl tot asociez cu tine.

— Ce-i drept, noi doi am lucrat împreună timp de mulți ani, zise Ernst, gata să izbucnească în plâns.

Pesemne că nu era prima dușcă de pe ziua respectivă.

— Așa e, spuse Gösta, dând din cap. Iar acum am nevoie de ajutorul tău. Poți sau nu să păstrezi secretul?

Ernst cugetă preț de o secundă. Apoi oftă și mișcă prin aer paharul gol.

— În regulă. Să auzim.

— Îmi dai cuvântul tău de onoare că tot ce îți zic va rămâne între noi?

Gösta îl fixă cu privirea pe Ernst, care scutură din cap, fără prea multă tragere de inimă.

— Bine, bine. Hai, pune-mi odată întrebarea.

— Anchetăm uciderea lui Magnus Kjellner, despre care sunt sigur că ai auzit. În cadrul anchetei, am dat peste numele Lissander. Nu știu de ce, dar îmi sună cunoscut. Și mă face cumva să mă gândesc la tine. Îl recunoști?

Ernst se legănă puțin cu scaunul. În cameră domni o tăcere mormântală cât timp Ernst se gândi la întrebare, iar Gösta și Martin îl priviră fix, cu nerăbdare. Brusc, lui Ernst îi apăru un zâmbet pe chip.

— Lissander. Bineînțeles că recunosc numele. Fir-aș al naibii!

•

Stabiliseră întâlnirea în singurul loc din Trollhättan pe care Patrik și Paula erau siguri că îl puteau găsi: McDonald's de lângă pod. Acolo și luaseră prânzul, cu câteva ore mai înainte.

Ragnar Lissander îi aștepta înăuntru și Paula i se așeză alături, în vreme ce Patrik le cumpără cafea. Ragnar părea și mai invizibil decât fusese în timpul vizitei de acasă. Un bărbat scund, cu început de chelie, îmbrăcat într-o haină bej. Îi tremură ușor mâna când acceptă ceașca de cafea și îi fu greu să-i privească în ochi.

— Doreați să stăm de vorbă? zise Patrik.

— Noi… noi nu v-am spus chiar totul.

Patrik nu răspunse. Era curios să afle ce explicație avea să le dea bărbatul pentru faptul că nu pomeniseră nimic despre fiica lor.

— Vedeți dumneavoastră, n-a fost întotdeauna simplu. Am avut o fiică. Allis. Christian avea cam cinci ani când ea s-a născut, și nu i-a fost ușor. Ar fi trebuit să…

Îi pieri vocea și luă o gură de cafea, înainte de a continua.

— Cred că a rămas marcat pe viață după experiența avută. Nu știu câte ați aflat, însă Christian a stat singur cu mama sa, decedată, mai bine de-o săptămână. Era bolnavă mintal și nu putea mereu să aibă grijă de el – și nici de ea însăși. În cele din urmă, a murit în apartamentul lor, și Christian nu a putut anunța pe nimeni. Crezuse că ea dormea.

— Da, am aflat. Am stat de vorbă cu cei de la autoritatea pentru protecție socială și am primit cópii ale documentelor legate de cazul respectiv.

Patrik își dădu seama cât de protocolar sunase. Însă acela era singurul mod în care putea păstra distanța necesară față de cumplitul eveniment.

— A murit ca urmare a unei supradoze? întrebă Paula.

Nu avuseseră încă vreme să parcurgă toate detaliile.

— Nu, nu era o drogată. Trecea prin perioade negre, când bea prea mult și, bineînțeles, lua medicamentele ce-i fuseseră prescrise. Însă în cele din urmă, i-a cedat inima.

— Din ce motiv?

Patrik chiar nu putea înțelege.

— Nu s-a îngrijit, apoi au apărut alcoolul și medicamentele. Era obeză. Cântărea cu mult peste o sută treizeci de kilograme.

Ceva îi licări în minte lui Patrik. Ceva fără sens. Însă ceva la care trebuia să se gândească puțin mai târziu.

— Apoi Christian a venit să stea la dumneavoastră? zise Paula.

— Da, atunci a venit să locuiască la noi. Iréne a fost cea care a hotărât să îl adoptăm. Se părea că nu puteam avea propriii noștri copii.

— Însă până la urmă nu l-ați adoptat, nu-i așa? întrebă Patrik

— Probabil că am fi făcut-o dacă Iréne nu ar fi rămas gravidă la puțin timp după aceea.

— E un lucru care se întâmplă destul de des, interveni Paula.

— Așa a zis și doctorul. Iar după nașterea fiicei noastre, Iréne a părut să își piardă interesul față de Christian.

Ragnar Lissander privi pe fereastră, ținând strâns în mână ceașca de cafea.

— Poate că i-ar fi fost mai bine băiatului dacă lui Iréne i s-ar fi îndeplinit dorința.

— Care anume? întrebă Patrik.

— Să îl trimită înapoi. Nu era de părere că trebuia să îl mai ținem cu noi, din moment ce aveam propriul copil, spuse el, zâmbindu-le stânjenit. Îmi dau seama cum sună, dar Iréne poate fi destul de dificilă uneori, iar lucrurile devin ușor exagerate. Însă ea nu e întotdeauna atât de rea precum pare.

Ușor exagerate? Patrik nu mai avea mult și se îneca, dezgustat. Vorbeau despre o femeie care, după nașterea propriului său bebeluș, dorea să returneze copilul luat în grijă. Iar bătrânul îi lua chiar apărarea.

— Însă nu l-ați dat înapoi, nu? zise el, pe un ton rece.

— Nu. A fost una dintre puținele ocazii în care am pus piciorul în prag. La început, a refuzat să mă asculte, însă când i-am spus că nu avea să dea bine, a fost de acord să îl lase să rămână. Însă poate că nu ar fi trebuit să intervin…

Vocea i se stinse din nou, iar cei doi văzură cât de greu îi era să discute pe acel subiect.

— Cum s-au înțeles Christian și Allis când au crescut? întrebă Paula, însă Ragnar nu păru să o audă.

Bărbatul dădea impresia că era adânc cufundat în propriile sale gânduri. Spuse cu o voce stinsă:

— Ar fi trebuit să am mai multă grijă de ea. Bietul băiat. Nu înțelegea nimic.

— Ce anume nu înțelegea? întrebă Patrik, aplecându-se înainte.

Ragnar tresări și se trezi din visare. Îl privi pe Patrik.

— Ați vrea să o cunoașteți pe Allis? Cred că ar fi bine să o întâlniți,

pentru a putea înțelege.

— Da, am dori să o cunoaștem pe Allis, răspunse Patrik, neputându-și ascunde agitarea. Când putem face asta? Unde se află?

— Putem merge acum, zise bătrânul, ridicându-se în picioare.

În drum spre mașină, Patrik și Paula făcură schimb de priviri. Să fi fost oare Allis femeia pe care o căutau? Aveau în sfârșit să încheie acel caz?

•

Când intrară, femeia stătea jos, cu spatele la ei. Părul ei lung îi trecea de talie. Era negru și strălucitor.

— Bună, Allis. Sunt tata.

Vocea bărbatului răsună în cămăruță. Cineva făcuse o încercare timidă de a adăuga locului câteva nuanțe intime, însă fără prea mult succes. Pe pervaz stătea un ghiveci cu o plantă veștejită, iar de perete era agățat un afiș cu filmul *Le grand bleu,* deasupra unui pat îngust, cu o pătură uzată. Exista, de asemenea, și un mic birou, cu un scaun dinaintea lui. Acolo stătea așezată femeia. Mâinile i se mișcau, însă Patrik nu putu să vadă ce anume făcea. Nu reacționă atunci când tatăl ei îi vorbi.

— Allis, repetă bărbatul, făcând-o să se întoarcă încet.

Patrik se uită la ea, surprins. Femeia din fața lui era incredibil de frumoasă. Calculă rapid că trebuia să aibă în jur de treizeci și cinci de ani, însă arăta cu cel puțin zece ani mai tânără. Niciun rid nu brăzda chipul său oval. Ochii îi erau imenși și foarte albaștri, cu gene dese și negre. Patrik se surprinse fixând-o cu privirea.

— E o fată frumoasă, Allis a noastră, zise Ragnar, îndreptându-se către ea.

Îi puse mâna pe umăr, iar femeia își rezemă capul de el. Ca o pisicuță, lipindu-se de stăpânul ei. Mâinile îi atârnau molatice, în poală.

— Avem musafiri, Allis. Ei sunt Patrik și Paula, zise el, după care ezită. Sunt prieteni cu Christian.

În ochi îi apăru o licărire atunci când auzi pomenit numele fratelui său. Ragnar îi mângâie cu blândețe părul.

— Așadar, acum știți. Acum ați întâlnit-o pe Allis.

— De când? întrebă Patrik, fără să-și poată lua ochii de la ea.

Asemănarea cu mama sa era izbitoare. Însă cu toate acestea, exista o diferență semnificativă. Toată răutatea ce se întipărise pe chipul mamei îi lipsea acelei… minunate creaturi. Patrik își dădu seama că era un mod straniu de a o descrie, însă nu îi trecu prin minte unul mai potrivit.

— De multă vreme. N-a mai locuit acasă din vara în care a împlinit treisprezece ani. Acesta e al patrulea loc în care stă. Nu prea mi-au plăcut celelalte, însă acesta e destul de drăguț.

Se aplecă, sărutându-și fiica pe creștet. Nicio reacție nu apăru pe chipul ei, însă femeia se lipi și mai mult de el.

— Ce…?

Paula nu știa cum să-și formuleze întrebarea.

— Ce e în neregulă cu ea? zise Ragnar. Dacă e să mă întrebați pe mine, aș zice că nimic. E perfectă. Însă știu la ce vă referiți. Și vă voi spune într-o clipă.

Se lăsă pe vine, în fața lui Allis, și îi vorbi cu blândețe. Acolo, alături de fiica sa, el nu mai era invizibil. Stătea mai drept, iar ochii îi erau limpezi. Acolo, el era cineva. Era tăticul lui Allis.

— Scumpo, azi tata nu poate să stea foarte mult. Am vrut doar să îi cunoști pe prietenii lui Christian.

Femeia îl privi. Apoi se întoarse și luă ceva de pe birou. Un desen. Îl ridică în aer, pentru a i-l arăta.

— E pentru mine?

Ea scutură din cap, iar umerii lui Ragnar se gârboviră puțin.

— E pentru Christian? șopti el.

Femeia dădu aprobator din cap și ridică iar desenul.

— Promit că i-l voi trimite.

Urma unui zâmbet. Apoi se întoarse spre birou și mâinile începură să i se miște iar. Se apucase de un nou desen.

Patrik aruncă o privire spre hârtia pe care o ținea Ragnar Lissander. Recunoscu imediat stilul desenului.

— Și întotdeauna v-ați ținut de cuvânt, nu-i așa? I-ați trimis lui Christian desenele, spuse el, după ce părăsiră camera lui Allis.

— Nu toate. Face foarte multe. Însă din când în când îi mai trimiteam câte unul, ca să știe că fata se gândea la el. În ciuda tuturor celor întâmplate.

— De unde ați știut adresa la care să le trimiteți? Din câte am înțeles, Christian a rupt orice fel de legătură cu dumneavoastră și cu soția dumneavoastră, de cum a împlinit optsprezece ani, zise Paula.

— Da, așa e. Dar Allis chiar și-a dorit ca el să primească acele desene, așa că am încercat să-i aflu adresa. Presupun că și eu am fost puțin curios. La început, l-am căutat după numele nostru de familie, însă fără succes. Apoi am încercat numele de familie al mamei și am găsit o adresă în Göteborg. Pentru o vreme, i-am pierdut urma, fiindcă s-a mutat, iar scrisorile s-au întors, dar apoi am dat din nou de el. În Rosenhillsgatan. Însă n-am știut că s-a mutat în Fjällbacka. Eu îl credeam tot la Göteborg, din moment ce scrisorile nu îmi fuseseră returnate.

Ragnar se întoarse în camera lui Allis, pentru a-și lua rămas-bun, apoi îi conduse pe coridor, în vreme ce Patrik îi povesti despre bărbatul care avusese grijă de scrisorile lui Christian. După aceea, se așezară într-o cameră luminoasă și mare, ce servea atât drept sală de

mese, cât și ca bufet. Avea un aer impersonal, cu palmieri care duceau lipsă atât de apă, cât și de atenție, la fel precum planta din camera lui Allis. Erau numai ei trei în toată încăperea.

— Plângea mult, zise Ragnar, trecându-și mâna peste fața de masă de culoare pastelată. Probabil din cauza colicilor. În timpul sarcinii, Iréne îșI pierduse deja interesul față de Christian, așa că odată cu nașterea lui Allis și cu epuizarea pe care a adus-o, soția mea nu a mai avut timp pentru băiat. Iar Christian era deja foarte vulnerabil după toate câte i se întâmplaseră.

— Și dumneavoastră? întrebă Patrik.

Când îi văzu expresia lui Ragnar, își dădu seama că atinsese un punct nevralgic.

— Eu?

Ragnar încetă să-și mai miște mâna pe masă.

— Eu am închis ochii și am refuzat să văd. Iréne a fost întotdeauna cea care lua hotărârile. Iar eu am lăsat-o. Pur și simplu a fost mai ușor în felul acela.

— Christian nu o plăcea pe sora lui mai mică? întrebă Patrik.

— Obișnuia să stea lângă pătuțul ei, privind-o fix. I-am observat expresia înnegurată de pe chip, însă niciodată nu am crezut că… A trebuit doar să plec din cameră, ca să deschid ușa cuiva care sunase la sonerie.

Privind țintă într-un punct aflat undeva, în spatele lor, Ragnar păru cufundat cu totul în amintire.

— Am fost plecat doar câteva clipe.

Paula deschise gura ca să pună o întrebare, însă hotărî să nu-l întrerupă. Trebuia lăsat să-și spună povestea în ritmul lui. Era evident că bărbatului îi era greu să își găsească vorbele. Tot corpul îi era încordat, iar umerii, gârboviți.

— Iréne urcase la etaj, să tragă un pui de somn și, ca niciodată, Allis mi-a fost încredințată mie. Altfel, Iréne nu permitea nimănui să aibă grijă de ea. Era un bebeluș atât de drăguț, chiar dacă plângea mereu. Era ca și cum Iréne căpătase brusc o păpușă nouă cu care să se joace. O păpușă pe care nu accepta să o împartă cu nimeni altcineva.

Urmă o altă pauză, iar Patrik făcu un real efort pentru a nu-l obliga pe bărbat să-și continue povestea.

— Am fost plecat doar câteva minute…, repetă Ragnar.

Era ca și cum s-ar fi împotmolit. Ca și cum i-ar fi fost imposibil să exprime în cuvinte restul poveștii.

— Unde se afla Christian? întrebă calm Patrik, vrând să îi dea o mână de ajutor.

— În baie. Cu Allis. Eu o spălam. Aveam o drăcie în care puneai bebelușul, ca să ai ambele mâini libere, să-i poți face baie. Am umplut cada cu apă, după care am așezat-o pe Allis în scăunelul pentru baie.

Și acolo a rămas așezată.

Paula dădu din cap. Și ele aveau un dispozitiv similar pentru fiul lor, Leo.

— Când m-am întors în baie… Allis era… Nu mișca. Avea capul scufundat complet în apă. Ochii îi erau… deschiși, larg deschiși.

Ragnar se legănă puțin în scaun. Era evident că trebuia să se forțeze să continue, să se confrunte cu acele amintiri și imagini cumplite.

— Christian stătea pur și simplu acolo, rezemat de cadă, uitându-se la ea.

Ragnar își fixă privirea asupra celor doi polițiști, de parcă s-ar fi întors brusc în prezent.

— Stătea nemișcat și zâmbea.

— Dar ați salvat-o, nu? zise Patrik, simțind cum pe brațe i se făcuse pielea de găină.

— Da, am salvat-o. A început să respire din nou. Apoi am văzut…

Își drese vocea.

— Am văzut dezamăgirea din ochii lui Christian.

— I-ați povestit soției cele întâmplate?

— Nu, n-ar fi fost… Nu!

— Christian a încercat să-și înece surioara, și dumneavoastră nu i-ați spus soției? întrebă Paula, privindu-l cu neîncredere.

— Am simțit că îi datoram ceva, după toate lucrurile prin care trecuse. Dacă i-aș fi spus lui Iréne, s-ar fi descotorosit imediat de el. Iar băiatul nu ar fi făcut față unui asemenea șoc. În plus, răul fusese deja făcut.

Părea ca și cum bărbatul și-ar fi pledat cauza.

— În clipele acelea, n-am realizat cât de grave vor fi urmările. Însă nu mai conta, oricum, fiindcă situația nu se mai putea schimba. N-ar fi ajutat cu nimic să scăpăm de Christian.

— Așadar, v-ați purtat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? zise Patrik.

Ragnar oftă, gârbovindu-se și mai mult.

— Da, m-am prefăcut că nu s-a întâmplat nimic. Însă niciodată nu i-am mai permis să stea singur cu ea. Niciodată.

— A mai avut vreo tentativă? întrebă femeia, palidă la față.

— Nu, nu cred. Într-un fel, părea mulțumit. Allis a încetat să mai plângă la fel de mult. De regulă stătea nemișcată, fără să mai ceară atenție.

— Când ați observat dumneavoastră și soția dumneavoastră că situația nu era în regulă? întrebă Patrik.

— Treptat, a început să fie evident. Fetița nu învăța la fel de repede precum alți copii. Când, într-un final, am reușit să o fac pe Iréne să accepte situația, și am mers cu fetița la consult… ei bine, doctorii au tras concluzia că ea suferea de o leziune cerebrală ireversibilă care îi

va opri dezvoltarea psihică.

— Soția dumneavoastră a suspectat ceva? întrebă Paula.

— Nu. Până și doctorul a spus că probabil fusese așa încă de la naștere. Și că pur și simplu nu s-a văzut decât după o vreme, când a început să crească.

— Și cum au stat lucrurile cu copiii, mai târziu?

— Cât timp aveți la dispoziție? spuse Ragnar, zâmbind, însă zâmbetul lui era trist.

— Lui Iréne nu-i păsa decât de Allis. Era cel mai frumos copil pe care îl văzusem vreodată, și nu o spun doar pentru că e fiica mea. Doar ați văzut cum arată.

Gândul lui Patrik fugi pentru o clipă la acei imenși ochi albaștri.

— Iréne a iubit întotdeauna orice lucru frumos. Ea însăși a fost răpitoare în tinerețe și cred că a văzut în Allis o confirmare a propriei frumuseți. Și-a dedicat întreaga atenție fiicei sale.

— Și Christian? zise Patrik.

— Christian? Era ca și cum nu ar fi existat.

— Trebuie să fi fost groaznic, spuse Paula.

— Da, zise Ragnar. Însă el și-a creat propria formă de revoltă. Îi plăcea să mănânce și se îngrășa foarte repede. Probabil a moștenit asta de la mama lui. Când a observat că obiceiul de a mânca o deranja pe Iréne, a început să o facă și mai des, îngrășându-se pentru a-i face ei în ciudă. Și a funcționat. Amândoi s-au angajat într-o luptă permanentă din cauza mâncării, iar Christian a reușit s-o învingă.

— Așadar, Christian a fost mereu supraponderal în copilărie? întrebă Patrik.

Încercă să și-l imagineze pe zveltul Christian, pe care îl știa el, ca pe un băiețaș dolofan, însă nu izbuti.

— Nu a fost doar plinuț, a fost gras. Foarte gras.

— Ce sentimente avea Allis față de Christian? întrebă Paula.

Ragnar zâmbi și, de data aceea, zâmbetul i se reflectă și în privire.

— Allis îl iubea pe Christian. Îl adora. Întotdeauna se ținea după el, ca un cățeluș.

— Și cum reacționa Christian? întrebă Patrik.

Ragnar se opri și cugetă.

— Nu cred că îl deranja prea tare. În general, o lăsa în pace. Dar din când în când părea surprins de iubirea cu care îl copleșea. Ca și cum nu ar fi înțeles de ce.

— Poate că într-adevăr nu înțelegea, zise Paula. Apoi ce s-a întâmplat? Cum a reacționat Allis când el a plecat?

O cortină păru a cădea peste chipul lui Ragnar.

— Multe s-au întâmplat dintr-odată. Christian a dispărut, iar noi nu am mai fost în stare să îi purtăm de grijă lui Allis – nu așa cum ar fi avut ea nevoie.

— De ce nu? De ce nu a mai putut locui acasă?

— Practic era deja mare și avea nevoie de mai mult sprijin și ajutor decât i-am fi putut oferi noi.

Brusc, dispoziția lui Ragnar Lissander se schimbă, dar Patrik nu înțelese motivul.

— Nu a învățat niciodată să vorbească? interveni el.

Allis nu scosese o vorbă cât timp fuseseră în cameră.

— Poate vorbi, însă nu vrea, zise Ragnar, cu aceeași expresie închistată.

— Ar exista vreun motiv ca ea să-i poarte pică lui Christian? Ar fi în stare să-i facă rău? Lui sau altei persoane din preajma sa?

Patrik și-o imagină din nou – acea fată cu părul lung și negru, cu mâinile mișcându-se deasupra hârtiei albe, desenând imagini ce i-ar fi putut aparține unui copil de cinci ani.

— Nu, Allis n-ar face rău niciunei muște, zise Ragnar. De aceea am și vrut să vă aduc aici, ca să o puteți cunoaște. N-ar putea face rău nimănui. Și îl iubește… îl iubea pe Christian.

Scoase afară desenul pe care i-l dăduse fata și îl așeză pe masa de dinaintea lor. În susul paginii, un soare imens, în josul paginii, iarbă verde și flori. Două siluete: una mare și una mică, ținându-se fericite de mână.

— L-a iubit pe Christian, repetă bărbatul.

— Și-l mai aduce aminte? Au trecut atâția ani de când nu s-au văzut, sublinie Paula.

Ragnar nu-i răspunse. Arătă doar spre desen. Spre cele două siluete. Allis și Christian.

— Întrebați-i pe cei care lucrează aici, dacă pe mine nu mă credeți. Dar Allis nu e femeia pe care o căutați. Nu știu cine ar vrea să-i facă rău lui Christian. A dispărut din viețile noastre când avea optsprezece ani. S-or fi întâmplat multe de atunci, dar Allis l-a iubit. Și încă îl iubește.

Patrik îl privi pe bătrânel. Realiză că trebuia să facă exact cum sugerase Ragnar. Trebuia să interogheze personalul instituției. Însă era convins că tatăl lui Allis spusese adevărul. Ea nu era femeia pe care o căutau. Se întorseseră din nou de unde plecaseră.

•

— Am ceva important de raportat, îl întrerupse Mellberg pe Patrik, atunci când acesta se pregătea să le prezinte noile informații. Voi lucra cu jumătate de normă pentru o vreme. Mi-am dat seama că felul în care am condus operațiunile aici, la secție, a avut atâta succes, încât acum vă pot încredința tuturor sarcini precise. Cunoștințele și experiența mea vor putea fi de folos în altă parte.

Cu toții îl priviră uluiți.

— A sosit vremea să mă dedic celei mai importante resurse a

societății noastre: generația următoare. Cei cărora le aparține viitorul, zise Mellberg, prinzându-și degetele mari pe după bretele.

— O să lucreze la centrul de tineret? îi șopti Martin lui Gösta, care dădu din umeri, drept răspuns.

— În plus, e important să le oferim o șansă femeilor. Și imigranților, zise el, aruncându-i o privire Paulei. Știu că ție și Johannei vă e greu să vă descurcați cu concediul de maternitate la care aveți dreptul amândouă, pentru a avea grijă de Leo. Iar băiatul are nevoie încă de la bun început de un exemplu masculin puternic. Așa că voi lucra aici cu jumătate de normă; deja a fost aprobat de superiori. Restul timpului mi-l voi petrece cu băiatul.

Mellberg privi în jur, pesemne așteptându-se la aplauze din partea colegilor. Însă camera fusese învăluită de o tăcere stupefiată. Cea mai surprinsă era Paula. Nu știuse nimic despre asta, dar cu cât se gândea mai mult, cu atât îi și plăcea mai tare. Însemna că Johanna putea începe munca în curând, în vreme ce Paula ar fi combinat programul de muncă și orele de concediu maternal. În plus, nu putea nega faptul că Mellberg îl îngrijea bine pe Leo. Se dovedise a fi o excelentă dădacă, poate exceptând incidentul scutecului lipit cu bandă adezivă.

După atenuarea șocului inițial, Patrik nu putu decât să fie de acord cu planul. Din punct de vedere practic, însemna că programul de la secție al lui Mellberg avea să fie redus cu cel puțin jumătate. Lucru care s-ar fi putut dovedi benefic.

— Îți laud inițiativa, Mellberg. Mi-aș dori ca mai mulți oameni să-ți împărtășească atitudinea, zise Patrik. Iar acum cred că ar fi bine să ne întoarcem la anchetă. S-au întâmplat multe azi.

Le povesti despre cel de-al doilea drum pe care el și Paula îl făcuseră în Trollhättan, despre discuția cu Ragnar Lissander și despre vizita pe care i-o făcuseră lui Allis.

— Așadar, nu puneți la îndoială inocența ei? întrebă Gösta.

— Sunt sigur că nu ea e vinovata. Am discutat cu personalul; capacitatea mentală a lui Allis e similară cu cea a unui copil.

— Nu-mi pot imagina cum a fost Christian în stare să trăiască mai departe, conștient de ce i-a făcut surorii sale, zise Annika.

— Iar faptul că ea îl adora nu avea cum să fi ușurat situația, adăugă Paula. Trebuie să fi fost o povară grea pentru el. Asta în cazul în care și-a conștientizat fapta.

— Și noi avem ceva de raportat, zise Gösta, dregându-și vocea și aruncându-i o privire lui Martin. Mi s-a părut că recunosc numele de Lissander, însă nu-mi puteam aminti unde îl mai auzisem. Și nici nu eram sută la sută sigur. Materia cenușie nu mai e ca pe vremuri, zise el, făcând semn către tâmplă.

— Și? zise Patrik nerăbdător.

Gösta îi aruncă din nou o privire lui Martin.

— Ei bine, mai întâi am stat de vorbă cu Kenneth Bengtsson, care însă pretinde că nu știe nimic. În plus, susține că nu a mai auzit numele de Lissander. Însă eu mă tot întrebam de ce ori de câte ori auzeam acel nume îmi venea în minte fostul nostru coleg, Ernst. Așa că ne-am dus la el.

— Ați fost acasă la Ernst? zise Patrik. Dar de ce?

— Ascultă ce are de spus Gösta, replică Martin, iar Patrik rămase tăcut.

— În regulă, ei bine, i-am spus lui Ernst ce mă apăsa. Iar el și-a dat seama.

— Ce și-a dat seama? întrebă Patrik, aplecându-se spre el.

— Mi-a spus unde mai auzisem numele de Lissander, răspunse Gösta. Au locuit o vreme aici, în Fjällbacka.

— Cine? întrebă Patrik, uluit.

— Domnul și doamna Lissander, Iréne și Ragnar. Alături de copiii lor, Christian și Allis.

— Dar e imposibil, zise Patrik, scuturând din cap. Dacă ar fi adevărat, cum de nu l-a recunoscut nimeni pe Christian? Cred că Ernst se înșală.

— Nu, e adevărat, spuse Martin. E clar că semăna cu mama sa biologică și a fost supraponderal în copilărie. Elimină vreo șaizeci de kilograme, adaugă o pereche de ochelari și lasă să treacă douăzeci de ani, și ar fi greu de crezut că e una și aceeași persoană.

— Cum de îi știa Ernst? Cum de îi știai tu? întrebă Patrik.

— Ernst era înnebunit după Iréne. S-ar părea că s-au cunoscut la o petrecere, după care Ernst a vrut mereu să treacă pe lângă casa lor cu mașina, ori de câte ori avea ocazia. Așa că am trecut deseori pe strada lor.

— Unde locuiau? întrebă Paula.

— Într-una din casele de lângă docul pazei de coastă.

— Vrei să spui, lângă Badholmen? întrebă Patrik.

— Da, foarte aproape. Casa îi aparținuse mamei lui Iréne. Era o adevărată scorpie, din câte-am auzit. Timp de mulți ani, ea și fiica sa nu au păstrat deloc legătura, însă la moartea bătrânei, Iréne a moștenit casa, drept care familia Lissander s-a mutat aici, din Trollhättan.

— Ernst cunoștea motivul pentru care au plecat apoi din Fjällbacka? întrebă Paula.

— Nu, n-avea idee. Dar se pare că s-a întâmplat destul de brusc.

— Așadar, Ragnar nu ne-a dezvăluit chiar totul, zise Patrik.

Începuse să se sature de toți acei oameni cu secrete pe care însă refuzau să le divulge. Dacă toată lumea ar fi binevoit să coopereze, probabil că ar fi soluționat acel caz cu mult timp în urmă.

— Ați făcut treabă bună, zise el, uitându-se spre Gösta și Martin.

Voi sta din nou de vorbă cu Lissander. Trebuie să existe un motiv pentru care să nu fi pomenit de perioada petrecută în Fjällbacka. Doar își dădea seama că nu era decât o chestiune de timp până ca noi să aflăm, oricum.

— Dar asta tot nu ne dezvăluie identitatea femeii pe care o căutăm. Pare să fie o persoană pe care o cunoscuse cât locuise în Göteborg. După ce s-a mutat de acasă și înainte de a se întoarce în Fjällbacka, alături de Sanna, zise Martin, gândind cu voce tare.

— Mă întreb de ce-o fi revenit aici, interveni Annika.

— Trebuie să aflăm mai multe despre anii petrecuți de Christian la Göteborg, zise Patrik. Până în momentul de față, nu cunoaștem decât trei femei care să fi făcut parte din viața lui Christian: Iréne, Allis și mama lui biologică.

— Să fie oare Iréne? Ar avea motiv de răzbunare, ținând cont de ce i-a făcut Christian lui Allis, zise Martin.

Patrik se opri o clipă, dar apoi scutură din cap.

— Și eu m-am gândit la ea, și nu o putem exclude. Însă n-aș crede. Potrivit spuselor lui Ragnar, femeia nu a aflat niciodată ce s-a întâmplat. Și chiar dacă ar fi făcut-o, de ce să-i fi luat în vizor pe Magnus și pe ceilalți?

Și-o imagină pe femeia răutăcioasă pe care o întâlniseră în locuința din Trollhättan. Îi auzi din nou remarcile sfidătoare cu privire la Christian și la mama lui. Brusc, îi veni o idee. Ceva ce nu-i dăduse pace, de când se întâlniseră a doua oară cu Lissander. Era singurul lucru care nu părea să se potrivească. Patrik luă telefonul mobil și formă rapid un număr. Toți cei de la masă îl priviră surprinși, dar bărbatul ridică un deget spre ei, semn că nu ar fi trebuit să vorbească.

— Bună ziua, aici Patrik Hedström. Voiam de fapt să discut cu Sanna. În regulă, înțeleg. Dar ați putea să o întrebați ceva, din partea mea? Este important. Întrebați-o dacă rochia albastră pe care a găsit-o e măsura ei. Da, știu că e o întrebare ciudată. Însă ne-ar fi de mare ajutor dacă ați putea să i-o transmiteți. Mulțumesc.

Patrik așteptă, iar după o clipă, Agneta, sora Sannei, reveni pe fir.

— A, da? În regulă, bine. Mulțumesc mult. Și salutați-o pe Sanna.

Cu o expresie gânditoare pe chip, Patrik încheie conversația.

— Rochia albastră era mărimea Sannei.

— Și? zise Martin, părând să vorbească în numele tuturor.

— E oarecum straniu, având în vedere că mama lui Christian cântărea peste o sută treizeci de kilograme. Așa că rochia trebuie să aparțină altcuiva. Christian a mințit-o pe Sanna când i-a spus că era a mamei lui.

— Să fi fost a lui Allis?

— Posibil. Dar eu nu cred. Trebuie să fi existat o altă femeie în viața lui Christian.

•

Erica se uită la ceas. Ziua de lucru a lui Patrik se dovedea lungă. Încă nu primise vreun semn de la el, de când plecase de acasă în dimineața aceea, dar nici nu voise să-l deranjeze, telefonându-i. Pesemne că moartea lui Christian crease un haos total la secția de poliție. Patrik avea să se întoarcă atunci când era posibil.

Spera să-i fi trecut supărarea. Nu mai fusese niciodată cu adevărat furios pe ea, iar ultimul lucru pe care Erica îl dorea era să-l dezamăgească ori să-l supere.

Își mângâie ușor pântecul. Părea să crească incontrolabil, iar uneori se simțea atât de îngrozită de ceea ce avea să urmeze, încât abia mai putea respira. În același timp, aștepta totul cu emoție. O încercau sentimente atât de ambigue: bucurie și neliniște; panică și nerăbdare. Toate amestecate cu o fericire imensă.

Și pe Anna trebuiau să o încerce sentimente similare. Erica se simți vinovată fiindcă nu-și prea ascultase sora vorbind despre propria ei sarcină. Fusese atât de prinsă de problemele sale. Însă după toate cele întâmplate cu Lucas – fostul soț al Annei și tatăl celor doi copii ai ei – probabil că o sumedenie de sentimente îi fuseseră trezite și ei, odată cu noua sarcină. Și cu noul bărbat din viața sa. Erica se rușină de egoismul pe care îl dovedise, vorbind numai despre propriile griji și sentimente. Avea să o sune pe Anna a doua zi, de dimineață, propunându-i să bea o cafea împreună sau poate să meargă la plimbare. Atunci ar fi putut sta de vorbă, așa cum se cuvenea.

Maia își făcu apariția și i se urcă în brațe. Părea obosită, cu toate că nu era decât ora șase, cu două ceasuri mai devreme față de ora ei de culcare.

— Tati? zise Maia, apăsându-și obrazul de pântecele Ericăi.

— Vine tati în curând, spuse Erica. Însă nouă ne e foame, deci cred că ar trebui să pregătim cina. Ce zici, scumpo? Să ne distrăm ca fetele, în seara asta?

Maia dădu afirmativ din cap.

— Ce zici de cârnați Falun și macaroane? Cu mult ketchup.

Maia încuviință din nou. Mama știa exact ce să servească la o cină ca între fete.

•

— Cum facem? zise Patrik, trăgându-și un scaun lângă Annika.

Afară era întuneric beznă și toată lumea ar fi trebuit să plece acasă cu mult timp în urmă, dar nimănui nu-i trecuse măcar prin minte să părăsească secția de poliție. Evident, cu excepția lui Mellberg, care ieșise pe ușă, fluierând, cu un sfert de oră mai devreme.

— Să începem cu arhivele publice, deși mă îndoiesc că vom găsi ceva. Eu le-am mai parcurs, atunci când i-am făcut o verificare, și nu cred să-mi fi scăpat ceva.

Annika păru să se scuze, iar Patrik o bătu ușor pe umăr.

— Știu că ești perfecționistă când vine vorba de cercetări, însă oricui i se poate întâmpla să omită ceva. Dacă ne uităm prin ele împreună, poate vom găsi ceva care să-ți fi scăpat prima dată. Îmi imaginez că a locuit cu o femeie cât timp a stat în Göteborg – sau cel puțin, a avut o relație cu cineva. Poate aflăm ceva care să ne ajute să dăm de persoana respectivă.

— Să sperăm, zise Annika, mișcând monitorul computerului, pentru ca și Patrik să poată vedea. Însă, după cum am spus, Christian n-a mai fost căsătorit.

— Dar copii?

Annika tastă ceva, apoi arătă cu degetul spre ecran.

— Nu, nu apare listat drept tatăl altor copii în afară de Melker și Nils.

— La naiba, zise Patrik, trecându-și mâna prin păr. Poate că e o teorie stupidă. Nu știu de ce am senzația asta că ne-a scăpat ceva. Răspunsul trebuie să fie undeva în dosarele acestea.

Se ridică și se duse în birou. Stătu acolo vreme îndelungată, cu privirea țintă spre perete. Gândurile negre îi fură brusc întrerupte de țârâitul telefonului.

— Patrik Hedström.

Simți cât de descurajată îi părea vocea. Dar atunci când bărbatul de la celălalt capăt al firului se prezentă și îi explică motivul pentru care îl suna, Patrik începu să-și îndrepte spinarea. Douăzeci de minute mai târziu, el dădu buzna în biroul Annikăi.

— Maria Sjöström!

— Maria Sjöström?

— Christian a locuit în Göteborg cu o femeie pe nume Maria Sjöström.

— Cum ai…? zise Annika. Dar Patrik continuă, fără a-i răspunde la întrebare.

— Există și un copil. Emil Sjöström. Sau, mai bine zis, exista un copil.

— Ce vrei să spui?

— Au murit. Atât Maria, cât și Emil au murit. E un caz nerezolvat de omucidere.

— Ce se petrece aici?

Martin venise în fugă după ce îl auzise pe Patrik strigând în biroul Annikăi. Până și Gösta se mișcase mai rapid decât în mod normal, având în vedere că apăruse în cadrul ușii, înghesuindu-se înăuntru, alături de ceilalți.

— Tocmai am vorbit cu un bărbat pe nume Sture Bogh. E un inspector de poliție din Göteborg, ieșit la pensie.

Patrik făcu o pauză teatrală înainte de a continua.

— A citit în ziar despre Christian și amenințările primite de acesta și i-a recunoscut numele dintr-una din anchetele sale. S-a gândit că ar putea deține informații care să ne ajute.

Patrik le povesti colegilor discuția avută cu fostul ofițer de poliție. În ciuda tuturor anilor scurși, Sture Bogh nu putuse uita acele morți tragice și îi făcu lui Patrik un rezumat al aspectelor importante din anchetă.

Cu toții rămaseră înmărmuriți auzind povestea.

— Putem face rost de documentele anchetei? întrebă Martin, nerăbdător.

— E un pic cam târziu acum. Cred că ar fi greu, zise Patrik.

— Nu strică să încercăm, spuse Annika. Am eu numărul poliției din Göteborg, chiar aici.

Patrik oftă.

— Nevastă-mea o să creadă că am fugit în Rio cu o blondă voluptuoasă, dacă mai stau mult pe-aici.

— Sun-o mai întâi pe Erica, apoi vom încerca să dăm de cineva la secția din Göteborg.

Patrik cedă. Nimeni nu voia să plece, lucru care, de altfel, era valabil și pentru el, așa că hotărî să stea până când aveau să facă tot ce le stătea în puteri.

— În regulă, însă va trebui să vă găsiți ceva de lucru, cât timp dau eu telefoanele astea. Nu vreau să-mi suflați în ceafă.

Merse în biroul său, închise ușa, apoi sună acasă. Erica se arătă extrem de înțelegătoare. Ea și Maia deja luaseră cina. Brusc, Patrik simți o dorință atât de puternică de a merge acasă, la fetele sale, încât aproape izbucni în plâns. Nu-și amintea să fi fost vreodată atât de obosit. Însă trase adânc aer în piept și formă numărul pe care i-l dăduse Annika.

La început, Patrik nu-și dădu seama că îi răspunse cineva.

— Alo? se auzi o voce la celălalt capăt al firului, făcându-l să tresară, atunci când înțelese că trebuia să spună ceva.

Se prezentă și explică ce anume dorea. Spre mirarea lui Patrik, colegul din Göteborg fu extrem de prietenos și dornic să-l ajute, oferindu-se să încerce să dea de urma documentelor din cadrul anchetei.

Patrik puse receptorul în furcă și își ținu pumnii strânși. După o așteptare de circa un sfert de oră, telefonul sună.

— Serios? Da?

Lui Patrik aproape că nu-i veni să creadă atunci când colegul său îl anunță că găsise dosarul. Patrik îi mulțumi din suflet, rugându-l apoi să pună deoparte documentele. Avea să le ridice a doua zi. În cel mai rău caz, ar fi mers el însuși în Göteborg, sau poate ar fi convins secția să plătească un curier.

După ce închise telefonul, Patrik rămase pe scaunul de la birou. Știa că ceilalți așteptau vești cu privire la dosarul anchetei. Însă mai întâi trebuia să-și adune gândurile. Toate detaliile, toate piesele acelui puzzle i se învârteau prin minte. Știa că ele se potriveau, cumva. Nu trebuia decât să afle cum anume.

•

Erik se simți neașteptat de trist atunci când se pregăti să plece. Firește că nu era ușor să își ia la revedere de la fiicele sale. Le îmbrățișă pe fiecare în parte, spunând că avea să se întoarcă peste câteva zile. Dar fu surprins că i se părea, de asemenea, dificil să-și ia adio de la casă și de la Louise, care stătea în hol, privindu-l cu o expresie de nepătruns.

Planul său inițial fusese de a se strecura din casă, lăsând doar un bilet în urmă. Însă brusc, simțise nevoia de a-și lua adio cum se cuvenea. Pentru a nu trezi bănuieli, el pusese deja geamantanul mare în portbagajul mașinii. Voia ca Louise să creadă că era vorba de o simplă călătorie de afaceri, care necesita un mic bagaj de mână.

Cu toate că îi era neașteptat de greu să le spună la revedere, Erik știa că avea să se obișnuiască rapid cu noua sa viață. Nu trebuia decât să se gândească la avocatul suedez Joachim Posener, care fugise din țară în 1997, suspectat că delapidase fonduri. Izbutise să stea departe, fără a suferi mustrări de conștiință fiindcă lăsase un copil în urma sa. În plus, propriile lui fete erau deja adolescente. Nu prea mai aveau nevoie de el.

— Ce fel de călătorie de afaceri e asta? îl întrebă Louise.

Ceva din vocea femeii îi atrase atenția. Doar nu știa, nu? Respinse acel gând. Chiar dacă avea bănuieli, femeia nu putea face nimic.

— Mă întâlnesc cu un furnizor nou, zise el, jucându-se cu cheile de la mașină.

Când se gândi mai bine, realiză că era chiar amabil. Intenționa să ia mașina mică și să-i lase Louisei Mercedesul. Iar banii din cont aveau să fie destui pentru a le acoperi cheltuielile pe timp de un an, incluzând și ipoteca. Așa că aveau destul timp să-și construiască un plan.

Erik își îndreptă spatele. Nu avea niciun motiv să se simtă josnic. Nu era problema lui dacă cineva avea să sufere din cauza faptelor sale. Viața lui era în pericol și nu putea sta cu mâinile-n sân, așteptând ca trecutul să-l ajungă din urmă.

— Mă întorc poimâine, zise el vioi, făcându-i Louisei un semn cu capul.

Trecuseră ani de zile de când nu-i mai dăduse o îmbrățișare și un sărut, înainte de a pleca într-o călătorie.

— Întoarce-te când vrei, zise ea, ridicând din umeri.

Din nou, bărbatul avu senzația că femeia se purta ciudat, însă

probabil că nu era decât imaginația lui. Iar peste două zile, când ea avea să-l aștepte acasă, Erik urma să se afle deja într-un loc sigur.

— Pa, zise el, întorcându-i spatele.

— Pa, spuse Louise.

Se urcă în mașină și plecă în trombă, privind o ultimă dată în oglinda retrovizoare. După care porni radioul și începu să fredoneze. Aventura începuse.

•

Erica îl privi cu îngrijorare atunci când Patrik intră pe ușă. Maia se dusese la culcare de ceva vreme, iar Erica stătea pe canapea, cu o ceașcă de ceai.

— Zi grea? întrebă ea, circumspectă, ridicându-se și luându-l în brațe.

Patrik o mângâie și rămase nemișcat, câteva clipe.

— Am nevoie de un pahar cu vin, zise el.

Se duse în bucătărie, în vreme ce Erica se întoarse pe canapea. Auzi clinchetul unui pahar și pocnetul unui dop. Își aminti cât de minunat era un pahar cu vin, dar în perioada aceea, ea trebuia să se mulțumească doar cu ceai. Acela era unul dintre dezavantajele sarcinii și alăptatului – nu se putea bucura din când în când de un pahar cu vin roșu. Uneori mai lua o gură din paharul lui Patrik și era nevoită să se mulțumească doar cu atât.

— Ce bine e să fii acasă, oftă adânc Patrik, așezându-se lângă ea.

O cuprinse cu brațul pe după umeri și își rezemă picioarele pe măsuța de cafea.

— Iar eu mă bucur că ești acasă, zise Erica, cuibărindu-se mai aproape.

Timp de câteva minute, niciunul nu scoase un cuvânt, în timp ce Patrik își sorbi vinul.

— Christian are o soră, zise el, într-un final.

Erica tresări.

— O soră? Asta n-am mai auzit-o până acum. Mereu spunea că nu are familie.

— Nu a fost tocmai adevărat. Știu că probabil voi regreta faptul că ți-am spus, dar sunt atât de obosit. Toate lucrurile pe care le-am aflat azi mi se tot învârt prin minte și chiar am nevoie să stau de vorbă cu cineva. Însă lucrurile astea trebuie să rămână între noi doi. În regulă? spuse el, aruncându-i o privire neînduplecată.

— Promit. Haide, spune-mi.

Așadar, Patrik îi povesti tot ce aflase. Stătură în sufrageria cufundată în întuneric, singura lumină fiind cea de la ecranul televizorului. Erica nu rosti o vorbă, ci doar îl ascultă cu atenție. Tresări când Patrik îi dezvălui motivul afecțiunii cerebrale a lui Allis și modul în care Christian trăise cu secretul respectiv în toți acei ani,

protejat, dar și urmărit îndeaproape de Ragnar. Erica scutură din cap după ce Patrik își termină povestea cu privire la Allis și la copilăria aspră pe care Christian fusese obligat să o îndure până când plecase de la familia Lissander.

— Bietul Christian.

— Dar povestea nu s-a terminat.

— Ce vrei să spui? întrebă Erica, după care icni, atunci când unul dintre bebeluși o lovi puternic în zona plămânilor.

Gemenii păreau foarte vioi în seara aceea.

— Christian a cunoscut o femeie cât timp a locuit în Göteborg. Numele său era Maria. Avea un copil mic, aproape nou-născut, atunci când drumurile lor s-au intersectat. Ea nu păstra deloc legătura cu tatăl copilului. Maria și Christian s-au mutat împreună la scurt timp, într-un apartament din Partille. Băiatul, Emil, a devenit ca un fiu pentru Christian. Se pare că cei trei au fost foarte fericiți împreună.

— Și ce s-a întâmplat?

Erica nu era sigură că voia să afle. Ar fi fost mai simplu să-și ducă mâinile la urechi și să blocheze ceea ce își imagina a fi o poveste cumplită și dificil de ascultat. Însă nu se putu abține să nu-l întrebe pe Patrik ce anume se petrecuse.

— Într-o zi de miercuri din luna aprilie, Christian s-a întors acasă de la universitate.

Patrik vorbi pe un ton neutru, iar Erica îl luă de mână.

— Ușa era descuiată, lucru care din start l-a tulburat. Îi strigă pe Maria și pe Emil, însă nimeni nu îi răspunse. Merse prin apartament, căutându-i. Totul părea la fel ca de obicei. Jachetele lor stăteau atârnate în cuier, așa că nu își imagină să fi plecat. Iar căruciorul lui Emil era încă sub scară.

— Nu știu dacă vreau să aflu mai multe, șopti Erica, însă Patrik, cu privirea ațintită drept înainte, nu păru să o audă.

— Într-un final, i-a găsit. În baie. Amândoi se înecaseră.

— Dumnezeule mare! exclamă Erica, acoperindu-și gura cu mâna.

— Băiatul stătea întins pe spate, în cadă. Capul mamei era cufundat în apă, însă restul corpului se afla în afara căzii. Autopsia a dezvăluit prezența unor vânătăi lăsate de vârfurile unor degete, pe ceafă. Cineva a ținut-o cu forța sub apă.

— Cine?

— Nu știu. Poliția nu a reușit să găsească asasinul. În mod straniu, Christian nu a fost considerat suspect niciodată, cu toate că el era cel mai apropiat de victime. Din cauza asta nu am aflat nimic despre caz, atunci când am căutat în arhivele poliției.

— Cum e posibil așa ceva?

— Nu sunt foarte sigur. Toți cei care îi cunoșteau au declarat că formau un cuplu extrem de fericit. Până și mama femeii l-a apărat pe

Christian. În plus, un vecin a văzut o femeie intrând în apartament cam în perioada în care au avut loc omorurile, conform datelor furnizate de medicul legist.

— O femeie? zise Erica. Aceeași care a…?

— Chiar nu mai știu ce să cred. Ancheta asta mă scoate din minți. Cumva, toate se leagă – toate lucrurile care i s-au întâmplat lui Christian. Cineva l-a urât atât de mult, încât nici măcar trecerea timpului nu i-a putut tempera sentimentele.

— Și n-ai idee cine ar putea fi?

Erica simți o idee încolțindu-i în minte, însă nu și-o putu explica. Imaginea era vagă. Însă de un lucru era sigură: Patrik avea dreptate. Cumva, toate evenimentele se legau între ele.

— Te-ai supăra dacă m-aș duce la culcare? zise Patrik, punându-i mâna pe genunchi.

— Deloc. Chiar așa să faci, iubitule, îl îndemnă ea, absentă. Eu voi mai sta trează o vreme. După care voi veni și eu în pat.

— În regulă.

Îi dădu o sărutare, apoi se îndreptă către dormitorul lor, de la etaj.

Femeia rămase locului, pe canapea, în întuneric. La televizor erau știrile, însă Erica opri sonorul, pentru a-și putea asculta propriile gânduri. Allis. Maria și Emil. Exista acolo ceva ce ar fi trebuit să fie evident, ceva ce să fi putut înțelege. Ridică privirea spre cartea de pe măsuță. O luă încetișor, așezându-și-o în poală, pentru a putea privi coperta și titlul. *Sirena.* Se gândi la depresie și la vinovăție. La mesajul pe care Christian voise să-l transmită prin intermediul romanului său. Erica știa că răspunsul se afla acolo, în cuvintele și propozițiile pe care bărbatul le lăsase în urmă. Iar ea intenționa să afle care era acel răspuns.

22.

Coșmarurile începuseră să-l bântuie noapte de noapte, de parcă ar fi așteptat trezirea conștiinței sale. De fapt, era straniu că durase atât de mult. În definitiv, fusese dintotdeauna conștient de cele întâmplate. Rememorase felul în care dăduse la o parte scăunelul special pentru cadă și o lăsase pe Allis să se scufunde în apă. Felul în care trupușorul ei se zbătuse și încercase să respire, ca mai apoi să încremenească. Văzuse mereu acei ochi albaștri care îl priveau, încețoșați, de sub apă. Știuse dintotdeauna, dar nu înțelesese cu adevărat.

Pricepuse, în cele din urmă, datorită unui lucru mărunt, unui mic detaliu. Se petrecuse într-o zi, în acea ultimă vară. Înțelesese deja că nu mai putea rămâne. Locul lui nu fusese niciodată acolo, însă adevărul nu i se dezvăluise decât treptat. În cele din urmă, își dăduse seama că trebuia să părăsească familia.

Vocile îi spuseseră același lucru. Apăruseră și ele, într-o zi, fără să fi fost neplăcute ori răutăcioase, ci mai degrabă niște prieteni și confidenți care îi șopteau în ureche.

Singura dată când avea îndoieli cu privire la decizia sa era atunci când se gândea la Allis. Însă acea ezitare nu dura niciodată mult – fiindcă vocile se amplificau. Așa că hotărî să stea până la sfârșitul verii. Apoi urma să plece, fără a mai privi în urmă. Iar tot ce se lega de mama și tata avea să rămână în trecut.

În ziua cu pricina, Allis dorise înghețată. Ea întotdeauna voia înghețată, iar dacă băiatul avea chef, o însoțea uneori până la chioșcul de lângă piațetă. Fata cerea mereu același lucru: un cornet cu trei cupe de înghețată de căpșune. Uneori, el se prefăcea dinadins că nu înțelege și îi cumpăra, în schimb, înghețată de ciocolată. Atunci ea scutura cu putere din cap și îl trăgea de braț, chinuindu-se să spună cuvântul „căpșune”.

Allis era mereu în al nouălea cer când primea această mică tratație. Se lumina la chip de bucurie și, cu multă satisfacție, începea să lingă metodic înghețata. De jur-împrejur, ca să nu înceapă să picure. Același lucru se întâmplă și în ziua respectivă. Își primi cornetul și începu să se îndepărteze încetișor, în vreme ce băiatul aștepta propria înghețată, după care le plăti pe amândouă. Întorcându-se ca s-o urmeze pe Allis, el se opri brusc. Erik, Kenneth și Magnus. Toți trei stând acolo, privindu-l. Erik rânjea.

Simți înghețata topindu-se în cornetul pe care îl ținea în mână, însă fu nevoit să treacă pe lângă ei. Încercă să se uite drept înainte, către apă. Încercă să le ignore privirile și felul în care inima îi spărgea pieptul, bătând din ce în ce mai tare. Făcu un pas înainte, apoi altul. Dintr-odată, simți cum cade cu capul înainte. Erik întinsese piciorul chiar în clipa în care trecuse pe lângă el. Greutatea corpului său îi făcu încheieturile să tremure. Înghețata îi zbură din mână, aterizând pe trotuarul murdar.

— Hopa, zise Erik.

Kenneth râse nervos, dar Magnus îi aruncă lui Erik o privire încărcată de reproș.

— Chiar trebuia să faci asta? întrebă el.

Erik nu păru să-l bage în seamă. Ochii îi scânteiau.

— Nu-ți trebuia mai multă înghețată.

Cu un efort, băiatul se ridică în picioare. Îl dureau brațele, iar pietricele ascuțite i se lipiseră de palme. Se scutură și plecă șchiopătând, mișcându-se cât putu de repede, în vreme ce râsetele lui Erik îi răsunară în urechi.

La mică distanță îl aștepta Allis. O ignoră și merse în continuare. Cu coada ochiului, o văzu grăbindu-se spre el, dar băiatul nu se opri pentru a-și trage sufletul decât atunci când ajunseră aproape de casă. Allis se opri, la rându-i. După care întinse cornetul spre el.

— Uite, Christian. Ia înghețata mea. E de căpșune.

Îi privi brațul întins, ținând cornetul de înghețată. Înghețata de căpșune, pe care Allis o iubea la nebunie. În clipa aceea, conștientiză cu adevărat ceea ce îi făcuse. Iar vocile începură să strige. Nu mai aveau mult și îi făceau capul să explodeze. Căzu în genunchi, cu mâinile peste urechi. Trebuia să le oprească. După care se simți cuprins de brațele lui Allis, iar totul se cufundă în tăcere.

•••

Patrik dormise buștean toată noaptea. Însă tot nu se simțea odihnit.

— Iubito?

Niciun răspuns. Privi spre ceas și blestemă, în sinea lui. Opt și jumătate. Era cazul să îi dea zor; aveau multe de făcut în ziua aceea.

— Erica?

Coborî la parter, însă nu auzi niciun sunet din partea soției ori a fiicei sale. În bucătărie găsi așteptându-l cafea proaspătă și un bilețel scris de mâna Ericăi.

> *Iubitule, am dus-o pe Maia la creșă. M-am tot gândit la ceea ce mi-ai spus ieri și aș vrea să verific ceva. Te sun de îndată ce aflu mai multe. Ai putea afla pentru mine două lucruri? 1. Avea Christian vreo poreclă pentru Allis? 2. De ce boală mintală suferea mama lui Christian? Te pup și te îmbrățișez, Erica. P.S. Să nu fii supărat pe mine.*

Ce mai punea iar la cale? Ar fi trebuit să-și dea seama că soția lui nu avea cum să se stăpânească. Ridică de pe masă telefonul și formă numărul de mobil al Ericăi. După ce sună de câteva ori, intră căsuța vocală. Își spuse că trebuia să se calmeze, din moment ce oricum nu putea face nimic în clipele acelea. Era obligatoriu să ajungă la secție, chiar dacă nu știa unde s-ar fi putut afla soția lui.

În plus, întrebările din bilet îi stârniseră interesul. Să-și fi construit

vreo teorie? Erica era fără îndoială inteligentă. Și deseori vedea lucruri care lui îi scăpau. Patrik nu și-ar fi dorit decât ca ea să nu mai plece brusc, de una singură.

Își bău ceașca de cafea, stând în picioare, lângă bufet. După un moment de ezitare, umplu cana specială de voiaj pe care i-o făcuse cadou Erica, de Crăciun. Urma să aibă nevoie de cofeină suplimentară în ziua respectivă.

Primul lucru pe care îl făcu odată ajuns la secție fu să intre în bucătărie, pentru a bea o a treia ceașcă.

— Ce-avem azi în plan? întrebă Martin atunci când aproape se ciocniră unul de celălalt, pe hol.

— Trebuie să parcurgem întregul material cu privire la uciderea prietenei lui Christian, Maria, și a copilului acesteia. Îi voi suna pe cei din Göteborg pentru a vedea dacă ne pot trimite dosarele. Probabil că vor fi livrate prin curier, ceea ce înseamnă că va trebui să ascund într-un fel cheltuiala, ca Mellberg să nu observe. Apoi vom vedea dacă Torbjörn are vești de la laboratorul criminalistic, în legătură cu cârpa și cutia de vopsea din pivnița lui Christian. Nu cred să fie încă gata raportul, însă am putea măcar să-i strângem puțin cu ușa. Ai putea începe tu cu asta?

— Sigur, mă ocup eu. Altceva?

— Pentru moment, nu, zise Patrik. Trebuie să verific ceva cu Lissander. Îți voi spune de îndată ce aflu mai multe.

— Bine. Să mă anunți dacă te mai pot ajuta cu ceva, zise Martin.

Patrik intră în birou. Era ciudat cât de obosit se simțea. Nici măcar toată cofeina aceea nu avusese vreun efect în ziua respectivă. Trase adânc aer în piept, încercând să își recapete forțele, după care îl sună pe tatăl adoptiv al lui Christian.

— Nu prea pot vorbi acum, zise Ragnar, și Patrik înțelese că Iréne trebuia să fie prin preajmă.

— Nu am decât două întrebări, spuse el, trezindu-se că șoptea, cu toate că nu era nevoie.

Îi trecuse prin minte să-l întrebe pe Ragnar de ce nu pomenise nimic despre perioada cât fuseseră în Fjällbacka. Însă hotărî să aștepte până când puteau discuta fără atâtea restricții. În plus, avu sentimentul că erau mult mai importante întrebările la care dorea răspunsuri Erica.

— În regulă, zise Ragnar. Însă rapid.

Patrik îi puse întrebările din biletul soției sale și fu surprins de lucrurile pe care le află. Ce însemnau ele oare?

Îi mulțumi lui Ragnar, sfârși conversația, apoi o sună din nou pe Erica. Însă tot căsuța vocală îi preluă apelul. Așa că îi lăsă un mesaj, după care se lăsă pe spate, în scaun. Cum se potriveau în cadru acele noi informații? Și unde se afla Erica?

•

— Erica!

Thorvald Hamre se aplecă și o cuprinse în brațe. Cu toate că Erica avea aproape un metru șaptezeci înălțime și se îngrășase considerabil, în comparație cu el, se simțea minusculă.

— Bună, Thorvald! Mulțumesc că ai fost de acord să ne vedem pe nepusă masă, zise ea, îmbrățișându-l.

— Ești întotdeauna bine-venită. Știi doar.

Bărbatul avea o urmă de accent norvegian. Trăia în Suedia de aproape treizeci de ani și, cu trecerea timpului, devenise un admirator al Göteborgului, mai înfocat decât oamenii născuți acolo. Un steag imens al echipei de fotbal IFK îi atesta devotamentul.

— Cum ți-aș putea fi de folos de data asta? La ce proiect captivant lucrezi momentan?

Cu ochii licărind, Thorvald se trase de enorma mustață căruntă.

Se împrieteniseră pe vremea când Erica avusese nevoie de cineva care să o poată ajuta cu aspectele psihologice ale cărților ei polițiste, inspirate din evenimente reale. Thorvald era un terapeut de succes, având propriul său cabinet privat, însă își dedica tot timpul liber studiului laturii întunecate a naturii umane. Făcuse chiar un curs cu FBI-ul. Erica nu voia să speculeze motivele care îl determinaseră să fie atât de interesat tocmai de subiectul respectiv. Important era că bărbatul se dovedise un psihiatru extraordinar de competent, dispus să-i împărtășească și ei cunoștințele dobândite.

— Am nevoie de răspunsuri la câteva întrebări. Sper să mă poți ajuta.

— Sigur. Îți stau mereu la dispoziție.

Erica îl privi, recunoscătoare, apoi se întrebă cu ce anume să înceapă. Nu izbutise încă să pună cap la cap toate informațiile. Modelul se tot schimba, precum formele și culorile dintr-un caleidoscop. Însă pe undeva trebuia să existe o structură, și poate că Thorvald i-ar fi putut da o mână de ajutor în găsirea acesteia. Înainte de-a ajunge la Göteborg, ascultase mesajul lui Patrik, însă hotărâse să nu-l sune. În momentele acelea, chiar nu avea chef să-i dea socoteală. Informația pe care i-o lăsase în mesaj nu o surprinsese; ea doar îi confirmase bănuielile.

După ce stătu un moment, pentru a-și aduna gândurile, începu să-i spună lui Thorvald povestea. O istorisire lungă, fără pauze, în care îi dezvălui tot ceea ce știa. Thorvald o ascultă atent, cu coatele așezate pe birou și cu degetele împreunate. Din când în când, Erica simțise un nod în stomac, auzind ea însăși cât de cumplită era povestea.

Când femeia încheie, Thorvald nu spuse nimic, pentru început. Erica aproape că își simți răsuflarea tăiată, de parcă ar fi alergat într-un maraton. Unul dintre bebeluși o lovi cu putere în diafragmă, ca pentru a-i aminti că existau pe lume și lucruri bune și pline de iubire.

— Tu ce părere ai? întrebă Thorvald, în cele din urmă.

După o clipă de ezitare, Erica își expuse teoria. Îi trecuse prin minte cu o noapte în urmă, stând întinsă în pat, uitându-se țintă în tavan, în vreme ce Patrik dormea adânc, lângă ea. Gândul se conturase și mai mult în timpul călătoriei făcute de-a lungul autostrăzii E6, către Göteborg. Realizase rapid că trebuia să stea de vorbă cu Thorvald. El și-ar fi putut da seama dacă teoria sa era într-adevăr pe cât de absurdă părea. I-ar fi zis dacă nu cumva își dăduse prea tare frâu liber imaginației.

Însă cuvintele bărbatului nu fură acelea. În schimb, el o privi și îi spuse:

— E foarte posibil. Ceea ce îmi sugerezi tu e foarte posibil.

Erica oftă adânc, simțindu-se în același timp neliniștită și ușurată. În clipele acelea, nu se mai îndoia de propria idee. Dar consecințele erau aproape inimaginabile.

Discutară preț de un ceas. Erica îi puse întrebări lui Thorvald și încercă să absoarbă toate informațiile căpătate. Dacă intenționa să meargă mai departe cu acea teorie, avea nevoie să își pună laolaltă toate datele. Altminteri totul ar fi putut lua o întorsătură greșită și, în plus, Ericăi îi mai lipseau vreo câteva segmente din acel puzzle. Avea îndeajuns pentru a vedea motivul, dar încă existau goluri. Pe care ea era nevoită să le astupe, înainte de a-și prezenta acea teorie.

Odată întoarsă în mașină, Erica își rezemă fruntea de volan. Simți răcoarea pe piele. Nu era deloc nerăbdătoare cu privire la vizita care urma și la întrebările pe care avea să le pună – sau la răspunsurile pe care era posibil să le audă. Exista o anume piesă din acel puzzle pe care nu era sigură că voia să o afle. Însă nu avea de ales.

Porni mașina și se îndreptă spre Uddevalla. Privind spre telefon, își dădu seama că avea două apeluri pierdute de la Patrik. Acesta pur și simplu trebuia să mai aștepte.

•

Louise telefonă la bancă de îndată ce se deschise. Erik întotdeauna o subestimase. Ea se pricepea să amăgească oamenii și să afle ceea ce dorea. În plus, deținea toate informațiile de care era nevoie pentru a pune întrebările corecte – numerele de cont și codul de identificare fiscală. Avea, de asemenea, și o voce atât de eficientă și de impunătoare, încât bancherul nici măcar nu pusese la îndoială dreptul ei la informațiile respective.

După ce închise telefonul, Louise rămase pe scaun, la masa din bucătărie, pentru a cugeta. Totul dispăruse. Ei bine, nu chiar totul. Fusese îndeajuns de generos încât să îi lase puțin, ca să se poată descurca pentru o vreme. Însă, în mare, le golise conturile bancare, atât pe cel personal, cât și pe cel al companiei.

Furia o cuprinse ca o forță primitivă. Nu avea de gând să-i permită

așa ceva. Era atât de prost, încât o considerase și pe ea la fel. Își rezervase un bilet de avion pe numele său, iar Louise nu trebui să dea prea multe telefoane pentru a afla cu exactitate ce cursă avea să ia și către ce destinație.

Femeia se ridică și scoase un pahar din bufet. Îl ținu sub robinetul cutiei cu vin, pe care îl învârti, privind apoi cum minunatul lichid stacojiu țâșni afară. În ziua aceea, avea nevoie mai mult ca oricând de vin. Își duse paharul la buze, dar se opri când aroma băuturii îi umplu nările. Nu era momentul potrivit. Gândul acela o surprinse, având în vedere că în ultimii câțiva ani fusese întotdeauna momentul pentru un pahar cu vin. Însă nu și în ziua aceea. Acum, trebuia să aibă mintea limpede și să fie puternică. Acum, trebuia să dea dovadă de fermitate.

Dispunea de toate informațiile necesare. Putea da din bagheta sa magică, făcând totul să dispară cu un „puf", întocmai precum Magica De Spell. Chicoti, după care începu să râdă în hohote. Râse atunci când așeză paharul pe masă și continuă să râdă când își privi reflexia în ușa frigiderului. Recăpătase controlul propriei vieți. Iar în curând lucrurile aveau să facă „puf".

•

Totul fusese aranjat. Curierul care aducea documentele din Göteborg se afla pe drum. Patrik știa că ar fi trebuit să fie mulțumit, însă nu putu simți vreo bucurie adevărată. Încă nu dăduse de Erica și îl neliniștea gândul că aceasta umbla singură, cu sarcina atât de avansată, implicându-se în cine știe ce. Știa că își putea purta și singură de grijă. Acela era unul dintre nenumăratele motive pentru care o iubea. Însă nu putea să nu fie îngrijorat.

— Vor fi aici în jumătate de oră! strigă Annika, fiindcă ea se ocupase de comanda făcută curierului.

— Excelent! îi răspunse el.

Apoi se ridică și își luă haina. Îi bombăni Annikăi ceva de neînțeles când trecu pe lângă ea, în drum spre ieșire, apoi fugi prin vântul tăios până la magazinul Hedemyr. Patrik era supărat pe el însuși. Ar fi trebuit să o facă mai devreme, însă pur și simplu nu era modul în care se ocupa de obicei de o anchetă. Se vedea nevoit să recunoască faptul că ideea nici măcar nu-i trecuse prin minte. Ea încolțise abia atunci când auzise porecla pe care i-o dăduse Christian surorii lui. Sirena.

Raionul de cărți se afla la parterul magazinului, iar Patrik îl găsi rapid. Erau expuse cu precădere cărți ale unor scriitori locali și bărbatul zâmbi când văzu un teanc mare cu operele Ericăi, alături de o siluetă în mărime naturală, din carton, ce o înfățișa.

— Ce groaznic că lucrurile s-au terminat așa, spuse vânzătorul, atunci când Patrik plăti cartea.

Neavând chef de bârfe mărunte, el doar dădu din cap. Strecură apoi cartea în jachetă și fugi înapoi la secția de poliție. Annika îi aruncă o

privire atunci când intră, dar nu spuse nimic.

Patrik merse în birou și închise ușa, după care se așeză, încercând să se instaleze cât se putea de comod. Deschise romanul lui Christian și începu să citească. De fapt, existau multe alte lucruri de care s-ar fi putut ocupa – atât chestiuni practice, cât și treburi polițienești. Însă ceva îi spusese că era important. Așa că, pentru prima dată în cariera sa, Patrik Hedström stătu la birou, citind un roman, în timpul programului.

•

Kenneth nu era sigur când urma să fie externat, însă chiar nu mai conta. Putea rămâne acolo sau putea merge acasă. Ea avea să-i dea de urmă, indiferent unde s-ar fi aflat.

Poate că ar fi fost mai bine să-l găsească la el acasă, unde prezența lui Lisbet era încă palpabilă. În plus, existau câteva lucruri de care dorea să se ocupe, mai întâi. Incluzând înmormântarea lui Lisbet. Slujba avea să fie doar pentru familie și prietenii apropiați. Fără doliu, fără muzică funebră. Iar femeia avea să poarte eșarfa sa galbenă. Ea fusese de neclintit în privința aceea.

O bătaie sfioasă în ușă îl trezi din visare. Întoarse capul. Erica Falck. Ce voia, oare? se întrebă el, cu toate că nu îl interesa prea mult.

— Pot intra? întrebă femeia.

Asemenea tuturor celorlalți, ea nu se putu abține să-i privească brațele bandajate. Kenneth îi făcu semn cu mâna, un gest ambiguu, ce ar fi putut însemna ori să intre, ori să dispară de-acolo. Nici măcar el nu era sigur ce voia.

Însă Erica intră în cameră, își trase un scaun și i se așeză la căpătâi. Îi aruncă o privire prietenoasă.

— Știați cine era Christian, nu-i așa? Nu Christian Thydell, ci Christian Lissander.

La început, bărbatul se gândi să o mintă, la fel cum procedase și în cazul polițiștilor care îl vizitaseră. Însă tonul femeii era diferit. Și expresia, la fel. Ea știa. Ea deja avea răspunsul sau cel puțin, o parte din acesta.

— Da, știu, spuse bărbatul. Știu cine era.

— Povestiți-mi despre el, zise Erica.

Și, inexplicabil, Kenneth se simți obligat să-i vorbească.

— Nu sunt prea multe de povestit. Era cel pe care îl necăjeau toți, la școală. Iar noi… noi am fost cei mai răi. Cu Erik în frunte.

— L-ați agresat?

— Pe vremea aceea, nu i-am fi zis așa. Însă îi făceam viața un calvar, ori de câte ori aveam ocazia.

— De ce? zise Erica, iar întrebarea păru a zăbovi în aer, pentru o clipă.

— De ce? Cine știe? Era diferit și nu era de-al locului. În plus, mai

era și gras. Oamenii au mereu nevoie de cineva pe care să-l bruftuluiască și să-l privească de sus.

— Înțeleg un asemenea comportament din partea lui Erik. Dar dumneavoastră? Și Magnus?

Cu toate că femeia nu păruse să-i fi făcut un reproș, remarca sa tot îl indispuse pe Kenneth. El însuși se întrebase de multe ori același lucru. Din caracterul lui Erik lipsea ceva. Era greu de stabilit cu precizie, însă posibil să fi fost incapacitatea de a simți empatie. Nu era o scuză, dar explica totuși comportamentul lui. Însă Kenneth și Magnus aveau mai multă minte. Drept urmare, să fi fost oare păcatele lor mai grave sau mai ușoare? Kenneth nu își putea răspunde la acea întrebare.

— Eram tineri și proști, zise el, realizând însă cât de falsă îi păruse afirmația.

Continuase să-i dea ascultare lui Erik, să fie condus de el. Ba chiar îl și admirase. Era vorba doar de simpla prostie omenească. De teamă și de lașitate.

— Așadar, nu l-ați recunoscut pe Christian atunci când s-a mutat aici, adult fiind? întrebă Erica.

— Nu, niciodată. Dacă mă puteți crede, nu am făcut vreodată legătura. Și nici ceilalți. Christian devenise o persoană complet diferită. Nu era vorba doar de înfățișare, ci și… Nu era aceeași persoană. Chiar și acum, când am aflat…

Kenneth scutură din cap.

— Dar Allis? Povestiți-mi despre Allis.

Bărbatul se schimonosi. Nu dorea să vorbească despre Allis. Ar fi fost ca și cum și-ar fi vârât mâna în foc. De-a lungul anilor, Kenneth își îngropase atât de adânc în subconștient toate gândurile legate de ea, încât era ca și cum fata nu ar fi existat vreodată. Însă acele vremuri se încheiaseră. Pur și simplu avea să fie nevoit să îndure flăcările, dacă s-ar fi ajuns la asta. Fiindcă trebuia să povestească despre ea.

— Era atât de frumoasă, încât ajungea să o privești, și ți se tăia respirația. Dar de îndată ce se mișca ori începea să vorbească, îți puteai da seama că nu era tocmai normală. Mereu stătea agățată de Christian. Nu ne dădeam seama dacă lui îi plăcea sau nu. Uneori îl irita, alteori aproape că părea fericit să o vadă.

— Ați stat vreodată de vorbă cu Allis?

— Nu, exceptând batjocurile pe care i le strigam.

Se simți nespus de rușinat. Își amintea limpede totul, tot ceea ce făcuse. Ca și cum s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă; chiar se întâmplase cu o zi în urmă. Ba nu, trecuse multă vreme de atunci. Bărbatul începu să se simtă confuz. În clipele acelea, amintirile pe care le înăbușise păreau să se reverse cu asemenea forță, încât nimiceau totul în calea lor.

— Când Allis avea treisprezece ani, familia Lissander s-a mutat din

Fjällbacka, iar Christian s-a desprins de ei. Ceva s-a petrecut, și cred că dumneavoastră știți despre ce a fost vorba.

Vocea Ericăi era calmă, necritică și, din acel motiv, Kenneth se hotărî să-i spună. Oricum avea să afle, în cele din urmă. Iar în curând, el urma să i se alăture lui Lisbet.

— Se întâmpla în luna iulie, zise el, închizând ochii.

23.

Christian simți zbuciumul punând stăpânire asupra corpului său. Devenea din ce în ce mai rău, nelăsându-l să doarmă noaptea. Și făcându-l să vadă mereu ochi, pe sub apă.

Trebuia să plece – era conștient de asta. Dacă avea de gând să își afle rostul, era necesar să plece de acolo. Departe de tata, de mama și de Allis. În mod straniu, gândul cel din urmă era cel mai dureros. Gândul despărțirii de Allis.

— Alo! Hei, tu!

Se întoarse, mirat. Ca de obicei, era în drum spre Badholmen. Îi plăcea să stea acolo, privind către Fjällbacka, pe deasupra apei.

— Aici!

Christian nu știu ce să creadă. În apropierea cabinelor de schimb, îi văzu pe Erik, Magnus și Kenneth. Iar Erik îl striga. Christian le aruncă o privire circumspectă. Indiferent ce voiau, nu putea fi de bun augur. Însă tentația era mult prea mare și, cu o falsă nonșalanță, el își îndesă mâinile în buzunare și merse agale spre cei trei băieți.

— Vrei un fum? întrebă Erik, întinzându-i o țigară.

Christian scutură din cap. Încă aștepta fatidicul moment, în care toți trei aveau să-l atace. Se aștepta la orice, dar nu la o asemenea… dovadă de bunăvoință.

— Stai jos, îi spuse Erik, lovind ușor cu mâna locul de lângă el.

Ca prin vis, Christian se așeză. Întreaga situație îi părea de necrezut. Își imaginase de atâtea ori o asemenea scenă, și-o dorise și tânjise după ea. Iar în clipele acelea, ea chiar avea loc. Christian stătea acolo, ca și cum ar fi aparținut grupului.

— Ce faci diseară? întrebă Erik, făcând schimb de priviri cu Kenneth și Magnus.

— Nimic special. De ce?

— Vrem să dăm aici o petrecere. O întrunire privată, ca să zic așa, spuse Erik, râzând.

— Serios? întrebă Christian, schimbându-și poziția, ca să stea mai comod.

— Vrei să vii?

— Eu? zise Christian, nesigur dacă auzise bine.

— Da, tu. Însă toată lumea trebuie să aducă ceva, ca să poată intra, spuse Erik, făcând din nou schimb de priviri cu Magnus și Kenneth.

Așadar, exista o șmecherie, după cum își imaginase. Oare ce sarcină umilitoare îi pregătiseră?

— Ce trebuie să aduc? întrebă el, deși era conștient că nu ar fi trebuit să le dea apă la moară.

Cei trei băieți șușotiră. În cele din urmă, Erik îl privi și spuse,

provocator:

— O sticlă de whisky.

Atâta tot? Băiatul simți o ușurare imensă. Putea foarte simplu să scoată pe furiș o sticlă, din casă.

— În regulă. Nicio problemă. La ce oră să vin?

Eric pufăi de câteva ori din țigară. Părea atât de experimentat, cu acea țigară în mână. Atât de matur.

— Trebuie să ne asigurăm că nu ne deranjează nimeni. Așadar, după miezul nopții. Să zicem pe la și jumătate?

Christian își dădu seama că aproba din cap cu prea multă nerăbdare.

— Bine. La și jumătate. Voi veni.

— Foarte bine, zise Erik.

Christian plecă în grabă. Picioarele îi păreau mai ușoare ca niciodată. Poate că dăduse norocul peste el și avea să-și găsească locul, într-un final.

Restul zilei trecu foarte încet. Într-un final, sosi vremea de culcare, însă el nu îndrăzni să închidă ochii, de teamă să nu adoarmă. Așa că rămase acolo, treaz de-a binelea, privind cum acele ceasornicului se mutau încetișor spre miezul nopții. La douăsprezece și un sfert, el se dădu jos din pat și se îmbrăcă cu grijă, pentru a nu face zgomot. Se strecură la parter și merse până la dulăpiorul cu băuturi. Înăuntru se aflau câteva sticle cu whisky. O luă pe cea care era aproape plină. Sticla scoase un clinchet și, preț de o clipă, el încremeni. Însă nimeni nu păru să audă sunetul.

Ajuns lângă Badholmen, îi auzi pe ceilalți băieți. Păreau să fi fost acolo de ceva vreme, ca și cum petrecerea ar fi început fără el. Pentru o clipă, îi trecu prin minte să se întoarcă din drum. Ar fi putut merge înapoi acasă, s-ar fi putut strecura înăuntru, ar fi putut așeza sticla în dulăpior și s-ar fi putut băga în pat. Dar apoi îl auzi pe Erik râzând și voi să ia și el parte la distracție; voia să fie unul dintre băieții cu care Erik făcea schimb de priviri. Așa că merse mai departe, ținând strâns la subsuoară sticla de whisky.

— Hei, ia uitați, zise Erik, bolborosindu-și cuvintele și arătând spre Christian. Iată că vine regele petrecerii.

Începu să râdă pe înfundate, urmat îndeaproape de Kenneth și Magnus. Magnus părea să fi băut cel mai mult. Se legăna și îi venea greu să se concentreze.

— Ai adus biletul de intrare? întrebă Erik, făcându-i semn să vină mai aproape.

Temător, Christian îi dădu sticla. Aveau de gând să-și bată joc de el? Aveau să-l alunge, din moment ce le adusese deja ce îi ceruseră?

Însă nimic nu se întâmplă. Erik pur și simplu deschise sticla, luă o gură sănătoasă de whisky, apoi i-o înmână lui Christian. Băiatul se holbă doar. Își dorea să bea, dar nu știa dacă să îndrăznească. Erik îl îndemnă să încerce, iar Christian înțelese că trebuia să-i dea ascultare, dacă voia să facă parte din grup. Se așeză, cu sticla în mână, și o ridică spre buze. Și

aproape se înecă atunci când înghiți prea mult whisky.

— Cum a fost, băiete?

Râzând, Erik îl bătu pe spinare.

— Bun, zise Christian, luând o nouă gură, drept dovadă.

Sticla trecu de la unul la celălalt de câteva ori, iar Christian începu să simtă o căldură plăcută răspândindu-i-se prin trup. Neliniștea îi dispăru. Whisky-ul îndepărtase toate lucrurile care în ultima vreme îl ținuseră treaz pe timp de noapte. Ochii. Mirosul cărnii putrezind… Mai luă încă o gură.

Magnus stătea întins pe spate, privind cerul înstelat. Kenneth nu spunea prea multe. El doar era de acord cu tot ce zicea Erik. Însă lui Christian îi plăcea compania lor. Era cineva. Făcea parte dintr-un grup.

— Christian? se auzi o voce.

Băiatul se întoarse să se uite. Ce căuta ea acolo? De ce a trebuit să apară, ca să strice totul? Vechea lui furie se stârni din nou.

— Cară-te, mârâi Christian, după care văzu chipul fetei schimonosindu-se, plin de dezamăgire.

— Christian? repetă ea, cu vocea înecată de lacrimi.

Băiatul se ridică s-o alunge, însă Erik îi puse mâna pe braț.

— Las-o să stea, zise el, iar Christian îl privi, uimit.

Îi dădu ascultare, așezându-se la loc.

— Vino aici! zise Erik, făcându-i semn lui Allis să se apropie.

Fata îi aruncă o privire întrebătoare lui Christian, dar acesta nu făcu decât să dea din umeri.

— Stai jos, porunci Erik. Dăm o petrecere.

— Petrecere! spuse Allis, luminându-se la față.

— Ce noroc că ai trecut pe-aici. Avem nevoie și de niște fete frumoase.

Erik își puse un braț în jurul ei și îi atinse o șuviță de păr negru. Allis începu să râdă. Îi plăcea să fie numită frumoasă.

— Poftim. Dacă vrei să vii la petrecerea noastră, trebuie să bei.

Îi luă sticla lui Kenneth, care tocmai se pregătea să ia o dușcă, și i-o dădu lui Allis. Din nou, fata îl privi pe Christian, însă acestuia nu îi păsa. Dacă avea de gând să se tot țină după el, trebuia să joace după cum i se cânta.

Fata începu să tușească, iar Erik o bătu pe spinare.

— Așa, așa, ce fată bună. Nu-ți face griji, te vei obișnui. Trebuie doar să încerci din nou.

Ezitând, ea ridică sticla și mai luă o înghițitură. De data aceea, fu mai bine.

— Bravo. Ăsta e genul de fată care-mi place. Una drăguță, care știe cum să bea whisky, zise Erik cu un zâmbet care îi întoarse lui Christian stomacul pe dos.

Voia s-o apuce de mână pe Allis și s-o ducă acasă. Dar în clipa aceea, Kenneth se așeză lângă el, își puse brațul pe după umărul lui și bolborosi:

— La naiba, Christian, gândește-te – iată-ne aici cu tine și cu sora ta.

Pun pariu că nu ți-ai fi imaginat asta vreodată, nu-i așa? Însă noi am știut că există un tip pe cinste sub toată grăsimea aia.

Kenneth arătă cu degetul spre burta lui, iar Christian nu știu dacă să considere acea remarcă drept un compliment sau o insultă.

— E tare drăguță sora ta, zise Erik, venind și mai aproape de Allis.

O ajută să ridice iar sticla, turnându-i pe gât și mai mult whisky. Ochii fetei sticleau, iar pe chip ea avea un zâmbet larg.

Dintr-odată, Christian simți cum totul începu să se învârtă. Întregul Badholmen se învârtea. De jur-împrejur, precum globul pământesc. Chicoti și se lăsă pe spate, lângă Magnus, privind stelele care păreau că se rotesc pe cer.

Un scâncet din partea lui Allis îl făcu să se ridice. Vedea ca prin ceață, dar îi distingea pe Erik și pe Allis. Și i se păru că băiatul își strecurase mâna pe sub bluza lui Allis. Însă nu era sigur, din moment ce totul se învârtea în jurul său. Se întinse din nou.

— Sst…, se auzi vocea lui Erik, urmată de același scâncet dinspre Allis.

Christian se rostogoli pe o parte, rezemându-și capul de braț. Îi privi pe Erik și pe sora sa. Cămașa dispăruse. Fata avea sâni mici, perfecți. Acela fusese primul gând care îi trecu prin minte – că fata avea sânii perfecți. Nu-i mai văzuse niciodată.

— Nu te teme, vreau doar să pun mâna…

Erik îi frământă sânii și începu să gâfâie. Kenneth îi privi bustul gol.

— Hai și pune mâna, zise Erik, făcându-i semn lui Kenneth.

Christian văzu că Allis era speriată și încerca să-și acopere sânii cu brațele. Însă băiatul avea capul greu; abia și-l putea ridica.

Kenneth se așeză lângă Allis. După ce așteptă un semn din partea lui Erik, el ridică mâna și începu să-i atingă sânul stâng. La început îl strânse încetișor, apoi mai brusc, iar Christian îi observă umflătura din pantalonii scurți.

— Mă întreb dacă și restul e la fel de frumos, murmură Erik. Ce zici, Allis? Și acolo, jos, e la fel de bine?

Fata avea ochii mari și speriați. Însă nu părea să știe cum să se apere. Fără a-i opune rezistență, ea îl lăsă pe Erik să-i scoată lenjeria. Băiatul o lăsă cu fusta pe ea, ridicând-o doar, pentru a-i arăta lui Kenneth.

— Ce zici? Nu cred să mai fi umblat nimeni pe-aici.

Îi depărtă genunchii, iar Allis, împietrită, îl lăsă, incapabilă să protesteze.

— La naiba, fii atent aici. Magnus, trezește-te! Să vezi ce pierzi.

Băiatul mormăi doar. Un sunet nedeslușit, amețit de băutură.

Christian simți un nod puternic în stomac. Nu era bine ce se întâmpla acolo. O vedea pe Allis privindu-l țintă, implorându-l, fără cuvinte, să o ajute. Însă ochii fetei erau la fel ca atunci când îl privise de sub apă, iar Christian nu se putu clinti din loc, nu izbuti să o ajute. Nu putu decât să se întindă pe o parte și să lase lumea să se învârtă cu el.

— Eu sunt primul, zise Erik, descheindu-se la pantaloni. Ține-o jos dacă începe să se împotrivească.

Kenneth dădu din cap. Era palid la față, dar nu-și putea lua privirea de la sânii lui Allis, scăldați în lumina lunii. Erik o forță să stea pe spate, nemișcată, cu privirea țintă spre cer. La început, Christian se simți ușurat când privirea fetei dispăru. În loc să fie îndreptată asupra lui, aceasta se mutase către stele. Nodul din stomac deveni din ce în ce mai sâcâitor și, cu un efort, el se ridică în capul oaselor. Vocile urlau la el, iar Christian era conștient că ar fi trebuit să intervină, însă nu știa cum. Allis nu spunea o vorbă. Pur și simplu stătea întinsă acolo, lăsându-l pe Erik să-i desfacă picioarele, lăsându-l să stea aplecat deasupra ei, împingând.

Începu să plângă. De ce trebuise ca fata să strice totul? Să-i fure momentul acela, să-l urmărească peste tot, să-l iubească? Niciodată nu-i ceruse dragoste. O ura. Iar ea stătea pur și simplu întinsă acolo.

Brusc, Erik încetă să se mai miște, apoi scoase un geamăt. Se îndepărtă, încheindu-se la șliț. Își aprinse o țigară, împreunându-și palmele în jurul chibritului, după care îl privi pe Kenneth.

— E rândul tău.

— Cine, eu? se bâlbâi Kenneth.

— Da, acum e rândul tău, zise Erik, pe un ton care cerea supunere.

Kenneth ezită. După care privi din nou sânii lui Allis, acei sâni fermi, cu sfârcuri roz, care se întăriseră în briza văratică. Începu să-și descheie fără grabă pantalonii, apoi se mișcă mai repede, aruncându-se asupra fetei și împingându-se în ea. Nu dură mult până când scoase și el un geamăt, tremurând din toți rărunchii.

— Impresionant, zise Eric, pufăind din țigară. Acum e rândul lui Magnus.

Arătă cu degetul spre băiat, care adormise, cu saliva curgându-i în colțul gurii.

— Magnus? N-o să fie niciodată în stare. E prea pilit, râse Kenneth, fără să o mai privească pe Allis.

— Atunci o să-i dăm noi o mână de ajutor, spuse Erik, ridicându-l pe Magnus. Haide, ajută-mă, îi spuse lui Kenneth, care se grăbi să-l asculte.

Împreună, îl traseră pe Magnus până lângă Allis, iar Erik începu să-i desfacă pantalonii.

— Dă-i jos izmenele, îi porunci lui Kenneth, care, cu o expresie dezgustată, făcu ceea ce i se spuse.

Magnus nu era pregătit să facă nimic, iar pentru o clipă, Erik păru iritat. Îi trase câteva șuturi băiatului, trezindu-l puțin.

— Hai să-l punem pe ea. Dar de tras, o să i-o tragă și el.

Vocile se domoliseră, răsunându-i ușor în minte. Avu senzația că urmărea un film, nu scene reale, scene la care participa și el. Îi văzu aruncându-l pe Magnus deasupra lui Allis, văzu cum băiatul se trezi îndeajuns cât să înceapă a scoate niște sunete animalice dezgustătoare. El

însă nu ajunse la fel de departe precum ceilalți; cam pe la jumătate, Magnus își pierdu cunoștința, rămânând deasupra fetei, cu trupul său greoi.

Însă Erik era mulțumit. Îl dădu la o parte pe Magnus, fiindcă el era iar pregătit. Părea să-l excite imaginea fetei întinse acolo, atât de frumoasă și de distantă. O bruscă din ce în ce mai puternic, ținând-o de părul ei lung și trăgând așa de tare, încât îi smulse câteva smocuri mari.

Apoi fata începu să țipe. Sunetul fu brusc și neașteptat, străpungând noaptea și făcându-l pe Erik să se oprească subit. Băiatul o privi cuprins de panică. Trebuia să-i oprească țipetele.

Christian le auzi năvălind cu forța peste tăcerea sa. Își duse mâinile la urechi, dar aceasta nu ajută cu nimic. Erau aceleași țipete ca pe vremea când ea fusese bebeluș, când îi răpise totul. Îl văzu pe Erik stând lângă ea, ridicând palma și lovind-o, încercând, la rându-i, să-i potolească urletele. Cu fiecare lovitură, capul fetei se lovi de puntea din lemn, săltând înapoi, de fiecare dată. Apoi veni sunetul cumplit pe care îl făcu pumnul lui Erik, atunci când o izbi peste față. Îl văzu pe Kenneth, alb ca varul, privindu-l țintă pe Erik. Și Magnus fusese trezit de țipete. Nesigur pe picioare, el se ridică, uitându-se la Erik și la Allis, apoi la pantalonii săi descheiați.

În clipa aceea, țipetele încetară. Totul se cufundă în tăcere. Iar Christian fugi. Se ridică și fugi – departe de Allis, departe de Badholmen. Fugi acasă, intră pe ușa principală, merse la etaj, în camera lui, unde se aruncă în pat, trăgându-și pătura peste cap, pentru a acoperi vocile.

Cu timpul, lumea încetă să se mai învârtă.

•••

— Am lăsat-o acolo, zise Kenneth, fără a o putea privi în ochi pe Erica. Pur și simplu am lăsat-o acolo.

— Apoi ce s-a întâmplat? întrebă Erica.

Tonul ei părea în continuare lipsit de reproș, ceea ce îl făcu pe bărbat să se simtă și mai rău.

— Am fost terifiat. Dimineața, când m-am trezit, am crezut pentru o clipă că nu fusese decât un coșmar, însă apoi am realizat că de fapt avusese loc, că noi chiar o…

Vocea lui Kenneth se frânse.

— Toată ziua am așteptat ca poliția să bată la ușă.

— Însă nu a făcut-o?

— Nu. La câteva zile după aceea, am auzit că familia Lissander s-a mutat.

— Dar voi trei? Ați vorbit despre asta?

— Nu, niciodată. Nu e ca și cum am fi luat hotărârea de a nu mai vorbi despre asta, ci pur și simplu n-am mai făcut-o. Până la acea petrecere de Sânziene, când Magnus a băut un pic cam mult și a pomenit subiectul.

— Atunci a fost prima oară? întrebă Erica, neîncrezătoare.

— Da, atunci a fost prima oară. Însă eu știam că Magnus suferea. Pe el l-a chinuit cel mai mult fapta noastră. Eu am reușit cumva să înăbuș totul. M-am concentrat asupra lui Lisbet și asupra vieții mele. Am ales să dau totul uitării. Iar Erik… ei bine, el nici măcar nu a avut nevoie să uite. Nu cred că l-a deranjat în vreun fel.

— Și cu toate acestea, ați rămas prieteni, ani de-a rândul.

— Da, și nu prea știu de ce… Însă noi… merităm asta, zise el, arătând spre brațele bandajate. Eu merit și mai rău, dar Lisbet, nu. Ea a fost complet inocentă. Lucrul cel mai groaznic e că probabil a aflat despre cele întâmplate. Cred că a fost ultimul lucru pe care l-a auzit, înainte să moară. Eu nu eram persoana pe care și-o imaginase ea. Viața noastră împreună fusese o minciună, zise Kenneth, străduindu-se să nu plângă.

— Ceea ce ați făcut voi trei a fost cumplit, zise Erica. Nu cred că poate fi descris în alt mod. Însă viața pe care ai avut-o alături de Lisbet nu a fost o minciună, și cred că ea a știut asta. Indiferent ce i s-a spus.

— Voi încerca să-i explic, spuse bărbatul. Știu că eu urmez. Va veni și după mine, după care voi avea șansa de a-i explica. Trebuie să cred că va fi posibil, altminteri…, spuse el, întorcându-și fața.

— La ce vă referiți? Cine va veni după dumneavoastră?

— Allis, firește.

Să nu fi ascultat Erica tot ceea ce îi spusese până atunci?

— Ea e vinovată pentru toate aceste lucruri.

— Nu e Allis, îi zise Erica. Nu e Allis.

•

Patrik închise cartea. Nu înțelesese chiar totul – se dovedise puțin cam complicat pentru gusturile lui, iar limbajul era oarecum întortocheat, pe alocuri –, însă reușise să urmărească firul narațiunii. Și își dădu seama că ar fi trebuit să citească mai devreme cartea, fiindcă anumite lucruri i se clarificau, în momentele acelea.

O amintire apăru la suprafață. O imagine fugară cu dormitorul Ciei și al lui Magnus. Un lucru pe care îl observase, dar căruia nu îi dăduse importanță, pe atunci. Nu exista vreun motiv ca acesta să îi fi atras atenția, dar Patrik nu se putu abține să nu-și facă reproșuri.

Formă numărul de pe mobilul său.

— Bună, Ludvig. Mama ta e acasă?

Rămase pe fir, ascultând pașii băiatului și un murmur vag. Apoi Cia ridică receptorul.

— Bună ziua, aici Patrik Hedström. Îmi cer scuze că te deranjez, dar m-am tot gândit la ceva. Ce anume a făcut Magnus în seara de dinaintea dispariției? Nu, nu mă refer la întreaga seară, ci doar înainte să vă culcați. Da? Toată noaptea? Bine, mulțumesc.

Încheie conversația. Se potrivea. Totul se potrivea. Însă își dădu

seama că nu avea să ajungă prea departe doar pe baza teoriei. Avea nevoie de dovezi concrete. Și nici nu le-ar fi putut spune colegilor săi, înainte de a strânge dovezile respective, altminteri era posibil să nu i se dea crezare. Dar exista o persoană cu care ar fi putut sta de vorbă, o persoană care l-ar fi putut ajuta. Se întinse iar după telefon.

— Iubito, știu că nu îmi răspunzi fiindcă poate crezi că sunt supărat pe tine sau că voi încerca să te conving să încetezi ceea ce faci. Însă tocmai am terminat de citit *Sirena* și cred că amândoi urmărim aceeași pistă. Am nevoie de ajutorul tău, așa că sună-mă cât poți de repede. Te sărut și te îmbrățișez. Te iubesc.

— Au sosit documentele din Göteborg, se auzi o voce, dinspre ușă, făcându-l pe Patrik să tresară.

— Vai, te-am speriat? întrebă Annika. Am bătut la ușă, dar se pare că nu m-ai auzit.

— Nu, mi-era mintea departe, zise el, scuturându-se.

— Cred că ar fi bine să mergi la doctor, să-ți faci un control, îi spuse Annika. Nu arăți bine.

— Sunt doar puțin obosit, murmură el. Însă mi-ai dat vești bune în legătură cu documentele. Trebuie să mă duc acasă pentru o vreme, așa că le voi lua cu mine.

— Sunt pe biroul meu, la recepție, zise ea, părând în continuare îngrijorată.

Zece minute mai târziu, Patrik ieși pe coridor, cu hârtiile de la Annika.

— Patrik! îl strigă din spate Gösta.

— Da? zise el, pe un ton mult mai iritat decât intenționase.

Însă era extrem de grăbit.

— Tocmai am vorbit cu Louise, soția lui Erik Lind.

— Și? zise Patrik, în continuare fără vreo urmă de entuziasm.

— Conform spuselor ei, Erik e pe cale de a părăsi țara. Le-a golit toate conturile bancare, atât cele personale, cât și cele ale companiei. Are bilet de avion la ora cinci, de pe aeroportul Landvetter.

— Serios? întrebă Patrik, brusc interesat.

— Da, am verificat eu. Ce vrei să facem?

— Ia-l pe Martin și plecați imediat spre Göteborg. Voi da un telefon pentru a face aranjamentele necesare și pentru a-i ruga pe colegii de acolo să se întâlnească la aeroport cu voi.

— Plăcerea va fi de partea mea!

În drum spre mașină, Patrik nu putu să nu zâmbească. Gösta avea dreptate. Avea să fie o reală plăcere să-i dea lui Erik planurile peste cap. Apoi bărbatul se gândi la cartea pe care tocmai o citise, iar zâmbetul îi pieri de pe chip. Speră să o găsească acasă pe Erica. Avea nevoie de ea pentru a pune punct acelei anchete.

•

Patrik ajunsese la aceeași concluzie. Erica își dădu seama de acest lucru de îndată ce ascultă mesajul. Însă bărbatul nu știa chiar totul. Nu auzise povestea pe care i-o spusese ei Kenneth.

Fusese nevoită să facă un ocol spre Hamburgsund, pentru a se ocupa de ceva. Însă odată ajunsă înapoi pe autostradă, Erica apăsă pedala de accelerație. Nu avea motiv să se grăbească, dar se simțea nerăbdătoare. Sosise momentul ca toate secretele să iasă la iveală.

Intrând pe aleea privată a casei lor, văzu parcată în față mașina lui Patrik. Îi telefonase pentru a-l anunța că era pe drum și pentru a-l întreba dacă voia să se întâlnească la secția de poliție. Însă el ajunsese deja acasă și aștepta acolo. Atât pe ea, cât și piesa ei din puzzle.

— Bună, iubitule.

Erica intră în bucătărie și îi dădu soțului ei o sărutare.

— Am citit cartea, zise el.

Femeia dădu din cap.

— Trebuia să-mi fi dat seama și mai devreme. Însă eu citisem un manuscris neterminat. Și în etape – nu totul dintr-odată. Încă nu reușesc să-mi dau seama cum de a putut să-mi scape.

— Eu ar fi trebuit să citesc mai devreme cartea, zise Patrik. Magnus a citit-o cu o noapte înainte de a dispărea. Perioadă care probabil a coincis și cu moartea lui. Tocmai am vorbit cu Cia, care mi-a spus că Magnus a început să o citească seara, surprinzând-o fiindcă a rămas treaz toată noaptea, pentru a o termina. De dimineață l-a întrebat dacă era bună. Însă el i-a răspuns că nu dorea să discute despre carte până nu stătea de vorbă cu Christian. Partea cea mai rea e că dacă ne uităm prin notițele noastre, sunt sigur că vom descoperi în declarația Ciei că ea a mai pomenit aceste lucruri, mai demult. Doar că noi nu le-am acordat importanță și nu ne-am mai gândit la asta.

— Magnus trebuie să fi înțeles totul după citirea manuscrisului, șopti Erica. Și a realizat cine era de fapt Christian.

— Iar Christian probabil a intenționat ca el să afle. Altminteri, nu i-ar fi dat lui Magnus cartea.

— Dar de ce Magnus? De ce nu Kenneth sau Erik?

— Christian trebuie să se fi simțit atras înapoi în Fjällbacka, spre toți cei trei bărbați, zise Erica, gândindu-se la ceea ce discutase cu Thorvald, psihiatrul. Poate părea ciudat, și probabil că nici el nu a putut să-și explice situația. După care bănuiesc că a început să-l simpatizeze pe Magnus. Din ce am auzit în legătură cu el, cred că Magnus era o persoană foarte de treabă. În plus, el a luat parte împotriva voinței sale.

— De unde știi? întrebă Patrik, tresărind. În roman scrie doar că au fost implicați trei băieți. Dar nu se dau prea multe detalii.

— Am stat de vorbă cu Kenneth, răspunse calmă Erica. Mi-a spus tot ce s-a petrecut în acea noapte.

Apoi îi relată povestea lui Kenneth, iar Patrik se îngălbeni la față din ce în ce mai mult.

— La naiba. Și au scăpat nepedepsiți. De ce soții Lissander nu au raportat niciodată violul? De ce au plecat pur și simplu din Fjällbacka și au trimis-o pe fată de acasă?

— Nu știu. Dar sunt sigură că părinții adoptivi ai lui Christian ar putea răspunde la acele întrebări.

— Așadar, Erik, Kenneth și Magnus au violat-o pe Allis, în vreme ce Christian i-a privit. De ce nu a încercat să-i oprească? De ce nu a ajutat-o? Din cauza asta a primit acele scrisori de amenințare, cu toate că nu a luat parte la viol?

Patrik începu să mai recapete puțină culoare în obraji. Trase adânc aer în piept, înainte de a continua:

— Allis e singura care avea motiv să caute răzbunare, însă nu poate fi ea vinovata. În plus, nu știm cine e de vină pentru asta.

Îi întinse Ericăi un maldăr de hârtii.

— Uite toate documentele din ancheta uciderii Mariei și a lui Emil. Înecați în propria lor cadă. Cineva l-a ținut sub apă pe băiatul de un an, până când acesta a încetat să mai respire, după care i-a făcut același lucru și mamei. Singurul indiciu primit de poliție a venit din partea unui vecin, care a văzut o femeie cu păr lung și negru părăsind apartamentul. Însă, după cum am zis, nu putea fi Allis și eu cred că nici Iréne, cu toate că ea ar fi avut, de asemenea, motive să facă așa ceva. Așadar, cine naiba a fost femeia?

Frustrat până peste măsură, el bătu cu pumnul în masă.

Erica îl aștepta să se calmeze. Apoi îi spuse, încet:

— Cred că știu. Și cred că ți-o pot dovedi.

•

Erik se spălă pe dinți, își puse costumul și își făcu meticulos nod la cravată. Apoi se pieptănă și, la sfârșit, își ciufuli puțin părul, cu degetele. Se privi cu satisfacție în oglindă. Era un bărbat chipeș și plin de succes, care își avea viața sub control.

Ridică valiza cu o mână și bagajul mai mic cu cealaltă. Biletul de avion îi fusese lăsat la recepție, iar în clipele acelea, se afla în siguranță alături de pașaport, în buzunarul hainei sale. Aruncă o ultimă privire în oglindă, apoi ieși din camera de hotel. Avea să-i rămână timp și pentru o bere, înainte de a se îmbarca. Putea sta acolo, în liniște, privindu-i pe toți suedezii alergând de colo-colo, conștient fiind că în curând nu mai trebuia să aibă de-a face cu ei. Aveau o gândire prea comună, se discuta prea mult despre dreptate. Viața nu era dreaptă. Unii oameni aveau trăsături superioare altora. Iar într-o țară diferită, ar fi căpătat o reală șansă de a profita de acele însușiri.

În curând, urma să plece. Dăduse deoparte frica de „ea”, îngropând-o adânc în subconștient. În curând, n-avea să mai conteze. Ea nu l-ar

mai fi putut găsi vreodată.

•

— Cum intrăm înăuntru? zise Patrik, în fața ușii căsuței plutitoare.

Erica nu-i mai dezvăluise nimic în legătură cu lucrurile pe care le știa ori le suspecta. Ea doar insistase ca Patrik s-o însoțească.

— Am luat eu cheile de la Sanna, zise Erica, scoțând din poșetă un breloc mare.

Patrik zâmbi. Soția lui era descurcăreață, fără doar și poate.

— Ce anume căutăm? întrebă el, urmându-și soția în micuța locuință plutitoare.

Erica nu îi răspunse direct la întrebare, ci doar spuse:

— Acesta e singurul loc la care m-am putut gândi, care să fi fost în întregime al lui Christian.

— Dar nu îi aparține Sannei? întrebă Patrik, clipind pentru a se obișnui cu lumina slabă.

— În acte, da. Însă Christian se retrăgea mereu aici pentru a fi singur și a scrie. Cred că l-a considerat refugiul său privat.

— Și? zise Patrik, așezându-se pe canapeaua îngustă, de lângă perete.

Era atât de obosit, încât abia se mai putea ține pe picioare.

— Nu știu, zise Erica, uitându-se nesigură în jur. Mă gândeam că…

— La ce te gândeai? întrebă Patrik.

Căsuța plutitoare nu reprezenta cine știe ce ascunziș, indiferent ce anume ar fi căutat ei. Se compunea din două încăperi minuscule, iar tavanul era atât de jos, încât Patrik fu nevoit să se aplece. Locul era plin de echipament vechi pentru pescuit, iar o masă extensibilă deteriorată stătea lângă fereastră. Oricine s-ar fi aflat acolo ar fi avut o priveliște minunată spre arhipelagul Fjällbacka. Și spre Badholmen.

— Sper să aflăm cât mai curând, zise Patrik, privind spre turnul cu platforma de sărituri, o siluetă întunecată ce se contura pe fundalul cerului.

— Ce să aflăm? întrebă Erica, cercetând spațiul înghesuit.

— Dacă a fost crimă sau sinucidere.

— Te referi la Christian? zise Erica, neașteptând însă un răspuns din partea lui. De-aș putea măcar găsi… la naiba, am crezut că… atunci am fi putut să…

Începu să se bâlbâie, iar Patrik nu se putu abține să nu râdă.

— Pari foarte confuză. N-ai putea măcar să-mi spui ce anume căutăm? Poate că atunci ți-aș fi și eu de folos.

— Cred că Magnus a fost ucis aici. Și speram să găsesc ceva…

Verifică amănunțit pereții aspri din lemn, vopsiți în albastru.

— Aici?

Patrik se ridică, începând și el să examineze pereții. Apoi aruncă o privire spre podea și după o clipă, spuse:

— Covorul.

— Ce-i cu el? E imaculat.

— Tocmai. E prea curat. De fapt, ai zice că-i nou. Haide, ajută-mă să-l ridic.

Apucă unul din capetele covorului rustic și greu. Cu un efort, Erica îl apucă pe celălalt.

— Vai, scuze, iubito. S-ar putea să fie prea dificil pentru tine, zise Patrik cu îngrijorare atunci când o auzi gâfâind.

— E-n regulă, spuse ea. Hai s-o facem, în loc să stăm la taclale.

Mutară covorul la o parte și priviră scândurile din lemn, de dedesubt. Păreau foarte curate.

— Poate în cealaltă cameră? zise Erica.

Dar atunci când aruncară o privire, observară că podeaua era la fel de curată și fără vreun covor deasupra.

— Mă întreb dacă…

— Ce anume? zise Erica, însă Patrik nu-i răspunse.

În schimb, bărbatul se lăsă pe vine și începu să examineze crăpăturile dintre scânduri. După câteva clipe, el se ridică.

— Trebuie să-i chemăm aici pe criminaliști, apoi să așteptăm rezultatele. Însă cred că ai dreptate. Locul a fost curățat cu meticulozitate, dar se pare că între scândurile astea a curs sânge.

— Dacă e adevărat, nu s-ar fi îmbibat și pardoseala cu puțin sânge? întrebă Erica.

— Da, însă ar fi mai greu de observat cu ochiul liber dacă cineva a curățat podeaua, în prealabil.

Patrik miji privirea spre scândurile vechi, care erau decolorate de vreme în nenumărate locuri.

— Să fi murit aici?

Cu toate că Erica fusese sigură de teoria sa, ea își simți totuși inima bătând cu putere.

— Da, așa cred. Iar locul se află în apropierea apei, pentru a scăpa ușor de cadavru. Acum vrei să-mi spui ce se petrece?

— Haide mai întâi să aruncăm încă o privire, zise ea, ignorând expresia frustrată de pe chipul lui Patrik. Du-te și verifică sus.

Arătă cu degetul spre podul de deasupra lor. Singurul mod de acces îl reprezenta o scară din funie.

— Glumești?

— Ori tu, ori eu, zise Erica, punându-și demonstrativ mâinile pe pântecele uriaș.

— Bine, oftă el. Presupun că n-o fi prea greu să urc până acolo. Și bănuiesc că tot nu îmi vei dezvălui ce anume caut, nu-i așa?

— Nu sunt tocmai sigură, zise Erica sincer. Am doar sentimentul că…

— Un sentiment? Te aștepți să mă cațăr pe scara asta pentru un

sentiment?

— Fă-o și gata.

Patrik urcă pe scară și se târî în pod.

— Vezi ceva? strigă femeia, întinzându-și gâtul.

— Normal că văd ceva. Dar sunt mai mult pături vechi, cârpe, niște reviste cu benzi desenate. Pare mai degrabă colțul copiilor.

— Nimic altceva? zise Erica, dezamăgită.

— Nu, nu s-ar părea.

Patrik începu să coboare pe scara din funie, dar apoi se opri la mijloc.

— Ce-i acolo?

— Unde?

— Acolo, spuse el, arătând spre un chepeng aflat chiar lângă intrarea în pod.

— De obicei, e locul în care oamenii își depozitează toate vechiturile, în casele astea plutitoare, dar haide să verificăm.

— Bine, ușurel. O fac eu.

Încercă să se balanseze pe scară, folosind o mână pentru a desface încuietoarea. Văzu că era posibil să îndepărteze complet ușa, așa că apucă de o latură, o trase și i-o dădu femeii, care se afla sub el. Apoi se întoarse pentru a arunca o privire înăuntru.

— Ce naiba? exclamă el, cu stupoare.

Dintr-odată, cârligele care atașau scara de tavan cedară, făcându-l pe Patrik să se prăbușească la podea, cu o bufnitură.

•

Louise umplu cu apă minerală un pahar pentru vin, apoi îl ridică pentru un toast. În curând, totul avea să se sfârșească pentru el. Polițistul cu care stătuse de vorbă înțelesese imediat ce anume se întâmpla. Și o asigurase că avea să ia măsuri prompte. De asemenea, îi mulțumise pentru telefon. „Pentru puțin”, fusese răspunsul ei. „Plăcerea a fost de partea mea”.

„Mă întreb ce vor face cu el?” se gândi ea. Ideea respectivă nu îi trecuse prin cap, până în clipele acelea. Unicul său gând fusese de a-l opri, de a-l împiedica să fugă cu coada între picioare, precum o brută lașă. Însă ce s-ar fi întâmplat dacă Erik era trimis la închisoare? Ar mai fi căpătat ea toți banii? Începu să se neliniștească, dar apoi se calmă. Firește că avea să primească înapoi banii. Și intenționa să savureze pe deplin cheltuirea fiecărui bănuț în parte. Bărbatul avea să stea acolo, în celula sa, știind că Louise prăda toți banii lui – de fapt, toți banii ei. Și nu ar fi avut ce să facă.

Brusc, ea luă o hotărâre. Voia să-i vadă expresia. Voia să vadă cum arăta Erik atunci când își dădea seama că totul se sfârșise.

•

— Am văzut multe la viața mea, dar asta… asta chiar le întrece pe

toate, zise Torbjörn, aflat pe scara pe care o împrumutaseră de la casa plutitoare de alături.

— Chiar că le întrece pe toate, spuse Patrik, masându-se la șale, unde se lovise, în urma căzăturii.

Îl durea puțin și pieptul.

— În orice caz, ăsta e sânge, fără doar și poate. Și chiar mult.

Torbjörn arătă spre podea, care, în clipele respective, avea un luciu straniu. Luminolul dezvăluia toate urmele de sânge, indiferent cât de mult fusese curățată suprafața.

— Am luat câteva mostre pe care laboratorul le va putea compara cu sângele victimei.

— Bun. Mulțumesc.

— Așadar, lucrurile astea îi aparțin lui Christian Thydell? zise Torbjörn. Bărbatul pe care l-am dat jos din șteang, în turnul cu platforma de sărituri?

Se strecură în spațiul restrâns, iar Patrik i se alătură, urcând cu grijă pe scară.

— Așa s-ar părea.

— Dar de ce…? începu Torbjörn, după care se opri.

Nu era cazul. Sarcina lui era să asigure probele medico-legale, iar cu vremea, avea să capete și toate răspunsurile. Arătă cu degetul.

— Asta e scrisoarea la care te refereai?

— Da. Măcar dovedește că s-a sinucis.

— Fără îndoială, zise Torbjörn, deși tot nu îi venea să-și creadă ochilor.

Întregul spațiu era plin cu lucruri femeiești. Haine, machiaj, bijuterii, pantofi. Și o perucă lungă, un păr brunet.

— Le vom lua pe toate. Va dura ceva până să le strângem.

Torbjörn se dădu înapoi cu atenție, până când ajunse la marginea chepengului și își putu coborî picioarele, pentru a-l urma pe Patrik în jos, pe scară.

— Am văzut multe la viața mea…, murmură el, din nou.

— Eu mă întorc la secție. Există câteva chestiuni pe care trebuie să le revizuiesc, înainte de a-mi prezenta raportul, zise Patrik. Dă-mi un telefon mai târziu, când terminați aici, spuse el, întorcându-se spre Paula, care îi privea pe criminaliștii aflați la muncă.

— Rămâi aici?

— Desigur, îi răspunse ea.

Patrik părăsi ambarcațiunea și inspiră adânc aerul proaspăt, marin. După ce-i aflaseră ascunzătoarea lui Christian, Erica îi dezvăluise mai mult din poveste. În combinație cu scrisoarea depistată de ei, piesele acelui puzzle începeau să-și găsească locul, una câte una. Era de neimaginat, însă Patrik știa că descoperise adevărul. Acum, el înțelegea totul. Iar atunci când Gösta și Martin aveau să se întoarcă

din Göteborg, Patrik urma să le explice colegilor săi întreaga poveste tristă.

•

— Mai sunt două ore până la decolare. Chiar nu era cazul să ajungem atât de devreme.

Martin aruncă o privire spre ceas atunci când se apropiară de aeroportul Landvetter.

— Nu cred că e nevoie să tăiem frunză la câini, așteptându-l, zise Gösta, virând în parcarea din afara terminalului pentru zboruri internaționale. Haide să intrăm și să aruncăm o privire în jur și, dacă îl găsim, și punem mâna pe nemernic.

— N-ar trebui să așteptăm întăriri din Göteborg? întrebă Martin, care întotdeauna se neliniștea dacă lucrurile nu erau făcute ca la carte.

— Noi doi îi putem face față ușor acestui individ, zise Gösta.

— Bine, spuse Martin, neîncrezător.

Se dădură jos din mașină și intrară în aeroport.

— Așadar, cum procedăm? zise Martin, uitându-se în jur.

— Ce-ai zice de-o cafea? Și în același timp, putem supraveghea zona.

— Dar n-ar fi cazul să ne plimbăm pe-aici, căutându-l pe Erik?

— Păi, eu ce-am zis? În același timp, putem sta și la pândă. Dacă ne așezăm acolo, zise Gösta, arătând spre un chioșc cu cafea, în mijlocul zonei pentru plecări, vom avea o vizibilitate excelentă în ambele direcții. Va trebui să treacă pe lângă noi, odată ajuns.

— Bine, ai dreptate.

Martin se înduplecă. Știa că discuțiile nu-și aveau rostul atunci când Gösta își punea în gând să bea o ceașcă de cafea. Fiecare își cumpără o cafea și o prăjitură cu migdale. Apoi se așezară la o masă. Gösta se lumină la față când luă prima înghițitură.

— Asta e mâncare pentru sufletul omului.

Martin nu se mai obosi să-i spună că prăjitura cu migdale nu prea se putea numi „mâncare”. Însă nu putu nega faptul că era delicioasă. Tocmai terminase de mâncat și ultima fărâmă, când zări pe cineva cu coada ochiului.

— Privește, nu e el?

Gösta se întoarse brusc.

— Mda. Ai dreptate. Haide să-l luăm pe sus.

Se ridică neobișnuit de iute, iar Martin sări în picioare, pentru a-l urma. Erik mergea cu pași repezi, cu o geantă într-o mână și un geamantan mare în cealaltă. Era îmbrăcat impecabil, în costum, cu cravată și cămașă albă.

Gösta și Martin fură nevoiți să alerge puțin pentru a-l prinde din urmă. Fiind cel dintâi care se ridicase de la masă, Gösta îl ajunse primul, punându-i mâna pe umăr.

— Erik Lind? Vă rugăm să ne însoțiți.

Erik se întoarse, cu o expresie uimită pe chip. Preț de o clipă, păru că vrea să fugă, dar se mulțumi să-i dea la o parte mâna lui Gösta.

— Pesemne că e o neînțelegere. Eu plec într-o călătorie de afaceri, zise bărbatul. Nu știu despre ce e vorba, însă am un avion de prins. Merg la o întâlnire importantă.

Broboane de sudoare îi năpădiră fruntea.

— Mă tem că tot veți fi nevoit să ne însoțiți. Veți avea mai târziu ocazia să vă prezentați explicațiile, zise Gösta, mânându-l pe Erik spre ieșire.

Toată lumea se oprise să-i privească.

— Înțelegeți că trebuie să urc în acel avion!

— Înțeleg, zise calm Gösta, după care se întoarse spre Martin. Poți să-i iei tu bagajele?

Martin încuviință, dar blestemă, în sinea lui. El niciodată nu avea parte de lucrurile captivante.

•

— Așadar, a fost Christian? întrebă Anna, cu gura căscată.

— Da și nu, zise Erica. Am discutat cu Thorvald în legătură cu asta și se pare că nu vom ști niciodată cu siguranță. Însă totul indică în aceeași direcție.

— Christian avea personalitate multiplă? Iar cele două identități nu erau conștiente una de existența celeilalte?

Anna părea sceptică. Venise imediat când Erica îi dăduse telefon, odată întoarsă de la căsuța plutitoare. Patrik fusese nevoit să meargă înapoi la secție și Erica nu voia să fie singură. Sora ei, Anna, era unica persoană căreia dorea să i se destăinuie în legătură cu tot ce aflase.

— Așa s-ar părea. Thorvald l-a bănuit pe Christian de schizofrenie. Boala sa mai prezenta și aspecte ale unei așa-numite tulburări de identitate disociativă. Asta i-a produs scindarea personalității. Se poate trage de la o cantitate enormă de stres, apărând ca o modalitate de a face față realității. Iar Christian avea, fără îndoială, niște evenimente extrem de traumatizante în trecutul său. Mai întâi, moartea mamei și săptămâna petrecută lângă cadavrul ei. Apoi ceea ce, din punctul meu de vedere, a fost de-a dreptul abuz infantil, ba poate chiar comportament psihotic, din partea lui Iréne Lissander. Modul în care părinții lui adoptivi au decis să-l ignore după nașterea lui Allis trebuie să fi fost resimțit precum un nou abandon. Drept care, el a dat vina pe bebeluș – a dat vina pe Allis.

— Și a încercat să o înece? zise Anna, ducându-și către pântec o mână protectoare.

— Da. A salvat-o tatăl ei, însă fetei îi fusese deja grav afectat creierul, din cauza lipsei de oxigen. Domnul Lissander a hotărât să-l protejeze pe Christian, păstrând tăcerea cu privire la ceea ce se

întâmplase. Probabil s-a gândit că-l ajută pe băiat, însă eu nu sunt sigură că a luat decizia corectă. Gândește-te cum e să trăiești știind că ai făcut așa ceva. Sentimentul de vinovăție trebuie să fi fost cumplit. Cu cât înainta în vârstă, cu atât Christian devenea din ce în ce mai conștient de fapta sa. Iar vina îi era probabil cu atât mai mare, fiindcă Allis îl iubea.

— În ciuda lucrurilor pe care i le făcuse.

— Ea nu a știut niciodată. Nimeni nu a știut, cu excepția lui Ragnar Lissander și a lui Christian.

— Iar apoi, violul.

— Da. Apoi, violul, zise Erica, simțind un nod în gât.

Făcu o socoteală cu tot ce se întâmplase în viața lui Christian, de parcă s-ar fi confruntat cu o problemă de matematică, ce își găsise într-un final rezolvarea. În realitate însă, era o tragedie.

Telefonul sună și Erica răspunse.

— Erica Falck. Da? Nu. N-am comentarii. Nu mă mai sunați! strigă ea, trântind furioasă receptorul.

— Ce-a mai fost și asta? întrebă Anna.

— Un reporter de la ziar. Voia să comentez în legătură cu moartea lui Christian. Vulturii dau din nou târcoale. Și nici măcar nu știu încă toată povestea, zise ea, oftând. Biata, biata Sanna.

— Dar când s-a îmbolnăvit Christian?

Anna încă părea confuză și Erica înțelegea de ce. Pusese o sumedenie de întrebări atunci când stătuse de vorbă cu Thorvald, iar acesta încercase să-i răspundă la toate, cu multă răbdare.

— Mama lui suferea de schizofrenie, iar afecțiunea este ereditară. Deseori își face apariția în anii adolescenței, moment în care e posibil să fi observat și Christian niște modificări pe care nu și le-a putut explica în întregime. Un sentiment de neliniște, vise, voci, viziuni – există multe simptome. Probabil că domnul și doamna Lissander n-au observat deloc, fiindcă băiatul a plecat de-acasă cam în perioada respectivă. Sau, mai degrabă, a fost alungat.

— Alungat?

— Da, asta spunea scrisoarea pe care o lăsase în ambarcațiune. Fără măcar a face vreo investigație, soții Lissander au presupus că băiatul a fost cel care a violat-o pe Allis. Iar Christian nu s-a apărat în fața lor. Probabil că se simțea atât de vinovat că nu intervenise și nu o protejase, încât a considerat că fusese de aceeași teapă cu făptașii. Dar asta e doar speculația mea, zise Erica.

— Așa că l-au alungat?

— Da, iar în momentul de față, nu îmi dau seama cum evenimentul i-ar fi putut afecta boala. Însă Patrik ar trebui să caute niște dosare medicale. Dacă, odată ajuns în Göteborg, Christian a beneficiat de vreun tratament sau vreo îngrijire, ar trebui să existe o înregistrare, pe

undeva. Nu mai rămâne decât ca ea să fie găsită.

Erica făcu o pauză. Îi era atât de greu să înțeleagă toate lucrurile prin care trecuse Christian. Și toate faptele acestuia.

— Patrik crede că poliția va redeschide ancheta cu privire la uciderea femeii cu care locuia Christian și a băiețelului acesteia. Având în vedere toate informațiile care au ieșit acum la iveală.

— Crezi că i-a omorât și pe ei? Dar de ce?

— E foarte posibil să nu aflăm niciodată cu siguranță dacă el a făcut-o, zise Erica. Sau motivul, de altfel. Dacă cealaltă personalitate – Sirena sau Allis, sau cum vrei să o numești – era furioasă pe Christian, poate că nu suporta să-l vadă fericit. În orice caz, asta e teoria lui Thorvald și s-ar putea să aibă dreptate. Poate că fericirea lui Christian a declanșat ceva. Însă, după cum am zis, nu cred că vom afla niciodată răspunsul.

24.

De fapt, ea nu avea nimic împotriva copilului sau a femeii. Chiar nu dorea să le facă rău. Însă, cu toate acestea, nu le putea permite să trăiască. Făceau un lucru pe care nu-l mai reușise nimeni altcineva. Îl făceau fericit pe Christian.

Bărbatul râdea deseori. Un râset lipsit de griji, copios, care pornea dinspre stomac și clocotea spre suprafață. Ea ura acel râset. Ea nu mai putea râde; era pustiită și rece pe dinăuntru, neînsuflețită. Și el fusese mort, însă datorită femeii și copilului, revenise din nou la viață.

Uneori, îi privea pe ascuns. Femeia purta copilașul în brațe. Dansau, iar el zâmbea atunci când micuțul începea să râdă. Era fericit, însă nu o merita. El îi răpise totul, o coborâse în apă, până când aceasta îi umpluse plămânii și îi tăiase tot oxigenul spre creier, lăsând-o parcă să se stingă încetișor, în vreme ce nivelul apei se ridica, acoperindu-i chipul.

Dar în ciuda tuturor acestor lucruri, îl iubise. El însemnase totul pentru ea. Nu îi păsa de ceilalți, nu îi păsa cum îl priveau. Ea îl vedea ca pe cel mai chipeș și mai drăguț om de pe pământ. Eroul ei.

Însă el o trădase. Le permisese să o ia, să o violeze și să o lovească până îi trosniseră oasele feței. O lăsase să stea întinsă acolo, cu picioarele desfăcute, privind țintă spre cerul înstelat. Iar apoi, el fugise.

Ea încetase să-l mai iubească, iar odată cu ea, nimeni nu avea să-l mai iubească vreodată. După cum nici lui nu avea să-i mai fie permis vreun sentiment de dragoste. Precum acela simțit față de femeia în rochie albastră și față de copilul care nici măcar nu era al lui.

El nu se afla acasă în clipele acelea. Ca de obicei, ușa nu era încuiată. Femeia fusese neglijentă. El întotdeauna o certase cu privire la acest lucru, spunându-i că ar fi trebuit să încuie ușa, fiindcă niciodată nu se știa cine ar fi putut încerca să intre.

Apăsă cu grijă pe clanță și deschise ușa. O auzi pe femeie fredonând în bucătărie. Din baie veni un sunet de apă împroșcată. Copilașul stătea în cadă, ceea ce însemna că femeia avea să intre în baie dintr-o clipă în alta. Ea avea mereu grijă. Niciodată nu-l lăsa pe copil prea mult singur în cadă.

Intră în baie. Băiețelul se lumină la chip atunci când o văzu.

— Sst, zise ea, deschizând larg ochii, de parcă ar fi fost un joc.

Copilul râse. Ascultând după sunete de pași, ea merse până la cadă și privi în jos, către bebelușul dezbrăcat. Nu era vina lui, însă îl făcea pe Christian fericit. Lucru pe care ea nu îl putea permite.

Luă copilul de brațe și îl ridică puțin, pentru a-l putea așeza pe spate, în cadă. Băiatul încă râdea. Fericit și sigur de faptul că nimic rău nu se putea întâmpla în lume. Atunci când apa îi acoperi fața, el încetă să mai râdă și începu să fluture din mâini și din picioare. Însă nu era greu să-l țină locului. Ea pur și simplu îi puse o mână pe piept și apăsă ușor. Copilașul

flutură mâinile din ce în ce mai tare, până când mișcările începură să i se domolească, pentru ca apoi el să rămână împietrit.

În clipele acelea, auzi pașii femeii. Privi în jos, spre copil. Întins acolo, el părea atât de calm și de liniștit. Se ridică și stătu cu spatele lipit de perete, în dreapta ușii care se deschise. Femeia intră în baie. Când îl văzu pe băiețel, ea se opri brusc. Apoi țipă și fugi spre el.

Se dovedi aproape la fel de ușor precum și cu bebelușul. În tăcere, ea se strecură înainte și o apucă de gât pe femeie, care stătea aplecată deasupra marginii căzii. Își folosi propria greutate pentru a-i ține capul sub apă. Dură mai puțin timp decât se așteptase ea.

Nu privi înapoi atunci când plecă. Simți doar o satisfacție răspândindu-i-se prin corp. Christian nu avea să mai fie fericit.

•••

Patrik privea desenele. Și brusc, înțelese. Silueta mare și cea mică – Christian și Allis. Iar într-unul din desene, siluetele negre, mult mai întunecate decât restul.

Christian luase vina asupra lui. Patrik tocmai stătuse de vorbă cu domnul Lissander, care îi confirmase bănuielile. Când Allis s-a întors acasă în noaptea aceea, Ragnar și soția lui au bănuit că violatorul fusese Christian. Îi trezise un țipăt, iar atunci când se dăduseră jos din pat, pentru a afla ce se petrecuse, o găsiseră pe Allis întinsă pe podeaua din hol. Nu purta decât o fustă, iar fața îi era însângerată și tumefiată. Când alergară spre ea, fata nu spusese decât un cuvânt.

„Christian", șoptise ea.

Iréne fugise la etaj și îl smulsese din pat. Îi simțise alcoolul din respirație și trase imediat propriile concluzii. Dacă era să fie sincer, și Ragnar crezuse același lucru, cu toate că avusese câteva îndoieli. Poate de aceea îi și trimisese în continuare desenele lui Allis. Fiindcă nu fusese niciodată sigur de cele întâmplate.

Gösta și Martin reușiseră să îl înhațe pe Erik înainte ca acesta să urce în avion. Patrik tocmai primise raportul acestora, prin care îi dădeau de știre că se aflau în drum spre secție, de la aeroportul Landvetter. Bine că reușiseră. Mai târziu, trebuiau să vadă ce măsuri se puteau lua, după atâția ani de la producerea incidentului. Măcar Kenneth nu mai avea de gând să păstreze tăcerea; Erica era convinsă de acest lucru. Și chiar și în lipsa unor mărturii, Erik tot trebuia să dea socoteală pentru șmecheriile sale financiare. Probabil că avea să ajungă în spatele gratiilor, cel puțin o vreme. Dar având în vedere circumstanțele, pedeapsa nu părea îndeajuns de mare.

— Au început să sune ziariștii!

Mellberg dădu buzna în birou, radiind precum un soare.

— Lucrurile se vor anima pe-aici. Reclamă bună pentru secție.

— Presupun că da, zise Patrik, privind încă desenele.

— Ne-am descurcat bine cu ancheta asta, Hedström! Trebuie să

recunosc. Ne-a luat ceva timp, însă odată ce am dat bice, drumul a fost liber.

— Așa e, zise Patrik.

În ziua aceea, nu avea energia necesară pentru a se simți iritat de Mellberg. Își dădu cu mâna peste piept, încă îl durea. Pesemne că atunci când căzuse cu scara, se lovise mai tare decât și-ar fi imaginat.

— Ar fi bine să mă întorc la mine în birou, spuse Mellberg. Tocmai a sunat un reporter de la *Aftonbladet* și e doar o chestiune de timp până să primim telefoane și de la *Expressen*.

— Hmm, mormăi Patrik, masându-și în continuare pieptul.

Îl durea tare! Poate că avea să-i mai treacă dacă se mișca puțin. Se ridică și merse în bucătărie. Tipic! Ori de câte ori voia o ceașcă de cafea, recipientul era gol.

Paula își făcu apariția.

— Am terminat acolo. Sunt năucită. N-aș fi suspectat niciodată așa ceva.

— Da, greu de crezut, zise Patrik.

Își dădu seama cât de indiferent sunase, dar era epuizat. Nu avea chef să mai discute despre anchetă, nu voia să se mai gândească la Allis și la Christian, sau la un băiețel care stătuse de veghe lângă trupul neînsuflețit al mamei sale, în vreme ce acesta se descompunea în arșița verii.

Cu ochii țintă spre cafetieră, puse înăuntru câteva linguriițe de cafea. De câte să fi fost nevoie? Două sau trei? Nu își mai putea aduce aminte. Încercă să se concentreze, însă următoarea linguriță ateriză pe lângă vas. Vârî linguriița în pachetul de cafea măcinată, pentru a scoate mai mult, însă o durere subită în piept îi tăie răsuflarea.

— Patrik, ce s-a întâmplat? Patrik?

Auzi vocea Paulei, însă aceasta venea de undeva, de departe. O ignoră, vrând să termine de pus cafeaua în vas, dar mâna refuză să-i dea ascultare. Văzu o străfulgerare prin fața ochilor, iar durerea din piept se făcu, brusc, de o mie de ori mai cumplită. Apucă să îi treacă prin minte faptul că lucrurile nu erau în regulă, că urma să se întâmple ceva.

Apoi totul se întunecă.

•

— Și-a trimis singur scrisorile de amenințare? întrebă Anna, schimbându-și poziția.

Bebelușul o apăsa pe vezică și ea chiar avea nevoie la toaletă, însă nu îi venea să plece.

— Da, și pe celelalte, la fel, zise Erica. Nu știm încă dacă a primit și Magnus. Probabil că nu.

— De ce au început să sosească atunci când s-a apucat să lucreze la carte?

— Din nou, avem doar teorii. Însă conform spuselor lui Thorvald, e posibil ca lui Christian să-i fi fost greu să-și ia medicamentele pentru schizofrenie în același timp în care scria romanul. Acele pastile au efecte secundare importante, cum ar fi oboseala sau letargia, și poate că asta îi îngreuna munca. Eu cred că a încetat să mai ia medicamente, iar în momentele respective, boala a răbufnit, după ce fusese ținută în frâu timp de mulți ani. Apoi a început să se manifeste și tulburarea de personalitate. Ținta principală a urii lui Christian era el însuși, iar eu presupun că nu a mai putut face față sentimentului de vinovăție, care devenea din ce în ce mai cumplit. Așa că s-a scindat: pe de o parte, Christian, care încerca să uite și să ducă o viață normală; pe de altă parte, Sirena sau Allis, care îl ura pe Christian și voia ca el să își resimtă vina.

Erica încercă să-i explice, răbdătoare. Nu era ușor de înțeles; de fapt, sarcina era aproape imposibilă. Thorvald avusese grijă să sublinieze faptul că boala rareori căpăta o formă atât de extremă.

Cazul lui Christian nu era nici pe departe obișnuit. Însă bărbatul nu avusese un trai obișnuit. Îndurase lucruri care ar fi distrus până și cea mai puternică persoană.

— Tocmai de aceea și-a pus capăt zilelor, spuse Erica. În scrisoarea pe care a lăsat-o în urmă, a zis că a fost nevoit să-și salveze fiii din calea ei. Iar unicul mod de a o face era de a-i oferi acesteia ceea ce își dorea. Pe el.

— Însă el a fost cel care a scris cuvintele pe peretele din camera copiilor. El era amenințarea.

— Da, exact. Atunci când și-a conștientizat dragostea față de băieții lui, a înțeles că singurul mod de a-i proteja era să omoare persoana care le voia răul. Adică pe sine. În lumea lui, Sirena era adevărată, nu o plăsmuire a imaginației sale. Ea chiar exista și voia să-i ucidă familia. Așa cum îi omorâse și pe Maria și pe fiul ei, Emil. Drept care el și-a salvat fiii, luându-și propria viață.

Anna își șterse o lacrimă.

— Întreaga situație e înfiorătoare.

Mobilul Ericăi începu să țârâie strident. Femeia luă telefonul, iritată.

— Dacă iar e vreun reporter nenorocit, o să… Alo, da, aici Erica Falck.

Se lumină brusc la față.

— Bună, Annika!

După care expresia i se schimbă din nou, iar răsuflarea i se tăie.

— Ce-ai spus? Unde l-au dus? Serios? În Uddevalla?

Anna o privi cu îngrijorare pe Erica. Mâna surorii ei mai mari începu să tremure pe telefon.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Anna, la finalul conversației.

Erica înghiți în sec. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Patrik s-a prăbușit la birou, șopti ea. Zic că s-ar putea să fie un atac de cord. Îl duc cu ambulanța, în Uddevalla.

Preț de o secundă, Anna fu atât de șocată, încât înlemni. Apoi își veni în fire, se ridică brusc și se îndreptă spre ușă. Cheile de la mașină erau pe masa din hol, iar femeia merse până acolo și le înșfăcă.

— Plecăm în Uddevalla. Haide. Conduc eu.

Erica își urmă sora, fără să spună o vorbă. Avea senzația că lumea întreagă stătea să se prăbușească deasupra ei.

•

Louise ieși într-o asemenea viteză de pe aleea din fața casei, încât cauciucurile împrăștiară pietrișul în aer. Trebuia să se grăbească. Avionul lui Erik urma să decoleze peste două ore, iar femeia voia să fie de față în clipa în care poliția îl prindea pe bărbat.

Conduse rapid. Era necesar, dacă voia să ajungă la timp. Însă atunci când se apropie de benzinărie, își dădu seama că își uitase portofelul acasă. Și nu avea destulă benzină pentru a parcurge tot drumul spre Göteborg. Înjură zgomotos și viră brusc, la intersecție. Urma să piardă timp, însă nu avea de ales.

Însă chiar și așa, faptul că recăpătase controlul îi dădea un sentiment minunat. La acele lucruri îi fugiră gândurile, în timp ce goni prin Fjällbacka. Simțea că renăscuse. Tot corpul i se relaxase în mod plăcut; senzația de putere o făcuse să se simtă frumoasă și invincibilă. Viața era minunată și, pentru prima oară în mulți ani, lumea îi aparținea.

Erik avea să fie surprins. Probabil că nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că ea ar fi putut să-i ghicească planurile, și cu atât mai puțin că ar fi fost în stare să sune la poliție. Râse în vreme ce mașina trecu în viteză peste panta de pe Galärbacken. Acum era liberă. Avea să evadeze din acel dans umilitor. Avea să scape de toate acele minciuni și remarci înjositoare, avea să scape de el. Louise apăsă și mai tare pedala de accelerație, până la capăt. Mașina zbură ca săgeata, îndreptându-se către noua ei viață. Era stăpână pe viteză, era stăpână pe tot. Era stăpână pe propria ei viață.

Nu observă decât prea târziu. Preț de o clipă, aruncase o privire spre mare, minunându-se cât de frumoasă era gheața. Durase doar o secundă, însă fusese de ajuns. Brusc, înțelese că intrase pe contrasens și apucă să le vadă pe cele două femei din mașina care se îndrepta spre ea, două femei cu gurile larg deschise, țipând îngrozite.

După aceea, Louise auzi sunetul metalului izbindu-se de metal și răsunând la impactul cu masivul zid de piatră. Apoi se lăsă tăcerea.

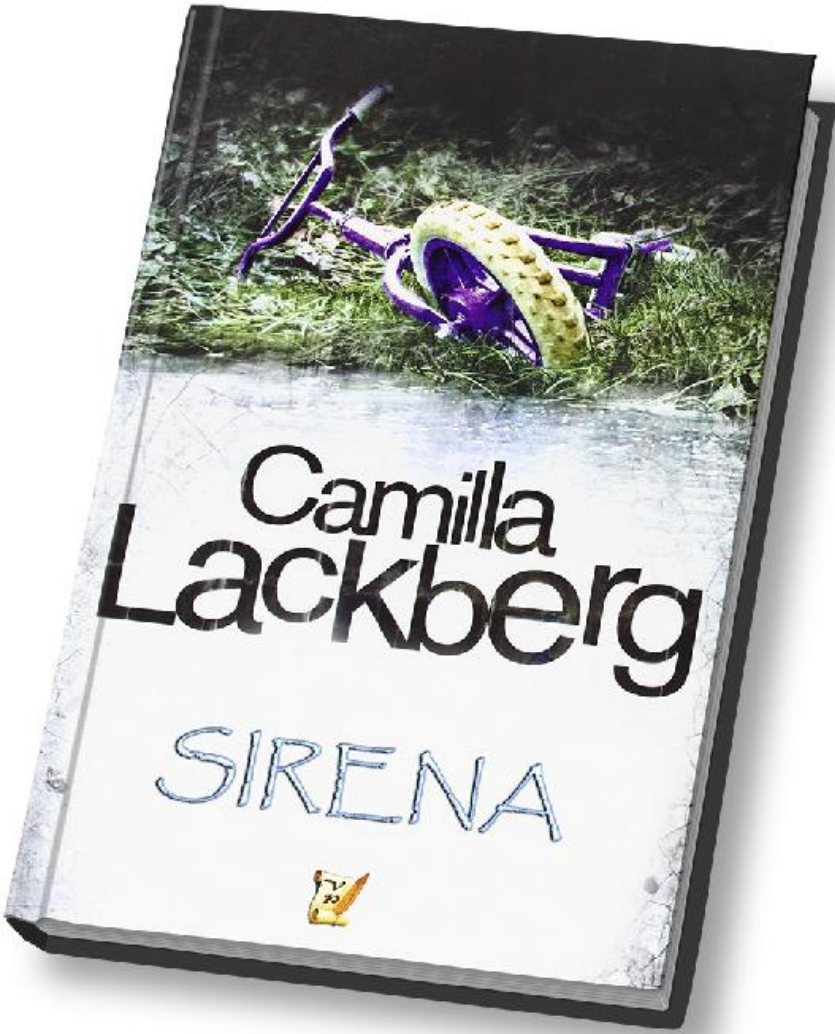
Camilla
Lackberg
SIRENA

mastică

{1} Personaj comic, asemănător unei mase gelatinoase, dintr-o serie franțuzească de cărți pentru copii. (*N.t.*).
{2} Trupă britanică de comedie de la sfârșitul anilor ’60, printre scenetele căreia se numără și cea în care personajul supraponderal „Dl Creosote” explodează la finalul unei mese copioase, din cauza ultimului dumicat – o ciocolățică mentolată minusculă. (*N.t.*).

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.